

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

They come together or not at all.

Sugar **DADDIES**

International Bestselling Author

J A D E W E S T

They come together or not at all.

Sugar DADDIES

fnierniifonil Besisetlfnç åu ther
ADE WEST

SUGAR DADDIES Telif Hakkı © 2016 Jade West

Yazarın manevi hakları ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser tarafından yapılmıştır
<http://designs.romanticbookaffairs.com/> John Hudspith tarafından düzenlenmiştir
<http://www.johnhudspith.co.uk>
Tüm sorularınız için

jadewestauthor@gmail.com İlk yayın tarihi

2016

Uyarı.

Bu bir Jade West romanı. Siz mevcut okuyucular şimdiye kadar ne yapacağınızı biliyorsunuzdur. Dikkatli okuyun.

Çalışmalarına yeni başlayanlar için merhaba!

Bu kitap kirli.

Eğer kirli şeyleri sevmiyorsanız, bu muhtemelen hoşunuza gidecek bir kitap değil.

Kirlenmekten hoşlanıyorsanız, kendinizi rahat ettirin.

Teşekkür ederim.

Table of CONTENTS

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>

<u>Bölüm</u>	<u>23</u>
<u>Bölüm</u>	<u>24</u>
<u>Bölüm</u>	<u>25</u>
<u>Bölüm</u>	<u>26</u>
<u>Bölüm</u>	<u>27</u>
<u>Bölüm</u>	<u>28</u>
<u>Bölüm</u>	<u>29</u>
<u>Bölüm</u>	<u>30</u>
<u>Bölüm</u>	<u>31</u>
<u>Bölüm</u>	<u>32</u>
<u>Bölüm</u>	<u>33</u>
<u>Sonsöz</u>	
<u>Teşekkür</u>	<u>Jade</u>
<u>Hakkında</u>	

Sue için.

Daha iyi bir arkadaş dileyemezdim.

Bu, atların üzerinde geçen o uzun yaz günleri,
kahkahalar, eğlence ve zahmetsiz iletişim içindir. O
çılgınca uydurulmuş tarla isimleri ve hiçbir zaman
planlandığı gibi gitmeyen aptalca fikirler için.
Ama esas olarak beni kutsadığınız sayısız büyü anı için. xx

Chapter ONE

CARL

Zarf simgesi ekranın altında yanıp sönmeye devam etti ama bana doğru yönelen bakışlarla birlikte onu da görmezden geldim. Rick birçok alanda son derece yetenekliydi ama incelik bunlardan biri değildi.

Seğiriyordu ve bunun nedeni bütün akşam içtiği bol miktarda kahve değildi, heyecanlıydı. Rick genellikle heyecanlıydı, doğal olarak yüksek bir metabolizmaya ve bir mil öteden okuyabileceğiniz türden etkileyici yüz hatlarına sahipti, ama bu özel bir heyecan türüydü.

Çok sevimliydi. Gerçi bunu ona asla söylemem.

Sandalyesini masasından uzaklaştırdı, bana doğru döndü ama yine de tepki vermedim.

Oyundan çok keyif aldım.

Ev ofisimiz mahremdir. Gerginlik sahte bir iniltiyle kırılsana kadar devam etti.

"Eee?! Baktın mı?!" "Hayır," dedim.

"Lanet olsun, Carl, sadece bakar mısın? Lütfen bakar mısın?"

Dizüstü bilgisayarımın ekranını aşağı doğru eğdim ve gülümsememek için elimden geleni yaparak uzun ve sert bir şekilde ona baktım.

"Meşgulüm. Foster teklifi. İhale yarın sona eriyor." "Defol git. Yarın her zaman bir son teslim tarihi vardır. Beş dakika, sadece kontrol et. Sadece bir evete ihtiyacım var. Küçük bir evet. Evet alacak, söz veriyorum."

Etkili olması için iç çektim. "Bu seferki kim? Başka bir Penelope Pout mu? Göğüs ameliyatı, Audi TT ve dünya barışı mı istiyorum? Hayır, bekle... Sugar Daddy Match-up'ta gerçek aşkı arayan başka bir meteliksiz ama yetenekli sanat dehası mı? Bunları seviyorsun..."

Sandalyesini yerde kaydırды, dirseklerini masama dayadı ve parmağını dizüstü bilgisayarına doğru uzattı. "Sadece bak. Diğerlerine hiç benzemiyor."

"Hep böyle söylüyorsun."

Gülümsedi. "Evet, ama her zaman ciddi değilim."

Belgemi küçülttüm ve e-postasını aradım. Şeker Baba Eşleşmesi! Mailiniz var!

Bağlantının üzerinde gezindim, sonra kollarımı kavuşturdum. "Peki, bana asansör konuşmasını yap. Neden bu?"

Omuzlarını yuvarladı, başını bir o yana bir bu yana eğdi. "Asansör konuşması, anladın sen onu." Bir parmağını kaldırdı. "Ateşli, gerçekten ateşli. Penelope Pout değil, sahte bronzluk yok, epik konturlama yok, takma kirpik bile yok. Sadece ateşli. Sevimli de."

"Sarışın mı? Esmer mi?"

"Sarışın. Dalgalı. Doğal. Mavi gözlü."

Başımı salladım. "Devam et."

"Buralı. Much Arlock."

"Yerel mi?" Kolaylık adına ona bir noktayı kabul ettirdim. Much Arlock, Cheltenham'dan arabayla sadece otuz dakika uzaklıktaydı. Neredeyse hiçbir şey. "Tamam, dinliyorum."

"İyi anlamda biraz tuhaf biri. Tamamen boho değil, sadece... kişiliği var."

"Umarım öyledir Rick. Biz bir arkadaş istiyoruz, fahişe değil. Gerçi bir fahişe çok daha ucuza gelirdi."

"Dediğim gibi, kişiliği var. İyi birine benziyor. Komik."

Güldüm. "Bunu profil resminden anlayabilirsin, değil mi? Korkak tavuk gibi davranıyor, değil mi?"

"Sadece bak, olur mu?" Gözlüklerini burnuna geri itti ve sakalını düzeltti, gözleri parlıyordu.

Boho. Bir tane daha. Evde başka bir modağa uygun küçük özgür ruhla başa çıkabilir miyim? Muhtemelen. Bu düşünce beni tamamen soğutmadı.

Bağlantıya tıkladım ve Rick bana doğru eğildi, ekranıma açtım, böylece benim görüşümü paylaşabildi. Kendimi kaçınılmaz ilgisizliğe bıraktım, daha sağlıklı bir banka hesabı ve güzel, zengin bir horoz arayan güzel yüzler kataloğundaki bir başka güzel yüz. Ya da iki tane. İki tane teklif edilmesi başarımızı engelleyecek gibi görünmüyordu. Hem de hiç.

Beni karşılayan yüz herhangi bir katalogdan değildi. Saçları doğal sarıdan bir çağlayandı ve ince omuzlarının üzerinden dökülerek yeleğinin üst kısmının kıvrımında dinleniyordu. Gözleri canlı ve nazikti, pastel mavi ve muziplik doluydu, gülümsemesi parlak ve gerçektir. Küçük, tatlı bir burnu ve parlayan tenine serpiştirilmiş çilleri vardı. Güzel göğüsler. Dar bel. Solmuş kot giymiş uzun bacakları, arkasına yaslanırken altından geçmiş, avuç içleri altındaki çimlere yayılmıştı. O oldu Güzel. Güzel ve farklı itibaren Diğerlerine göre haklıydı. Bir deniz kabuğu kolye ve iki değerli taş.

bilezikler onun tek süsüydü.

Bohem, evet. Ama sadece biraz.

Rick bana genel bir bilgi verdi ama kulağa uzak geliyordu.

"Profilinde yirmi iki yaşında olduğunu yazıyor, çok genç değil. Üniversiteyi bitirmek üzere. Worcester. İşletme mezunu. Hala evde yaşıyor. Araba kullanıyor. İki işte çalışıyor. Açık havada, tamamen doğal, pizza ve KFC seviyor. Tüm sağlıksız şeyleri. Muhtemelen servis istasyonu sandviçlerini bile seviyordur. İyi anlaşıyorsunuz."

"Hepimiz bir PJ partisi düzenleyip her gün evden çalışamayız. Senin nemi alınmış küçük sebzeli atıştırmalıkların yolda geçen bir günü zor kesiyor." Ses tonum ciddileşirken sesim kuru çıktı. "Bu. O biliyor mu? O... uygun mu?"

Gözlerimi ekrandan ayırmadım ama onun gözlerini devirdiğini biliyordum.

"Başlama yine. Bir kısmını biliyor." "Bir kısmını mı?"

"Bazıları. Profilimizden."

"Öyleyse ona gerisini anlat."

Bana homurdandı. "Dinleyin Bay, olduğu gibi söyleyin, zamana ihtiyacımız var. Bizi tanıması gerekiyor. Daha onunla tanışmadık bile."

"Tamam, onunla tanışalım ve sonra ona anlatalım. Kartlarımızı masaya koyalım ve bakalım onunkiler uyuşacak mı?"

Başını iki yana salladı. "Altı ay söz vermiştin."

"Üç ay söz vermiştim."

"Northampton'dan Nicole çığlık çığlığa tepelere doğru koştuktan sonra altı dedin. Tam orada, şu anda olduğun yerde oturdun ve altı sözü verdin."

"Baskı altında. Fikrimi değiştirdim."

Ellerini ekranımın önünde çırparak dikkatimi çekmeye çalıştı. "Altı, Carl. Bu sefer altı ay olacak. Ciddiyim."

Ses tonu beni gıdıkladı. "Kim öldü de seni Şeker Baba randevularının efendisi yaptı? Burada pantolonu kimin giydiğini hepimiz biliyoruz Richard." Sırıttım. "Bundan hoşlanmıyormuş gibi davranma."

"Sizin domuz kafalı pazarlıklarınızın biraz ötesinde bir üçlü anlaşmaya varabilirsek bu çok daha hoşuma gider. Bu bir satış anlaşması değil. Bu... insanlarla ilgili, Carl, insanlarla..."

"Her şey ruhla ilgili, dostum..." Alay ettim. "Pazarlık yapıyorum. Benim işim bu."

"Bu sefer değil." Başını iki yana salladı. "Altı ay. Bırak bunu ben halledeyim." Gözleri yavru bir köpeğinki gibiydi. "Lütfen... Bırak bunu ben halledeyim..."

E-postayı aşağı doğru kaydırdım. "Zorunlu çıplak nerede?"

"Öyle bir şey yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Meme fotoğrafı yok mu? İç çamaşırı bile mi yok?"

Gülümsedi. "Hayır. Hiçbir şey yok."

Garip bir şekilde etkilenmiştim. "Çift olarak geldiğimizi biliyor, değil mi? Aynı anda iki kişi olduğumuzu ya da hiç olmadığımızı biliyor mu?"

"İhtiyacı olacağını biliyor... uyum sağlamak..."

"Ne kadar nazik bir ifade tarzı. Bundan memnun, değil mi?"

"Profilimizde açıkça görülüyor. Mesajında bundan bahsetti. Oldukça açık... sürtük değil, sürtük değil, ama... niyetinde açık..."

Taşaklarımda bir heyecan gıdıklanması oldu.

"...adı Katie, bu arada."

Katie. Bu ona uyuyordu.

"Katie Serena Smith... ve çok hevesli..."

Resmini geçip aşağıdaki mesaja doğru ilerledim.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Eminim diğer mesajların hemen hepsi aynı şeyi söylüyordur ama ben gerçekten ciddiyim. Gerçekten daha önce hiç böyle bir şey yapmadım... ama yapmak istiyorum.

Para için bir şeker baba web sitesine girmediyimi söylersem yalan söylemiş olurum, ancak yeterince yakın birini bulmayı beklemiyordum ve kesinlikle sizinki gibi bir profil bulmayı beklemiyordum.

Bunun mümkün olduğunu bilecek yaşa geldiğimden beri aynı anda iki erkekle birlikte olma fantezisi kuruyorum. Profilinizde daha önce böyle bir seks deneyimi yaşayıp yaşamadığımı soruyorsunuz, ama yaşamadım. İçimde iki erkeğin olmasının nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ve bunu kolay bulacağımı da sanmıyorum ama denemek istiyorum.

Hiç iki erkeği amıma alacak kadar açılıp açılmadığımı soruyorsun ve hayır, açmadım, yakınından bile geçmedim, ama profilini okuduğumdan beri her gün bunu düşünüyorum.

Mesaj gönderecek cesareti bulmam biraz zaman aldı.

Ama artık hazırım.

Bunu gerçekten
istiyorum.

Anlaşmadan ne istediğimi soruyorsunuz ve ben bunu nasıl ölçebileceğimden emin değilim.

Ben sadece büyük hayalleri olan küçük bir kasaba kızıyım, bu yüzden bu sitedeyim. Ama bu sadece parayla ilgili değil. Artık değil.

Katie. X

Açık ama sürtükçe değil. Gece boyunca iki şişko yarağa bindiğine dair görkemli iddialar yok. Amını germe yeteneklerinin grafik gösterimi yok, ve bunlardan bolca vardı. Alın beni koca oğlanlar, alın benim daracık amcığımı ya da benimki kadar iki taneye aç bir am görmediniz. Bunların hiçbirisi yoktu.

Katie'yi anlamaya çalıştım. "Eğer bunu ölçemiyorsa, ne istiyor? Muhtemelen üniversite ücreti değil ve estetik ameliyat istek listesi yapacak bir tipe de benzemiyor."

Omuz silkti. "Büyük hayalleri olan küçük bir kasaba kızı... kim bilir. Yine de sevimli, değil mi?"

"Sevimli. Evet."

Rick'in sırtışı gamzelerini gösterdi. "Gerçekten çok tatlı. Sanırım şimdiden aşık oldum."

"Böyle bir beyanla, nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Zaten hayır demezsin. Ona bakmayı bırakmadın."

Zeki küçük pislik. Parmaklarımı masaya vurdum. "Tamam, mesajını geri gönder. Benden bir evet."

Havayı yumrukladı. "Biliyordum." Yırtık pırtık kot pantolonu halının üzerinde iz bırakarak kendini yere bıraktı. "Seni seviyorum Carl Brooks, pişman olmayacaksın."

"Son bir atış," dedim. "Sonra çıkıyoruz. Profil silindi. Benden bu kadar."

Bana bir selam verdi. "Evet, evet, son bir atış. Bu bizim kızımız, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

Güldüm. "Ereksiyonunda demek istiyorsun." İmlecim simge durumuna küçült'ün üzerinde geziniyordu ama tıklamadım. Tıklamak istemedim. Belki, sadece belki. "Ona mesaj at o zaman, şimdi. Ayarla."

Koltuğuna yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi. "Gerek yok," dedi sırtarak. "Sana e-postayı göndermeden önce ona mesaj attım."

Katie

Merhaba, ben Katie, tanıştığımıza memnun oldum. El sıkışalım mı? Sarılalım mı? Havadan öpücük? Olmayabilir. Merhaba, ben Kate. Sonunda seninle tanıştığıma çok sevindim. Sonunda mı? Bu kulağa umutsuzca mı geliyor?

Sokağın dibinde arabayı ters çevirdim. Tekrar. Hantal dişliler aşırı sallanmama neden oldu ve tebeşirdeki dişler gibi öğüttüler. İğrençti. Perdelerin seğırdiğini hissedebiliyordum. Çok geçmeden mahalle bekçisini arayacaklardı. Son on beş dakika içinde yolu üç kez dönmüşüm ve hâlâ erkenciydim.

Selam, Rick! Carl! Ben Katie. Katie Smith. Sizinle tanışmak çok güzel! Hayır. Fazla duygusal.

Arabayı boşa aldım ve çevreme tekrar baktım. Yol banliyö merkeziydi ve caddenin kendisinin banknotlarla döşenmemiş olmasına şaşırdım. Kendimi konfor alanımın tamamen dışında, dalgaların üzerinde salınan zavallı küçük bir ördek yavrusu gibi hissediyordum.

Ama böyle olacağını bilmeliydim. Böyle olması gerekirdi. Bir yerlerde beş parasız bir malikâneye düşmek ve şeker babalarımın aslında hiç de öyle olmadıklarını görmek çok daha endişe verici olurdu. Burayı Sokak Görünümü'nden defalarca kontrol etmişim ama Sokak Görünümü ölçeği hesaba katmıyordu. Bu mülkler büyüktü.

Kendi fantezilerimin güvenliği içindeyken çok kolay görünüyordu, ama şimdi bambaşka bir oyundu, karnımda keleklerle ve ciddi bir savaş ya da kaç vakasıyla para kasabasına park etmişim.

Savaş ya da kaç. Daha çok sikiş ya da kaç gibi. Bu düşünce beni ürküttü.

Belki de bekledikleri budur. Tanıştığımıza memnun oldum, şimdi soyun lütfen ve bize amını göster.

Rick olmaz dedi ama olur, değil mi?

Yine de olabilecek en kötü şey bu değil. Para kuyruğunda cinayet, Cheltenham banliyösünde şeker babalı sürtük katledilir.

Olası değil, onları kontrol ettim. Facebook profilleri, seçmen listeleri, iş bağlantıları web sitesi. Her yerdeydiler, pirinç gibi kalındılar ve tüm çizgiler düzgün bir şekilde eşleşiyordu. Ayrıca, tuvalet masamın çekmecesinde onlarla ilgili pratik bir bilgi dosyası bırakmıştım. Much Arlock'un uykulu polis teşkilatı bile bu suçu bir çırpıda çözebilirdi.

Evlerine baktım ve arabamın onların garaj yolunda bir bok çuvalı gibi görüneceğini bir kez daha fark ettim. Arabam herhangi birinin garaj yolunda bok çuvalı gibi görünebilirdi.

Bir nefes aldım. İşte bir şey yok.

Hırpalanmış eski Ford'umu onların arazisine çektim ve hemen jet yıkama yaptırmış olmayı diledim. Benimki çamur, çizik ve muhtemelen yarım saman balyasıyla kaplıydı, onlarınki ise pırıl pırıldı. Pırıl pırıl ve yeniydi. Gösterişli bir Range ve gümüş rengi sportif bir BMW, süslü pembe tuğlalı araba yollarında tertemiz duruyordu. En azından kendime çeki düzen vermek için çaba sarf etmiştim. Motoru kapattım ve topuklu ayakkabılarımı çıkarıp yerine yolcu ayağı boşluğuna sakladığım topuklu ayakkabılarımı giydim. Dikiz aynasından makyajımı kontrol ettim, rujum hâlâ nude'dan sadece bir ton koyuydu ve birkaç damla rimel sürmüştüm. Geçebilirdim. Umarım. Elbisemi kalçalarımın altına da aşağı sıyırdım, göz önüne çıkarken küçük sürtük külotumu göstermenin bilincindeydim. Uzun bacaklar hem bir lütuf hem de bir lanettir, mükemmel derecede saygın bir elbiseyi tek bir yanlış kıpırdatmayla bir fahişe elbisesine dönüştürme yeteneğini barındırır. Sonunda çantama uzandım ve evraklarımı son bir kez daha kontrol ettim. Evrak işleri, eyvah. Bu çılgınca bir şeydi ama hayallerim küçülmüyordu.

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmam gerekiyordu.

Bir nefes aldım ve serin akşam havasına adım attım, yanan tenime karşı hoş bir rahatlama oldu. Elbisem sahip olduğum en pahalı elbiseydi; yumuşak pembe, straplez bir elbise ve göğüs kısmında küçük, gösterişli bir gül vardı.

Adımlarım özgüven eksikliğime meydan okuyordu, ön kapılarına yaklaşırken topuklarım yere çarpıyordu.

Rick ve Carl, Carl ve Rick.

Cevap verenin Rick olmasını umuyordum. Rick iyi, nazik ve havalı görünüyordu. Rick seksi ve komikti. Rick'e aşık olabilirdim. Kollarında dövmelemler vardı ve kıyafetleri asosyal-şıktı. Dağınık kahverengi saçları, koyu renk gözleri ve tam bir hipster sakalı vardı. O da bir tasarımcıydı. Seilmeyecek ne var?

Diğer yandan Carl. Carl'la hiç konuşmamıştım. Carl... gergin görünüyordu. Korkutucu. Şık takım elbiseler, çelik gibi kaslar, keskin hatlar ve kesinlikle benim olmadığım her şey. Köylü kız yatak örtümün altındaki şirket öcüsü. Belki de fotoğraflar onu gerçekte olduğundan daha fazla öyle gösteriyordu.

Kapıyı çaldım ve kalbim deli bir orospu gibi çarptı, camın arkasında bir gölgenin hareket ettiğini gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Kapı açıldı ve ben nefes alamadım, sadece toplayabildiğim en sıcak, en parlak gülümsemeyi yapıştırdım ve öylece kaldı. Kaldı çünkü açan Rick'ti ve o da gülümsüyordu. Gülümsemesi inanılmazdı, büyük ve gerçektir ve gamzeleri vardı. Üzerinde dar siyah bir kot pantolon, kısa kollu kareli bir gömlek ve mor bir kravat vardı. Olağanüstü grafik tasarımcısı Rick Warner kesinlikle muhteşemdi, muhteşem fotoğraflarından çok daha muhteşemdi. Kazanmak için bir tane.

"Katie! Hey!" Uzun zamandır görmediğim bir arkadaş gibi beni içeri çağırdı ve beni internetteki herhangi bir fotoğrafta olduğundan daha sıcak olan renkli kollarıyla sardı ve aynı anda hem okyanus hem de kiraz kokuyordu. Göğsü

Gömleğinin altı sertti ve beklediğimden daha uzundu, topuklularla bile benim kadar uzundu.

Kapıyı arkamızdan iterek kapattı ve elime uzandı. Bunu yapabilirdim.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ta ki o gelene kadar. Bay Stern. Ve çok iriydi. İri ve mükemmel. Ve gerçekten sert. Gözleri benim gibi kızları kahvaltı için avlıyor gibiydi.

"Carl, bu Katie. Katie, bu Carl."

Carl öne doğru bir adım attı, ben de içgüdüsel olarak küçük bir geri çekilme hareketi yaptım ama eli çoktan benimkinin üzerine konmuş ve sertçe sıkılmıştı. "Tanıştırmaya pek gerek yok Rick," dedi ve ne kadar ciddi olduğundan emin değildim. "Bize katılabildiğine sevindim Katie. Çok şey duydum. Hepsi iyi."

"Aynen," dedim. "Yani, Rick'ten gelen parçalar."

Yoğun, ciddi ve yatakta harika olduğunu duydum. İlk görüldüğün kadar korkutucu olmadığını duydum. Ülkenin dört bir yanında çalıştığını, gözleri yaşartacak kadar değerli mega teknoloji anlaşmaları yaptığını duydum. Azimli, zeki ve kendini tanıdığında gerçekten iyi biri olduğunu duydum.

İkinizi de aynı anda almam gerektiğini duydum. Durum bu. Senin şartın.

Duyduğuma göre seni bu kurtarıyormuş.

Ama ben bunların hiçbirini anlayamadım, sadece gözlerinin benimkileri yiyişinin altında yanabildim. Defne yaprağı gibi yeşil, gümüş benekliydı. Saçları koyu renk ve kaygandı, gömleği keskin ve beyazdı, yakası kesebilecek kadar keskindi. Hafta sonu bile olsa özel dikim pantolon giyiyordu ve saati pahalıydı ve elimi sıkarken ışığı yakalıyordu.

"Peki Katie, seni buraya getiren nedir?

Neden biz?" Doğrudan.

Rick onu kolundan dürttü ve sertçe dirsekledi. "Eminim Katie bir içki ister, Carl." Bir kolunu omuzlarıma doladı, beni onun çatışmacı diğer yarısının yanından geçirdi, vücudum Carl'inkini biraz fazla sıyırdı.

yakından. Tenim karıncalandı ve bacaklarım sanki beni eritiyormuş gibi jöle gibi hissetti.

Onu beceremezdim.

Beni yok ederdi. Beni yapışkan bir hiçliğe çevirirdi.

Ama düşündükçe başım dönüyordu. Her şeyle başım dönüyordu. Ve her şey çok aptalca görünüyordu, tüm bu olanlar çılgınca aptalcaydı. Boyundan büyük işlere kalkışan aptal bir kız, sırf üniversitede birkaç kez götten aldığı ve bundan zevk aldığı için iki biseksüel erkeğe üst sınıf eskortluk yapabileceğini düşünüyordu.

Hem de çok.

Tamam, çok keyif aldım. Ama yine de.

Sikeyim.

Rick beni koridordan geçirerek kocaman, havadar bir mutfağa götürdü. Burası muhteşemdi, duvarlar parlak beyaz seramik karoların üzerinde çerçeveli enerji içeceği reklamlarıyla kaplıydı ve tabanlar siyah mermerdi.

"Bunları sen mi yaptın?" Birini göstererek sordum.

"Elbette." Bana gülümsedi ve arkamda Carl'ın sıcaklığını hissetmeseydim tamamen rahatlayacaktım. "Şarap? Alkollü içki? Alkolsüz içecek?" Rick kaşlarını kaldırdı. "Power-up lime, şampiyonların içeceği?"

Ben de gülümsedim. "Su, lütfen."

Cam şişelerdeki lüks maden sularından birini çıkardı, süper havalı buzdolaplarından biraz buz çıkardı ve burgulu bir bardakta uzattı. Yudumladım ve boğazım sinirden düğümlendi.

"Biraz endişeli misin?" Rick sordu ve gözleri parlıyordu. "Hey, dert etme. Ben de gerginim." Arkama baktı. "Hepimiz öyleyiz."

Bir şekilde buna inanmamıştım.

"Bu... gerçeküstü..." Başardım. "Gerçek hayatta çok farklı hissettiriyor." Kendimi kontrol ettim. "Kötü anlamda farklı değil. Sadece farklı."

"Salona geçmeliyiz," dedi derinden gelen bir ses. "Orası daha rahat."

Kalbim küt küt atıyordu.

Yol boyunca yüzümde kâğıttan bir gülümsemeye sessizce onu takip ettim. Uzak köşede bir koltuk seçtim, beni içine alan büyük beyaz deri bir koltuk. Rick yanımdaki puflardan birine oturdu ve bacaklarını benimkilere doğru uzatarak rahat bir şekilde yerleşti. Carl karşımdaki koltuğa oturdu ve onda hiç de sıradan bir şey yoktu. Koltuğunda öne doğru oturdu, gözleri benimkilerdeydi.

"Herhangi bir sorunuz var mı?"

Hem de çok. Ama aklıma bariz olanın dışında bir tane bile gelmedi. Şimdi beni becerecek misin? Burada mı? Kalbim onar onar atarken salon halının üzerinde mi? Baştan iki yarak almam için ısrar edecek ve ciyaklarsam beni yargılayacak mısın? Analdan kaçtığımda ve uzun zaman oldu diye ağladığımda hayal kırıklığına mı uğrayacaksın?

Yeterince iyi olacak mıyım?

Hayallerimi, şimdiye kadar istediğim her şeyi ve Glitz dergisindeki Sugar Daddies makalesine rastlamadan önce imkansız görünen tüm yolları hayal ettim.

Bunun için yeterince iyi olmam gerekiyordu.

Suyumdan bir yudum daha aldım ve zihnimi odakladım.

Sorular. Sorular istiyordu.

"Birkaç tane var," dedim.

Ve sonra sorular geldi.

Chapter TWO

Katie

Zararsız bir şeyle başladım. "Üç yıldır mı birliktesiniz?"

Carl bana baktı ve kalbim duracak gibi değildi. "Eminim Rick seni bilgilendirmiştir."

Buz kırıcı için çok fazla.

Rick bir nefes aldı ve daha da parlak bir şekilde gülümsedi. "Üç yıl, evet. Yetişkinler arasında üçlü seks yapmak için tanıştık ve Carl ile Melanie için işler yolunda gitmeyince başka kadınlarla birlikte olmaya devam ettik, ta ki bir gün onsuz devam edene kadar. Sadece biz." Arkasını pufun üzerine yasladı ve ben de kollarındaki renk girdaplarına hayranlıkla baktım. "Ama biz sadece kendimizi istemiyoruz. Çok açgözlüyüz ve çok bi'yiz." Biraz güldü ve gülümsemesinin sıcaklığının ardında bir miktar sinir yakaladım.

Carl boğazını temizledi. "Bizim rutinimiz, bizim... gereksinimlerimize uygun kadın bulmayı zorlaştırıyor. Bu nedenle reklam yapıyorduk."

Reklam yapıyorlardı. Zaman seçimi gözden kaçmadı.

"Mantıklı," dedim. "Bugünlerde internette çok şey var. Flört etmek artık çok kolay..."

Yeşil gözler beni delip geçti. "Şimdiye kadar o kadar da basit bulmadık. Bunun değişmek üzere olduğunu umuyorum."

Tenim yanıyordu ve pembeleşmediğimi umuyordum. Saçlarımı geriye taradım, kendime güveniyormuş gibi davrandım. "Ben de öyle umuyorum." Bir yudum su içtim ve sonuna kadar gitmeye karar verdim. "Peki, bu... gereksinimler? Neymiş onlar?"

Rick bir anda öne doğru eğildi, konuşmaya başlamaya hazırdı ama önce Carl konuştu.

"Yatak odasında tercihlerimizi paylaşacak, bizi sık sık şımartacak ve bunun dışında bize hoş bir arkadaşlık edecek bir kadın istiyoruz. Drama içermeyen, nereye gittiği ya da neler olup bittiği hakkında bitmek bilmeyen sorgulamaların ya da anlamsız sıradan önemsiz şeylerle ilgili endişelerin olmadığı bir ilişki istiyoruz." Durakladı, gözleri çıplak dizlerimdeydi. "İkimize de aynı anda uyum sağlayabilecek bir kadın istiyoruz." Bir duraklama daha ve o için için yanan gözler sanki bacaklarımı aralıyormuş gibi hissettirdi.

"Evet, elbette," dedim, sanki az önce çayına fazladan şeker istemiş gibi.

"İkimize karşı da tarafsız kalabilecek, tek bir adama aşık olma fikrine kapılmayacak birini istiyoruz. Bu tür bir duygusal bağlılık için zamanımız yok. İkimizin de çekici bulunduğu, ikimizi de tahrik eden birini istiyoruz. Hem de çok." Gülümsedi ve dişleri o kadar mükemmeldi ki. "Bu kutucukları işaretlediğinizi söyleyebiliriz."

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden bariz olanı söyledim. "Teşekkür ederim."

Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve kendime olan güvenim sarsıldı. "Peki ya sen Katie? Senin ihtiyaçların neler?"

Kahretsin. "İstiyorum..." Boğazımı rahatlatmak için bir yudum daha su içtim. "Deney yapmak istiyorum. İçinde rahat edebileceğim bir dinamik istiyorum..."

"Ve iki horoz?" Carl sırtıttı. "Aynı anda iki siki birden amında hissetmek istiyorsun, değil mi? Mesajınıza göre. Mesajınız hoşumuza gitti."

Rick ona ters ters baktı. "Bizi tanımak istiyor, Carl. Lanet olası kapıdan daha yeni girdi."

"Bizi tanımaya başlıyor. Ben sadece bariz olanı söylüyorum, neden açık konuşmuyoruz?"

Rick kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden sadece bir içki içip rahatlamıyorsun?"

"Çünkü burada olmamızın nedeni bu değil." Carl beni tekrar bakışlarıyla sabitledi ve kendimi kuru dudaklarımı yalarken buldum. "İstediğin bu, değil mi? Aynı anda iki erkek?"

Başımı salladım, yanaklarımın kızardığından emindim. "Bu... bu benim fantezim..."

"Ve şimdi hepimiz burada, aynı odada olduğumuza göre, bu hâlâ senin fantezin mi? Ne dersin Katie, senin fantezini karşılayabiliyor muyuz?"

Rick gözle görülür bir şekilde kıpırdandı ve gözleri özür dilemekle doluydu ama ben aldırmadım. Metalim vardı. Metalim olmalıydı, yoksa bu çılgınlığa beş dakika bile dayanamazdım.

"Evet, bu hâlâ benim fantezim. Çok çekici bir çiftsiniz."

Carl başını salladı, görünüşe göre yatışmıştı ve onun onayından garip bir şekilde tatmin olduğumu hissettim. "Güzel." Ayağa kalktı ve köşedeki dolaptan bir zarf alarak uzaklaştı. Zarfı bana uzattı. "Evraklarımız."

İşler gerçekten ciddileşmeye başlamıştı. Çantamdan kendi zarfımı çıkardım ve ona uzattım. Zarfı alırken parmakları benimkilere dokundu ve yemin ederim bir kıvılcım hissettim. Sanki o da hissetmiş gibi başını salladı.

Belgelerini çıkardım, bir aydan daha kısa süreli STI test sonuçları. İkisi de temizdi. Ben işimi bitirene kadar Carl evraklarımı çoktan bitirmişti. Rick'e uzattı ama Rick elinin tersiyle itti. "Bir şeyler içmeliydik," dedi. "Kusura bakma."

Omuz silktim. "Formaliteleri aradan çıkarmak daha iyi, değil mi?"

Cevap verecekti ama Carl yine başladı. "Hap mı kullanıyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Çok dikkatliyimdir."

"Ve bunun özel bir anlaşma olması konusunda rahat mısın? Yanında başka ortak yok."

"Evet."

"Ne kadar süre taahhütte bulunmak istiyorsun?"

Suyumun kalanını içtim. "Emin değilim... Birkaç ay diye düşünüyordum. Belki altı?"

"Altı aylar çalışıyor. Biz olabilir konuşmak tekrar sonra Altı."

Anlaşmayı yeniden müzakere edin. Her türlü sorunu çözün."

Sözlerinde tüylerimi diken diken eden bir taraf vardı. Düşünceli bir ağırlık ve çok uğursuz hissettirdi.

Rick ses tonunu hafifleterek söze girdi. "Elbette konuşacağız," dedi. "Sık sık. Hiçbir şey kesin değil, biz de insanız, değil mi?" Güldü. "Bu şey kanla imzalanmayacak. Esnek olabiliriz; herkesin mutlu olmasını sağlayabiliriz."

Carl bir cep telefonu çıkardı. "Peki, finansal açıdan ne umuyorsun Katie? Aklında bir rakam var mı?"

Birden kendimi kirli hissettim ve sinirlerime hakim olamadım. Para. Para hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. "Gerçekten emin değilim... ya sen?" "Son arkadaşımıza ayda iki bin dolar ödedik, ama o

her iki hafta sonundan sadece birini yapardı. Çocukları vardı."

Son yoldaşları. Bir kızı özel hissettirmek gibisi yok. Bir kenara ittim. "Bu... cömertçe. Çok cömert."

"O kadar da cömert değil. Üç tane için dayanmalısın." Zorla gülümsedim. "Belki de yaparım."

Rick uzanıp elini koluma koydu. "Sana üç tane vermekten mutluluk duyarız."

Ayda üç bin dolar. Bacaklarım titriyordu. Ayda üç bin dolarla çok şey yapabilirdim... Tabii garsonluk işimi sürdürürsem,

Sadece hafta içi geceleri... Altı ayda her şeye yetecek kadar para biriktirebilirdim, ya da en azından bir shot.

Sesim kısık çıktı. "Ayda üç bin dolar için ne bekliyorsun?"

Carl cevap verene kadar hava ağırlaşmıştı. "Dört hafta sonundan üçü ideal. Her zaman güneşli bir mizaç. Ve seks. Bol bol seks."

"Bunu yapabilirim." Keşke sesim kadar emin olsaydım, ama üç bin dolar beni emin kılardı.

"Tamam." Carl telefonuna dokundu. "E-posta adresin ne?"

"Katie S loves horses at gmail dot com."

Kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı. "Gönderildi."

El çantamdaki telefonum çaldı ve çıkardım. E-posta. Carl Brooks'tan bir ödeme aldınız. Kabul etmek için tıklayın. Tıkladım ve işte 1000 sterlin beni bekliyordu, aynen böyle. Kalbim tekledi. Normal işlerimde bu kadar para için haftalarca çalışmam gerekiyordu. Poker suratımı korumaya çalıştım. "Harika. Teşekkür ederim."

"Bu sadece bu hafta sonu için," dedi. "Eğer kalmak istiyorsanız, tabii."

Rick'in eli yine bileğimdeydi. "Kalmak zorunda değilsin Katie. Gerçekten. Kendini mecbur hissetme. Kalacaksan da boş bir odamız var, bir sürü boş odamız var... Bir sopayı sallayabileceğinden çok daha fazla boş odamız var."

"Kalacağım," dedim, sinirlerim tavan yapmış olsa da. Her ihtimale karşı arabada bir gece çantam vardı. Carl'a baktım ve kalbimin durması için yalvardım. "İster misin... ben... şimdi mi?" Elbisemin fermuarına uzandım, yanaklarım yanıyordu.

Bana attığı bakışta şok ve hatta biraz da öfke vardı. "Hayır," dedi. "Para çıkar çıkmaz bacaklarınızı açacak kadar ucuz görünmüyorsunuz ve biz de kesinlikle bu şekilde alacak kadar ucuz değiliz."

Garip bir şekilde şaşırmış hissettim. "Sadece düşündüm de... üzgünüm..."

Gözleri çok sertti. "Sen bir fahişe değilsin Katie. Kapıdan içeri girer girmez donunu indirmeni beklemiyorum."

Bakışları altında büzüştüm, bön bön bakan küçük bir kıza dönüştüm. "Belki de... özür dilerim, yanlış anlamışımdır diye düşündüm."

Rick dikkatimizi çekecek kadar yüksek sesle inledi. "İçki lütfen..." dedi. "Tanrı aşkına, bir bira alalım. Tanrım."

Onaylanmayı bile beklemeden kendini mutfağa attı.

Onu takip etmekten memnun oldum.

Mutfaktaki atmosfer değişti. Hava hafiflemişti ve akşam güneşi büyük şehir evi pencerelerinden odayı aydınlatıyordu. Rick bir bira çıkarıp bana da ikram etti ama Carl çoktan şarap rafına gitmiş, bir şişe kırmızı şarap çıkarıp onayım için bana uzatmıştı.

"İyi bir yıl," dedi ve mantarını açtı. Doldurdu ve ben baş döndürücü bir meyve kokusu aldım.

Bardağımı aldım ve şarabı çevirdim, kokladım. "Güzelmış."

Bin pound daha zengin. Buna inanamadım. Gerçek para. Hesabımda. Gülümsedim ve bunda ciddiym, sonra şarabımdan öyle büyük bir yudum içtim ki Carl bana sırtıttı.

Rick kendini mermer tezgâhın üzerine attı ve ayakkabılarını altındaki dolaba vurdu. "Tuhaf bir başlangıç yaptık," dedi. "O kadar da kötü değiliz, söz veriyorum. Oldukça rahatız."

Ona pek inanmadım ama yine de gülümsedim. "Harika bir eviniz var."

"Bu Rick'e bağlı," dedi Carl. "Tasarımcı o."

Rick övgüleri duymak yerine pencereden dışarı baktı. "Burada bir şey istiyorsan, buyur al. Kendini evinde hisset. Burada rahat olmanı istiyoruz, değil mi Carl?"

Carl iç çekti, gözleri benimkilerle buluştuğunda ağırlaşmıştı. "Evet, evet." Başını Rick'e doğru eğdi. "O özgür bir ruh, dostum. Rick

tamamen ambiyans, iletişim ve..." Arkasına uzandı ve ızgaraya benzer garip bir aleti dürtükledi. "...buruşmuş tofu krakerleri. Tam bir hippî."

Rick, "Susuz kalmışlar," diye inledi. "Susuz kalmışlar."

"Oysa ben biraz daha açık sözlü biriyim. Açık sözlü olmayı severim."

Yok artık. Biraz daha şarap içtim. "Başka ne yapıyorsun? Eğlenmek için?"

"Çalışmak," dedi Carl. "Çok çalışıyoruz. Çok çalışıyoruz. Akıllıca çalışırız. Bunun dışında film izliyoruz, arada bir kulübe gidiyoruz, arada bir tenis kortuna da gidiyoruz. Bodrum katında bir spor salonumuz, saunamız ve jakuzimiz var. Egzersiz yapmayı biraz daha kolaylaştırıyor. Peki ya siz?"

Şarap beni kendimi gösterecek kadar cesur yaptı. "Ata binerim," dedim. "Atlara. Şey, bir at. Samson." Telefonumdaki galeri uygulamasını açıp on bin fotoğrafla onları sıkma isteğime karşı koydum. Şimdi gerçekten zamanı değildi.

İkisi de başını salladı, aralarında bir bakış geçti.

"Mantıklı," dedi Carl. "At gibi bir tip, evet. Çok iyi."

"Ata biniyor musun?" Ben sordum.

"Evet, ata biniyoruz." Gözleri beni diken diken etti. "Sadece atlara değil." Bakmayı kesmiyordu ve bakışları ateşliydi. Bir adım geri çekilip kendimi mutfak adasına yasladım. "Bana Katie Serena Smith'ten bahset. Üniversiteden yeni mezun olmuşsun, işletme diploması almışsın. Sırada ne var?"

Omuz silktim. "Konvansiyonelden ayrılmayı planlıyorum. Bu yüzden buradayım."

İkisinin de dikkatini çekmiştim.

Rick birasını kaldırdı. "Geleneksel olan abartılıyor. Biz bu evde pek uyum sağlamayız."

"Neden kaçıyorsun?" Carl sordu.

Bardağımı kaldırdım. "Sıkıcı. Sıradan. Statüko. İşletme okudum çünkü geleneksel bir diploma almam gerektiğini hissettim. Şimdi kendim için yaşamak istiyorum." Bir nefes aldım. "Kendi bahçemi istiyorum. Sadece küçük bir iş, belki altı at. Bu iyi olur." Kendi evimi paylaşmak garip hissettiriyordu.

ve bir parçam içten içe seğirdi, potansiyel onaylanmama ihtimaline karşı s e ğ i r d i .

Carl parmaklarını şarap kadehine vurarak beni tarttı. "Bir yarış alanı mı? At terbiyesi, belki?"

Başımı salladım. "İkisi de değil. Sadece küçük bir binicilik okulu. Birkaç çocuk için birkaç at, küçüklüğümden beri hayalimdi."

Etkilenmiş gibi görünmüyordu, ben de etkilenmesini beklemiyordum. Rick daha açık sözlüydü. Gülümsedi, başını salladı ve onaylar gibi sesler çıkardı.

"Sadece bir atım var," diye devam ettim. "Ama bunun yakında değişmesini istiyorum. Bu yüzden buradayım."

"Ahır kurmak için para mı?" Rick sordu, ses tonunda en ufak bir küçümseme belirtisi bile yoktu. "Bu gerçekten harika."

Başımı salladım. "Bu kadar küçük bir ölçek için bile oldukça pahalı." Carl parmağıyla beni işaret etti. "İşletme diplomanı birkaç yıl kullanabilir, gerçek dünyada kurumsal deneyim kazanabilirsin. İyi bir satış ya da pazarlama departmanına girebilirsin.

finans eğitimi rolü."

Ona baktım. Bay Mega Kurumsal. Sert hatlarına, gömleğinin altındaki çelik gibi kaslara baktım. Çok çalıştığı belliydi. Rick gibi kalçalı ve zayıf değildi. Sağlamdı. Bir boğa gibi. Kızgın bir boğa. Şarap çoktan içime işlemişti, midemde ılık ılık sallanıyordu ve onun beni becerdiğini hayal etmeye çalıştım, beni döverken yüzü benimkinin içindeydi, etleri benimkilere çarparken çıkardığı homurtular. Bu düşüncenin beni heyecanlandırduğundan mı yoksa taşlaştırdığından mı emin değildim. Belki ikisinden de biraz.

Kesinlikle ikisinden de biraz.

Ve parasını peşin ödemişti. Benim için ödedi.

Tekrar konuşmaya odaklandım. "Muhtemelen kurumsal çizgiyi takip edebilirim, evet."

Carl bir kaşını kaldırdı. "Ama yapmayacaksın değil mi?"

"Hayır. Yapmayacağım." Gözlerimi sabit tuttum.

Kararlı. Çelik gibi olan tek kişi o değildi.

Gözlerini kaçırdınca rahat bir nefes aldım. "Hayattan ne istediğini bilenlere hayranlık duyuyorum."

Rick güldü. "Carl kararsızlığa kolay kolay tahammül edemez." Bunu ileride kullanmak üzere dosyaladım. Cebini karıştırdı ve biraz sarı tütün çıkardı. "Sigara içmek için dışarı çıkacağım," dedi. Gözleri anlam dolu bir şekilde parlıyordu. "Ya sen?"

Şarabımı tezgâhın üzerine koydum. "Biraz temiz hava almaya geleceğim."

Carl kıpırdamadı, kılını bile kıpırdatmadı ve ben buna sevindim. Biz dışarı çıkarken telefonunu kaldırdı. "E-postalarımı kontrol edeceğim."

Bahçe de evin geri kalanı gibi etkileyiciydi. Büyük ahşap bir masa ve sandalyeler, iki tane de şömine. Sigara içmek için üstü kapalı bir alan vardı, her yer şık bir kaya bahçesiyle çevriliydi. En az içerisi kadar gösterişliydi. Etkileyici ve heybetliydi. Rick gözleriyle beni tartarken sigarasını sardı.

"Zor biri ama onu tanıdığınızda gerçekten harika biri."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hayır, o iyi."

Rick sırtarak elindeki ruloyu dudaklarının arasına yerleştirdi. "O zor biri. Bunu o da biliyor. Kendine engel olamıyor."

"Gerçekten, o iyi." Gülümsedim ve samimi göründüğümü umdum. Gerçekte adam sinirlerimi ateşleyecek kadar gözümü korkutuyordu. Banka hesabımda sağlıklı bir binlik olması yerimde kalmamı kolaylaştırıyordu ama adamların yatma düşüncesi beni soğuk terler döktürmeye yetiyordu. Öte yandan Rick'le eğlenmek için yatabilirdim.

Gülümsemesi çok kolaydı. "Geldiğine sevindim." "Teşekkürler, ben de."

"Bazıları bilmiyor," diye itiraf etti. "Bazıları için her şey lafta. Geleceğini umuyordum."

"Bu konuda ciddiym," dedim. "Bu fikir bana uyuyor."

"Nasıl yani?"

Kendimi onun varlığında rahatlamaya bıraktım, esintide onun kokusunu yakaladım. "Biriyle çıkmak için pek şansım olmuyor. Üniversite, iki iş, bakmam gereken bir at."

"Ama üniversite bitti."

"Sadece beni daha fazla istikrarlı zaman için serbest bırakıyor."

"Öncelikler, anlıyorum." Duvara yaslandı.

"Umduğumdan daha iyisin. Gülüşün daha tatlı."

"Teşekkürler." **Y a n n a** eğildim. "Umduğumdan daha iyisin. Daha uzunsun."

"Ciddiyim, Yapma. Zihin Carl," o dedi.

"O onu tanıdığınızda gerçekten bir şey."

"Satıldım," diye güldüm. "Merak etme, üstesinden gelebilirim."

"Umarım öyledir." Elimi tuttu, beni kendine çekti, ta ki bira, duman ve onun kokusunu duyana kadar. "Bu arada acele etmene gerek yok. İkimiz de bir şey beklemiyoruz, bu gece değil."

Ama bir şey istiyordum. Onu istiyordum. Saçlarının dağınıklığı mükemmeldi, zayıf hatları göze hoş geliyordu. Dövmeleri ateşliydi, sıkı kasların üzerindeki desenler, kalpler ve yıldızlar. Dudaklarını ıslattı ve ben kromu gördüm. Bir dil çubuğu. Klitorisimde nasıl bir his uyandıracağını merak ettim ve bu düşünce beni şok etti. Rick'e duyduğum çekimin boyutu beni şok etmişti.

"Piercingim var demiştin ama hangileri olduğunu söylememiştin."

Dilini dışarı çıkardı ve tüm ihtişamıyla gösterdi. "Dil, meme uçları." Durakladı. "Sik."

Heyecan fışkırdı. "Aletini deldirdin mi?" Sırıttı.

"Öyle de denebilir."

Zihnimi Carl'a geri dönmeye zorladım. Kurallar gereği iltimas yok. "Ve Carl, öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, o bomboş bir tuval, en ufak bir piercing izi bile yok. Peki ya sen?"

"Sadece kulaklarım."

Rick'in sikini düşünmeden edemiyordum. Piercingleri, dövmeleri ve ağzındaki krom parıltısını.

Sigarasını kül tablasına attı. "En iyisi geri dönmek içeri."

Başımı salladım ama geçmek üzereyken bileğini tuttum. "Nasıl Bunu kaç kez yaptın?"

"Kadınlar mı?" Bana baktı. "Sugar Daddy'den beş tane. Ondan önce de birkaç tane."

Vay canına! "Hiçbiri işe yaramadı mı?"

"Biraz." Carl'ı kontrol etmek için pencereden içeri baktı. "Bir tanesini gerçekten sevdik. Uzun hikâye." Elini oynattı, parmaklarımı parmaklarının arasına aldı. "Hiçbiri yürümedi, hayır." Gülümsedi ve yaklaştı, ağzı benimkinden sadece bir santim uzakta durduğunda nefesim kesildi. "Dürüst olmak gerekirse, yürümedikleri için memnunum."

"Öyle mi?"

Vücudu benimkine değdi, parmakları sırtımda gezindi ve bu kavurucuydu. Kimya. Lanet olası kimya.

"Yapmadıkları için gerçekten memnunum," dedi. "Çünkü hiçbir i kapımızdan içeri girdiğinden beri beni senin yarısı kadar heyecanlandırmadı."

Beni öpmesini istedim, sadece ağzının sıcaklığını benimkinden hissetmek için, sadece görmek için. Sadece hissetmek için. Sinirlerimi, gerginliğimi ve heyecanımı bastırmak için. Ama yapmadı.

"Carl bekliyor olacak," dedi.

CARL

Onları pencereden görebiliyordum. Rick'in Küçük Bayan Horsey'den hoşlandığını anlamaya yetecek kadar.

Kendi kendime sıırıttım. Rick, kalbini koluna takmıştı. Mecazi anlamda olduğu kadar gerçek anlamda da. Dövmeleri onlarla doluydu. Kalpler, yıldızlar ve garip desenler.

Onu öpüp öpmediğini merak ettim.

İçeri girdiklerinde yüzlerindeki kızarıklık bunu düşünmeme neden oldu ama hayır. Sınırlarımız var ve Rick onlara sadık kalıyor.

Güven.

Bu her şey demek.

Katie'nin bardağını yeniden doldurdum ve o da sanki eski bir bardak değilmiş gibi bir yudum daha içti. Bu yönünü zaten seviyordum. Her türlü gösteriştten yoksundu. Ruhlu ve özgürdü. Kibirli olmadan şıktı.

Uğruna ölünecek bir vücut.

Ve gözlerinde bunu istediğini belli eden bir ışıltı vardı.

Düzeltiyorum. Gözlerindeki ışıltı Rick'i istediğini açıkça gösteriyordu. Her zaman Rick'i istediler. Rick eğlenceli, seksi ve insanları rahatlatan biri. Ben o kadar değilim.

Bununla yaşayabilirim. Bu umurumda bile değildi. Ama zaman umurumdaydı. Altı ay beklemek için çok uzundu, altı ay boşa harcanmış bir zamandı, koca bir hüsrana yığınına yol açabilecek aptalca bir danstı.

Altı ay kabul edilemezdi.

Doğurabileceğini bilmem gerekiyordu ve bunu altı piç aydan çok daha kısa sürede öğrenmem gerekiyordu.

Rick bana kaşlarını oynattı ve Katie ona yapışmıştı, eli onun elinin içindeydi. Ben burada olmasaydım çoktan düzüşüyor olurlardı ve bunu biliyordum.

"Yemek yedin mi?" diye sordum, o da başını salladı. "Buraya gelmeden önce bir şeyler atıştırdım."

"Hala tek parça olduğunu bilmeleri için birilerini araman gerekiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Annem işte. Ben büyük bir kızım, benim için endişelenmez."

"O senin annen. Anneler endişelenir." Bir kaşımı kaldırdım.

"Ona hiçbir zaman endişelenmesi için bir neden vermedim," dedi. "Bu

her zamanki çılgınlık seviyemin çok üstünde."

"Oldukça güvendesin," dedim. "Karşılığını veren bir risk."

"Evet." Gülümsedi ama gözleri Rick'in üzerindeydi. "Öyle oldu."

İçki her zaman sohbeti çok daha kolaylaştırır. Rick biralari yudumlarken ve Katie birkaç kadeh kırmızıyla gevşerken ben başımı tuttum, şarabı geri çektim. Bıraktım konuşsunlar, ben de izledim. Her zaman izlerim.

Rick ona grafik tasarımdan bahsetti ve bazı müşterileri hakkında onu güldürdü. Sadece Rick işleri bu şekilde komik hale getirebilir. Ona üniversite kursunu, arkadaşlarını ve atını sordu.

Ona binlerce resim gösterdi ama bana sadece bir tane gösterdi.

Ona binlerce soru sordu ama bana sadece birkaç soru sordu.

Koluna yüzlerce kez dokundu ama vücudunu benimkinden bir okyanus kadar uzakta tuttu.

Yine de gözleri beni bulmaya devam etti ve bakmaya devam etti ve orada sinirler vardı, sarhoş edici sinirler, beni siktir et demeye ve onun sıkı küçük bedenini tutup mutfak adasının üzerinde onu dövmeye teşvik etti. Hiçbir şey yapmadım, sadece izledim.

Bir sigara daha içmek için dışarı çıktıklarında saatime baktım, zaman ilerliyordu. Gece yarısı olmuştu ve riskler giderek artıyordu. Sevişmek ya da sevişmemek.

Onun seçimiymi ve ben buna bir şey diyemezdim.

Bu kez içeri girdiklerinde kadın adamın kolunun altındaydı, adamın parmakları kadının ön kolunun yumuşak teninde geziniyordu. Kız ona rahatça yaslanmıştı, gülümsemesi parlak ve vücudu rahattı. Bu fikrin gülünç olduğunu bilsem de, kendi mutfağında dışlanmış olmak beni şaşırtıcı derecede sinirlendirdi.

Rick'in gözleri bana bu fikrin gülünç olduğunu söyledi.

Buzdolabından bir bira daha aldı ve bu sefer yanıma geldi, vücudunu bedenime bastırdı, elleri belimdeydi. Katie izliyordu ve gözbebekleri büyümüştü, şarap onu açıkça meraklı yapmıştı.

Sikiştigimizi hayal ediyordu, bunu söyleyebilirim. Gözbebeklerinin arkasından bizi görebiliyordum. Hiç şüphe yok ki ben üstte olacaktım, Rick altımda kıvrılırken ben de onun ateşli küçük göt deliğini sikecektim.

O kadar hakkı var.

İşaret üzerine bacak bacak üstüne attı ve sıkarken kalçalarının baskısını izledim.

Islak olacaktı. Islak ve sıkı. Gergin ve muhtaç.

Onu almalıyız. Küçük bir orospu gibi ciyaklayıp binliğini hak edene kadar sikmeliyiz.

Rick'in nefesi kulağımdaydı. "Yatma vakti yaklaştı mı?"

Başımı salladım. "Kesinlikle yakında." Katie'ye baktım, şarabın ve utancın etkisiyle kızarmasına bayılmıştım. "Boş odayı isteyecek misin?"

Saçlarını parmaklarının arasında oynattı ve bunu kışkırtıcı bir amaçla yapmadığından emindim, sadece dalgındı, ama bunu sikime kadar hissettim. "Sanırım öyle," dedi. "Eğer sorun olmazsa? Yani, seninle kalacağım, sadece ilk gece..."

"Sorun değil," dedi Rick. "Anladık. Yedek oda iyidir."

Tek kelime etmedim, zaten bir anlamı da yoktu.

Onu boş odaya koyardık, o da yorganın altına girip orada olmak istiyormuş gibi davranırdı ve belki de öyle olurdu.

Ama uzun sürmez.

Çok meraklıydı, çok heyecanlıydı ve vücudu Rick'i yerinde duramayacak kadar çok istiyordu.

Buna para yatırırdım. Değersiz bir binlikten çok daha fazlası.

Tahminlerimi kontrol etme zamanı. Rick'in boynunu sıktım, parmaklarım boğazına masaj yapıyordu. "Bu gecelik bu kadar yeter."

Katie şarabını geri içti ve bardağı kenara koydu. "Ben çantamı alayım," dedi.

Rick'in onu dışarı çıkarmasını izledim, arabasının yanında toplandıklarını gördüm. Böyle narin görünümlü bir kız için büyük bir şeydi.

İçeri girdiklerinde, "Katie'yi yukarı çıkaracağım," dedi ama ben omuz silktim.

"Gerek yok, ben de yukarı geliyorum. Hepimiz yukarı çıkacağız."

Bizimkinin hemen yanındaki misafir odasını bilerek açarak yolu gösterdim. Özel banyoyu, tuvalet masasının üzerindeki bardak ve maden suyunu gösterdim ve sonra Rick'i benimle birlikte kapıdan çıkararak onu orada bıraktım.

Ben kapıyı kapatana kadar gözleri bizi takip etti.

Ve Rick bana kızgındı. Nefesi kulağımdaydı, tıslar gibi ve öfkeliydi.

"En azından onu öpmeme izin verebilirdin."

"Sakin ol, aşık çocuk," dedim kendi odamıza doğru volta atarken.

"Tanrım, Carl. Onu bu fikre ısındırabilirdim." "Bunun için çok ıslak," dedim sesimi alçaltarak. "O sanki senin sikinin onun daracık amcığında olması fikriyle yanıp tutuşan bir orospu. Bunu görmemek için kör olmak gerekir."

"İkimiz de," dedi. "İkimizi de istiyor."

Güldüm. "Hem de nasıl." Gözlerim onunkilerle buluştu. "Ama yapacak."

Yatak odasının kapısını kapattı ama ben başımı salladım ve kapıyı araladım. Sonra o izlerken gömleğimin düğmelerini açtım ve gözleri kapalıydı, sikinin kabarıklığı kot pantolonunun içinde gün gibi ortadaydı.

"Şimdi soyun ve şu lanet yatağa gir," dedim. "Ben de yandaki Küçük Bayan Sıkı Kuku hakkındaki teorimi kanıtlayayım."

Chapter THREE

Katie

Yatak odamın kapısı kapandığında rahat bir nefes aldım. Sadece ben vardım. Tek başıma ve tek parça halinde. Biraz sarhoş bir parça da olsa. Carl sert, açık sözlü ve gerçekten korkutucu olabilirdi ama iyi bir şarap seçtiği kesindi. Sanal skor tahtasına bir puan yazdım.

Şimdiye kadar şöyle oldu.

Rick. Puan: 879. Saç, gülümseme, dövmeler, dil çubuğu, sanatsal, komik, güzel göğüs, iyi sarılmalar. Havalı ayakkabılar. Gamzeli. İnek-şık. Gece çantamı açtım ve saten slipimi çıkardım. Dil çubuğu. Bu tek başına en az yüz puan değerindeydi.

Carl. Puan: 001. İyi şarap toplayıcı.

Boş ver onu.

Carl. Puan: 002. İyi şarap toplayıcı. Korkunç sıcak.

Korkunç seksi diye bir şey var mı? Carl'ın iri kaslı gövdesini, sert çenesini hayal ettim. Çelikten yontulmuş ve keçi sütü ile yumuşatılarak mükemmel hale getirilmiş.

genç bakireler. Onu böyle hayal etmiştim. Evet, korkutucu seksi bir şeydi.

Rick, ateşli. Carl, korkunç
seksi. Katie. Puan: 1000.

Emin olmak için mobil bankacılık uygulamamı tekrar kontrol ettim ve bakiye beni gülümsetti. Ayda üç bin dolar. İyi iş Katie, iyi oynadın.

Artık aramızda kapalı bir kapı olduğu için her şey çok kolay görünüyordu.

Topuklu ayakkabılarımı, elbisemi ve push-up sütyenimi bir kenara attım - ve ne kadar rahatladım. Yatmadan önce giydiğim kıyafetleri daha yakından incelediğimde, sürtük külotumla kalmaya karar verdim - özden çok fırfırlı bir dantel parçası - her şeyden çok çünkü normal yatmadan önce külotumun buranın zenginliğini hak etmediğini düşündüm. Oda birinin yedek odasından çok lüks bir otel konseri gibiydi. Rick için bir puan daha, iç dekor becerileri kusursuzdu. Bu oda krem ve siyah renkteydi, sade ve çarpıcıydı, kocaman beyaz bir yatak ve siyah dağınık minderler vardı. Eski püskü şık mobilyalar, ama çok pahalı türden. Tanrı aşkına, şifonyerin üzerinde bir şişe maden suyu bile vardı. Bunu kim yapar ki?

Biraz döktüm ve geri içtim, sonra daracık saten elbisemi başımdan geçirdim. Bu saçmalığı evde asla giymezdim ama burada iyi hissettiriyordu. Aynada kendimi gördüğümde kıcımlı zar zor sıyrılıyor, göğüs dekoltemde de gerçekten uygunsuz bir v oluşturuyordu. Saçımdaki düğümleri çözdüm, sonra bir poz verdim. Eskort Katie bana bakarken kendinden emin görünüyordu. Bebek sateni ve şarap, kazanan bir kombinasyon.

Dışarıdaki sahanlıkta ayak sesleri duyduğumda kendime olan güvenim Rick'in kurutulmuş tofusundan daha hızlı bir şekilde sarsıldı. Panik içinde ışığı kapattım ve yatağa daldım, sanki beni görünmez kılma gücüne sahiplermiş gibi çarşafların altına girdim. Kulaklarım çınlayana kadar dinledim ama başka bir hareket yoktu. Soluk turuncu parıltı

kapının altından kayboldu ve sahanlığın ışığı söndü.

Nefesimi tuttum, havanın serinliğini hissedecek kadar yatak örtülerini geriye attım.

Görünüşe göre çifte sikiş gecesinden gerçekten kaçmıştım. Bu düşünce beni hem rahatlattı hem de hayal kırıklığına uğrattı ama çoğunlukla rahatlattı. Yine de yüzeyin altında bir niggle vardı. İlk fırsatta çekindikten ve yedeği tercih ettikten sonra bir dahaki sefere çok daha zor olacağı endişesi. Belki de onları becermeli, buzları kırmalı ve paramı kazanmalıydım. Tıraş olmuştum ve her şeyi yapmıştım ve bana bir etkinlik için tıraş olma zahmetine katlanmak isteyen bekar bir kız gösterin. Bu kız değil.

Yatağın içine girdim ve çok rahattı. Evdekinden çok daha iyiydi.

Lanet olsun, Rick'le sikişmeyi ne kadar isterdim. Sadece Rick. Ateşli dövme vücutu benimkinin üzerinde.

Ama

Carl.

Kahretsi

n.

Kabadayılığın altında gizlenen bir korku vardı ve bunu hissetmemeyi diliyordum. Kabadayılık iyiydi, kabadayılık sizi güvende, mutlu ve gülümser tutardı, sizi yargılamak ve her fırsatta yıkmak isteyen bir dünya karşısında kendinize güvenmenizi sağlardı. Herkes gülümseyen, kendine güvenen, mutlu-şanslı kızı sever ve esasen bu bendim. Çoğunlukla. Ama burada kendimi boyumu aşmış hissediyordum, dünyada benden başka kimsenin ciddiye almadığı küçük bir hayal uğruna bilinmeyene doğru dörtlüye gidiyordum.

Yan döndüm, dizlerimi göğsüme çektim, yastıklara sarıldım ve uyumaya başladım.

Ta ki sesler gelene kadar.

İlk başta sadece bir taneydi ve o Rick'ti. Kalbim biraz çarptı.

İniltisi yüksek ve gırtlaktan geliyordu ve hafif acılıydı, ardından daha da acılı bir inilti daha geldi. Seks sesleri her zaman çok açık seçiktir. Midemde çalkalandılar ve kendimi suçlu, garip ve... azgın hissetmeme neden oldular. Benim

Daha fazlasını dinlerken nefesim sığılaştı. Kesik kesik bir ritimde alçak, derin homurtular... Uyluklarımın arasındaki nabız zaten biliyor olsa da zihnimin onları takip etmesine, duvarda neler olduğunu merak etmesine engel olamıyordum. Tanrım, biliyordum.

Ve aman Tanrım, nasıl da görmek istiyordum.

Sistemimde hâlâ beni tahrik edecek kadar şarap vardı ve kalçalarım açıldı, parmaklarım dantelli tangamın içine kaydı. Rick'in, Carl'ın çelik gibi vücudu onu ele geçirirken yatağa sıkıca yapışıp sıkışıp sıkışmadığını merak ettim. Ne kadar acıdığını, gerçekten de kulağa geldiği kadar sert olup olmadığını merak ettim ama kısa süre sonra inlemeleri acıdan çaresizliğe ve tamamen çılgınlığa dönüştü. Kulaklarımı daha fazlası için zorladım, etin ete çarpma sesini duymayı umuyordum. Carl'ın sesini de duymayı umuyordum. Belki fısıldıyordu, belki ağzı Rick'in kulağındaydı ve ona ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar sıkı olduğunu söylüyordu. Belki de benden bahsediyordu.

Belki de ayda üç bin dolarım için bana ne yaptıracağından bahsediyordu.

Belki bir dahaki sefere Carl beni yatağa çarparken acı içinde inleyen ben olurum.

Bu fikir beni ateşe verdi ve zorlukla düşünebiliyor, zorlukla nefes alabiliyordum, iki adamı almak için duyduğum kirli ihtiyaç dışında her şeye kendimi kaptırmıştım. O iki adam. Rick'i görür görmez istemiştım, muhtemelen hayatımda hiç kimseyi istemediğim kadar çok. Çalımlarındaki gerçek güven, kendi tenindeki rahatlık, ağzına baktığımı anladığında dilini delici bir şekilde oynatması. Ama burada, yan odada güvendeneyken Carl'ı da istiyordum. Onu, beni korkutan bir şekilde, tam da keyifsiz fantezilerimin derinliklerinden istiyordum. Ondandır korkmak, gözümü korkutmasını, beni kullanmasını ve her şeyi bana yaptırmasını istiyordum. İçime zorla girerken Rick'in yaptığı gibi haykırmak istedim.

Klitorisim parmaklarımın altında alev alev yanıyordu, iki tanesini içeri soktuğumda amım o kadar muhtaçtı ki, ama sesler çok kısa sürede kesildi ve beni mahrum bıraktı. Nefesimi tuttum ve dikkatle dinledim.

ama sadece bir dizi sessiz inilti vardı. Daha yüksek bir ses vaadi beni yataktan kaldırmaya yetti ve parmak uçlarımda duvara doğru yürüdüm. Kulağımı tuğlalara dayadım, hâlâ devam ediyorlardı. Yataklarından gelen sesleri duyabiliyordum, yatak başlığı duvara çarptıkça ahşabın tuğlaya çarpma sesini. Ve Carl, Carl'ı duydum ama sesi herhangi bir kelime seçemeyeceğim kadar kısıktı. Bu hiç akıllıca değildi. Bardağımdaki son suyu da boşalttım ve kulağımı hafifçe dayayarak duvara dayadım.

"Evet, lanet olsun evet!" Rick'in sesi.

"Anlat bana!"

"Hepsi. Derinden. Çok derin istiyorum."

Homurt

u. Bir

inilti. "O

mu?"

"Sen. Seni istiyorum, Carl. Tam içimde. Beni ger ve derinden sik!"

Bir homurtu daha. Bu sefer daha yüksek.

Boğuk bir inilti. Rick'in yüzünü yastıklara bastırıldığını hayal ettim.

Carl'dan başka kelimeler de duydum ama çıkaramadım. Bir homurtu. Bir inilti. Bardağın yerini değiştirdim.

Hiçbir şey.

Keşke biraz daha yaklaşabilseydim.

Bu yüzden sessizce kapıya doğru eğildim, kolu aşağı indirdim ve gıcırdamaması için dua ettim. Kapı bana ihanet etmedi, kolaylıkla açıldı ve başımı sahanlığa uzatmama izin verdi. Yatak odalarının kapısından bir ışık yolu görünüyordu ve bu çok cazipti. Eğer biraz daha ilerleyebilirim, sadece bir an için bile olsa, belki görebilecektim. Küçük adımlarla yaklaştım, sığ nefeslerle duvar boyunca ilerledim. Kapılarına ulaştığımda turnayı gözünden vurmuştum, etin ete çarpma sesi geliyordu ve Carl'ın ağzı çok bozuktu, Rick'in dar göt deliğine ve ne kadar yakın olduğuna dair bir dizi küfür homurdanıyordu ve bu hayal ettiğim kadar ateşliydi. Pozisyonumu korudum,

Carl yükünü Rick'in aç kışına fıskırtacağına söz verirken parmaklarımı bacaklarımın arasına geri kaydardım ve klitorisimi okşadım. Görmem gerekiyordu, sadece bir anlığına, sadece bir anlığına.

Dışarı bakarken nefesimi tuttum, tam zamanında Carl'ın kaslı kışını doruğa doğru ilerlerken gördüm. Oradan pek bir şey göremiyordum ama duramadım, biraz daha dışarı çıkmaya cesaret ettim. Sahanlığın hemen diğer tarafında bir banyo vardı, lavaboyu görebiliyordum, oraya doğru gidiyor olabilirdim, yatmadan önce son bir gece işemesi. Masum. Masum olabilirdi.

Carl'ın orgazmı beni felç etti. Beni olduğum yere sabitledi ve durdurdu. Ham ve şiddetliydi. Kasları gergin ve acımasızdı, ihtiyacı olanı alıyordu. Rick inledi ve bu en güzel erotik sestti. Bunu istiyordu, Carl iki derin hamleyle işini bitirirken evet, evet, evet diye inliyordu ve kalçaları titriyor, eforla geriliyordu.

Benimkiler de titriyordu.

Kendimi unutmuştum. Carl Rick'in sırtından yuvarlanırken aval aval bakıyordum ve Carl döndüğünde gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalıydı, yatağın kenarına doğru kayarak ayaklarını yere bıraktığında nefesi hâlâ kesikti. Banyonun gölgelerine girmeye çalıştım ama çok geç kalmıştım ve Carl'ın gözleri beni diri diri yaktı, sanki dövülecek bir sonraki sıcak et parçasıymışım gibi içime işledi.

Rick de yuvarlanırken banyo kapısına ulaştım. Gözleri beni aradı, kapüşonlu ve pusluydu, saçları dağılmıştı. Gülümsedi ama ben ona karşılık veremedim, gerginlikten başka bir şey hissetmiyordum.

"Tuvalet," diye kekeledim. "Gitmem gerekiyordu. Çok özür dilerim."

Carl ayağa kalktığında irkildim, kalın siki hâlâ sert ve damarlı, amımı sıkacak kadar büyüktü ama bana doğru yönelmedi. Gülümsemesi kirli ve muzafferdi ve kendimi kapana kısılmış bir tavşan gibi hissettim. "Tuhaf," dedi. "En-suite odanız olduğu için."

Yakalandın.

Yerin beni yutmasını diledim.

Carl gözden kayboldu ve ben onun işediğini duydum. Ses tuhaf bir şekilde azdırıcıydı. Rick'e baktım, o da bana baktı ve hâlâ gülümsüyordu. "Sorun yok," dedi. "İzleyebilirsin, sorun değil. Bizim için sakıncası yok."

Ama kendimi sinsi küçük bir sürtük gibi hissettim.

Kelimeler bulmaya çalışıyordum ama avuçlarım terlemişti ve parmaklarım seğiriyordu. Bir sonraki hamlemi düşünerek onları bir arada tuttum. Banyoya mı yoksa yatağa mı?

Bir tuvalet sifonu ve akan suyun sesi ve sonra yine Carl vardı ve korkutucu sıcak yaklaşımadı bile. Göğsü bir kas duvarıydı, karın kasları gergin ve belirgindi. Uylukları kalın ve sağlamdı, kalçalarının V kısmı derin ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Ve siki, aman Tanrım, o güzel siki. Yarı kalkıkken bile bir canavardı. Bana baktı ve eliyle yavaşça oynadı, neredeyse hiç çaba sarf etmedi bile, ama yine de gözlerimin önünde şişiyordu, büyüdükçe büyüyordu ve ben bakmaktan kendimi alamıyordum.

İkisini birden asla almam. Asla. Sadece onu almayı idrak etmekte zorlandım.

"Bize katılıyor musun?" dedi, sesi hipnotik bir şekilde alçaktı. Sesim hiç çıkmıyordu, farların arasında sıkışıp kalmıştım.

Gülümsedi ve bu kirli bir gülümsemeydi. "Rick'in gelmesi gerekiyor. Yardımınız için minnettar olacaktır."

Gözlerimi Carl'dan ayırdığımda Rick hâlâ gülümsüyordu ve duruşu rahattı.

"Ee, ne dersin midilli kız?" diye sordu Carl. "Bize katılıyor musun, katılmıyor musun?"

Ve birdenbire göğüslerime, daha doğrusu ince satenin arasından fırlayan meme uçlarıma baktığını fark ettim. Dudaklarını yaladı ve benim zavallı kalbim. Zıpladı ve çarptı, ağzım kurudu ve amım sıırılsıklam oldu. Rick sırt üstü döndü ve aletini tuttu, lamba ışığında metal bir parıltı vardı.

"Eee?" Carl sordu. "Ne olacak? Sen yapmazsan ben yaparım."

Siktir ya da kaç.

Sahanlık boyunca geriye, misafir yatak odasının gölgelerine baktım.

Siktir ya da kaç. Siktir ya da kaç. Siktir ya da kaç.

Rick hareket ederken gözüme başka bir metal parıltısı çarptı ve onun siki de büyüktü. İki büyük sikin içime girip beni gereceği düşüncesi aklımı başımdan aldı. Ve derinlere. Carl onları sonuna kadar almamı istiyordu.

Carl yatak örtülerini geri çekti ve kenara çekilip beklemeye başladı.

Siktir ya da kaç.

Bir nefes aldım.

Ve sonra içeri girdim.

CARL

Muzaffer.

Rick'e bunu belirten bir bakış atmaktan kendimi alamadım ama bana değil, doğrudan ona bakıyordu. Onu suçladığımı söyleyemem. Kız becerilmek için doğmuştu. Tamamen uygunsuz bir gecelik ona hiçbir alçakgönüllülük sunmuyordu. Göğüs uçlarını zar zor kapatıyor, göğüslerinin kremsi kabarıklığı üzerine sıkıca çekiliyordu. Elbisenin içinde göründüklerinden daha büyüktüler, kumaşın üzerinden taşıyor ve kaburgalarına dayanıyorlardı. Meme uçları sert küçük yumruları ve onu ele veriyorlardı, tıpkı kumaşın yarığına bastırdığı kadar ıslak olan külotunun karanlık küçük demeti gibi. Bacakları uzundu ve ata binmek ona çok yakışıyordu. Kalçaları sıkı ve güçlüydü, kıcı beline doğru kıvrılmadan önce düzgündü.

Kalçalarının etrafında biraz et taşıyordu ve bu çok hoştu. Kızın vücudu çok hoştu. Ve sikim yine sertleşmişti.

O da fark etmişti, Rick'ten bir parça almak için duyduğu bariz açlığa rağmen bana dikkatle bakıyordu.

Sevişmeye niyetliydi. Yoksa fantezi geceliğini tercih etmesine imkan yoktu. Bu bana da uyuyordu. I

oyunlara ya da gereksiz nazlanmalara ayıracak vaktimiz yok.

Sessizlik içinde birbirimizin ölçüsünü aldık ve o da cesaretini gösterdi.

Kız yavaşça, nazikçe, gözlerini kocaman açarak ve dudaklarını ayırarak yaklaştı. Nefes alıp verirken göğüslerinin inip kalkmasını izledim, sinirleriyle savaşıırken kalp atışlarının hızını hissettim.

Şarap kesinlikle yardımcı olurdu.

Yatağa yaklaştı ve ben de yatağı okşayarak Rick'in yanında pozisyon almasını işaret ettim. Yatak üç kişi için fazlasıyla yeterliydi, satın alırken bundan emin olmuştuk. Son derece iyi yaylara sahip, çökmekte olan ve rahat bir yataktı. Küçük, sıkı poposunu yatağın kenarına dayayarak denedi.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ben bir adım daha yaklaşıp bacaklarını yukarı ve benden uzağa çekerek Rick'e doğru kayarken nefesi kesildi.

Her zaman böyle bir muhakeme hatası yaparlar. Her zaman Rick'in iyi biri olduğunu düşünürler. Güvenli olan. Rick bunların ikisi de olsa da, o aynı zamanda doğru koşullarda benim kadar acımasız olabilen kirli, sapık bir ucube. Esneme onun işi, esneme, vücut sıvıları ve sınırları zorlayan pislikler.

Onu sevmemin nedenlerinden biri de bu. Onları kirli seviyorum.

Rick gözlerimle buluştu ve ne yapacağımı hemen anladım. Düzüşmeye hazırды ve sertçe düzüşmeye hazırды.

Katie ürkekti, yanına tırmandığımda irkildi, ben daha ona dokunmadan kıvranarak uzaklaştı. Muhtemelen ben de ona dokunmayacaktım, bu akşam değil.

Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Nefesinin sıkışmasını, yüzündeki sinir parıltısını sevdim.

"Geceliğini çıkar," dedim ve çıkardı. Tereddüt etmeden yukarı ve başının üzerine çekti. Kutsanmıştı, mükemmel göğüsleri vardı. Çakıllı ve olgun meme uçları. Kıpırdadı

Sorulmadan külotunu çıkarmış. Aferin kızıma. Ben amına bakarken kalçaları kenetlenmişti. Tıraş edilmişti, pürüzsüzdü, tümseği nemli ve şişmişti. Çok iyi oynuyordu. Rick bir kolunu onun üzerine atınca başladı, ama onun için gülümsüyordu. Rick onun omzunu tutup daha da yaklaştırdı ve kadın da Rick'e doğru hareket ederek yastıklara yaslandı, kalçasını Rick'in kalçasına bastırdı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ben de ona sııttım, ne olacağını ondan çok önce biliyordum.

Onun için bir sürpriz olacaktı.

Tam olarak öyleydi. Adam bir yılan gibi kıvrılarak ağzını onunkine dayayıp dilini içeri iterken kızın gözleri büyüdü. Küçük, şirin bir inilti çıkardı ve kollarını adamın boynuna dolayarak ağzını bir erkeğin tükettiği gibi sahiplenmesine izin verdi. Şişmiş memesini eline aldı ve onu sıktı, meme ucunu kıvrana kadar çimdikledi, dilini dudaklarının arasına emerken nefesi derindi. Adamın eli aşağı doğru inerken kalçalarını ayırdı, aç parmakları yarığının içine girip klitorisinin olgunlaşmış küçük tomurcuğunu ararken bir gıcirtı çıkardı. Benim zevkim için onu araladı ve işte oradaydı, pembe küçük bir gül goncası, en tatlı mücevher gibi parlıyordu. Ağzım sulandı.

Adam başparmağını kıza bastırdı, topu kızın kapüşonuna doğru çevirdi ve kız ıslanıp kıvranmaya başladı, bunun olacağını bilen azgın küçük bir orospuydu. Parmakları adamın omuzlarını kavıyor, topukları yorgana sürtünüyor, adam iki parmağını içine sokup derinlere pompalarken inliyordu. Kadın dardı ama azmıştı, adamın girmesi için daha da genişledi. Adam açısını değiştirdi ve kızın nefesi kesilene kadar parmaklarıyla onu ikna etmeye çalıştı. Rick bir çeşit g-noktası bulucusu. Hiç hata yapmıyor.

"Çok sıkısın," diye inledi ve bu hoşuna gitti. Gülümsedi ve gözlerinde kısmen sinirlerinin ardına gizlenmiş bir şakacılık vardı.

Bununla çok eğleneceğiz. Çok eğlenirdik.

Rick boğazından aşağıya doğru öptü ve diliyle onu gıdıkladı. Küçük, sıkı meme ucunu ağzına alıp ısırды ve bu da onun hoşuna gitti. Başını arkaya eğdi ve gözlerini kapattı, klitorisine üfleyecek kadar aşağı indiğinde inledi. Dili o noktayı buldu, gümüş bir ok onu arıyordu. Dilinin, hızlı küçük sarsıntılarla onu yukarı kaldırmasına bayıldım. Kız kıvranıyordu, adamın yüzüne doğru eğilirken elleri çarşafı kavriyordu. Onun misk gibi kokusunu içime çektim, ıslak küçük sesleri zevkten başka bir şey değildi. Gözleri sımsıkı kapalıydı, başı geriye eğikti, hissiyat dışında her şeye kendini kaptırmıştı.

Ta ki ben onun adını söyleyene kadar.

Bir anda bana baktı ve bir soluk alıp verme, bir korku çırpınışı oldu ama ben kıpırdamadım, sadece bakışlarını karşıladım ve onu tuttum. Talep ettim.

Zirveye ulaşp titreyen bir iniltiyle boşalırken onu izledim ve Rick üçüncü bir parmağını içine sokup onu sertçe dürttüğünde, bileği lanet bir piston gibi tam doğru noktaya sıkıştığında bile benden başka bir yere bakmadı. İnledi, kıvrandı ve bize bir zevk daha verdi. Kız doruğa ulaştığında Rick'in parmaklarını sırlsıklam etti ve tüm vücudu sarsıldı ve titredi, endorfin dalgaları sıkı ette dalgalandı.

Hiç konuşmadan kendini konumlandırdı, içgüdüsel parmakları Rick'i bacaklarının arasına soktu. Prens Albert'in çeliğini hissetmiş olmalıydı, çünkü gözleri yeniden açılmış, taşaklarını derinlere batırmadan önce bir bakış atmaya çalışıyordu. Artık çok geçti.

"Siktir," diye tısladı. "Oh Tanrım."

Dizlerini tutup göğsüne bastırdı ve onu becerdi. Lanet olsun, onu becerdi ve yüzü bir resim gibiydi. Adam onu sert ve derin bir şekilde içine alırken, göbeğinin sert çıkıntıları kalçalarını tokatlarken farkına varması mucizeden başka bir şey değildi. Başını bana doğru çevirdi ve parmak eklemeni ısırды, saçları yastığın üzerinde dalgalanırken adam eve doğru ilerledi. Adam ağzını kadının kulağına dayadı ve nefes aldı, nemli saçları kadınınkine yapışmıştı.

Elim, Rick'in sikinin o tatlı küçük amcığının içine girdiğinin ve taşaklarının nasıl sıkıldığının aşırı farkında olarak, sesler, kokular ve azgın lanet görsellerle baş döndürücü bir şekilde sikimi çalıştırdı.

O bana baktı, ben ona baktım ve başımı salladım. O da gülümsedi.

Katie'nin parmak eklemlerini ağzından çekti ve narin küçük parmaklarını sikime doğru yönlendirdi. Etrafımda sıkılaşımdan önce sadece bir saniyeliğine gözlerimle buluştı ve elini benimkinde tuttum, Rick'in itişleriyle aynı zamanda onu şaftımda yukarı ve aşağı hareket ettirdim.

O iyi bir kızdı. Sıkıca kavradı ve onu kullanmama izin verdi, taşaklarım ağrıyana kadar sikimi avucuna sürttü.

Rick kenara ulaştı ve Katie, açısını değiştirirken ateşli bir orospu gibi inledi. Ayak parmaklarını kıvırdı, sırtını kamburlaştırdı ve dudaklarını ısırdı, ama sikimi çalıştırmayı bırakmadı.

"Kahretsin," diye inledi Rick ve bu beni uçurumun kenarına gönderdi, Katie'nin tatlı küçük avucuna kalın bir şekilde fışkırdı.

Rick'in eli duvara çarparak kendini destekledi ve havayı maviye çeviren küfürlerle dolu bir tıslamayla kızın daracık amcığının içine boşaldı.

Pis ağızlı küçük amcık.

Sonra onun üzerine yığıldı, o nefesini tutarken kendi nefesini tuttu.

Gülmeden önce uzun saniyeler geçti. Odadaki tüm gerginlik kırıntılarını kovan kolay bir ses.

Yerime çöktüm, sikim seğirip yerleşirken başımın altında bir kol, Katie döl sıçramış parmaklarını ışığa doğru tutarken gülümsedim.

Rick, kızın parmaklarını ağzına götürürken gözleri parlıyordu.

Ve sonra onları yalayarak temizledi.

Chapter FOUR

Katie

Birkaç saatlik uyku asla nazik değildir, ama vücut saatim de öyle. Perdeleri aralayan ilk ışıkla birlikte gözlerimi açtım ve ağzım bir babunun kıcını emiyormuşum gibi hissetti.

Carl. Puan: 001 buçuk. İyi şarap, korkunç sıcak. Sabahki şarap kuruluğu için yarım puan eksi.

Omzumun üzerinden şöyle bir baktım ve çıplak tenime değenin Rick'in nefesi olduğunu görünce rahatlardım. Oda sauna gibi yanıyordu ve ben örtüsüz olduğum halde yanıyordum, onun bacakları benimkilere dolanırken sıcaklığın aşırı farkındaydım. Yatağın kenarına doğru bir yalpalama riskine girdim ama o uykusunda gerindi ve kollarıyla beni yakalayıp göğsüne doğru çekti. Kahretsin.

Aletini kıcımda hissedebiliyordum ve yumuşak değildi. Belki de bu o kadar kötü bir şey değildi. Belki iyi bir sikiş daha anlaşılmayı iyice ve gerçekten mühürleyecekti.

Ama Carl. Yüce Tanrım, Carl... Yeni sikilmiş amımın buna hazır olduğundan emin değildim.

Kıpırdamadan yatıp dinledim, Carl'ın nefesi geliyordu, sabit ve derin. Sesi çok yakındı, kesinlikle Rick'in diğer tarafındaydı ve bu düşünce kalp atışlarımı hızlandırdı. Evet, buna kesinlikle hazır değildim. Parmaklarım onun sert, canavar gibi aletini hatırladıkça karıncalanıyor, elime pompaladıkça adrenalinim yükseliyordu.

Nefesimi tuttum ve kendimi Rick'in elinden kurtardım, o kadar yavaş adımlarla uzaklaştım ki kendimi gülünç hissettim. Konsantrasyonum doruk noktasındaydı, gizlice dışarı çıkmak için ayağımı halıya attım ama hayır. Rick'in parmakları kolumu bulup sıktı ve peşimden geldi, sesi uykulu ve kalındı.

"Balkabağı arabası bekliyor, Sindirella?"

Arkasındaki canavarı uyandırmamak için sesimi alçaltarak yanına uzandım. "Balkabağı gece yarısından önce ayrılıyor. O yolculuğu gerçekten çok özledim."

Gülümsemesini omzumda hissettim. "Kesinlikle bir yolculuğun var..."

Kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. "Evet. Evet yaptım."

Dirseğinin üzerine çıktı ve karanlıkta gözlerini üzerimde hissettim. "İkinci raunda ne dersin?" Parmakları kolumu sıyırdı, kaburgalarımı gıdıkladı, sonra karnımdan aşağı süzüldü ama ben yer değiştirdim.

"Gitmem gerek," diye fısıldadım.

"Karanlıkta beni ekiyor musun?"

Hayalet gibi bir kahkaha attım. "Sabah oldu ve ben kaçmıyorum." "Bu sabah kim arar ki?"

"Samson," dedim. "Bu sabah kesinlikle arayacak."

"Ah." Sırt üstü yuvarlandı. "Samson benim olsaydı Pazar sabahı yatmaya alışmak zorunda kalırdı."

"Erken kalkmaya değer."

"Sözüne güveniyorum."

İki ayağımı da yere attım. "Gidebilir miyim?"

Alçak sesle gülüşünü sevdim. "Geri döneceğine söz verdiğin sürece."

Ayağa kalktım. "Geri geleceğim."

Gölgelere doğru birkaç kez göz kırptığımda, Rick'in yanındaki Carl'ın vücudunun sert hatlarını ve çarşafların yuvarlanışını seçebiliyordum. Rick'in pozisyon değiştirmesini ve Carl'ın göğsüne bastırmasını izledim. "Yabancı olma," diye fısıldadı.

Bunu görevden alındığım şeklinde algıladım ve maymun kıçlı dudaklarımdan bir veda öpücüğü almakta ısrar etmediği için minnettar oldum. Geceliğimin zavallı küçük parçasını ayak parmaklarımdan altında hissettim ve topladım, ama külotumu hiçbir yerde bulamadım. Şansımın yaver gitmesini umarak çıplak ayaklarımla etrafı yokladım ama hayır. Onları bırakmak zorundaydım.

Bir hatıra.

Onları birlikte otuzbir çekerken hayal ettim, kalın sikler şaft şafttı ve aralarında sadece çürük bir dantel parçası vardı. Bu düşünce şaşırtıcı derecede azdırıcıydı.

Üniversitedeyken kirli külotlarımı çalıp yatağının altına saklayan erkek arkadaşımdan çok daha azgındım. Bir keresinde yatağının altında on beş çift bulmuştum. Spermle kaplanmış on beş çift.

Pislik.

Sürünerek yatak odasının kapısına gittim, kapı açıktı. Sahanlıkta ışık daha parlaktı ve odama dönmek kolaydı. Odam, orada geçirdiğim on dakika boyunca benim odamdı. Lambayı yaktım ve dün geceki kıyafetlerimi çantama attım, dağınık saçlarımı topuz yapmak ve banyoda dişlerimi fırçalamak için sadece bir dakikamı ayırdım. Çantanın altından günlük kıyafetlerimi çıkardım. Modanın zirvesi - yorgun bir çift jodhpurs, büyük boy bir tişört ve atlı çoraplarımı seviyorum. Botlarımdan arabada olması dışında her şey harikaydı.

Kasıla kasıla giydiğim gösterişli stiletlere utanç içinde baktım. Saçmalık.

Jodhpurs ve pembe stiletlolar. Tam bir salak.

Yatağı düzelttim ve bardağımı lavaboda çalkaladım, ardından merdivenlerden aşağı indim, gıcırtilardan kaçınmak için kenarda durdum. Ön kapının kolunu hafifçe indirdim.

ama kimse beni takip etmedi. Neredeyse güvendedim, neredeyse...

Ta ki sahte şakacı bir ses yandaki araba yolundan güneydi diyene kadar. Hay aksi. Böyle bir mahalle. Karşıl原因 kişiye döndüm, orta yaşlı bir kadındı, ayaklarının etrafında dolaşan salon güzeli bir spaniel vardı. Üzerinde şu lüks polar ceketlerden biri ve benekli bir boyun atkısı vardı. Kesinlikle paradan geliyordu. Beni bir aşağı bir yukarı süzdüğünde ölebilirdim, gözleri aptal topuklu at çoraplarımda uzun süre kaldı. Mahcubiyet bunun yanına bile yaklaşamaz. Bir elini kaldırdı. "Cindy," dedi. "Sen... akraba mısın?"

"Arkadaşım," dedim ve yanaklarım yanıyordu. Suçluydum. Neden suçlu hissettiğimi bile bilmiyordum ama sanki alımda tüm dünyanın görebileceği bir sürtük dövmesi varmış gibi hissediyordum.

"Dostum, evet..."

Ve o bunu biliyordu. Biliyordu amına koyayım. Gah. Arabam beni içeri alana kadar merkezi kilitle uğraştım. "Katie. Tanıştığımıza memnun oldum," diye yalan söyledim.

"Evet... sen de. Görüşecek miyiz?"

Başımı salladım, gülümsedim ve kendimi şoför koltuğuna atmadan önce küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. Topuklu ayakkabılarımı bir kenara fırlatırken yüzümdeki gülümsemeyi korudum, oradan çıkmak için o kadar çaresizdim ki aptal çoraplarımdan başka bir şey giymeden arabayı çalıştırdım. Arabam bütün mahalleyi ayağa kaldıracak kadar gürültülü bir şekilde gümbürdedi, sıçradı ve boğuldu ve sanki sabahın altısında bir çiftin garaj yolundaki utanç yürüyüşümü yakalamamış gibi Cindy'ye el sallayarak hızla uzaklaştım.

Para kasabasından çıktım ve daha rahat nefes aldım.

Başardım. Gerçekten yaptım.

Ve iyiydi.

İyiydim!

Sayı!

Sonrasında kendinizi bir tür seks tanrıçası gibi hissetmek çok kolay. Kendinizi güvende hissettiğinizde

uzaklaşın ve bu işi hallettiğinize kendinizi inandırın. Önemli bir şey değil. Görüşürüz, aygır.

Ama büyük bir olaydı. Büyük para, büyük sikler. Sadece... büyük. Her şey büyüktü. Deli gibi büyük.

Bacaklarımın arasında bir parıltı, yüzümde bir gülümseme ve banka hesabımda güzel bir binlik vardı ve hayat oldukça tatlı hissettiriyordu. Cheltenham'dan ayrılıp evime döndüğümde daha da tatlı hissediyordum. Doğruca Woolhope'a ve avluya yöneldim, otoyoldan ayrıldım ve kırsal kesime doğru yol aldım. Yollar şeritlere dönüşüyor, güneş ufukta yükseliyor, dünyayı taze bir günün güzel ışığıyla yıkıyor ve heyecanın tınısı içime işliyordu. Hiç eskimiyor. Hiçbir zaman.

Arabayı bahçeye çektim, Jack'in evinin yanından sürünerek geçtim ve yem ambarının yanındaki tanıdık yerime girdim. Jack çoktan dışarı çıkmış, odun talaşını bir kutudan diğerine aktarıyordu.

Onu görünce midem biraz bulandı. Yaşlı değildi, en fazla ellili yaşların ortasındaydı ama yenilmiş görünüyordu. En iyi dönemindeki birinin bedeninde bitkin, yaşlı bir adam.

Sanki topraktan yaratılmış gibi görünüyordu. Nazik yüzü ve yıpranmış elleriyle tam bir çiftçi tipi... ve son zamanlarda biraz fazla gezinen gözleriyle.

Yalnızdı. Sadece yalnızdı. Öyle demek istemedi.

Arabadan sadece çoraplarımla indiğimde kaşlarını kaldırdı.

"Sorma," dedim.

"Yapmayacaktım." Gülümsedi. "Uzun bir gece miydi?" "Sormayacağını söylemiştin."

"Çorapları sormadım, sadece geceni sordum." Gözleri parladı ve bir sigara yaktı.

"Bir randevum vardı," dedim. "İyi gitti..."

"Peki o nerede?" dedi. "Oğlunuzla buluşmaya gelecek kadar iyi değil mi?"

"Hayır," diye sııttım. "İş ciddiye binene kadar kimse Samson'la görüşmeyecek. Ahırının kapısında bir dizi üvey babaya ihtiyacı yok." Arabanın arkasından botlarımı çıkardım ve Jack aradaki mesafeyi kapattı.

İfadesi ağırdı ve kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Bank yine benimle uğraşıyor."

Gülümsemeye çalıştım. "Sadece birkaç aya daha ihtiyacım var."

İç çekti. "Aylarım var mı bilmiyorum." Gözlerimin içine baktı. "Babana sorma şansın yok mu?"

Aptal ve öfkeli babam hakkında a ğ z ı m ı açıp konuştuğum güne pişman oldum.

Bu düşünce midemi bulandırdı. "Parayı alacağım," dedim. "Ama ondan değil. Kendi bokumu yemeyi tercih ederim."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, genç kız. Sorduğum için özür dilerim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

"Biliyorum."

Ve biliyordum. Jack'in burada ne kadar zor zamanlar geçirdiğini biliyordum. Karısı geçen yıl avlunun baş ustabaşısını da yanına alarak kaçmış, Jack de parçaları toplamak zorunda kalmış, zorlu kış aylarında fiyatlar yükselip kâr marjları daralırken ormanlık alan bakım işini neredeyse tek başına yürütmek zorunda kalmıştı. Arazisinde sadece birkaç ahır ve bir at terbiyesi pisti için köhne bir bahane vardı ama yıllardır buradaydım ve burayı seviyordum. Burası bizim yerimizdi, Samson'un ve benim, buraya aittik. Sadece bunu resmileştirmek istiyordum.

Jack araziyi bana kiralamak istiyordu ama nakit paraya ve peşin paraya ihtiyacı vardı. Aksi takdirde satmak zorunda kalacaktı. Satmak ve beni kovmak.

Düşüncesi bile korkunçtu.

Burada ormanın hemen yanındaydık, dönümlerce mükemmel bir sürüş alanı. Burayı ilk gördüğümünden beri burada bir ahır işletmenin hayalini kuruyordum ve bu hayalime kavuşmuştum.

Samson at kamyonuna bindiğinde ve ben onu ahırına götürdüğümde betonun içindeydi. Burası doğru yermiş gibi geldi.

"İhtiyacınız varsa şimdi size biraz verebilirim..."

Başını iki yana salladı. "Yapmamalıyım Kate, sadece yapabildiğin zaman, anlıyor musun? Satmak zorunda kalmak istemiyorum."

Cep telefonumu çıkardım. "Şimdilik beş yüz yeter mi?"

Çok üzgün görünüyordu. Çok garip. "Yakıt faturası geldi. Bana altı elli kazandıracak."

Ouch.

Yedi yüz doları havale ederken acının keyifsiz kıvrımını görmezden geldim. Elveda, banka bakiyesi. Güzel birkaç saatti.

"Tamamdır," dedim. "Ve biraz da ekstra. Samson'ın ihtiyaç duyabileceği küçük ekstralar için."

Asla yapmadı ve Jack ekstra parayı Samson için asla kullanmayacaktı, ama yine de küçük dansı yaptık.

Gülümsedi. "Yaşlı eşek kulaklarını çıkarsan iyi olur. Bu sabah bana bir şeyler söyledi."

Jack bunu her sabah söylerdi ve her sabah söylenecek bir şeydi. Yine de gülümsedim.

Ahır bloğunun köşesini döndüm ve kalbim güzel oğlumu her gördüğümde yaptığı gibi küçük bir sıçrama yaptı. Geldiğimi zaten biliyordu, kulakları dikilmiş ve gözleri bana doğru sabitlenmişti. Beni görünce küçük bir kişneme sesi çıkardı ve başını salladı, ben de gülümsedim. Gözleri büyük, kahverengi ve çok nazikti, kulakları uzundu - Jack'in deyimiyle biraz eşek kulağı gibiydi - ve burnu kadife yumuşaklığındaydı.

"Hey," dedim ve ön ayaklarıyla yanağımı gıdıklayarak bana vurdu. Kulaklarını kaşıdım ve beyaz alevlerini okşadım; koca bebeğim bugün o kadar büyük görünüyordu ki, dışarı çıkıp oynamak için can atarak ahırının etrafında dolanıyordu. Kancadan bir kafa tasması aldım ve taktım, ahır kapısının sürgüsünü kaydırdım ve onu dışarı çıkardım. Adımları parlak ve zıplıyordu, onu direğe bağlayıp ahıra doğru ilerlerken gözleri heyecanlıydı.

Eyerini tırabzanın üzerine koyduğumda viyakladı, onu fırçalarken nane şekeri bulmak için ceplerimi karıştırdı.

Samson İrlanda Draught melezi iri bir hayvandı. Eski bir avcıydı, kesinlikle yetenekten çok heyecana önem veren biri tarafından sahiplenilmişti. Onu açık artırmadan almıştım, Dean Ormanı'ndan bir satıcıya karşı teklif verirken kalbim boğazımda kalmıştı. Teklifi geçseydim Samson'a ne olurdu kim bilir, ama satış alanında göz göze geldiğimiz andan itibaren onun benim için olduğunu biliyordum. Teklif vermeden önce onu muayene etmek bir yana, ona binme şansım bile olmamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Yaşına göre çok deneyimsiz olmasına, çok büyük ve çok beceriksizce zıplamasına ve yalnız bindiğimizde yeryüzündeki her şeyden çekinmesine rağmen şansımı denedim ve karşılığını fazlasıyla aldım. Her şeye rağmen ısrar etmişim. Tüm dış çıkarma sorunları, tüm eğitimler, tüm darbeler, çarpmalar ve düşmeler. O ve ben birlikte öğrenmiştik ve bu en güzel duyguydu.

Neredeyse siyahtı, kürkü en koyu doru rengindeydi, yelesi kalın ve dolgundu, kuyruğu uzundu. Ben ön ayaklarındaki tüyleri okşarken omzuma doğru nefes aldı, burnuna bir öpücük kondurduğumda hareketsiz durdu.

"Hadi gidelim."

Onu bir çırpıda eyerledim ve kaskımı kaptığım gibi, daha çene kayışımı bağlamadan kendimi sırtına attım. Başını dik tutarak dışarı çıktı, ahırdaki diğer atların ve Jack'in yanından geçerken kulaklarını dikti. Ahırdan çıkarken el salladı ve ben de Samson'ı tırısa kaldırarak yola çıktık.

Eyer, hassas etime her zamankinden daha sert geliyordu, her adım bir gece önce sikildiğimi hatırlatıyordu. Bir gece önce gerçekten sikilmiştim. Muhtemelen daha önce hiç sikilmediğim kadar sert ve kesinlikle daha derin. Rick bir porno yıldızı gibi sikilmişti. Bu düşünce beni sırttırdı. Biri amdan, biri elden. Belki ben de küçük bir porno yıldızı olabilirdim.

Sinirlerim geri geldi, adrenalin, endorfin ve korkunun anısı beni tekrar yerime oturttu.

Porno yıldızı sayılmazdım ama iyi iş çıkarmıştım. Sanırım.

İkisi de gelirdi. Sorun değil, değil mi? Carl kendini elime bırakmış olsa bile, bu yine de sayılırdı.

Kendi kendime iç çektim. Bu sayılır.

Bir dahaki sefere daha iyi yapardım. Bir dahaki sefere bir profesyonel gibi soyunacak, bacaklarımı iki kişiye yetecek kadar açacak ve onlara parasını ödedikleri şeyi gelip almalarını söyleyecektim. İçimden bir ürperti geçti. Ya da belki de değil.

Samson hızını artırdı ve park alanına giden köşeyi dönerken hafif bir yürüyüşle ortak alan boyunca ilerledik. Onu okşayıp cesaretlendirdim ve Haugh Wood'un girişinde onu tırısı yavaşlattığımda bile başı eğik ve hızlı bir şekilde beni gururlandırdı. Duruşuma, bacak hareketlerimdeki inceliğe konsantre olmaya çalıştım ama hareket çok yoğundu. Amım hâlâ yeni sikilmiş gibi hissediyordum, oturduğum yerde yumuşacıktı ve tek düşünebildiğim onlardı.

Çıplak bedenler, ilkel sesler ve havada seks kokusu.

Rick'in homurtuları, çok acı... çok... çaresiz. Anısı beni eyerde ateşlendirdi, yanaklarım sabahın tazeliğinde yanıyor ve uyluklarım istemsizce sıkılıyordu. Daha yükseğe sıçradım ve eyerde öne doğru indim, kendimi kulpa bastırdım, sert deri topuz klitorisime bastıracak ve kıvılcımlar uçuşmasına neden olacak kadar sertti. Lanet olsun.

Etrafa bakındım ama pist ıssızdı. Sadece biz vardık. Ben ve Samson. Onu ileri doğru ittim ve tırısı kalktı. Ritimle yükselmeyi bıraktım, Samson ayaklarını kaldırırken kendimi derinin sırtına bastırdım. Hay sikeyim. Ayaklarımı üzengilerden kurtardım ve kalçalarımı açtım, kendimi eyerde öne doğru tuttum ve hareket ettim, gıcırdattım.

Rick'in homurtuları. Etin ete çarpması. Carl'ın gergin kığı, kalçalarının itiş. Aletinin içimde şişmesi.

Parmaklar. Ve Rick. Klitorisime karşı metal. Parmaklarını içeri sokarken çıkardığı gıcırtı. Ve ıslaklık... oh lanet olsun, ıslaklık...

Kalçalarımın arasında bir kıpırtı, Samson'un tırıs gidişi çok istikrarlıydı. Onu daha hızlı sürmesi için ikna ettim ve kendimi koltuğa sürüyordum.

Sikeyim.

Rick'in kalçalarımı göğsüme bastırırkenki gözleri, beni sertçe becerme şekli. Sonuna kadar içime girmesi, parmaklarımı Carl'ın kocaman, sert sikinin etrafına kapatması.

Sikeyim.

Kendimi pommel'e tuttum. Nefesim kesildi. Güm, güm, güm.

Aynı anda iki horoz. Durumları. Carl'ın güçlü elleri beni yukarı kaldırıyor, kalın siki göt deliğime giriyor ve beni Rick gibi homurdanmaya ve bağırmaya zorluyordu. Kalçalarını ittiğinde ciyaklıyor, geriliyor, onu içime alıyordum. Ve sonra daha fazlası, çok daha fazlası. Rick'in parmakları klitorisimde, beni ovuşturuyor, içeri girmeye zorluyor, beni gererek açıyor ve ben kıvranıyor oluyordum...

Hay sikeyim.

Ve ben onları alırdım. İkisini de alırdım. İki şişman yarak, homurdanan, iten ve benimkine çarpan iki vücut. Carl bana ne yapmam gerektiğini söylerdi... Rick bana ne kadar iyi hissettirdiğini söylerdi... ve ben kaybolurdum... iki büyük sik tarafından çiğ çiğ gerilirdim.

Oh lanet olsun.

Samson'ı durdurdum ve elimi jodhpurs'umdan aşağı kaydurdum, üzengilerde durdum ve parmaklarım titreşen klitorisimi bulup orgazma giden yolu ovalarken kendimi destekledim.

Orman, ötücü kuşların heyecan verici cıvıltılarıyla canlanıyordu. Samson çalılıkların arasında burnunu hışırdattı ve ben koltuğumda sallanırken derinin gıcırtısı vardı, orgazm için çaresiz bir sinir torbasından başka bir şey değildim. Ben sadece

Nefesim kesildi, iniltierim boğazımda düğümlendi ve coşku içime işleyerek çarpan kalbimi sakinleştirdi.

Gülümsedim ve kendimi güvenli olduğuna ikna ederek bu saçmalığa güldüm. Ta ki sesler duyana, bir bisiklet ziline tanidik çınlamasına kadar.

Saçmalık. Daha jodhpurs'ümü bağlamadan Samson'ı düzlüğe çıkardım ve dizginlerini gevşettiğimde serbestçe koşmaya başladı.

Güldüm. Kızardım. Utanmış, heyecanlı ve endorfin delisi.

Bu bizdik. Bu

bendim.

Yüzümdeki rüzgâr. Toynaklarının topraktaki tanidik üç vuruşu ve ben kendimi kaybettim. Yolculukta kendimi kaybettim.

Yaşıyorduk. Özgürdük. Her şeydik.

Tırısı yavaşladığında sırtıyordum, büyük bir homurtu çıkarıp yürüyüşe geçtiğinde onu okşadım. İşte benim oğlum.

Jack'in evine geri döndüğümüzde bisikletçilerin güçlü bir şekilde dışarıda olduğu uzun bir parkuru tamamladık. Samson terlemişti, başı güzelce sallanıyordu ve kulakları öne doğru dikilmişti ve ben hala ağrıyordum, bacaklarımın arasında hoş ve hafif bir zonklama vardı. Klitorisim hâlâ hassastı, iki yarak tarafından alınma düşüncesi karnımı gıdıklıyordu.

Avluda yere çöktüm, Samson'u tekrar parmaklıklara bağlarken bacaklarım jöle gibiydi. Eyerini gevşetip aşağı indirdim ve dizginini çıkarıp sabah güneşinin altında kahvaltısını yerken onu soğuk suyla y ı k a d ı m .

Tam onu tarlaya götürmek üzereydim ki cebimdeki cep telefonum çalmaya başladı.

Olağandışı.

İnsanlar beni sabahları nadiren ararlar.

Çıkardım ve ekranda gerçekten görmek istemediğim bir isim yanıp söndü:

Sperm donörü.

Lanet olsun.

Dehşet beni sardı. On yaşımdan beri onun adını duyduğumda hissettiğim ve onu görmezden gelmeyi seçemediğim dehşetin aynısı. Açıklayamadığım, açıklamak istemediğim duyguların bulanık çorbası.

Anlamlandırmaya başlamak istemedim.

Kimsenin böyle konulara ayıracak vakti yok.

Sperm donörü bir pazar sabahı saat dokuzda ne istiyor olabilir ki?

Bir Pazar sabahı saat dokuzda ne isteyebileceğini umursamayacağıma karar verene kadar parmağım cevabın üzerinde gezindi.

Sesli mesaja
yönlendirdim. Siktir et
onu.

Chapter FIVE

CARL

"Bu kadarı da fazla o zaman. En azından bundan bir sikim çıkardın." Rick'e kaşlarımı çattım. "Lanet bir el işinden daha iyi. Sana bu bokun zaman kaybı olduğunu söylemiştim."

Rick'in gülümsemesi hiç azalmadı. "Geri geliyor." "Elbette **dönecek**. Bu yıl, gelecek yıl ya da hiçbir zaman." I banyoya gidip dişlerimi fırçaladım ve sikim hâlâ yarı direkte, sabahın ilk çişini dışarı akıttım. Rick her zaman önce amcığı alır.

O ortaya çıktı içinde ve Kapı aralığı, ve I gördüm onun gözleri aynada parlıyordu. "Hâlâ hevesli. Öyle söyledi."

"Gittiğini gördün o zaman? Ona burada kalıp parasının geri kalanını kazanabileceğini söylemek aklına g e l m e d i m i ?"

"Atını düzenlemeye gitti. Sabah erkenden ahır işleri."

Gözlerimi devirdim. "Harika."

"Hiçbir şey söyleyemiyorsun, tanıdığım en büyük sabah insanı sensin."

"Sabah insanı olmak zorundayım."

Sırıttı. "Sen de ondan hoşlanıyorsun. Ondan hoşlandığını biliyorum. Sorun değil, biliyorsun. Göt deliği tacının biraz kaymasına izin verebilirsin."

"Onu tanımıyoruz," dedim ve ciddiydim. Onu tanımıyorduk. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Atları seven güzel bir kız olduğu gerçeği dışında. Ve Rick'in sikini.

Kapı aralığında kendini okşadı ve herkesin Rick'in sikini neden bu kadar çok sevdiği anlaşıldı. "Kaçıp gitmeden önce en azından bir oral seks için ısrar etmeliydin."

"Sıra sende," dedi. "Adil olun."

"Benim sıramla ilgilendiğini sanmıyorum."

"Saçmalık." Güldü. "Sen hep böylesin."

"Hep böyle oluyor. Kendini kaptırıyorsun, herkesi kapıdan içeri adımını atar atmaz seviyorsun, onlarla yatıyorsun, onlara her şeyi anlatıyorsun ve birkaç ay sonra işler sarpa sardığında bana büyük bir sürpriz yapıyorsun."

"Bu sefer değil, bu sefer farklı. O farklı."

Kaşlarını çattığını hissedebiliyordum, kendimi tuttum. "O zaman ona anlaşmanın ne olduğunu söyleyelim. Madem o kadar farklı."

"Başlama." Kendini okşamayı bıraktı ve bana bir bakış attı.

"Ciddiyim Rick."

"Ben de öyle. Sakın başlama," dedi. İşememi bitirdiğimde beni klozetten itti ve kendisi oturdu. Dişlerini fırçalamayı bitirdim, kışının çıkardığı tıslama ve sıçramalara gülümsedim.

"Güzel."

"Dün gece beni yırttın."

"Ve işe yaradı. Küçük Bayan Horsey koşarak geldi, değil mi?"

"Evet, işe yaradı."

Saçlarını karıştırdım. "Bayıldın amına koyayım."

"Yapmadığımı söylemedim." Bana gülümsedi ve yine o yavru köpek gözleri vardı. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"İşte
başlıyoruz..."

"İstiyorum."

Ağzımı çalkaladım. "Onları her zaman çok seversin."

"Böyle değil. Komik ve hoş biri. Gerçekten nazik biri,
bunu söyleyebilirsin, hoş bir enerjisi var. O hissediyor..."

"Sıkı mı?" Sırıttım. "Güzel, sıkı bir amcığı var, değil
mi?" "Konu bu değil."

"Ama öyle mi?"

Sırıttı. "Evet, öyle."

"Umarım öyledir. Ona yeterince ödeme yapıyoruz."

O üzgün kıcını silerken ben lavaboya yaslandım. "Ciddi
bile değilsin. Sadece inleyecek bir şey olsun diye
söylüyorsun."

Beni orada yakalamıştı. "Sonsuz bağlılığını itiraf etmeden
önce bir daha ortaya çıkıp çıkmayacağını görelim, olur mu?"

Giyinmek için uzaklaştım, o izlerken üzerime bir tişört
geçirdim.

"Sana sonsuz bağlılığım var, Carl."

"Umarım öyledir." Gardırobumdan bir kot pantolon aldım.

"Sevdiğini biliyorsun," dedi. "Seni seviyorum."

Siktiğimin Rick'i ve onun sevgi sözcükleri. "Teşekkürler."

Sifonu çekti. "Hepsi bu kadar, değil mi?" Ellerini yıkadı.
"Teşekkürler mi?"

"Teşekkürler. Çok mu?" Kot pantolonumun düğmelerini ilikledim.

Kendini kapı aralığına dayadı ve vücudu sabah ışığında
inanılmazdı. Aleti kalın ve mükemmel orantılıydı, ucundaki
gümüş parıltısı gözümü alıyordu. "Ve...?"

"Ve ne?"

"Söyleyecek misin?"

Bilmiyormuş gibi davrandım. "Ne dedin?"

"Biliyor musun? Hiç söylemiyorsun."

Yatağın kenarına oturup manzarayı seyrettim. "Eminim
Küçük Bayan Horsey seni güvensizliğe sürüklememiştir? Ona
dokunmadım bile."

"Bu onunla ilgili değil," dedi. "Bu bizimle ilgili."

Yüzümü buruşturdum. "Aman Tanrım."

"Ciddiyim Carl. Sadece söyleyemez misin?"

"Daracık göt deliğini seviyorum, Richard. Çok seviyorum."

"Peki." Gözleri karardı ve omuzları sertleşti, çekmecedен giysilerini çıkarırken hareketleri sarsıldı.

Güldüm. "Bu sabah çok hassasım."

"Sadece... her neyse, Carl."

Boxerını çekti ve ben de gözlerimi onun arkasına devirdim. "Ciddiyim. Bu boku hecelemememe gerek olmadığını biliyorsun. Beş yaşında değiliz Rick. Ne istiyorsun? Küçük aşk kalpleri ve çiçekli öpücükler mi?"

"Her neyse."

"Tanrım, Rick, bu da ne demek oluyor?"

Kollarını kavuşturup bana baktı ve bakışları sertti. "Neden söyleyemiyorsun?"

"Yapabilirim," diye alay ettim. "Ben sadece o kadar... duygusal değilim."

"Yapamazsın," dedi. "Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?"

Cevap vermedim.

"Erkek olduğum için mi? Bütün bunları aştığını sanıyordum."

Sözlerim sert çıktı. "Ben bunları aştım. Bunları çoktan aştım. Lanet olsun Rick, bu en iyi ihtimalle bir hafta sürdü."

"Ne o zaman?"

Ona kaşlarını çattım. "Dediğim gibi, kelimelerimle o kadar abartılı değilim. Ne fark eder ki? Ben buradayım. İşlerin nasıl olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Belki de duymak istiyorumdur. Her zaman herkesten doğrudan duymak istiyorsun. Neden söyleyemiyorsun?"

"Bu aynı şey bile değil." Ayağa kalktım. "Bu çok saçma bir paralellik." Yorganın altından koyu renkli bir dantel şeridi göründü. Çekip çıkardım. Katie'nin

külot. Hiç d    nmeden burnuma götürdüm. Onu içime çektim. Güzeldi.

"Sadece bilmek istiyorum. Bazen duymak iyidir." i çekti. "Tabii sen istemiyorsan."

K  ebenti parmaklarımın arasında gezdirdim. "Neyi yapmazsam?"

" yle hissediyorum."

"Ne gibi?" Dantel güzeldi ve onun kokusu muhte emdi.

Rick alışılmadık bir sinirlilikle çekmeceleri tokatladı. "Unut gitsin."

" imdi de tıslayacaksın, öyle mi?"

Omuz silkti ve uzaklaşmaya ba ladı. Rick asla çekip gitmez.

Bu beni ıldırttı.

Onu dirseğinden yakaladım ve geri çekerken gözleri fal taşı gibiydi. Bir gümbürtüyle duvara çarptı ve onu kıstırdım, boks r n  aşağı çekerken omzumu ona bastırdım. Ve söyledim. Kelimeler midemi bulandırır da, açıkta kalsam da, rahatsız ve son derece garip olsam da söyledim.

"Seni seviyorum."

Aleti kalçama doğru sertle mi ti. "Tekrar söyle."

Sikini elime aldım, Katie'nin fırfırlı k lotunun dantelini etrafına sardım. Ben sikini ok arken inledi. "ok fazla istemiyorsun, değil mi?" O inleyene kadar sıktım. "Seni seviyorum Rick. Madem bunu duymakta ısrar ediyorsun. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Kalpler, g ller ve duygusal öpücükler. İstediğin bu mu Rick? Kendimi aptal yerine koyduğumu mu duymak istiyorsun? Seni sertle tiren bu mu, tatlı ocuk?"

"Siktir, Carl. Siktir."

Parmakları kot pantolonumdaydı ve ben rahatlamı tım. Ta aklarım sıkı ve sıcaktı, dilimde tatlı kedi kokusu vardı. Eli etrafımı sardı ve beni sertçe sarsmaya ba ladı. Hızlıca. Ben kulağına homurdanana kadar hızını artırdı.

Beni kendine çekti, sikini benimkine bastırđı ve piercinglerinin çıkıntılarını şaftıma baskı yaparken inledim.

"Siktir..."

Benim için inledi, sonra Katie'nin küçük külotunu itişip kakışan etlerimizin arasından geçirdi. "Onu becereceğim. İkimizi de. Bunu istediğini biliyorum..."

Onun pembe küçük tomurcuğunu düşündüm. Tıraşlı yariğini. "Tabii ki istiyorum..."

"O amcığı esneteceğim, Carl. Sen de benim kadar istiyorsun. Orası çok sıkı olacak, Carl. Çok sıkı olacak."

"Siktir, Rick..." Ritim durmak bilmiyordu, kalçalar, penis ve parmaklar.

Dudaklarımı yaladı ve ben de dilini emdim. Sonra sıkıştırdım, halter dişlerime sertçe çarptı. İnledi ve ıslaktı. Gitmesine izin vermedim, o da kıpırdandı ve kıvrandı.

Ona daha çok bastırdım, daha çok kıpırdandım.

Elleri kıcıımı kavradı, beni ona doğru tuttu ve parmakları yoktu, sadece sikler, sikler ve gıcırdayan etler vardı.

Dilini serbest bıraktım ve o da başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı. "Onu senin için açacağım, Carl. Onu güzel ve geniş yapacağım. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Siktir..." Tısladım.

"Almasını sağlayacağım, yalvarmasını sağlayacağım... tamamen içine girene kadar onu açacağım, Carl. Oh, lanet olsun, o kadar sıkı olacak ki. Ne kadar dar bir amcığı var."

"İstiyorum... İstiyorum..."

"Biliyorum," diye nefes aldı. "Onu dolduracağım, Carl. Doldur onu."

Ve boşalıyordum, fışkırıyor, tıslıyor ve yükümü onun lanet göbeğine boşaltıyordum. Benimkine de.

"Evet..." diye tısladı ve o da boşalıyordu. Onun sarsıntısını, aletin benimkine karşı çılgınca titremesini hissettim.

Nefesimi omzuna dayadım ve o da güldü.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" dedi. "Üç küçük kelime." Derin bir nefes aldı. "Tekrar söyle."
"İşte şimdi şansını zorluyorsun," dedim.

Katie

Öğle vakti kapıdan içeri adımımı attım ve annem yemek masasından fırladı. Ben koridorda botlarımı tekmelerken o da etrafta dolandı.

"Ne?" dedim.

Dedim ki. "Ne olduğunu biliyorsun."

Urgh. Gözlerimi devirdim.

"Sakın bana seni aradığını söyleme. Ne ödüllü bir pislik."

"Ağızından çıkanı kulağın duysun," dedi ve ben de ona parmağımı gösterdim. Ben gülümsedim, o da gülümsedi.

"Onunla konuşmayacağım," dedim. "Defolup gidebilir." "Bir haftadır aradığını söyledi."

"Hayır," dedim. "Ofisi bir haftadır arıyor. O mu, hayır. Bir kere aradı. Daha önce. Meşguldüm."

"Anlambilim. Bir haftadır arıyor."

"Ne söyleyeceği umurumda değil. Aile dışı küçük buluşmalarla ilgilenmiyorum. Verity'nin yeni gösteri midillisiyle ilgilenmiyorum. Onun harika hayatının ne kadar harika olduğuyla ilgilenmiyorum." Ne demek istediğimi anlatmak için telefonumu cebimden çıkarıp fırlattım. "Gerçekten umurumda değil. Hiçbirini istemiyorum."

"O senin baban..."

"O benim sperm donörüm. Başka bir şey değil."

Yüzünü buruşturdu. "Bu korkunç Katie."

"Korkunç biri."

"O hâlâ senin baban." Telefonumu aldı ve bana uzattı.

"Ara onu."

Başımı salladım. "Hiç şansın yok."

"Onu aramalısın. Seninle bir konuda konuşmak istiyor."

"Onun ne istediği umurumda bile değil."

"Umursayacaksın," dedi. "Ara onu."

Telefonu aldım ama çevirmek için harekete geçmedim. "Neden arayayım ki?"

Annem ellerini saçlarında gezdirdi ve saçları tıpkı benimkiler gibi uçlarından kıvrıldı. Kardeş olabilirdik. İnsanlar sık sık bunu söylerdi. "Ona sor!"

"Sen söyle," diye ısrar ettim. "Ne istiyor?" İçini çekti. "Senin için bir fırsatı var."

"O zaman aramakla gerçekten ilgilenmiyorum," diye güldüm. "Onun fırsatına ihtiyacım yok."

"Bu farklı," dedi. "Bunu dikkate almanız gerekiyor."

"Ondan gelecek hiçbir şeyi düşünmeme gerek yok." Ayda üç bin dolar vaadi beni sıcak kollarına aldı. "Kendi işimi kendim halledebilirim."

Masaya yaslandı ve bir nefes aldı. "Harrison Gables."

İsim nefesimi kesti. Uzun saniyeler boyunca aval aval baktım. "Peki ya Harrison Gables?"

Harrison Gables tüm evrendeki en iyi at fısıldayıcısıydı. O en iyinin de en iyisi. Adam mucizeler yaratıyor. ABD'deki kovboy ovalarında vahşi atlarla çalışıyor ve dünya çapında tanınıyor. Onunla tanışmak için her şeyimi verirdim ama nadiren dinleyici kabul eder.

Daha sözlerini bitirmeden kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Verity gidiyor..."

Bilmem gerekirdi. Tabii ki Verity gidecekti. Prenses Verity her şeyi yapabilir, her şeye sahip olabilir, her yere gidebilirdi. Elbette Prenses Verity gidip Harrison Gables ile tanışmak isteyecekti, en azından ben gidip Harrison Gables ile tanışmak istediğim için. Sesimdeki kızgınlığı gizleyemedim. "Bunu bana neden söylüyorsun? Bu hiç adil değil."

Başını iki yana salladı. "Hayır! Mesele de bu! Seni göndermek istiyor."

Karnım çırpındı ve büküldü. "Ben mi?! Neden?" "Belki de onun kızı olduğun içindir?"

Ona kötü kötü bakmamaya çalıştım. Bunca zaman geçmesine rağmen hâlâ onu savunuyordu. Onu savunmayı hiç bırakmadı. Bu gerçekten üzücüydü.

Kendimi nefes almaya zorladım, kendime bunun aptalca bir oyun, aptalca bir numara olduğunu söyledim, kalbim umut etmeye, hayal etmeye cesaret etse bile.

"Ne istiyor? Bir şey istiyor olmalı?" Suratımın asılmasına engel olamadım. "Verity'nin böbrek donörüne falan mı ihtiyacı var? Belki de kıymetliyi kurtarmak için benim standart altı DNA'mı almak istiyorlardır. Organlarım karşılığında Harrison Gables'tan daha fazlasını bulması gerekecek."

Annem gözlerini devirdi. "Ona sor," dedi ve telefonumu işaret etti. "Kim bilir? İyi bir şey olabilir. Bunu hiç düşündün mü?"

Hayır. Bunu düşünmemiştim. Pek bir anlamı yoktu. Hiçbir zaman iyi olmadı. Sessizce durdum, sadece baktım. Lanet olası Harrison Gables.

"Tamam," diye yumuşadım. "Onu arayacağım."

Annem rahatlamış görünüyordu. Çılgınca elleriyle beni yönlendirdi ve sonra o uğursuz sözleri söyledi.

Hiç hayra alamet olmayan uğursuz sözler.

"Bir cevap vermeden önce düşün," dedi. "Ciddiyim Katie, bazı şeyleri düşünmen gerekiyor. Düşüncesizce kararlar verip durma."

Bana herhangi bir söz verdiremeden numarayı çevirdim.

CARL

"Ara onu," dedim. Rick telefonuna bakıyor, bir şeylerle uğraşıyormuş gibi yapıyordu ama ben biliyordum. Kaşları çok ciddiye.

"Hayır."

"Ara onu. Bak bakalım bu öğleden sonra dönecek mi?" "Hayır!" dedi. "Ona biraz zaman ver, olur mu?"

Sırıttım. "Dalga geçmiyormuş gibi davranma. Geri dönüp dönmeyeceğini bilmek istiyorsun. O zaman ara onu."

"Harcanıyorsun, bunu biliyor musun? Acı çeken teyze köşesi açmalısın. Doktor Carl'a sor. Anında hit olur."

"İstedığınız kadar alay edin, benim tavsiyem sağlam. İnsanlar sadece gerçeği duymak istemiyor." Onun küçük sebzeli krakerlerine burun kıvırdım ve ekmek kutusundan biraz ekmek aldım. "Gerçekten geri döneceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Aslında biliyorum," dedi. "Geri döneceğini biliyorum. Sadece ne zaman döneceğinden emin değilim."

"Gelecek hafta sonu. Eğer parasını almak istiyorsa."

Bana gözlerini devirdi. "Ve bunu söylemem gerekiyor, öyle mi? Hey, Katie! Cumartesi buraya dönsen iyi olur. Bir dahaki sefere iki sik olacak. Kayganlaştırıcımız olacak."

"Bunun nesi yanlış?"

İçini çekti ve sebzeli lokumunu kemirdi. "Bu çok... temel."

"Ve?"

"Ve... sadece... baştan çıkarıcı değil."

"Şimdi ona para verip baştan çıkarmamız gerekiyor, değil mi?" Ekmeği tost makinesine koydum. "Elbette bizi baştan çıkarması gerekir, değil mi?"

"Bu çaba göstermeyeceğimiz anlamına gelmez." "Çaba gösterdik."

"Bir şişe kırmızı şarap açtın. Aman ne önemli."

İnledim. "Peki, ne öneriyorsun? Mum ışığı ve yer mantarı mı?" Sırıttım. "O zaman sik?"

"Burası göz korkutucu."

Güldüm. "Cehennem mi burası? Burası sadece lanet olası bir ev Rick, piç bir kale değil."

"Demek istediğim bu değil," dedi. "Bizim bölgemize giriyor. Bu korkutucu."

"Ve burası da yaşadığımız yer."

İç çekti. "Hadi gidelim. Onu da yanımıza alalım. Sadece hafta sonu için."

"Dışarı mı?"

"Brighton. Manchester. Herhangi bir yer."

"Sonra ne olacak?" Tost makinesinden çıkan buharı izledim. Rick ve onun yumuşak fikirleri.

"Sonra da içer, rahatlar ve eğleniriz." Gözleri parlıyordu.

"Ve sonra iki siki birden alır."

"İlk seferde iki tane almayacak Rick, bunu ben bile biliyorum."

Başını iki yana salladı. "İki tane alacak, güven bana. Her şey teknikte bitiyor."

"Onu parçalara ayıracağız."

"Güven bana."

Bu tost makinesi patladı. "Ben olmak mutlu için güven Sen," Sırıttım. "Yeter ki onu oraya iyi bir şekilde götürebilesin."

Gülümsedi. "Yani, gidecek miyiz? Brighton'a mı?"

"Nereye istersen," dedim. "Hiçbir masraftan kaçınmadan..." Havayı yumrukladı.

"...bir şartla." "Ne şartı?"

Masaya oturdum. Ona odaklandım.

"Gece bitmeden ikimizin de taşaklarına kadar o daracık amcığa gömüleceğimize söz vermelisin. Yoksa anlaşma falan yok."

Elini uzattı. "Anlaştık, ortak."

Katie

"Katie!"

Urgh. Lanet olası sesi. Ne kadar züppe, kendini beğenmiş bir hıyar.

"Sen mi aradın?"

İçini çekti ve durumu dağ gibi büyüttü. "Aramalarım daha erken dönebilirdin. Ne yazık ki anneni aramak zorunda kaldım."

"O söyledi."

"Açıkladı mı? Bu harika bir fırsat Katie, ben çok ciddiylim."

Bu saçmalık için zamanım yoktu. "Harrison Gables'la tanışmak için ne yapmam gerekiyor? Böbreklerim satılık değil, işeyen ruhum da öyle." Sadece amım. Ahh.

Yine iç çekti, içiyle doluydu. Her zaman iç çeker. "Annenden rica ettiğim gibi ofise gelmeyecek misin? Orada konuşabiliriz. Düzgünce."

"Doğru düzgün konuşmaya niyetim yok," diye tersledim. "Sadece şimdi söyle."

"Katie..."

"Hayır," dedim. "Şimdi söyle."

O zaman gerçekten inledi. Beni çok kızdıran bıkkın bir inilti ama o söyleyeceğini söylerken çenemi kapalı tuttum.

"Harrison Gables'ın çiftliğinde bir ay çıraklık yapacaksın," dedi. "Tam bir ay, sadece sen ve Verity, onun mutlak ilgisi."

Ağlayabilirdim. Akıl almaz bir fikirdi.

Akıl almaz ve şüphesiz koşullarla dolu. Ve başka bir şekilde başarılması imkansız.

Bana sahti ve bunu biliyordu. Gerçekten biliyordu. "Ve seni görmek zorundayım?"

"Yarın," dedi. "Ofisimde. Stroud."

"Yarın yapamam," diye yalan söyledim. "Perşembe? Cuma?"

İnledi ve kâğıtların uçuştüğünü duydum. "O zaman bir sonraki Pazartesi olması gerekecek," dedi. "Öğleden sonra birde. Geç kalma."

"Peki bu toplantı ne hakkında olacak?" diye sordum. "Ne istiyorsun?"

"Bir hafta sonra Pazartesi," dedi tekrar. "Orada ol." Ve sonra gitmişti.

Pislik.

Chapter SIX

CARL

David Faverley için dünyada her şeyi yapardım ama huysuz, şımarık kızı sabrımı zorluyordu ve onunla sadece yirmi dokuz dakikadır aynı odadaydım.

Favcom Technology'deki stajyer programımız sektörün en iyisi olarak biliniyordu. Benim bebeğim olduğunu söylemek isterdim ama yalan söylemiş olurum. David programı benim bu işte olduğumdan çok daha uzun süredir yürütüyordu, aslında bu program benim bu işte olmamdan bile sorumluydu. Hayatta kaderin yolunuzu kesiştirdiği, ölçünüzü aldığı ve size bir şans vermeye karar verdiği önemli anlar olduğuna inanıyorum. Belki bu bir şans fırsattır, belki eğrinizin zirvesine ulaştığınız ve kartların sizin lehinize yığıldığı andır ya da belki de içinizi gören, geçmişinizi, takıntılarınızı ve omzunuzdaki devasa çipi görmezden gelen ve daha fazlasını gören o bir kişidir.

David Faverley benim için o tek kişiydi. Ofisindeki kibirli küçük hıyarın kabuğunun ötesine bakan ve içimde yatırım yapmaya değer bir şeyler gören adam. Neredeyse yirmi yıl sonra, Techstorm satış iştirakinin başındaydım, her iş toplantısında onunla omuz omuzaydım, şirketlerinin her birinde yöneticiydim. Yine de bunu nadiren yayınladım. Boş verin onu, asla yayınlamadım.

Saygı asla verilmez, her zaman kazanılır ve unvanların hiçbir anlamı yoktur. Ekiplerimdeki insanların bana saygı duymasını istiyorum çünkü onlara saygı duymaları için sebep verdim. Bana güvensinler çünkü güvenilir olduğumu kanıtladım. Benim için çok çalışsınlar çünkü ben onlar için çok çalışıyorum. Sert mizaçlı bir pislik çuvalı olarak bilinmeme rağmen aslında o kadar da kötü biri değilim, ya da insanlar bana öyle söylüyor.

İş hayatında ve hayatta sadece üç kuralım var. Her şeyinizi verin, fırsatları yakalayın ve size verilen her şey için minnettarlık gösterin.

Verity Faverley üçüne de meydan okudu.

Burada olmak istemiyordu, bu çok açıktı; yepyeni tasarımcı iş kıyafetlerini giymiş, ince topuklu ayakkabılarını havada amaçsızca vurarak sunum slaytlarına bakıyordu. Yüz ifadesi hem asık hem de donuktu ve on dakika içinde üçüncü kez esnemeye başladığında onu bu durumdan kurtarmanın tam zamanıydı.

"Sizi uyutmuyor muyum, Bayan Faverley? Sabah tam dokuzda formda olacaksınız daha erken yatmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Odadaki diğer on sekiz yüzün hiçbirisi ona bakmadı. Babam senin patronun, benimle uğraşma diyen bir aurası vardı ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu odadaki diğer herkes buraya liyakat için gelmişti. Bu odadaki diğer herkes burada olmak istedi, bu şansı yakalamak istedi, bu fırsatı değerlendirmek ve bir şeyler yapmak istedi. Diğer herkesi ben seçmiştim. Ama bu sümüklü küçük kaltağı değil.

Bana küçümseyen bir bakış fırlattı. "Her neyse Carl."

Dişlerimi sıktım. David Faverley ile bu kadar yakın çalışmanın sorunu, çocuklarının yanında istemeden de olsa sağlıklı bir profesyonel nezaket seviyesini koruyamayacak kadar uzun zaman geçirmiş olmamdı. Sebastian ve Dominic, büyük ikisi, benzerdi. Hey, Carl, yo, Carl, nasıl gidiyor, Carl? Ama öğrenmişlerdi. Stajda geçirdikleri birkaç gün, aralarındaki samimiyeti tamamen yok etmiş, sonra da daha güçlü, daha içten ve karşılıklı saygıyla geri dönmüştü.

Nedense Verity ile yolun bu kadar pürüzsüz olacağından şüpheliydim. Buradaydı çünkü babam onu burada olmaya zorluyordu. Anlatılanlara bakılırsa, babasının koz olarak kullandığı boktan bir ABD gezisi yüzünden buradaydı ve görünüşe göre bu kez babasının şartlarını kabul etmeyeceğine inanıyordu. Staj yok, altı ayın sonunda eğlence yok.

Mevcut slaytı işaret ettim.

"İsteklerim basit. Herkes elinden gelenin en iyisini yapacak. Nereden geldiğiniz, ne bildiğiniz, ne yaptığınız ya da değerinizi iddia eden birkaç değersiz kağıt parçası umurumda değil. Ben ne bulduğuma göre karar veririm ve çaba ve kararlılığın binlerce üniversite diplomasına bedel olduğunu düşünürüm. Bu programdan sıyrılmaya çalışmayın, çünkü ben bunu bilirim, zaten binlerce kez gördüm. Bir sorunuz varsa, bunu dile getirirsiniz ve üzerinde çalışırız, bunun dışında, ekibimdeyken her şeyinizi bekliyorum ve önümüzdeki altı ay boyunca biz bir ekibiz. Anlaşıldı mı?"

Verity'ninki Gucci saatine bakarken on sekiz kafa başını salladı.

"Bayan Faverley, anlaşıldı mı?"

Gözlerini devirdi. "Evet, Carl, anlıyorum."

Ama anlamadı. Anlamadı, çünkü Verity Faverley gibi şımarık küçük sürtükler hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmadı. O en küçükleri. Fildişi kuledeki şımartılmış prenses. Annesinin küçük porselen bebeği.

Bir velet.

"Sıfırdan başlayacağız, istisna yok. Burada herkes eşit düzeyde, sizden önceki yüzlercesiyle aynı yolu izliyor. Çağrı merkezinde başlayacak, müşteri hizmetleri becerilerinizi, iletişim becerilerinizi, profesyonelliğinizi ve ürün bilginizi geliştireceksiniz. Görsel ipuçları olmadan, şık bir takım elbise olmadan, şirket arabanız, gösterişli kartvizitleriniz veya kemerinizin altında bir unvan olmadan satış yapmayı öğreneceksiniz. Ve sonra, hazır olduğunuzda, eğer hazırsanız, daha üst düzey hesap yönetimi için bir şansınız olacak, belki de saha satış bölümlerinden birine yerleştirileceksiniz. Belki pazarlamaya bile geçebilirsiniz. Dünya sizin istirdiyeniz ve çoğunuzun, çoğunuzun kalacağını umuyoruz." Önümdeki acemiler topluluğuna gülümsedim. "Sorusu olan var mı?"

Birkaç kararsız el havaya kalktı ve ben de sorularını tek tek yanıtladım. Her zamanki gibi. Ne zaman canlı görüşme yapmamız gerekecek? Hangi ürünler üzerinde çalışacağız? Henüz teknoloji hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu bir sorun mu?

Verity'de bir tane bile yoktu.

Onlara gülümsedim ve yerleşmelerini izledim, yeni hayatlarının ilk gününde rahatlamaya başladıklarında bir iç çektim. Ve sonra onlara bir sürpriz yaptım. Telefonumu ön taraftaki hoparlör standına yerleştirdim ve Rocky temasını bulana kadar şarkılar arasında gezindim. Bu an onların hafızasına kazınacaktı; inançsızlık, şok ve mizah. Belki bazen de dehşet. Bu an onların çekincelerini yıkmaya başlayacak, onları öz bilinçlerinin ötesine itecekti. Ateşle inisiyasyon ve burada bir amacı vardı.

"Herkes şarkı söyler. Herkes," dedim. "Seni duysam iyi olur, yoksa ilk gün kulağının üstüne yatarsın." Yüzleri taradım, dehşetin ilk parıltılarını kaydettim. Toplum içinde şarkı söylemenin insanları neden bu kadar evrensel olarak korkuttuğunu tam olarak bilmiyorum, ama Tanrım öyle. "Herkes elinden gelenin en iyisini yapacaktır. Lütfen ayağa kalkın."

On dokuz kişi ayağa kalktı, bazıları beceriksizce ayak ayak üstüne atıyor, bazıları sırtıyor, bazıları da çoktan kızarmıştı. Biri hariç hepsi denemeye hazırđı.

"Müzik bir çapadır ve satış performansına dayalı bir kariyerdir. şarkılarınızı bulun, sizi ayağa kaldıran, dünyaya ve içindeki herkese kafa tutabileceğinizi hissettiren şarkıları. Onları bulun ve sık sık kullanın. Bu benim şarkım."

Oynat tuşuna bastım.

Sonra ben önden gittim ve bu onları her zaman çok şaşırtmıştır.

şarkı söyleyemem, pek sayılmaz ama müziği ve hareket etmeyi seviyorum. Nereye gidersem gideyim müzik dinlerim. Toplantılara giderken, kürek makinesinde zorlu antrenmanlar yaparken, önemli bir görüşmeye hazırlanırken, ay sonunda rakamları hesaplarken. Müziği ve dans etmeyi seviyorum ve her ikisini de yeni işe başlayanlardan oluşan bir odanın önünde uygulamaya koydum. Gülümsediler ve biraz güldüler ve yavaş yavaş sesleri daha yüksek çıktı, melodiye katıldıkça ifadeleri daha açık hale geldi. Bir oda dolusu insan Rocky temasını haykırdı ve bazıları kendi ritmini buldu ve hatta küçük bir yumruk pompası yaptı ve arkadaki bir adam sahneye çıktı ve her zaman kendini hemen atan o adam oldu ve yerinde koştu ve önündeki havayı yumrukladı ve onu sevdim. Ondan gerçekten hoşlandım. İzlenmesi gereken biriydi.

Sandalyelerin arasından geçtim, herkesi dinledim, hepsinin güçlü bir şekilde şarkı söylediğinden emin oldum ve sonunda ön sıranın sonundaki Verity'ye doğru adım attım. Yüzü donuktu, en ufak bir nota bile yoktu. Elimi omzuna koyarak, sesimi kulağına vererek onu yönlendirdim ama hiçbir şey yapmadı, aptal bir pislikmişim gibi bana baktı. İfadem değişti, sertleşti, jestlerim daha acil hale geldi, ta ki bana gözlerini devirene kadar.

şarkı söylemeyi bıraktım.

"Hadi," dedim. "Bir dene bakalım."

"Asla olmaz," dedi. "Bu çok aptalca."

Etrafındaki insanlar sessizleşti, kulakları dikildi.

"Bu aptallık değil, Verity. Aptallık, kıcında bir sopa ve iletişim esnekliği olmadan telefonda ilişki kurmaya çalışmaktır."

"Bu aptalca," diye tekrarladı. "Senin için kendimi rezil edecek değilim."

"şimdiden kendinizi rezil etmeye başladınız Bayan Faverley, sizden sadece şarkı söylemenizi istiyorum."

Gözleri büyüdü ve ekşidi. "Siktir git Carl. şarkı söylemeyeceğim. Hayatta olmaz."

Başımı yana eğdim. "O zaman ık dışarı."

Kollarını kavuşturdu. "Pardon?"

"ık dışarı dedim." Ön tarafa döndüm ve müziği kapattım. "Gidebilirsin Verity, gidebilirsin."

"Ama, ben..."

"Ama hiçbir şey. Ya her şeyini verirsin ya da bırakırsın."

"Bu çok saçma, sırf senin aptal şarkını söylemeyeceğim diye." Yanakları pembeleşti ve sinirlendi ama ben geri adım atmadım. "Bakalım babam bu konuda ne diyecek," diye tısladı.

Kapıyı işaret ettim. "Misafirim olun, kendisi dört-iki-dört numaralı süitte."

Kalabalığı taradı ve herkes gözlerini kaçırdı. "Pişman olacaksınız," diye tersledi ve sonra gitti, kendini beğenmiş bir kasırğa koridorda tepinerek ilerliyordu, topukları tabanca sesi gibi şaklıyordu.

Adayların geri kalanına gülümsedim. "Dediğim gibi eşit şartlarda. İstisna yok."

Telefonumu yuvasından çıkardım, cebime koymadan önce mesaj simgesine dikkat ettim. Oda bir şekilde hafiflemiş, engeller kalkmış gibiydi. Daha fazla göz teması, daha parlak gülümsemeler vardı. Güzeldi.

Her şey yolunda.

"Tamam," dedim, slaytı değiştirerek. "Hadi başlayalım."

Katie

Turist sezonu Much Arlock'u bir yürüyüşçü cennetine dönüştürdü. Kafe öğle yemeği için tıklım tıklımdı, insanlar Malvern Tepeleri boyunca sabah yürüyüşünden sonra bir sandviç için içeri giriyorlardı. Dördüncü masanın siparişlerini kapaktan aldım ve Benny alnını bulaşık beziyle silerken ona gülümsedim.

İstifa mektubum cebimdeydi ama onu teslim etme fikri içimde bir hüznü yaratıyordu. Bir tepsiyi dökmeden taşıyabilecek yaşa geldiğimden beri burada çalışıyordum. Önceleri cumartesi günleri, okul zamanı, sonra tatiller ve şimdi de haftada dört öğleden sonra. Para bok gibiydi ama iş iyiydi. Ve Benny çok iyi biriydi.

Öğle yemeği telaşı yavaş yavaş azaldı ve ben de masaları silip beklemeye başladım. Sonunda Benny kafasını kapıdan uzattı. "Konuşmak mı istiyorsun?"

Midem bulandı, mektup içimi yaktı. "Bir saniyen olduğunda."

Beni yanına çağırdı ve hareket ettiğimde bacaklarım kaskatı kesildi. İstifa dilekçemi vermek istiyordum ama yapmadım. Zaman istiyordum, güvenlik ağını değil, buranın bana sunduğu güvenli küçük maaş paketini değil. Carl ve Rick'i yüzüstü bırakmak çok kolay olurdu ve ben yüzüstü bırakmak değil, gökkuşağının peşinden gitmek istiyordum.

Zarfı uzattım ve Benny'nin gözleri bana sabitlendi. "Yeni bir işin mi var?"

Başımı salladım. "Üzgünüm, Benny."

"Özür dilemene gerek yok," dedi. "Diplomanı aldın, artık büyüdün. Artık zamanı geldi."

Gülümsemesi boğazıma bir yumru oturttu. "Burayı gerçekten çok sevdim."

"Ve işte seni gerçekten sevdim." Elini koluma koydu.

"Kızarmış çaylar için sık sık gelmelisin. Benim ikramım."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Mektubu önlüğünün cebine koydu. "Bu iş, babanla mı?"

Ahh. Söylediğime pişman olduğum bir tane daha. Sır tutma konusunda gerçekten daha iyi olmalıyım. Bir kere ağzından kaçtı mı, asla unutmazlar.

"Hayır," dedim. "O hıyarla hiçbir alakam yok."

"Yazık," dedi. "Baban iyi iş bilir." Gri kaşlı, dost canlısı gözlerine baktım. Benny Güney Afrikalıydı, yerel halk tarafından yıllar içinde yavaş yavaş kabul edilmişti, ta ki şimdi Much Arlock mobilyalarının bir parçası olana kadar. "Bizi nereye bırakıyorsun?"

Uydurduğum standart cümleyi hatırlamaya çalıştım. "Bir tasarımcıya yardım ediyorum. Cheltenham."

"Sanatla ilgilendiğini bilmiyordum." Gülümsedi. "Bir tasarımcı... evet..."

"Değilim," diye güldüm. "Bu müşteriye bakan taraf. Ben onun... asistanıyım..."

"Ah, evet." Sırıttı. "Güzel."

Kendimi sahtekâr gibi hissettim. "Evet, bu iyi."

Takvimi çıkardı. "Gelecek hafta bitiriyor musun?"

"Lütfen," dedim ve sonra sperm donörünün telefon görüşmesini hatırladım. Bir başka lanet olası urgh. "Mümkünse Pazartesi günü izin istiyorum. Babam benimle konuşmak istiyor."

Benny çizelgeye bir şeyler karaladı. "Belki babanın iyi bir iş teklifi vardır."

Müşteri var mı diye baktım ama sadece pencerenin yanındaki yaşlı sağır çift vardı. "Belki babam gidip kendini becerebilir."

"Katie!" diye bağırdı ama gülüyordu. "Sadece onu dinle, tamam mı? Yaşlı Benny için."

Tanrım. Bir tane daha.

"Evet, evet. Onu dinleyeceğim."

Kapının üstündeki zil, bir grup müdavim kahve ve kek için geldiğinde çaldı ve zamanımız doldu.

"Teşekkürler," dedim. "Benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Gerçekten."

Elinin tersiyle itti. "İyi bir ortaklık," dedi. "Hepsi bu kadar."

Benny mutfağa dönerken telefonum cebimde titredi. Müdavimler masaya otururken telefonu çıkardım.

Bir mesaj. Bir e-posta.

Önce hangisine cevap vermeli?

Mesaja tıkladım.

Rick: Bir fikrim var. Bu hafta takılmak ister misin?

Bacaklarımın arasında hissettim, klitorisime sapladığı delicinin anısını. Başka bir mesaj daha geldiğinde yanaklarım yanıyordu.

Rick: Sohbetten bahsediyorum, sikişten değil.

Pardon, kulağa kötü geldi!

Rick: Sikişmek istemiyorsan tabii?

Gülümsedim ve sonra bir ping daha geldi.

Rick: Beni görmezden gel. Sohbet etmek istemiştin.

Takılmak. Sakin bir zaman.

Masadakiler her seferinde aynı pastaları yemelerine rağmen menüye dalmışlardı. Bir mesaj gönderdim.

Tabii, isterim. Ne zaman? Çarşamba yapabilirim.

Belki cuma.

Rick: Çarşamba mı? Öğle yemeği? Buraya gel.

Ben pişiririm. Ya Carl?

Rick: Hayır Carl.

Carl yok mu? Rahatlasam mı yoksa endişelensem mi bilemedim.

Tamam, güzel. Görüşürüz o zaman.

E-postayı hatırlamadan önce kahve siparişini verdim.

Kahvenin süzülmesini beklerken açmak için tıkladım.

Favcom Tech. Görüşmenizin onayı.

Ne oluyor lan?

Metni taradım. Lanet bir röportaj mı?! Pazartesi günü mü?!

Lanet bir sohbet için çok fazla.

Anneme bir mesaj attım.

Onunla lanet olası bir işe girmeyeceğim.

Annem hemen cevap verdi. Sadece onu dinle. Lütfen mi?

Ne kadar basit bir cevap. Hayır. Lanet olsun. Şans.

Bu değil a iş. Bu bir Staj.

Harika bir deneyim.

Yani, tam olarak neyin peşinde olduğunu biliyordu. Onu ahizenin içinden boğabilirdim. Hayır! Hayır!

Peki ya Harrison Gables????

Sütü buharda pişirdim ve çok kızmıştım. Çok sinirlenmişim. Bir cevap yazdım.

Harrison Gables'ı da sikeyim, sperm donörünü de sikeyim.

Tepsiyi masaya getirdiğimde cevap vermişti ve ne yazdığını bir mil öteden tahmin edebilirdim.

Öyle demek istemediğini biliyorum. Lütfen git, sadece görmek için.

Benim için. Seni seviyorum. x

Cehenneme kadar yolu var. Dünyanın nesi vardı? Lütfen git, benim için, benim için, benim için...

Bir nefes aldım.

Ne ona ne de onun boktan işine ihtiyacım vardı ve bunu ona söyleyecektim. Aptal Harrison Gables şantajı hakkında ne düşündüğümü de söyledim.

Sonra da ona siktir olup gitmesini söyledim ve en azından o sperm bağışlayan bok çuvalına parmağını gösterirdim.

CARL

Kravatımı gevşetip ceketimi sandalyenin üzerine attım ve Rick daha soruyu sormadan birkaç ağız dolusu bira içtim.

"Ee, Prenses Faverley?" diye sordu. "Beklediğiniz kadar iyi mi?"

Başımı salladım. "Velet şarkı söylemiyor." "Ouch."

"Oldukça. Ben de onu gönderdim. Babama koştu, nasıl olduğunu bilirsin."

Nefesini içine çekti. "Peki ne oldu?"

Bu anıya gülümsedim. "Beş dakika sonra onu bir özürle geri gönderdi."

Rick'in kaşları havaya kalktı. "Özür mü? Yok artık!"

"Göstermelik bir özür."

"Kabul ettin mi?" Kendine bir bira aldı.

"Rocky temasını söyledikten sonra..." Gülümsemekten kendimi alamadım. "Solo..."

Rick başını iki yana salladı. "Tanrım, Carl. Senden nefret edecek."

"Benden nefret edebilir, umurumda bile değil, yeter ki programa katılmayı öğrensin ya da programdan defolup gitsin."

Durakladı, ben de onu beklettim, başka bir şey söylemedim.

"Mesajımı aldın mı?" diye sordu sonunda.

Biradan bir yudum aldım. "Evet, aldım."

Rick omuz silkti. "Yani? Bu iyi, değil mi?"

"Küçük şeker bebeğimizin bir Çarşamba öğleden sonrasında buraya gelip rahatlamak istemesi? Muhtemelen senin ödediğini düşünüyordur."

Kaşlarını çattı. "Bunu mahvetme. Hâlâ hevesli demek." "Daha fazla para peşinde demek."

"Ya da daha fazla horoz." Mutfak adasına yaslandı. "Burada olabilir misin?"

Gözlerimi ona diktim. "Ne zaman bir Çarşamba öğleden sonra buraya geldim ki?"

"İyi," dedi. "Peki ya sevişmek isterse?" Omuz silktim. "İstediğin bu mu?"

Birasını yudumladı. "Belki."

"Belki mi?"

Başını öne eğdi. "Belki, evet."

Kendimi tezgâha yasladım. "Solo mu?"

Yanakları pembeleşti. "Hayır..."

"Hadi ama Rick. Hafta içinde ne zaman birini davet ettin?" Davet etmemişti de. Bu fikir çok saçmaydı. Birlikte ya da hiç, bu normalde her şeye yayılırdı.

İç çekti. "O sadece..."

"Sadece ne?"

"Sadece... farklı."

Bir nefes aldım. "Küçük bir sikişten sonra kafayı ona taktığına göre sihirli bir amcığı olmalı. "

"Sadece o değil."

"Tabii ki sadece bu," dedim. "Siz ne olduğunuzu sanıyorsunuz? Lanet olası ruh eşleri mi?" Kaygılı görünüyordu. Garipti. Bu beni rahatsız etti. Sırlardan nefret ederim. "Ne oldu?" Dedim. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Arkasını döndü, lavabodaki bir şeyi siliyormuş gibi yaptı. "Bir şey yok."

"Bana bu saçmalıkları anlatma," dedim. "Bir şeylerin peşindesin."

İnledi. "Tanrı aşkına Carl, neden hep böyle yapıyorsun?" Elini cebine attı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Ben ona uzanırken havada asılı kaldı. "Bunu okumadan önce, gerçekten araştırmam gerektiğini ve bunun yeni olmadığını ve hiçbir şey ifade etmediğini bil."

"Evet, evet," dedim. "Ver şunu, ne buldun lan?"

"Ve onunla görüşüyorum." Başının üstünde tuttu. "Ne olursa olsun Çarşamba günü onunla görüşüyorum ve onu inceliyorum ve ondan hoşlanıyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Kâğıdı bana ver Rick." Elinden aldım ve açarken gözlerini kaçırdı. Facebook durumlarından oluşan bir koleksiyon. Testler ve diğer insanların etiketlerine yapılan yorumlar. Gözlerim hepsini içine çekti. "Demek bitti," dedim tekrar katlayarak. "Anlamsız bir egzersiz daha."

Elini tezgâha vurdu. "Böyle olacağını biliyordum."

Biramın geri kalanını yudumladım, kendime rahatsız olmadığımı, bunun da olağan bir durum olduğunu söyledim ama

garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradı.

Başını iki yana salladı. "Bırakın da bir bakayım."

"Hiç zamanım yok," diye tersledim. "Başka birini bul."

"Lütfen Carl, bana bir şans ver..."

İç çektim ve hayal kırıklığı yaşadım. Kesinlikle hayal kırıklığı. "Bu saçmalık için zamanım yok." Bir bira daha alıp uzaklaştım ama o beni takip etmedi.

Kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu ve yüz ifadesi kararlı, sert ve çok sevecendi. "Çarşamba günü onunla görüşeceğim," dedi. "Ve sen orada olabilirsin ya da olmayabilirsin, ama ben oradayım."

"Peki, neden bana söyledin?"

"Çünkü birbirimize karşı dürüstüz. Çünkü bilmeni istiyorum" dedi.

"Ve şimdi biliyorum." Omuz silktim. "Ne istersen yap, ama ben yokum."

Bana doğru birkaç adım attı ve sesinde çaresizlik vardı.

"Altı ay, söz vermiştin."

"Ve sen onları gereksiz hale getirdin."

"Ama ben yapmadım. Bunu görmüyor musun?"

"Ben tam tersini görüyorum."

Kaşlarını çattı, başını salladı. "Hafta sonuna ne dersin? Küçük dar amcığı germeye ve onu birlikte götürmeye ne dersin? Hey? Bana bunu şimdi yapmak istemediğini mi söylüyorsun?"

İçimi çektim. "Lanet olsun, Rick. Bilmiyorum."

"Peki," dedi. "Onu iptal edeceğim. Her şeyi iptal edeceğim, hemen şimdi." Telefonunu çıkardı ve mesaj atmaya başladı ama elim bileğine gitti.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, hiçbir nedenim yoktu ve o biliyordu ki o.

Gözleri muzafferdi.

"Çarşamba günü onu göreceğim," dedi. "Bunu halledeceğim." Ben de itiraz etmedim.

Tek kelime daha etmedim.

Chapter SEVEN

Katie

At gibi mi kokuyorum? Tişörtümü burnuma doğru çektim ve bir nefes aldım. Hmm, belki biraz. Çantamdan acil durum parfümümü çıkarıp kendime sıktım, sonra vücut kokusu olup olmadığını kontrol etmek için parmaklarımı koltuk altlarıma sürttüm. Yeterince güvenliydi. Sadece iç çamaşırimdan sarkan saman parçaları olmamasını ummam gerekiyordu. Olduğu biliniyor.

Ahırda geçirilen bir sabahın ardından doğrudan öğle yemeği randevusuna gitmenin tehlikelerinden biri.

Sokağın sonundaki görüş noktamı boşalttım, sonra Rick'in garaj yoluna girdim. Range Rover kayıptı. Rick'inin küçük, sportif bir BMW olması mantıklıydı, ona yakışıyordu. Motoru kapattım ve kalbim çarpmaya başladı, bu standart bir durumdu ama bugün sinirden daha fazlası vardı. Benim için bile erken uyanmıştım ve heyecanlıydım. Gülünç derecede heyecanlıydım. Yani bu ezici bir şey miydi? Daha önce hiç aşık olmamıştım. Pek çok erkekten hoşlanmıştım ama bu hep sadece bir hoşlanmaydı.

Bazen güçlü bir beğeni. Bazen evet bile diyebilirdim, onun aletinin kıcımda olmasını isterdim, muhtemelen birçok kez, ama asla şafaktan önce yüzümde büyük bir aptal gülümsemeyeyle uyanmama neden olacak bir şey değildi.

Rick. Yüzünü her hayal edişimde, her mesaj gönderişinde, onun ateşli, delikli sikini düşünerek kendimi her ovuşturuşumda puanı artıyordu. Ve şimdi Carl'ın olmayacağı, sadece ikimizin olacağı sözyle onun kapısındaaydım.

Bu, hissettirdiği kadar iyi hissettirmemeliydi ve kesinlikle banka hesabıma ayda üç bin dolar gireceği düşüncesi kadar iyi hissettirmemeliydi. Aklını başına topla Katie, aklını başına topla.

Rick ben daha arabamı kilitlemeden kapıyı açtı ve bugün yalınayaktı, düşük askılı kot pantolonu kalçalarını sarıyordu. Üzerinde basit bir tişört vardı ama parlak sarı renkteydi ve üzerinde korkak bir yazı tipiyle Life is Art (Hayat Sanattır) yazıyordu. Harika görünüyordu ve gülümsemesi onun da beni gördüğüne memnun olduğunu gösteriyordu.

Evet, bu kesinlikle eziciydi.

Düz topuklu ayakkabıların içinde daha kısaydım, beni kucaklayıp kollarını omuzlarıma mükemmel bir şekilde sararken dudaklarını alnıma bastırarak kadar kısaydım. Ona doğru eğildim, göğüslerim göğsüne bastırıyor, ellerim belinin etrafından dolanarak kıcının üstüne iniyordu ve yine o okyanus kokusu vardı, sadece okyanus asla Rick'in güzel mürekkepli teninde olduğu kadar güzel kokmuyordu.

"Hey, güzel bayan." Gülümsemesi çocuksu, hareketli ve lezzetliydi. "Uğrayabildiğinize sevindim."

Elimi tuttu ve beni içeri götürdü; bugün burası çok canlı bir yerdi. Öğleden sonra güneşi mutfak pencerelerinden içeri süzülürken bir radyo soul müzik çalıyordu ve açık veranda kapılarından hafif bir esinti geliyordu. Müziğin sesini kısıtı ve buzdolabından bana bir su aldı, sonra bardağımı kendi bardağıyla tokuşturdu.

"Şerefede."

Gülümsedim. "Şerefede."

"Yemek hazır." Fırının kapağını içeri bakacak kadar aşağı çekti ve koku beni çarptı. Tavuk. Barbekü.

Bir kaşımı kaldırdım. "Sen, şey..."

"Sebze mi?" Gülümsedi. "Evet, öyleyim. Ama değilsin. Ben o yemeyeceksin tiplerinden değilim. Ne istersen ye." Buzdolabından bir salata kâsesi çıkardı ve bunu bile sanatsal bir şekilde yapmıştı. Gösterişli şekillerde kalın renkler. Salatalık yıldızları ve düzgün küçük üçgenler halinde domatesler.

"Yapmamalıydın..." Ben başladım ama o elinin tersiyle itti.

"Buna alışkınım. Carl neredeyse bir vejetaryen karşıtı. Sığır etinin yanında bir de biftek **y i y o r .**"

Carl. Adını duyunca kendimi davetsiz misafir gibi hissettim, o ortalıkta yokken erkek arkadaşına asılmıştım. Aldatmaktan nefret ediyorum. Bu düşünce tüylerimi ürpertiyor, ayda üç bin dolara kıcımlı satmaktan çok daha keyifsiz hissettiriyordu. Hay sikeyim.

"Carl nerede?"

"İş," dedi. "Gelemediği için üzgün." Ben de öyle olmayı diledim.

Arkamda, mutfak tezgahının üzerinde duran dizüstü bilgisayar ve önündeki tabureyi işaret etti. "Evden çalışmanın güzelliği. Zamanım bana ait. Çoğunlukla."

"Ben de bunu istiyorum," dedim. "Kendi zaman çizelgem."

"Dünyadaki en iyi duygu." Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ya da onlardan biri." Bakışları beni yaktı, kısıp kıkırtısı yüzümü kızarttı. Birkaç kase, sos ve birkaç servis kaşığı çıkardı, mutfak adasına koydu ve beni bir tabureye çekti. "Burada yiyebileceğimizi düşündüm."

Oturdum. "Bana uyar."

Gündelik kıyafetleri tercih ettiğim için memnundum. Kendi tenimi giymek çok daha güzel hissettiriyordu. Kot pantolonum en iyi pantolonumdu, tişörtüm de en yeni tişörtlerimden biriydi ve hatta biraz şıklık katmak için birkaç bilezik bile takmıştım ama bugün kesinlikle kendimdim. Rick Warner'ın önünde kendim olmak iyi hissettiriyordu ve gülümsemesi bana gayet iyi olduğumu söylüyordu. Bu hoşuma gitmişti. Onu sevdim.

"Koca kıllı oğlun nasıl?" dedi.

Ona aval aval baktım. Sadece aval aval. Daha önce seviştiğim hiç kimse Samson'ı sormamıştı, hem de sormadan.

"Samson," diye açıkladı, sanki gereклиymiş gibi. "O nasıl?"

"İyi." Sırıttım. "O harika. Biz eğitimdeyiz yaz yarışları pistinde. Bence bu yıl iyi iş çıkaracağız." Parmaklarımı birleştirip havaya kaldırdım. "Umarım bu yıl başarılı oluruz."

O da benim hareketimi yansıttı. "Ben de benimkileri çapraz tutacağım. Ve ayak parmaklarımı." Fırın eldivenlerini giydi ve tavuğu çıkardı. "Belki biz de gelip izleyebiliriz. Ben ve Carl, yani."

"Beni ve Samson'u izlemek mi?"

Omuz silkti. "Evet. Belki seni birkaç rozet alırken görürüz. Bu harika olur. Senin amigoların olabiliriz. Carl'ın soğukkanlı dış görünüşüne aldanmayın, çok iyi hareketleri var." Birkaç Saturday Night Fever hareketi yaptı, fırın eldivenli ellerini kalçalarına koyarak olduğu yerde kıpırdandı ve bu beni gıdıkladı.

Gölmekten kendimi alamadım. "Cidden gelip beni ve Samson'u yarış pistinde görmek mi istiyorsun?"

Bana rahat bir bakış attı. "Elbette biliyorum. Neden, bu bir randevu yasağı falan mı?"

Ellerimi kaldırdım. "Hayır, ben sadece... Düşündüm ki..."

Bakışları hiç değişmedi. "Her şeyin seksle ilgili olduğunu mu sanıyordun?"

"Hayır!" İtiraz ettim.

Güldü. "Kesinlikle yaptın. Ve öyle değil. Yani seks sekstir ve harikadır ve seni tekrar altıma almak için sabırsızlanıyorum, beni yanlış anlama. Ama hepsi bu değil. Hepsi değil."

Fırın eldivenlerini çıkarıp tabağıma tavuk kanadı koyarken ağzım kurudu. "Ee... ne oldu?" Dedim. "Başka ne var?"

Servis kaşığını bana uzattı ve tavuğumun yanına biraz salata koymamı izledi. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Senden."

"Bana mı?"

Başını salladı. "Evet, ne istersen."

Yeşilliklerimin üzerine biraz zeytinyağı gezdirdim. "Son baktığımda parayı ödeyen sizdiniz. Elbette bu sizin ne istediğinizle ilgili, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "İşler tam olarak böyle yürümüyor." Kendine birkaç salatalık yıldızı çatalladı. "Bak, biz... bir şeyler... birilerini... istiyoruz..."

Ağızımdaki domates parçası birdenbire büyük gelmeye başladı. Çiğnemekte zorlandım ve yutmak için daha çok çabaladım. "Biri mi? Birinden daha fazlası gibi..."

"Haftada bir Cumartesi günü sikişmekten daha fazlası, evet." Suyunu yudumladı ama gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Bundan çok daha fazlası."

Rengimin aktığını hissettim. Bundan çok daha fazlası. Bundan daha fazlası ne olabilir ki? Yatılı bir fahişe mi? Bir seks kölesi mi? Bir hizmetçi mi? Kız arkadaş mı?

Ellerini salladı. Ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, bir şey söylememeliydim. Çok fazla, çok erken."

"Hayır," dedim. "Sadece... Ben..." Bir nefes aldım. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünden pek emin değilim. Glitz'de birkaç okuyucu mektubu okudum ve hepsi kulağa çok kolay, havalı ve göz alıcı geliyordu. Ve ateşli. Kulağa seksi geliyordu."

"Herhangi bir kural yok," dedi. "Sadece insanlar var. İnsanlar farklı şeyler istiyor. Sanırım hepimizin birleştiği bir alan bulmamız gerekiyor."

"Evet," dedim. "Sanırım öyle."

Carl gibi bir adamın nasıl bir bölgeye gireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu fikir bacaklarımı jöleye çevirdi.

"Şahsen ben," dedi. "Ben eğlence istiyorum. Arkadaşlık. Bizi güldürecek birini. Uyumlu biri. Biri

nazik biri. Bir asker gibi siki kaldıran ve ertesi sabah hala daha fazlasını isteyen biri."

Yanaklarım yandı. "Sonra ne olacak?"

Omuz silkti. "Ve sonra kalır. Belki de. Eğer istediği buysa."

"Kalıyor mu?"

Direkt yüzüme baktı. "Gitmek istemediğine karar verir ve bizim küçük havalı ikilimiz daha da havalı bir üçlü olur." Başını salladı ve şakağına bir tokat attı. "Kahretsin. Bu gerçekten şu an için değil. Seni zaten bir kez becerdim, seni korkutmadan önce daha fazlasını umuyorum."

"Korkmuyorum," dedim ama bu kısmen de olsa bir yalandı. "Ben sadece... Bilmiyorum..."

"Bilemezsiniz," dedi. "Bizimle daha yeni tanıştın." İçini çekti. "Sadece bunun saman alevi gibi bir fikir olmadığını bilmeni istedim. Mesele birazcık amcık için para harcamak değil."

"Not edildi." Gülümsedim.

Güldü, göbekten bir kahkaha. "Şimdi çok korkuyorsun."

Ben de güldüm. "Hayır!"

"Evet," diye sırtıttı. "Öylesin. Söylediklerimi unut."

"Gerçekten," diye yalan söyledim. "Değilim."

Dudaklarını yaladı ve dil çubuğu parladı, atmosfer bir kalp atışında gerildi. "Önce seni becereceğiz. Hem de çok. Sonra bunu düşünebilirsin."

Karnım gıdıklandı ve onu istedim. Onu istediğimi biliyordum. Bunu düşünmemeliydim ve kesinlikle söylememeliydim ama kelimeler boğazıma düğümlenmişti bile. "Eğer sadece... eğer bu sadece... normal olsaydı... olurdu..."

"Kolay mı?"

"Daha kolay..." İtiraf ettim. "Yani, eğer sadece... eğer bu... biz olsaydık..."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Carl v e ben çift olarak geliyoruz," dedi. "Her zaman."

Başımı salladım. Utandım. "Kahretsin, özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ben sadece... sesli düşünüyordum... yapmamalıydım..."

"Sorun yok. Anlıyorum. Bire bir basittir. Klasik erkek kızla tanışır. Kız erkekten hoşlanır. Erkek kızı ister. Sevişirler. Bayılırlar. Bir havaya girerler." Sırıttı. "Anladım, bu biz olabiliriz. Bunu hissediyorum."

"Yapmamalıydım..." Tekrar ettim. "Birden ağzımdan kaçtı." Kendimi tekmelemek istedim. Sertçe. "Carl'ı seveceğime eminim."

"Onu tanıyacaksın," dedi. "Ve tanıdığında, onu seveceksin. Söz veriyorum."

"Onu seveceğim, değil mi?" Gerginliği hafifletmek için güldüm. "Kendinden oldukça emin görünüyorsun."

"Kendime güveniyorum. Carl seksi, zeki ve komik - her zaman öyle görünmese bile. Kararlı ve her zaman her şeyini veriyor. Sadık da biri."

"Bunun aşk olduğunu ne zaman anladın?"

Gülümsedi. "Bana ilk kez kışını gösterdiğinde, kız arkadaşının ateşli amından çok onunla ilgilenmiştim. Bu göt olayı o kadar sık olmuyor. Pek alıcı biri değil."

Sırıttım. "Yani, kız arkadaşın kovuldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Kız arkadaşı entrikacı bir kaltaktı. Siktirip gitti."

"Kayıp yok o zaman."

"Benim için değil," dedi. "Daha çok Carl için."

"Sonsuza kadar mutlu olacağınız üçüncü bir kişi mi arıyorsunuz? Carl, Rick ve Bayan Bilinmeyen."

"Onun gibi bir şey. Dediğim gibi, şimdilik bir endişe kaynağı değil."

Daha fazlasının ciğerlerimi ele geçirme ihtimalinin içimde yarattığı tedirginliğe engel olamıyordum. Bir tavuk kanadı aldım, yerken kendimi gülümsemeye zorladım.

"Statükoyu istemediğinizi söylemiştiniz." Bardağını kaldırdı. "Bunu öğrenmeye ne dersin?"

Bardağımı onunkine dokundurdum. "Elbette. Buna içerim."

Bir yudum aldı, sonra ellerini birbirine vurdu. "Bu kadar ağır saçmalık yeter," dedi. "Boşboğazım benimle birlikte kaçmadan önce çenemizi kapatalım ve lanet öğle yemeğimizi yiyelim."

Bana iyi geldi.

Rick öğle yemeğinden sonra müziği oturma odasına taşıdı, melodilerinizi odadan odaya aktaran o kusursuz kurulumlardan biri. O kanepeye oturdu, ben de oturdum ve doğal olarak dizim onunkine yaslandı. Beni o kadar çok güldürmüştü ki. Beni çok güldürmüştü. Seyahatler, grafik tasarım, aşk, seks ve hayatla ilgili pek çok hikâye anlatmıştı. Çoğunlukla Samson'la ilgili hikâyelerim vardı ama o ilgileniyordu. Hem de gerçekten. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Rick Warner'ın etrafında çok zaman geçirebilirim. Hem de çok fazla.

Erken bir öğle yemeği geç bir öğle yemeğine dönüşüyordu, ancak projesine dönmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı ve ben de zorlamıyordum. Mutlu bir şekilde orada kalabilir, öğleden sonra konuşurken kanepesine yığılabilir, maden suyunu soğuk birayla değiştirebilir ve sabaha kadar gülebilirdim.

"Yani, evet," diye sırtıttı. "Çok uzun sürmedi. Bana ucube bir pislik olduğumu söyledi ve oradan ayrıldı."

"İç çamaşırıyla mı?!"

"Sadece lanet olası donuyla." Güldü. "Cidden, tanga için acınası bir bahaneydi." Kasıklarını işaret etti. "Lanet olası yarığını zar zor örtüyordu, sana söylüyorum."

Bu düşünce beni kıkırdattı. "Eve böyle mi döndü?!"

"Evet. Trafiğin yoğun olduğu saatlerde."

"Ve su sporlarını ilk kez o zaman mı denediniz?"

Gözleri parlıyordu. "Tekrar denediğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Beni yakalamıştı. Yanaklarım yandı. "Bilmiyorum. Öyle bir adama benziyorsun..."

"Ha!" Ellerini havaya kaldırdı. "Beni yakaladın. Ciddiyim, yine de çok heyecanlanma. Pis sürprizler yapmayacağım, söz veriyorum."

"Sana güveniyorum," dedim. "Ben böyle cesurum." Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi ve bu gülümsemede bir şey vardı. Söylenmemiş, ağır ve muhtemelen çok fazla seks hikâyesinin sonucu olan bir şey.

Bacaklarımın arasındaki ihtiyacı hafifletmeye çalışarak koltuğumda kıpırdandım ama bunun tek yaptığı dizimi Rick'in kalçasına daha da sokmak oldu.

Dudaklarını yaladı ve benimki açılırken onun ağzını izledim. Kahretsin. Ve sonra öne doğru eğildi, eli bacağımdaydı, kotun içinden sıcaktı, nefesi açık dudaklarımda ılıktı. Kahretsin, onu istiyordum. Para için değil, anlaşmayı mühürlemek için değil, onu yanıma almak için değil ya da bana doğru gelen büyük çifte sikiş için sinirlerimi bozmak için değil.

Sırf bu yüzden.

Dudakları dudaklarıma değdi ve gözleri karanlıktı, kirpikleri tenimi gıcıklayacak kadar yakındı.

"Öp beni," diye fısıldadım. "Lütfen..."

Durakladı, çok yakınımızda duruyordu. "Bu gri bir alan..."
Carl.

Bu düşünce soğuk bir su püskürmesine neden oldu ve gözümü kırıştırdım, yer değiştirdim, elimi göğsüne koydum ve uzaklaştım. "Kahretsin, özür dilerim. Öyle demek istemedim..."

Kalçamı tuttu, güçlü elleriyle beni geriye çekti, bacağını onunkinin üzerinden geçirerek beni iyice açtı. Kotun içinde bile kendimi açıkta hissediyordum. "Gri bir alan," dedi. "Girilmez bir alan değil."

"Ama Carl..."

"Carl burada olduğunu biliyor. Bunu istediğimi biliyor."

Nefesim tıslamadan başka bir şey değildi. "Ama sen dedin ki... birlikte ya da hiç..."

"Genelde bunu kastederiz..."

Genellikle mi? Dili yanağıma dokunup boynuma doğru indiğinde nefesim kesildi. Boğazımı öptü ve ben kıvranarak yere çöktüm, kalçalarımın açılmasına izin verdim. "Siktir..."

"Seks yok..." diye fısıldadı. "Yapamayız... ama sadece bir öpücük... küçük bir öpücük yanlış olamaz..."

Ağzını ağızıma bastırduğunda inledim ve dudaklarım çoktan açılmış, dilini karşılamıştı. Piercingi dilimin etrafında dolanırken çok iyi, çok hoş hissettirdi. Beni koltuğuma bastırdı, başım geriye doğru eğildi ve onun merhametine kaldı ve hareket ettikçe ereksiyonunu hissedebiliyordum, ağızımı emerken, dilimi derinlemesine içine çekerken kalçamdaki kabarıklığı hissedebiliyordum. Nefes ve ihtiyaçtan başka bir şeyim yoktu ve bu beni mantıklı Katie'den tanımadığım başka bir Katie'ye dönüştürdü. Bu adamı o kadar çok isteyen bir Katie'ydim ki parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırdım ve onu sıkıca kavradım. Kalçasını adamın kasıklarındaki kabarıklığa sürten ve kıyafetlerinin içine girme dürtüsüyle savaşıyor bir Katie.

Sadece bir öpücük.

Ama bu sadece bir öpücük değildi. İki azgın genç gibi öpüşürken ağızlarımız birbirine kenetlenmişti, ama Rick genç değildi. Öpüşü yetenekliydi, kirli ve derindi, o kadar azgındı ki klitorisimi kıvılcımlandırdı, amım kotumun dikişine karşı zonkluyordu. Vücudumu okudu, elini kasıklarına bastırdı, sert kumaşın arasından beni sertçe okşadı.

"Seni istiyorum," diye ağızına nefes verdim. "Siktir, seni istiyorum."

Parmakları beni okşuyordu, ritmi bacaklarımın arasında sabitti. "Ne kadar ıslak olduğunu görmek için neler vermezdim..." Sertçe bastırduğunda inledim. "Eminim sırlıslık olmuştundur. Küçük tatlı amım benim için çok ıslak."

Bileğini tuttum, hareketlerini cesaretlendirdim. "Lütfen... Siktir, evet, lütfen..."

"Keşke..." diye homurdandı. "Nasıl da isterdim. O kadar sertleştim ki... O küçük sıcak yarığının içinde patlamak için neler vermezdim... neler vermezdim..."

"Pis çocuk," diye inledim. "Senin pis ağızını seviyorum." "Söyle bana," dedi. "Bana ne istediğini söyle..."

Duyu organlarım sersemlemişti, bedenim onun ellerine karşı sarsılıyordu. "Beni becermeni istiyorum," dedim. "O muhteşem sikini içimde istiyorum..."

"Güzel," diye gülümsedi yanağıma karşı. "Daha..."

Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti. "Seni içimde hissetmek istiyorum... Beni sertçe becermeni istiyorum... Kıcımı almanı ve beni ciyaklatmanı istiyorum..."

"Gerilmek mi istiyorsun, küçük kız? İstedğin bu mu lan?"

Siktir, klitorisim kilise çanı gibi çınılıyordu. "Evet... oh, lanet olsun, lütfen... Beni germen istiyorum..."

"Seni öyle bir açacağım ki," diye homurdandı. "Sikik amcığını iki şişman yarakla alacağım, seni güzelce ve kocaman gereceğim... tatlı küçük amcığında iki büyük yarak... çok kirli hissedeceksin... çok sıkı hissedeceksin..."

"Evet..."

"İçindeki her şeyi görmek istiyorum... pembe deliğinin her yerini..."

"Evet..."

"Seni ıslatacağım... seni gereceğim... benim için ağzını açacaksın..."

Avucunun topuğu klitorisime çok sert vuruyordu. "Siktir..." Parmaklarımı göğsünde, karın kaslarının üzerinde, pantolonunun içindeki kabarıklığı bulana kadar gezdirdim. Kot pantolonunun üzerinden onu sıktım. "Sik beni..."

"Yapmamalıyım..." diye inledi. "Siktir..." Ama elime sürtünüyor, üzerimde hareket ediyordu.

"Sadece hızlı bir tane. Sert ve hızlı.

Lütfen..." "Yapamam..." dedi.

"Yapamam..."

Beni kıştırdığında haykırdım, siki amıma dayanmıştı, sadece iki kat kot bizi ayırıyordu. Fermuarını karıştırdı ve nefesi hızlıydı, yüzümde çok hızlıydı. Ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve daha fazlası için hazırdım ama siki çıkmadan önce durakladı, sis dağıldı.

"Kahretsin," dedi. "Carl. Ben sadece... yapamam..."

Onu uzaklaştıracak kararlılığı bulmaya çalıştım. "Gri bölge mi?" Başını iki yana salladı. "O kadar da gri değil, gerçekten değil."

Alnını benimkine bastırdı. "Kahretsin."

Nefesimi içime çektim. "Sorun yok," dedim. "Biz..."

"Ama istiyorum," dedi. "O kadar çok istiyorum ki." Başımın yan tarafındaki kanepenin derisini kavradı. "Neden le yemeği için izin almadı ki?"

"Biliyor olmalı..." Fısıldadım. "Bizim... isteyeceğimizi biliyor olmalıydı..."

Başını salladı, gözleri berrak ve odaklanmıştı. "Burada olma sebebin bu değil," dedi ve bunu söylerken bir tonu vardı. Kalbimin sıkışmasına neden olan bir ton.

Altından çekildim ve o da uyum sağlamak için yer değiştirdi, fermuarını yukarı çekti ve sikini rahat bıraktı.

"Neden buradayım? Carl'ın dışarıda olduğunu bile bile beni neden buraya çağırdın?" Sorular yırtık pırtık bir çaresizlikle geliyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Sürprizler düşüncesinden nefret ediyordum.

Ve bunun biteceği düşüncesinden nefret ediyordum.

"Söylemek istemedim..." dedi. "Henüz değil. Çok erken, çok erken ama Carl... Carl'ın..." İ çekti, sonra derin bir nefes alarak yüzünü ovuşturdu.

Dik oturdum, kalçalarımı kapattım. "Carl'ın ihtiyaı...?"

"Carl bilmek istiyor..." İ ekti. "Carl'ın... gereksinimleri var..."

"Aynı anda iki sik, değil mi?" Dedim.

Başını iki yana salladı. "Sorun bu değil." Yanağımdaki bir tutam saçı fırçaladı. "Bu konuda konuşmak istemedim, bu kadar erken değil. Ama bu önemli. Carl... ısrarcı... Bilmek istiyor... Bilmeye ihtiyaı var..."

"Neyi bilmem gerekiyor?"

Çok garip, çok karaktersiz görünüyordu. Bana baktı ve ben de ona tükürmesini diledim.

"Dediğim gibi, bu önemli." Tavana baktı. "Hassas bir durum... Bilmeniz gereken bir şey..."

"Söyle bana," dedim. "Sadece söyle..."

Rick'in gözleri karanlık ve azgındı, soruma cevap vermeye hazırlanırken nefesi hâlâ hızlıydı. "Carl'ın ihtiyacı var..."

Ama başka bir ses bana söyledi. Koridordan gürledi. "Öğle yemeği," dedi. "Carl'ın lanet öğle yemeğine ihtiyacı var."

Ağzım açık bir şekilde kapıya baktım ve Rick de öyle yaptı. Benim de yanaklarım yanıyordu, tıpkı Rick'inki gibi.

"Carl," dedi. "Geleceğini düşünmemiştim. Sen hiç gelmezsin."

Kendimi Rick'ten tamamen ayırdım, tişörtümü düzelttim, kızgın olmaması için dua ettim, hayallerim paramparça olmuş bir halde kapı dışarı edilmemek için dua ettim.

Sorular, kıskançlık ve belki de biraz öfke bekliyordum, ama böyle bir şey yoktu. Sadece Carl'ın yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

"Umarım hepsini bensiz yememişsindir," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

CARL

Beklenmedik bir anda insanların karşısına çıkmayı sevmelisiniz. Suçluluk yüzlerinden okunuyordu, üstü başı dağınıktı ama giyinikti, Rick büyük durumu anlatmaya hazırdı. Belki de ona izin vermeli, koridorda arkama yaslanıp yaşanan dramı dinlemeli, tatlı küçük midilli kızımızın mazeretlerini sıralamasını ve tıpkı ondan öncekiler gibi bizi yüzüstü bırakmasını izlemeliydim.

Bunun olmasına izin vermeliydim ve sonra B planına geçebilirdik. Yalnızca B planı berbattı ve Rick bana bunu söylediğinde ne kadar karşı çıksam da ben de öyle düşünüyordum.

Belki sevimli küçük Katie Serena beni şaşırtabilirdi. Bebek mavisî gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü, mutfağa doğru yürümemi izlerken gülümsemesi gergin ve endişeliydi. Barbekü tavuk. Rick'in durumu gerçekten kötüydü.

Bana katıldıklarında bir tavuk butunu ayırıyordum ve Rick bana bir bakış attı. Ne sikim bakışı.

Yakın durdular, omuz omuza verdiler, ben yemeğimi yerken aralarındaki gerginlik tütüyordu.

"İyi bir gün müydü?"

Rick sordu. Omuz silktim. "Meşguldüm."

Gözlerimi Katie'ye diktiğimde kızararak başını çevirdi. "Planlara son şeklini vermek için burada olmam gerektiğini düşündüm."

Rick bir kaşını kaldırdı. "Planlar mı?"

"Hafta sonu. Brighton. Sanırım Katie'ye bize katılıp katılmayacağını sormayı henüz bitirmedin."

Katie Rick'ten bana ve tekrar bana baktı. "Brighton mı?"

Rick'in gözleri sorularla doluydu, omuz silkmesi neredeyse algılanamazdı. "Buz kırıcı," dedi. "Gece gezmesi. Kokteyller, melodiler, dans."

"Seks," dedim.

Hiç irkilmedi. "Kulağa harika geliyor." Aferin kızıma.

Bir parça domates çatalladım. "Cumartesi sabahı tam dokuzda yola çıkacağız. Pazar akşamı döneceğiz."

Başını salladı. "Elbette." Rick'e döndü. "Gitsem iyi olacak, bu akşam vardiyam var."

"Seninle dışarıda görüşürüz."

Tabii ki yapardı. Sırıttım. "Hoşça kal Katie, görüşürüz." Kelimelerin ağırlaşmasına izin verdim, göğsünde çarpan kalp atışlarını hissedebilecek kadar yakın olmayı diledim.

"Hoşça kal Carl." Endişesine rağmen gülümsemesi sıcak ve tatlıydı ve midemde bir tanıdıklık hissi vardı. Ne olduğunu anlayamıyordum ve hiçbir anlam ifade etmiyordu ama bu kız, sarışın, çilli ve sıkı kalçalı bu tatlı küçük paket çoktan beni etkisi altına almıştı.

Ve o zaten Rick'in çok ama çok altındaydı. Rick onu elinden tutarak dışarı çıkardı ve orada bir şefkat vardı. Çok kötüydü. Sap.

Tavuğun geri kalanını temizledim ve Rick içeri girdiğinde elimde anahtarlarımla koridora çıkmıştım bile.

"Neydi o?" dedi. "Her şey hazırды."

Onun yanından geçip Katie'nin paslı arabasının arabanın içinden gelen sesini dinledim. "Birkaç hafta," dedim. "Ona bir şans vereceğiz."

"Birkaç hafta mı? Birkaç lanet haftanın ne faydası olacak Carl?"

Ve ben bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum.

Elimi tuttu, ağzına götürdü ve yapış yapış parmaklarımı emdi, barbekü sosunu dişleriyle sıyırdı. Burun deliklerim alevlendi, taşaklarım karıncalanmaya başladı.

Başparmağımı emerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, temizlenene kadar sertçe emdi.

Geri ekildi, "Aletin seğirdiğini duyduğuma eminim," dedi ve bana bir çay havlusu uzattı. "Zaten sertleştim."

"Fark etmiştim," dedim ellerimi silerken ve havluyu atarken.

"Seni becermek istiyorum," dedi ve kaldırdığım kaşım karşısında yüzünü buruşturdu.

Onu kendime çektim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onun tadındaydı ve bu benim sikimin daha da seğirmesine neden oldu. Sonra bana sıkıca sarıldı. Ben de ona sarıldım.

"Gitmem gerek," dedim. "Saat üçte sunumum var." İçini ekti. "Evet, her neyse."

"Onu becerebilirdin."

"İstedim."

"Ama sen yapmadın."

"Hayır."

G e r i çekildi. "Neden **b u r a d a s ı n** ? Gelemeyeceğini sanıyordum?"

"Cumartesi," dedim. "Cumartesi günü onun ölüsünü gerçekten alacağız."

Ben kapıya gelene kadar cevap vermedi, ben kilidi a tuşuna bastığımda Range bip sesi çıkardı.

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Lanet olsun Carl, ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Bu yüzden buradasın."

Kapıyı çekmeden önce ona göz kırptım.

Chapter EIGHT

Katie

Gergin değil, gergin değil, gergin değil. Kesinlikle gergin değilim. İmkânı yok.

Bir gece için çok fazla kıyafet paketlemiştim, neredeyse gardırobumdaki tüm fena olmayan koleksiyonu, ama bir kız ne yapabilirdi ki? Brighton'da dışarıda bir gece her anlama gelebilirdi. Şık bir akşam yemeği? Balo salonu dansı? Bir bodrum partisi mi? Sahilde parti mi?

Şu parıltılı ayakkabıları da almalıydım. Plaj partisi kıyafeti olarak geçerdi. Saçmalık.

Rick bana gülümsedi ve gözlüklerinin ardından gözlerini görebilmeyi diledim. "Çok uzun sürmez." Müziğin sesini bir kademe yükseltti ama Carl koltuğunun arkasına vurdu.

"Bir telefon bekliyorum," dedi hışımla ve Rick telefonu geri kapattı. Başını bana doğru salladı ve ben de güldüm. Carl öne doğru eğildiğinde boynum diken diken oldu, yontulmuş yüzü koltuklarımızın arasından çok yakın görünüyordu. "Bazılarımızın çalışması gerekiyor," dedi ve sonra telefonu çalmaya başladı.

Yolculuk boyunca arka koltuktaaydı, dizüstü bilgisayarını kucağındaydı ve telefonu vızır vızır çalıyordu. Ben aldırmadım. Rick'le ön tarafta olmayı seviyordum. Hem de çok.

Belki arka koltuktaki adamdan da biraz hoşlanmış olabilirim.

Koltuğun derisine gömüldüm, dışarıdaki dünya yanımdan geçip giderken güneş pencereden tenime vuruyordu. Bunu yapabilirdim. Carl'ı kastediyorum. Belki onu yapamazdım. Onu becerme düşüncesi beni hâlâ soğuk terler döktürüyordu ama bu, onunla birlikte olmak. Buna alışmaya başlamıştım.

Esprileri kuruydu, sinirliydi, iğneleyiciydi ve tam bir işkolikti ama iyiydi.

Carl Brooks'tan

kurtuluyordum. Rick

Warner'ı seviyordum.

Ve banka hesabımda üç güzel bin dolar vardı. Üç!

Banka hesabımda üç güzel bin dolar, amımda iki şişman yarak ve bavulumda endüstriyel bir şişe kayganlaştırıcı. Kayganlaştırıcı ve parasetamol. Ve hijyenik pedler, Carl'ın canavar aleti içime girerken kaçınmayı hayal edemediğim iç kanama için. Pek sayılmaz, çantamda gerekli olmayan tuvalet malzemeleri için yer yoktu. İçinde bulunduğum durumun gerçeküstülüğüne gülümsedim ve Rick de bana gülümseyerek bir elini dizime koydu. Ben de benimkini üstüne koyup sıktım ve o zaman iyi olacağımı anladım.

Brighton'a hiç gitmemiştim. Beklediğimden daha yüksekti, ön tarafta bir dizi büyük otel ve sağımda deniz vardı. Yüzümü cama dayadım ve iskelenin gürültüsünü geçerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kesinlikle ısıltılı ayakkabılarımı getirmeliydim. Rick kısa bir yol ötedeki büyük görünümlü bir otelin yeraltı otoparkına girdi, en iyi konumdaydı ve Carl cep telefonu sinyali kesilince inledi.

"Siktir," dedi.

Park edip arabadan indik ve Carl çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, elinde telefonu, ekrana bakıp sinyal alabilmek için açısını ayarlıyordu. Rick bir elini benimkine dokundurdu.

dirseğini kırıp bana göz kırptı ve sonra Carl'ın arkasından atlayarak telefonu parmaklarının arasından çekip aldı. Carl onun peşinden koşarken o da zıplayarak uzaklaştı ve ben, Carl onun peşinden gelirken Rick'in Range Rover'ın bir tarafında durduğu, karşı karşıya gelme oyununa güldüm.

"Pislik," dedi Carl. "Buna ihtiyacım var."

"Hayır," diye güldü Rick. "Bu hafta sonu olmaz." "Evet, bu lanet olası hafta sonu!"

"Asla olmaz!" Rick telefonu almak için hamle yaptı ve Carl onun peşinden koşarken ben güldüm, sonra bir sarsıntı oldu ve Rick bir çırpıda telefonu kot pantolonunun ön kısmına soktu ve Carl kemerini kavramaya çalışırken sırtarak kalçasını itmeye başladı.

"Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun? Pantolonunu ayak bileklerine kadar indireceğim, umurumda değil."

Merdiven boşluğundan dört kişilik bir aile yaklaştı ve Mercedes'lerinin yanında sessizce durdular ve ben güldüm, kahretsin nasıl güldüm, Rick çıkışa yeterince yaklaştığında Carl'ın telefonu pantolonunun içinde çalmaya başladığında iki büklüm olacak kadar sert güldüm. Kasıklarını oynattı, zıpladı, ahize sikinin üzerinde çınlayıp vızıldarken yüzü bir resme dönüştü.

"Bu önemli!" Carl homurdandı ve ben nefes alamayacak kadar güldüğüm için yüzümü kolumla kapatmak zorunda kaldım. Rick çağrı bittikten sonra sırtarak telefonu geri verdi ve Carl onun kolunu dürtükledi. "Sen tam bir aptalsın, Richard. Tam bir sik kafalısın."

Ama Carl bile gülümsüyordu. Benim güldüğümü görünce gülümsemeyi bıraktı.

"Mesleki aşağılanmamın seni eğlendirmesine sevindim Katie," dedi. Ama oyun oynuyordu, bunu gözlerinden anladım. Bir bana, bir Rick'e baktı, sonra inledi ve kapatma düğmesine bastı. "Tamam. Hafta sonu için işim bitti."

Rick kolunu boynuna dolayıp onu kendine çekti ve yanağına kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum Carl."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Carl ve yüzünü buruşturarak yanağını sildi, ama bu da oynuyordu.

Bence Carl Brooks, sert, kurumsal ve sert bir dış görünüşün arkasına saklanarak beklediğimden daha fazla oynadı.

Ona bir puan daha verdim. Carl. Puan: 003. İyi şarap, korkunç ateşli, onu tanıdığınızda gerçekten biraz komik.

Rick elimi tuttu, Carl da kendi çantasıyla birlikte benim çantamı aldı ve resepsiyona doğru ilerledik. Ama tabii ki bakmazlardı, bizim çift kişilik odamız tam bir süitti. En üst katta, ön tarafa bakan bir balkonu olan iki büyük ihtişamlı oda ve harikaydı. Deniz kenarına gelmeyeli uzun zaman olmuştu, böyle bir zenginlik içinde olmayı bırakın, heyecandan yerimde duramıyordum. Rick yatağa atlayıp zıpladı, ben de ona katıldım, Carl manzarayı seyrederken kışlarımızın üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyorduk.

Ve sonra Rick beni kıştırdı, mürekkepli kollarıyla beni yatağa yapıştırırken dilini boğazımda gezdirdi ve ben de zevkli bir inilti çıkardım.

"Kendinize bir oda bulun çocuklar," dedi Carl ve ses tonundaki kabuk beni ürpertti. Çantasını açmasını izledim, birkaç koyu renk gömlek ve siyah bir kot pantolon, giydiğini hayal bile edemediğim bir şort ve düzgünce katlanmış birkaç boxer. Rick'e baktı ve sonra biraz daha açtı ve bir sürü seks oyuncağını tuvalet masasının üzerine dizerken kalçalarım jöle ipleri gibi hissetti. Dildolar, tıkaçlar ve büyük bir şişe kayganlaştırıcı. Soğukkanlı davranmaya çalıştım, Rick'in yanında sanki altıma sıçmıyormuşum gibi rahatlardım. Carl kelepçelerini gevşetti, kollarını sıvadı, sanki el işine girişecekmiş gibiydi ve ben neredeyse altıma sıçıyordum.

Yüz ifademi görmüş olmalı ki sırttı. "Daha sonra," dedi.

Rick yüzümü ona çevirdi ve gülümsüyordu. "Sakin ol," dedi. "Bundan zevk alacaksın. Söz veriyorum."

Boğazım cevap veremeyecek kadar kurudu ve istesem de söyleyecek kelime bulamadım.

"Günümüzü burada boşa harcıyoruz," dedi Carl. "Hadi gidelim. Günişığı arıyor."

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp sandaletlerle değiştirdim ve kot pantolonumu şortla değiştirmek için banyoya yöneldim, pembe gözlüklerimi takıp dışarı çıkmaya hazır olmadan önce saçlarımı biraz daha hacimlendirmek için savurdum. Gün sıcak ve aydınlıktı ve çekincelerimi kovaladı. Öğle yemeği için sahilde bir masa tuttuk ve Rick çocukken gittiği eski aile tatillerinden bahsederken meyveli kokteyller içtik.

Dört çocuktan biri olduğunu söyledi, çok eğlenceliymiş. Ailesinin hali vakti yerinde, çok parası varmış ve rahat bir tavırları varmış. Kendinden neden bu kadar emin olduğunu anlamak kolaydı.

"Havalı olan bendim." Sırıttı. "Biraz şakacıydım."

Buna inanabilirdim.

Hikayelerini bitirdi ve ikimize baktı, birimizin bayrağı devralmasını ve kendi hikayelerimizi paylaşmamızı bekliyordu. Carl gözlerini kaçırınca sıranın bende olduğunu anladım.

"Annem fırsat buldukça beni uzaklara götürürdü," dedim. "Okul tatillerinde, yemeklerin hamburgerden başka bir şey olmadığı ve havuzunda sudan çok çocuk sidiği bulunan o boktan, küçük, ekonomik karavan tatilleri. Bognor Regis'in kenarındaydı, tam bir bok çukuru. Yine de çok sevdim."

İkisinin de ne demek istediğini anladığını hayal bile edemezdim ama Carl beni şaşırttı.

"Bir kez gittim, aynı parkta. Yaptığım tek tatildi, sadece birkaç günlüğüne. Çocukluğumun en güzel zamanlarıydı."

"Sadece tatil mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Biz çocukları yurttan alıp götürecek bütçeleri yoktu."

"Pansiyon mu?" Soru ben daha düşünmeden ağzımdan çıkmıştı ve Rick elini benimkinin üzerine koyup sıkıttı.

"Dondurma," dedi. "Sanırım sahilde dondurma zamanı geldi."

Bir ipucu alabilirdim. "Elbette," dedim. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

Yavaşça yürüdük ve Rick'in parmaklarını Carl'inkilerle birleştirirken ben de parmaklarımı Rick'inkilerle birleştirdim ve burada, diğer sıra dışı partilerin, renkli giysiler içindeki renkli insanların, eşcinsellerin, heteroseksüellerin ve aradaki her şeyin oluşturduğu kalabalığın içinde olmak güzeldi.

"Annenden bahsettin," dedi Carl. "Peki ya baban?"

"Benim bir babam yok," diye cevap verdim bir çırpıda. "Babam nüfus cüzdanımdaki bir boşluktan başka bir şey değil."

"Özür dilerim," dedi.

"Olma," dedim. "Değilim."

Rick'in omzunun üzerinden bana baktı ve gözleri güneş ışığında yemyeşildi. "Benim de bir babam yok," dedi. "Önemli bir tane bile yok. İnsanlar eğer bir adım atacak kadar erkek değillerse bunu pantolonlarının içinde tutmayı öğrenmeliler."

Bir konuda anlaşmıştık, bu kesindi.

"Ve şimdi kendimi garip biri gibi hissediyorum," diye güldü Rick. "Dışlanmış olan sensin," diye sırtıttı Carl.

"Her zaman."

"Her neyse." Rick sırtıttı, kollarını bellerimize doladı ve bizi sıkıca kendine çekti, o kadar sıkıydı ki, bunu yaptığında Carl'ın kokusu içime işledi, karanlık ve derindi ve deri gibi kokuyordu. "Ben bu boku bir arada tutan yapıştırıcıyım."

"Bu gece değil," dedi Carl ve ses tonu bir kez daha boğazımı kuruttu. "Bu gece bizi bir arada tutan Katie olacak." Gülümsedi ve kalp atışlarım hızlandı. "Tam anlamıyla."

Gerçek anlamda. Tuvalet masasının üzerindeki kayganlaştırıcıyı, Carl'ın kocaman etli aletindeki ip gibi damarları hayal ettim ve bırakın ikisini, sadece onu bile kaldırıp kaldıramayacağımı merak ettim. Oh lanet olsun.

Carl önce dondurmasını sipariş etti. "Çilekli ve çikolatalı," dedi. "Her zaman kazanan bir kombinasyon." Kûlahını aldı ve yaladığında yanabilirdim, gözleri benimkilere dikilmişti.

Bana meydan okuyordu, kaçmam için bana meydan okuyordu. Ama hayır. Hiç şansım yoktu.

Tezgâha doğru eğildim ve havalı görünmeye çalıştım. "Çift kepçe çilekli," dedim. "Çifte porsiyonu sevmek lazım." Bir yudum aldım. "Nefis." Carl'a göz kırptım ve o da gerçekten gülümsedi. "Zekice," dedi Rick, " o zaman sanırım b e n muzlu alacağım.

bölünmüş, çikolata soslu... ve bol fındıklı" diye ekledi.

Carl güldü, sırtına bir tokat attı ve bana baktığında yüzünde daha önce hiç görmediğim bir sırıtış vardı. Baskıya dayanmıştım, bunu Carl'ın gözlerinde görebiliyordum. Sadece bir hayranlık ya da kabullenme parıltısı. Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ama beni heyecanlandırdı.

Güneş, kokteyller, dondurma ve hızlıca kıyafetlerimizi değiştirdik ve tekrar dışarı çıktık, Club Wave'de, sahilde bir dans barında, yüksek sesli melodiler, disko ışıkları, kuru buz ve drag queen'lerle ritim tutuyorduk. Siyah pullarla kaplıydım, kışımı zar zor örten ve ışıkların altında parıldayan sırtı açık bir elbise giymiştim, ayak parmaklarımda pembe parıltılı bir oje ile topuklu ayakkabılarla dönüyordum. Rick ise dar beyaz bir tişört giymişti, hipster kotu kalçalarının kıvrımlarını gösteriyordu ve bileklerinde parlayan bantlarla yanımda dans ediyordu. Rick'in hareketleri vardı. Havayı pompalıyor, dönüyor ve bas sesleri yükseldikçe kıkırdıyordu. Rick ateşli, canlı ve özgürdü.

Yanıma yaklaştı, bir eli belimdeydi, dudakları çıplak omzumu gıdıklarken beni sahipleniyordu ve ben bunu istiyordum. Onun olmak istedim.

Parça değişti ve bildiğim, sevdiğim bir parçaydı. Kendimden emin ve partiye hazır bir kokteyllerle olduğum yerde zıpladım, sonra Rick beni kucağına alıp kollarında döndürdükten sonra Carl'ın ayaklarının dibine bırakırken kollarımı boynuna doladım. Carl'ın vücudunun sıcaklığı sırtımı ürpertti. Ona bir bakış fırlattım.

Omzumun üzerinden bir adım daha yaklaştı, o kadar yakındı ki göğsünün duvarı çıplak tenime baskı yapıyordu.

Rick önüme doğru bastırırken elini belime doladı ve ben de onlarla birlikte hareket ettim, iki sert beden arasında sıkışmıştım, Rick kalçalarımı tutup ritimle sallanırken kalçası benimkinin arasındaydı. Kollarımı gerdim ve başımı arkaya yatırdım, Rick'in dudakları köprücük kemiğime kondu ve beni gıdıkladı. İşte başlıyoruz. Ama ben hazırdım, ısıltılı kıyafetlerimin içinde kendime güveniyordum, karnımdaki alkolün ısıltısıyla kendime güveniyordum. Uzattığım kollarım Carl'a uzandı, parmaklarım ensesini buldu ve saçlarına dolandı. Saçları pürüzsüz ve yumuşaktı, teni sıcacıktı.

Belimdeki eli yavaşça yukarı doğru hareket etti, parmakları kaburgalarımaya yaslandı ve parmak uçları göğsümün kabarıklığına ulaştığında nefesimi içime çektim. Rick'in dil çubuğu boğazımın hassasiyetine karşı çok hoş bir his veriyordu ve gülümseyerek başımı Carl'ın omzuna yasladım, o da memelerimi sıkıyordu.

Evet.

Kasıkları sırtımın küçük kısmına bastırdı ve orada daha da büyük hissettirdi, sağlam bir sıcak lanet dick direği. Onu hissetmek beni kıvrandırdı ve yüzümü ona doğru çevirerek kıcımlı ona doğru sürtmeye başladım.

Öp beni.

Alkolün etkisiyle gergindim. Karnım zangır zangır titreyecek kadar gergindim. Rick'in kalçası amıma sertçe bastırıldığında, kalçaları tam olarak doğru hissettirecek kadar sallandığında sinirlerim azaldı.

Carl'a baktım, yüzü disko ışığının altında öylesine yontulmuştu ki, buranın parıltısı ve ısıltısıyla o kadar çelişiyordu ki.

Öp beni.

Gözlerim dalgalandı, sonra kapandı, Rick boynumu emerken dudaklarım aralandı ve sonra bir kirli sakal hayaleti belirdi, Carl'ın yanağı dudaklarını ağzımın köşesine yerleştirmeden önce yanağıma değdi. Parmaklarını saçlarımda hissettim ve

Bana daha da yaklaştı, gözleri karanlıktı, dudakları benimkinden sadece bir fısıltı kadar uzaktaydı.

Öp beni, sadece öp beni.

Ve beni öptü. Dudakları sert ama yumuşaktı, talepkâr ama alaycıydı. Dili güçlüydü, benimkini avlamak için dudaklarımın arasını zorluyordu ve orada, ağzımın içinde dans ettik ve aynı ritmi tutturduk.

Sıcak nefes, sıcak eller ve Rick'in gergin kalçası klitorisime değiyordu ve ben iki ateşli adamın, iki sert vücudun, iki yumuşak saç başının arasında ellerimle kıvranıp duruyordum. Ağzım iki ateşli ağız, iki muhtaç dil, her hırıltılı nefeste daha da ısrarcı hale gelen iki adam arasında meşguldü. Carl'ı sırtımda daha sıkı tuttum, kalçalarımı döndürerek sikini okşadım, o da beni itip kaktı ve kendine doğru çekti, Rick kendini amıma bastırırken Carl'ın boyu kığımın çatlağına bastırıyordu.

Sıkışmış. İki sikin arasında sıkışmıştım. İki sert yarak içimde olmak için zorlanıyordu ve ben bunu istiyordum. Onları istiyordum.

Vücudum onun cüssesine alıştıkça parmaklarım daha cesurlaştı ve Carl'ın yanağında gezinmeye başladı. Hâlâ gözümü korkutuyordu, çeliği hâlâ içimin karanlık derinliklerinde ürperti yaratıyordu ama onu tanımaya başlamıştım. Ve bildiklerimden hoşlanmaya başlamıştım.

Tekrar çevremize, etrafımızda dans eden bedenlerin koşuşturmasına odaklandım ve kimse bize ikinci kez bakmıyordu, kendi akışlarına çok kapılmışlardı. Erkekler erkekleri, erkekler kadınları, kadınlar kadınları öpüyor, bir oda dolusu insan ritmi, sıcaklığı ve havadaki seks vaadini hissediyordu. Rick'in sakalı omzumu gıdıkladı ve gülümsedim.

Evet. Evet, bunu
yapabilirim. Bunu
yapmak istedim.

Rick'in yüzünü yukarı kaldırdım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, gülümsüyordum ve sonra Carl'ı öne doğru çektim, elimi boynuna doladım, Rick'i geriye doğru yönlendirirken onu öne doğru çektim. Dudakları

omzumun üzerinden buluştu ve bu hoşuma gitti, gerçekten hoşuma gitti. Önce Carl'ın ağzı açıldı ve dilinin Rick'inkine yapışmasını çok yakından izledim. Amımı Rick'in kalçasına dayadım ve onların öpüşmelerini izledim, Rick'in elini memelerime götürerek beni sıkmasını, çekmesini ve içimi ürpertmesini izledim.

Ve sonra bana baktılar, ikisi de, dudakları öpücüklerinden hâlâ parıldarken bana baktılar ve gözleri aç ve kapüşonluydu, bakışları sivriydi.

İki ateşli ağız benimkine doğru gelirken gözlerimi kapattım, hangi dilin kime ait olduğundan emin değildim. Islak, dağınık ve tamamen kontrolsüzdü, kimin elinin göğüslerimde olduğunu ya da ben kıpırdayana kadar hangi adamın meme ucumu sıkıldığını bilmeyecek kadar kafamı karıştırıyordu.

Kimin parmaklarının bacaklarımın arasından geçip klitorisimi bulduğundan emin değildim. Kimin parmakları tangamın içine doğru kayd ve beni ıslak ve çaresiz buldu. Kimin parmakları içime kayd ve ben onların açık ağızlarına karşı nefes nefese kalıp küfürler savurana kadar müziğin ritmiyle itti. "Sik evet, sik evet, sik evet."

"Pis kız," diye homurdandı Carl. "Ağız pis olan kızlara bayılırım."

Kollarımı omuzlarına doladım ve karnımdaki kelebeklere rağmen gülümsedim.

"Bu edepsiz kız yatmaya hazır," dedim. Onlara baktım, ikisine de, gözleri partinin ışıkları altında parlıyordu ve ne istediğimi biliyordum. "Bu kirli küçük kız... hazır."

Olabileceğim kadar hazırım.

Chapter NINE

Katie

Hazır. Evet, hazırım. Hazır.

Yine de çok gergin hissediyordum. Gerginden de öte. Korkmuştum.

Korkmuş ve heyecanlı. Garip bir kombinasyon. Sanırım paraşütle atlamak ya da köpekbalıklarıyla yüzmek gibi bir şeydi. Ya da oyun oynayan bir atın üzerinde o büyük lanet çitten atlamak gibi. Ben hep çitten atlardım. Bunu da yapabilirdim. Bu ikisini.

Carl anahtar kartını kapıya sokup kapıyı açtı ve ben de derin bir nefes alarak onun yanından geçtim. Kapı adamların arkasından kapanırken içimde saçma sapan bir konuşma isteği kabardı ama söyleyecek bir şey yoktu. Güzel bir akşamdı. Ne kulüp ama. Kim bir fincan çay ister? Güzel bir fincan çay, amım yırtılmadan önce hep iyi gelir. Oyalyor olurdum, peki ne için? İki çift göz aç, odanın sessizliğinde beni inceliyorlardı ve bu beni göğüslerimden ayak parmaklarıma kadar karıncalandırdı.

Omuz omuza durmuş, hamlemi bekliyorlardı ve muhteşemdiler. İkisi de muhteşemdi.

Topuklu ayakkabılarımı bir kenara attım ve ayaklarım minnettar oldu. Elbisemi çıkarmak kolaydı, omuzlarımdan rahatça kayarak göğüslerimi ortaya çıkardı ve ben onu kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru kıvrırken Rick gülümsedi. Carl gülümsemedi ama hafifçe başını salladı. Yeterince. Elbisem yere düştü ve ben de omuzlarımı geride tutmaya ve göğüslerimi dikleştirmeye dikkat ederek kumaştan dışarı çıktım, tamamen gerçek olmayan bir özgüven sergiliyordum.

"Güzel," dedi Rick. "Tam bir resim gibi, değil mi Carl?" Ve Carl beni şaşırttı. Nefesimi kesti.

"Çok güzel," dedi. Ve bunda ciddiydi. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Benim güzel olduğumu düşünüyordu. Sadece seksi, şirin ya da güzel değil. Güzel olduğumu. Parmaklarımı tangamın içine sokup aşağı kaydırduğımda karnım çırpındı ve şimdiden ıslanmıştım, dantel kalçalarımı ıslatıyordu.

Çıplak, heyecanlı, korkmuş ve bir sonraki adımda ne yapacağımdan tamamen emin değildim, bu yüzden bariz bir seçim yaptım, yatağa tırmandım ve tepede diz çöktüm, uyluklarım ıslak amıma karşı havayı serin hissettirecek kadar geniş açıldı.

Doğru hamleydi. Carl ve Rick yaklaştı, sonra birbirlerine baktılar. Bir gülümseme. Rick tişörtünü başının üzerinden çekip yana attı, Carl da gömleğinin düğmelerini yavaşça çözdü. Şımarmıştım, nereye bakacağımı bilemiyordum, kot pantolonlarını aynı anda indirdiklerinde gözlerimi ikisi arasında gezdirdim. Rick'in dövmeleri harikaydı, karın kasları sıkı ve zayıftı ve siki, siki harikaydı. Rick'e aşık oluyordum ve bu çılgıncaydı, ona baktıkça o duyguya kapılıyordum, arzunun o sızlayan kasılmasına. Ve işte Carl oradaydı. Kocaman, yırtık pırtık ve mükemmel bir şekilde tanımlanmıştı.

Adam bir erkekten daha fazlasıydı. Heybetli, korkutucu ve ateşliydi. Çılgınca, korkutucu derecede ateşli. Aletine bakmaya cesaret ettim ve boğazım kurudu ama gülümsedim.

O uyacaktı. Uyarlardı. Kesinlikle. Kesinlikle. Umarım. Yani, o delikten koca bir bebeği çıkarabilirsin, değil mi?

Değil mi?

Ama o delik sanki sıkıca kapanmış, kapakları kapatmış ve mola vermiş gibiydi. Kaslarım kaskatı kesilmiş, gerilmiş, sinirlerim zonkluyordu ve klitorisim hâlâ vızıldıyor, istiyordu. Sanırım geri kalanımla aynı notu almamıştı.

Saçlarımı omuzlarımdan taradım, porno yıldızı olmayı hedefleyerek ama büyük olasılıkla çok kısa düşerek küçük bir salınım yaptım ve sonra onları öne çağırdım, yukarı davet ettim.

Ve geldiler. İkisi birden. Yatağa tırmanıp doğruca bana yöneldiler, gözlerinde ateş olan iki çılgın ateşli adam, dört ayak üzerinde beni takip ediyorlardı. Kıkırdama dürtüsüyle savaştım, adrenalin beni sersemletiyordu, ama önümde dizlerinin üzerine çöktüklerinde kıkırdamak bile istemedim. Çekingen parmaklarım uzandı, iki sağlam göğsün üzerinde durdu ve iki karın kasının üzerinden geçerek açtığım yola baktım. Bu ikisiyle şansım yaver gitmişti. Gerçekten şanslıydım.

İkisinin de sikleri yan yana etkileyici duruyordu. Rick'in Prince Albert'i kalındı, lamba ışığında parlayan ağır bir halkaydı. Şaftını tuttum, ona ilk gerçek b a k ı ş ı m ı n tadını çıkarıyordum ve daha fazlası vardı. Şaftının alt kısmında, taşaklarının yanında iki halter piercing vardı ve çok güzel görünüyorlardı. Carl'ın siki daha koyu, daha kalındı ve damarları çok daha belirgindi. Onu elime aldığımda parmaklarım çok küçük görünüyordu, şaftının etrafını sıkıca kavırıyor, onu içine almak için zorlanıyor ve çok kısa düşüyordu.

Ellerimi senkronize bir şekilde, yavaşça aşağı yukarı hareket ettiriyor, sanki dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi iki aleti birden okşuyordum ve gözlerimi ayıramıyordum. Gözlerimi ayırmak istemiyordum. Rick inledi ve Carl bir elini omzuma koydu ve bu beni cesaretlendirdi, onları daha sert, sağlam vuruşlarla, yukarı ve aşağı doğru çalıştırmam için bana güven verdi ve parmaklarım onları hareket etmeye teşvik etti, kayana kadar onları daha yakına yönlendirdi, kalçadan kalçaya, aletlerini birbirlerine, şafttan şafta bastırabileceğim kadar yakın olana kadar karıştırdılar ve homurdandılar ve kalçalarını hareket ettirdiler, horozlar sürtündü,

Onları tuttum, kavradım, o iki şişmiş başın genişliğine öyle sert baktım ki karnım gerildi.

Çok büyüklerdi. Oh lanet olsun.

Rick'in parmakları yanağımı okşadı. "Bu çok iyi," dedi. "Bu çok iyi."

Carl'ın omzumdaki tutuşu sıkılaştı, kalçalarımı itti ve gözlerinin üzerimde olduğunu, beni yaktığını hissedebiliyordum. Yavaşça beni geriye doğru itti ve kalbim çarpmaya başladı. "Uzan," dedi. "Sırt üstü."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım kurumuştı ve gözlerimi o siklerden alamıyordum, ikisinin de içime girdiğini hayal etmeye çalışıyordum. Klitorisim güm güm atıyordu ama sinirlerim gerilmişti. Onlara baktım, aralarına baktım, kendimden emin bir şekilde gülümsemeye ve bu önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Ama önemli bir şeydi.

Ellerimi çektim ve titriyorlardı. Onları saklamaya çalıştım ama Carl bileğimi tuttu, elimi kendi elinin içine aldı ve titreyişini izledi.

"Titriyorsun."

Gözlerimi kapattım ve bizi sahilde mutlu, gülerken ve eğlenirken hayal ettim. Bu adamları tamamen değil ama yeterince tanıyordum. Onları sevecek kadar, dürüst olacak kadar.

"Çok gerginim," dedim ve sesim titrek çıkıyordu.

Rick'in beni sakinleştirmesini bekliyordum ama Carl önce davrandı. Parmaklarımı dudaklarına götürdü ve onları öptü. Midem çalkalandı ve bu iyi bir çalkalanmaydı. Gözleri sertti ama gerçektir.

"Rahatla," dedi. "Baskı yok, acele etmek yok. Söz veriyorum iyi olacaksın."

"İyiden de öte," diye ekledi Rick ve gülümsüyordu. Gamzelerini ortaya çıkaran ve beni ateşleyen kirli bir gülümseme. "Güven bana, bunu gerçekten iyi hissettireceğiz."

Gözlerine baktım, ileri geri ve orada bir sıcaklık vardı. Bu beni sakinleştirdi, titrememi azaltacak kadar. Aldım

Bir nefes.

"Bunu yapmak istiyor musun Katie?" Carl sordu. "Parayı ve bir tuvalet masası dolusu dildo ile çıplak olduğumuz gerçeğini unut. Bunu gerçekten istiyor musun?"

Sinirlerime rağmen cevabım netti.

"Evet," dedim. "Bunu istiyorum. Sadece son dakika heyecanı." Gülümsedim, nefes aldım. "Bunu gerçekten istiyorum. Söz veriyorum."

Bunu paradan bağımsız olarak istiyordum, onları paradan bağımsız olarak istiyordum ve bu düşünce o kadar çılgıncaydı ki ne yapacağımı bilemiyordum. Arkama yaslandım, başımın altına bir yastık çektim ve dizlerimi büküp birbirine destek vererek dinlendim.

"Aferin kızıma," dedi Carl. "Rahatla."

Ellerim dizlerimde, onları birbirinden ayırıyorum ve düşmelerine, yayılmalarına izin veriyorum.

"Bu çok güzel," dedi Rick. "Ne kadar muhteşem bir amcık." Yanımda bana katıldı, parmaklarını karnımda gezdirdi. Dudakları dudaklarıma değdiğinde kendimi çok iyi hissettim. Kollarımı boynuna dolayıp onu derinden öptüm ve Carl diğer tarafıma uzanırken yatak onun ağırlığının altında kaldı. Parmakları göğsümü buldu, daire çizdi ve sonra sıktı, meme ucumu beni inletecek kadar çekti. Bacağımı kendi bacağıyla makasladi, beni daha da açtı ve kalçama inerken ağır bir gümbürtü çıkaran sikini hissedebiliyordum.

Rick öpüşmeyi kesip yüzümü Carl'a doğru çevirdi ve ben de gözlerimi kapatıp bekledim, dudaklarım ayrık ve istekliydi. Carl dilini ağzımın içine soktuğunda inledim, daha derine ittiğinde kıvrandım, sanki dilini benim dilimi ele geçirme görevindeymiş gibi.

"İşte bu," diye fısıldadı Rick. "Bu çok ateşli. Bu çok ateşli." Hareket ettiğini hissettim, sonra nefesini göğsümde hissettim. Carl'ın dili ağzımdaydı ve Rick'in dili meme ucumu yaladı ve ben küçük bir ses çıkardım.

Carl sıktı, Rick emdi ve bu hoşuma gitti. Nefesim kesik kesik çıkıyordu ve bunu hissettiler, hissettiklerini biliyorum. Rick aldı.

Kalçamı tuttu, beni daha da araladı ve siki tenime değdi.

Carl'ın ağzına doğru inledim. Meme ucumu sertçe sıktı, sonra çekiştirdi ve eli göğsümü sıkıştırdı, sıktı, yoğurdu ve çok iyi hissettirdi. Kalçalarım yataktan kalktı, arzum sinirlerimi bastırdı.

Carl'ın dudakları benimkilerden ayrıldı ama geri çekilmedi.

"Bu daha iyi," dedi. "Bu iyi bir kız, güzel ve rahatla."

Keşke karnımdaki kelebekleri hissedebilseydi. Keşke vücudumun nasıl karıncalandığını, amım sıkılıp gevşerken kalbimin boğazımda düğümlendiğini, klitorisimin şiştiğini ve yalvardığını bilseydi.

Rick'in ağzının emdiğini, dudaklarının meme ucumun etrafında şapırdayıp şapırdattığını duyabiliyordum. Beni ısırdı ve bu beni harekete geçirdi ama ben zaten daha fazlasını istiyordum.

"Evet," diye fısıldadım. "Tanrım, evet." Başını göğsüme yasladım, sakalları tenimi gıdıklarken saçlarını kavradım.

İki ateşli beden arasında kıvrandım, bacaklarım onlarınkine asılmıştı, amım tamamen açıktaydı ve umurumda değildi. Umursamayla çoktan geçmişim.

"Memelerimi em," dedim. "Lütfen memelerimi em. Lütfen..."

Carl'ın ağzı beni şaşkına çevirdi. Carl ağzını mememe kenetlediğinde ağzı sonuna kadar açıktı. Carl'ın ağzı Rick'inkiyle birlikte beni de çılgına çevirdi.

İki adam meme uçlarımı emiyor, ben onları sıkıca tutarken iki adam şapırdıyor ve inliyordu.

İki adam harika hissettirdi. Beni harika hissettirdi.

Sonra parmaklarını kalçalarımın arasına soktular.

Aletlerine uzandım ve onları kolayca buldum. Sert ve zonkluyordu ve çok büyüktü.

Başparmağım klitorisimdeydi ve kimin olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Parmaklar içime kaydı, önce iki, sonra üç, sadece geri çekilmek ve farklı parmaklar, farklı erkekler tarafından değiştirilmek için,

İkisi de içimdeydi. Kendimi duyabileceğim kadar ıslanana kadar beni parmakladılar ve sonra parmaklarını ayırdılar, içime takıldılar ve sıkıca kenetlendiler. Açıldığımı, açığa çıktığımı hissettim. Umurumda değildi. Buna bayılmışım.

Hala emiyorlardı, hala kıvranıyordum. Hala istiyordum.

İki adamın parmakları içimde birleşti, içime girip çıkarken birbirlerine bastırdılar. İki adam tekrar gerilerek amımın dudaklarını aralıyor, ben onlara karşı çırpındıkça beni gevşetiyorlardı.

Klitorisimdeki başparmak hızlandı, daha sert bastırdı ve ben kendimi kaybediyordum, ayaklarım yatak örtülerini tırmalıyordu.

Rick göğsümden çekildi ve ağzını kulağıma bastırdı. "Bizim için gel," diye fısıldadı.

Açılarını değiştirdiklerinde amımın içinde ani ve sert bir baskı oluştu ve hala o parmaklar beni geriyordu. En güzel acı. Patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Ve sonra Rick gitti, nefesini bacaklarımın arasında hissedene kadar yatağı karıştırdı. Parmakları daha hızlı hareket ediyordu, Carl'inkiler de öyle... Sert ve çok ıslaktı. Beni yaladı ve dili klitorisimi buldu. Metal ve yumuşak dil, ritmi mükemmeldi.

"Oh Tanrım," diye tısladım. "Oh... oh..."

Carl meme ucumdan ağzıma doğru ilerledi ve ben inerken alt dudağımı emdi. Dilini açık ağzımın içine daldırdı ve benimkini yaladı.

"Mükemmelsin," dedi, sonra dişleri dudağımı çekti ve sırtım tepki olarak kamburlaştı. O güzel sikleri nasıl da istiyordum.

Daha fazla parmak içeri girdi ve onları aldım, gerçeküstü hissedene kadar nefesimi tuttum, amımın patlamaya hazır bir Jack-in-the-box olduğunu hissettim.

Carl'ın aletini kavradım, o da homurdandı ve artık korkmuyordum. Tek düşünebildiğim onun içimde olmasıydı. İkisinin de içimde olması.

"Oh... siktir... fu... fu... fuckkkkk..." Rick'in dili klitorisimi okşarken ağzımdan sesler yuvarlandı ve beni

uçurumun kenarından. Sarsıldım ve kalçalarımı oynattım ve onlar da beni sertçe, parmaklarının boğum boğum derinliklerine, orgazm içimden geçerken ve beni yataktan titreyerek kaldırırken sıcak bir gıcirtı karmaşasına soktular.

Rick işim bitene kadar beni yalamayı bırakmadı ve nefesimin kesildiğini duyabiliyordum. Ona bakmak için başımı kaldırdım, Carl'a doğru ilerliyordu, dudakları kabarmış ve benden ıslanmıştı. Carl'ın açık ağzını öptü ve Carl inledi, siki elimde seğirdi ve sonra Carl onu yaladı, emdi, Rick'in dudaklarındaki tüm ıslaklığı aldı.

"Tadına bak," dediğini duydum Rick'in. "O mükemmel amcığın tadına bak."

Carl'ın daha fazla yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Bir anda hareketlendi ve dili Rick'inkinin olduğu yerde kıpırdandı, güçlü elleri kığımın altından itti ve beni yataktan kaldırdı. Güçlü eller amımı yüzüne doğru tutuyordu. Çok hassastı, o kadar hassastı ki kalçalarımı sıkarak Carl'ı pozisyonunda sıkıştırdım.

"Becer beni," diye fısıldadım ve hepsi onun içindi. "Lütfen, Carl. Beni sertçe becer."

Dizlerimi göğsüme doğru kaldırdı ve orada tuttu, Rick bakarken kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi.

"Sik onu," diye inledi Rick. "O tatlı küçük amcığı sik Carl. Gerçekten sik onu." Aleti elindeydi ve sarsılıyordu. "Vur şu amcığa Carl, aç onu."

Lanet olsun, yapmasını istedim. Gerçekten istedim.

Başı o kadar kalındı ki. Yarığımın üzerinde ağırlaştığını, ileri geri hareket ettiğini hissettim. Carl ağırlığını üzerime vererek dizlerimi göğsüme bastırdı ve içeri doğru itti, itti. Oh lanet olsun. Lanet olsun, çok büyüktü.

Nefesimi tuttum ve sonra ciyakladım, eve çarptı, derinlere çarptığını hissedene kadar tüm yol boyunca ve çok dolu hissettim, çok dolu.

"Kahretsin," dedim. "Aman Tanrım."

"Sik onu," dedi Rick ve sesi düzensizdi. "Onu sertçe becer. Onu becerdiğini görmek istiyorum."

Carl sonuna kadar soktu ve ben aletinin büyüklüğüne alıştıkça kaslarım onun etrafında kenetlendi. Öne doğru eğildi ve dirseklerini yüzümün iki yanına dayadı ve gözleri benimkilerin üzerindeydi.

"Bana bak," diye hırladı. "Seni becerirken bana bakmanı istiyorum."

Başımı salladım ve çekip eve geri dönerken gözleriyle buluştum. Hassas, ağırlı ve muhteşemdi.

Tekrar vurdu ve homurdandı. Çıkardığı sese bayıldım.

Kalçaları hızlandı ve kuvvetlendi, beni sert ve derin bir şekilde becerirken altındaki yatakta beni sallıyordu. Gözlerimi ondan ayırmıyordum, nefes nefese kalıp inlerken ve hepsini alırken ağızım açıktı.

"Becer beni," diye tısladım. "Evet! Evet!"

"Sıkısın," dedi. "Gerçekten çok sıkı. Çok güzel bir his."

Rick'in yaklaştığını, Carl'ın dirseğini başımın önünde diz çökecek kadar kenara ittiğini fark etmedim bile. Aleti dudaklarıma değdi ve onu içeri almak için yeterince açıldığımda inledim.

Ben sikinin ucunu emerken, "Aferin kızıma," dedi.

Biri amımda diğeri ağızımda, iki çift göz bana bakıyor, iki sik benim için sertleşiyordu. Gittikçe yaklaşıyorlardı, itişleri daha dramatikti, yatak gıcırdayıyor ve baskı altında gıcırdayıyordu.

"Boşalacağım," diye homurdandı Rick. "Ye beni bebeğim, ye beni lanet olası."

Onu emdim, dişlerimle aletini sıyırdım ve tısladı.

"Siktir," diye homurdandı Carl. "Şimdi, lanet olası şimdi."

Beni yukarı kaldırdı, kalçalarımı göğüslerime doğru bastırdı ve kığım yataktan kalktı, Carl boşalırken Rick'in sikinin etrafında inledim.

Rick'in dölleri kalındı ve çok fazlaydı. Yanağımın içini doldurdu ve boğazımın arkasına doğru aktı. Onu emerek kuruttum, hepsini aldım ve o da yüzümü okşadı.

ne kadar mükemmel bir kız olduğumu söylüyorlardı. Beni buldukları için ne kadar şanslı olduklarını.

Carl hâlâ içimdeydi, hâlâ boşalıyordu. Düşüncesi bile hoşuma gidiyordu, o koca kalın sikin tohumlarını bu kadar derine akıttığını bilmek.

Kendimi iyi hissediyordum, iyi iş çıkarmış gibiydim. Gurur duydum ve bu duygu içimde çiçek açtı.

Onları daha da gururlandırmak istedim.

Rick ağızımdan çekildi ve Carl beni öptü, Rick'in tadını almak için derinlere indi. Tadını aldığı anda zevkle homurdandı ve Rick de bize katılarak öpüşmeyi üçlü bir hale getirdiğinde gülümsediğini hissettim. Onların nefes alışverişlerinin sakinleştiğini hissettim, benimkilerin de. Ayrıldıklarında gülümsedim ve mutluydum, çok mutluydum.

"Harikaydı," diye mırıldandım. "Gerçekten inanılmazdı."

Rick'in gözleri parladı ve o da gururlu görünüyordu.

Muzaffer.

"Seni bulduğumuza çok sevindim," dedi. "İnanılmazsın."

Carl alnımdan öptü. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. O kadar da kötü değildi."

Kendini yavaşça dışarı çekti ve onsuz kendimi ham hissettim. İki adam yatağı takip edip bacaklarımın arasına baktılar; elleri bana dokunuyordu. Onlar bana hayran hayran bakarken, amımı bir o yana bir bu yana çekip olumlu sözler söylerken kendimi çok açıkta hissediyordum.

"Güzel," dedi Rick. "Güzel ve hazır." "Ben neye benziyorum?" diye sordum. "Ben... açık mıyım?"

"Amin muhteşem," dedi Carl. Parmaklarını içine daldırdı, böylece onu hissedebildim ve kendimi çok yumuşak hissettim. Rahat, gevşek ve geniş. Açıklığı, gördükleri manzarayı düşünmemeye çalıştım ama gerçekten endişelenmemeliydim. Daha fazlasını istediler, beni bir o yana bir bu yana çevirip daha da genişlettiler.

"İçini görebiliyoruz," dedi Carl. "Bu çok güzel."

Tuvalet masasındaki kayganlaştırıcı şişesine uzandı ve eline bir miktar sıktı. Bana karşı soğuktu.

klitoris. "Devam edeceğiz," dedi. "Kapanmanı istemiyorum."

Bu düşünce yeni bir karıncalanma dalgası yarattı.

Rick üzerime eğildi ve sıradan bir dildo aldı. Kalın görünüyordu. Gerçekten kalın.

Amıma dokunduğunda inledim ve sonra onu içeri itti. "İşte bu," dedi. "Sen lanet olası bir yıldızsın Katie. Gerçek bir yıldızsın."

Kollarımı başımın arkasına koydum ve gözlerimi kapattım, duyumdan başka hiçbir şeye konsantre olmadım. Yavaşça gelişti, bir oyuncak beni yavaşça ve derinlemesine becerdi, sadece bir başkasıyla değiştirildi. Gittikçe daha fazla kayganlaştırıcı, klitorisimde daha fazla parmak. İki oyuncak içime doğru ilerlerken nefesimi tuttum, küçük bir inilti verdim, ama bu iyi bir acıydı, iyi bir ağrıydı.

"Kahretsin," dedim. "Bu çok yoğun."

"İki sik," dedi Rick ve sırtıyordu. "Sadece bizimkiler değil. Henüz değil."

Henüz değil.

Sıkıydı, gerçekten sıkıydı.

"İtin," dedi Carl. "Bize karşı it, işte iyi bir kız."

Baskıya karşı ittim ve acıdı ve sonra acıdı, sadece beni ciyaklatmaya yetecek kadar. Kalçalarımı yataktan kaldırdım ve daireler çizip ittim ve onlar da o oyuncakları bana geri ittiler. Beni becerdiler ve sırlıklam olmuştum, amım ıslaklığımla ve endüstriyel miktarda kayganlaştırıcıyla kayganlaşmıştı.

Ne kadar gevşek olduğumu hissedebiliyordum, gevşek ama dolu, gergin ve ham ve çok azgın.

"İt," dedi Carl tekrar. "Al onu. Hepsini al."

Ve hepsini istiyordum, dişlerimi gıcırdatmama ve onlara geri itmeme yetecek kadar istiyordum. "Becer beni," diye tısladım. "İkinizi de, ikinizi de istiyorum."

"Çok güzel, pembe, açık bir amın var," dedi Rick. "Ama daha gidecek yolumuz var."

Ama şimdi istiyordum, onları şimdi istiyordum.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve bacaklarımın arasında, gözleri benim için kaynayan, aç ve ateşli o iki muhteşem adamın görüntüsü dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Fantezi taşmıştı ve Rick bunu biliyordu. Gözleri bilmişlikle parladı ve parmaklarını klitorisime bastırdı.

"Ne kadar yaramaz bir küçük fingirdek," dedi. "Sen gerçekten çok özel birisin Katie."

"Alabilirim," dedim. "İstiyorum. İstiyorum amına koyayım."

Carl'ın gözleri otel odasının sade ışığı altında yemyeşildi. Ölçümü alıyordu ve bunu biliyordum, Rick klitorisimi tıngırdatırken bana bakıyordu, o iki şişman oyuncak hala amıma sıkışmıştı.

"İstiyorum," diye tekrarladım. "Kahretsin, gerçekten istiyorum."

Carl oyuncakları höpürdeterek çıkardı ve ben de bir nefes aldım.

"İstiyor musun?" diye sordu. "Hazır olduğundan emin değilim."

Parmaklarını içeri iterken inledim ve bu sefer durmadı. Eli neredeyse tamamen içeri girene kadar devam etti ve güzel bir şekilde yandı, güzel bir şekilde acıdı. Rick tıngırdatmaya devam etti ve kalçalarım gerildi, zorlandı.

Carl elini büktü ve bu inanılmaz bir histi, berbat, berbat ve çok gerçeküstü ama inanılmazdı.

"Yap," dedim. "Lütfen."

Rick Carl'a baktı ama Carl bana bakıyordu.

"Lütfen," diye tekrarladım. "Sizi istiyorum. İkinizi de. Sizi şimdi istiyorum."

Elini bir kez daha çevirdi ve daha derine battığını hissettim. Parmaklarını içimde biraz açıp kapattı ve ben her şeyi, her küçük hareketi hissettim.

"Tamam Katie," dedi. "Rick'e gel, elim o güzel küçük yarığına gömülüyken ona gel ve sonra seni alacağız."

Yorganın içine geri gömüldüm, hissin artmasına bayılıyordum ve iki adam, iki büyük adam tarafından becerilmek üzere olmama rağmen gergin değildim. Bütün sinirlerim gitmişti.

Kendimi güvende hissettim.

İstendiğimi hissettim.

Bacaklarımı açmış, amım ağzına kadar döl ve kayganlaştırıcıyla ve Carl'ın büyük, güçlü yumruğuyla dolmuş halde yatarken kendimi dünyanın en arzulanan kadını gibi hissediyordum.

Nefesim düz ama derindi, boşalma ihtiyacıma odaklanırken gözlerim kapalıydı. Rick çok iyiydi, çok yetenekliydi. Doğru noktayı biliyordu, doğru hızı biliyordu, hassas klitorisimi tekrar uçurumun kenarına göndermek için ne gerektiğini tam olarak biliyordu.

Ve yine uçurumun kenarına gittim. Sertleştim.

"Siktir," diye tısladım. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun."

Ve Carl itti. Bir parça tıkırttı hissedene kadar itti ve amım onu içine çekti, tüm yumruğunu içime aldı.

"Evet," dedi. "İyi kız, Katie. Aferin kızıma."

Çıldırma sınırındaydım, sarsılıyor ve onları almak için çırpınıyordum.

Hiç vakit kaybetmediler. Carl elini amımdan çektiğinde hâlâ aşağı iniyordum. Rick'in koluna girerek yatağa doğru başıyla işaret etti ve Rick yanıma uzandı. Bana doğru uzandı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni üzerine çekti ve siki çoktan hazır bekliyordu. İçime kayarken inledim, ama bu sefer direnç yoktu. Sulu ve ıslaktım ve ağzım sulanır gibi bir aşağı bir yukarı kayıyordum.

"Kahretsin Katie," diye hırıldadı altımda. "Hissettiklerine bayılıyorrum. Hissettiklerine bayılıyorrum."

Bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti, Carl bacaklarımın arasında belirirken başımı omzuna yasladı. Aletin başını klitorisime vurdu. Güm, güm, güm.

"Çok güzel bir amcığın var," dedi. "Güzel bir kız için güzel bir amcık. Sen baştan aşağı güzelsin Katie. Bir gün sana iyice açıldığında ne kadar güzel göründüğünü göstereceğim."

"Uzat beni," dedim, sesim alçak ve kalındı. "Lütfen beni iki kişiye yetecek kadar ger. İki kişi istiyorum."

"Bu biraz acıtabilir," dedi. "Nefes al."

Biraz acıttı. Oldukça az. Carl devasa sikini Rick'inkine bastırıp aynı deliğe doğru iterken yüzümü buruşturmama neden olacak kadar acıttı. Kukum onu kolay kolay kaldırmadı, zaten aldığım onca şeyden sonra bile.

"Ah," diye tısladım.

Carl durdu, bana baktı ve gözleri çok güzeldi. "Durabilirim," dedi. "Daha fazla zaman ayırabiliriz."

Başımı salladım. "Hayır," dedim. "Seni içimde istiyorum.

Şimdi!" "Tamam," dedi. "Al onu... al beni..."

İtti ve canımı yaktı. Ağırlığını benimkine ve altımdaki Rick'e verdi ve kıstırıldım. İki ateşli beden, homurdanan iki adamın arasında sıkışmıştım. İçime girene kadar itti ve nasıl da gerildim. Onları hissedebiliyordum, iki büyük yarak sıkıca bastırılmıştı, Rick altımda itmeye başladığında birlikte hareket ediyorlardı.

Taşaklarının birbirine çarptığını duyabiliyor, iki sikin sürtünmesinin yarattığı baskıyı hissedebiliyordum.

Çılgınca, delicesine iyi hissettirdi.

"Biz varız," dedi Carl. "İkimiz de. Aferin kızıma, aferin kızıma."

Sırıttım, delirmiştim. "Evet... oh evet..."

O beni öptü, ben de onu öptüm ve artık Carl Brooks'tan korkmuyordum.

Carl Brooks'un vücudu için çıldırıyordum. Sikine. Kaba ve kuru cazibesi ve otoriter tavrı.

Carl Brooks için deli oluyordum.

Ve Rick'e tapıyordum. Dudaklarını yanağıma bastırmasına bayılıyordum. Beni becerirken sıkıca tutmasına, kollarını bana dolamasına, beni kavramasına, öpmesine ve bana kendimi çok özel hissettirmesine bayılıyordum.

Acı vericiydi, acımasızdı ve sesler iğrenç derecede ıslak ve vıcık vıcıktı ama çok güzeldi.

Garip bir şekilde romantikti. Tutkuluydu. Hayal ettiğim her şeydi.

Carl öpüşmeyi keserek alnını Rick'inkine bastırdı ve birbirlerine gülümsediler. O kadar şefkatle öpüştüler ki

Nefesimi tuttum ve kollarımı Carl'ın boynuna dolayıp onu kendime çektim.

Rick, "Doldur onu," diye fısıldadı ve fısıltısında bir çaresizlik vardı. "Doldur. Doldur o amcığı. Sonuna kadar, Carl."

Carl'ın nefesi hızlandı ve koordinasyonlarını kaybettiler, içime sokulan penisin hepsi için ücretsizdi ve aralarında zıpladım, yüzümde ayrılmayan bir sırtışla hepsini aldım.

"Doldur onu, Carl. Doldur. Geliyorum, ben de geliyorum." Sert boşaldılar. Derinden.

O kadar sert boşaldılar ki gururdan kızardım.

Carl nefesini tutarken gözleri karardı ve yüzünde çelik gibi bir ifade belirdi. Ses tonundaki sertlik puslu havayı dağıtıyordu.

Yavaşça çektiler ve ben bağırdım. Boştu. Kendimi boş hissettim. Ve ağrıyor.

İçimden ıslaklığın damladığını hissettim.

"O küçük azgın amcığını dölle dolduracağız," diye fısıldadı Carl. "Doyana kadar içini boşaltacağız. Her zaman. Her zaman. İstedğim bu, Katie. İstedğim şey bu."

Böyle kelimeler asla azgın

hissettirmemeli. Ama hissettirdi.

Hayatımda duyduğum en azgın kelimelerdi.

Chapter TEN

CARL

Bu kız. Bu pırıl pırıl, canlı, tatlı, mavi gözlü kız bir şeydi. Gerçekten bir şeydi.

Bizimle para için birlikte olduğu gerçeğini unutarak, neredeyse yarı yaşımda olduğunu, sanal bir yabancı olduğunu ve Rick'e benden çok daha fazla ilgi duyduğunu unutarak, tüm bunları ve daha fazlasını unutarak Katie gibi bir kıza aşık olabilirdim.

Uyuyamadım. Seks sonrası, alkol sonrası mutlulukta, yatakta yanımda iki muhteşem çıplak beden varken bile. Tavana baktım ve bunun nereye gittiğini, nereye varacağını merak ettim.

Ve cevabın hiçbir yerde olmadığını düşünmek beni endişelendiriyordu. Her zamanki gibi.

Hiçbir yer için koca bir bahane.

Rick her zaman kaşlarını çatar, güzel gözlerini devirir ve bana sakın olmamı söylerdi. Sakin ol Carl, bir dakika bekle dostum. Sakin ol,

Carl, şimdi olmaz, şimdi olmaz. Sakin ol Carl, işlerin nasıl gideceğine bak. İşlerin nasıl gittiğini gör. İşlerin nasıl gittiğini gör, Carl.

Ama işlerin nasıl gittiğini görmekten bıkmıştım. Ben böyle biri değilim. Ben sadece kıyıya vurmam. Artık değilim.

Ben kaderin kurbanı değilim. Hayatı yakamdan tutup nereye gitmesini istiyorsam oraya sürüklemekten yanımdan geçip gitmesine izin vermenin kurbanı değilim.

Katie Serena Smith. Sevimli, büyük hayalleri olan küçük kasaba kızı. Onu istediğim her yere sürükleyebilir miydim?

Yanımda kıpırdandı, bacaklarını yorganın altına uzattı. Sıcaktan kıvranıyor, kollarını sıcaktan dışarı uzatıp daha serin bir hava arıyordu. Yatağa girmeden önce perdeleri açmıştım, uyku beni bulmazsa denizin üzerindeki şafağı seyretmekten mutluydum ve geliyordu. Sabah ışığının ilk belirtileri, aşağıdaki sokak aydınlatmasının turuncu tonunun üzerinde çiçek açıyor ve yanımdaki mükemmel küçük yarattığı güzelce aydınlatıyordu. Tekrar kıpırdandı ve bana doğru yuvarlandı ve kolu benimkinin üzerine geldi. Gözlerini kırıştırdı ve gözleri açıldı, hafifçe irkildi.

Yüzümü ona döndüm ve küçük, zarif bir elini yanağının altına koyup bana baktı.

Rick, her zamanki gibi bir bacağını siperin dışında tutarak yıldız avına çıkmıştı.

"Hey," diye fısıldadı. "Sıcak mı?"

Başını salladı. "Bir yatakta üç kişi, oldukça sıcak." Gülümsedim. "Evet. Oldukça."

Yataktan kalkıp üzerime bir boxer geçirdikten sonra serin havayı içeri almak için balkon kapısına yöneldim ama Katie arkamdan dışarı çıktı. Ayağa kalkarken yüzünü buruşturması gözümünden kaçmadı. Çıplaklığını örtmek her ne kadar bir rezalet olsa da, attığım gömleği ona uzattım ve onu giydi, mütevazılığını gizleyecek kadar düğmelerini ilikledi ve sonra dışarı çıktı.

Kapıyı arkamızdan kapattım.

"Vay canına," dedi. "Bu inanılmaz."

"Evet. Öyle." O denize bakıyordu ama ben ona bakıyordum. Sırtından aşağı dökülen dağınık sarı saçlarına, sabah ışığındaki gözlerine. "Nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?"

Gülümsedi. "Sanki biri amıma bir çizme sokmuş ve yumurtalıklarımı tekmelemiş gibi hissediyorum. Tekrar tekrar. Clodhoppers, çelik burunlu."

"Bunun için üzgünüm."

"İç kanamam olduğundan oldukça eminim." Ama gülüyordu. "Eğer bilincimi kaybedersem, lütfen bana bir ambulans çağırın. Muhtemelen rahmim sizin açtığınız delikten dışarı düşecek."

"Belki de sana tehlike parası vermeliyiz. Risk için." Ama ben de gülüyordum.

"Umarım parçalarım tekrar bir araya gelir." Sırıttı ve gözleri parlıyordu. "Sarkık bir amcık için çok gencim."

"Pelvik taban," dedim. "İyi olacaksın, söz veriyorum." "Buna değdi. Muhtemelen."

"Sadece muhtemelen mi?"

Omuz silkti. "Ne kadar süre ata binemeyeceğime bağlı. Önümüzdeki birkaç gün boyunca ata binmeme imkan yok."

"Özür dilerim," dedim. "Düşünmeliydim."

"Şaka yapıyordum. Her şey yolunda." Aşağıdaki caddeye bakmak için parmaklıkların üzerinden eğildi ve gömleğim kalçalarına kadar uzandı, kışının yuvarlak kıvrımlarının üzerine güzelce döküldü. Başka bir gün. Kesinlikle.

"Evet," dedim. "Her şey yolunda Katie."

Bana döndü ve gözleri benimkilerle buluştu ve orada sinirler v a r d ı . Sinirler ve sorular.

"İyi miydin?" dedi. "Yani," dedi saçlarını yüzünden çekerek, "senin... kriterlerini karşıladım mı?"

Doğrudan. Bunu sevdim.

"Evet. İyiydin." Sabah esintisinin tadını çıkararak kollarımı uzattım ve gözleri göğsümde gezindi. Boxerımdaki kabarıklığa takıldı. "İyi olmaktan daha fazlasıydın. İnanılmazdın."

Bu onun kızarmasına neden oldu. "Teşekkürler."

"Devam etmek mi istiyorsun? Anlaşmamıza?"

Başını salladı. "Evet, devam etmek istiyorum." Sırıttı. "Kesinlikle. Gerçekten kesinlikle." Gözleri parladı.

"Rick oldukça iyi biri," dedim.

"Evet, öyle." Gülümsemesi çok kolaydı. Çok dürüsttü. "O da senin için aynı şeyi söylüyor."

"Beni pohpohluyor."

"Ben o kadar emin değilim." Güldü. "Bence o kadar da kötü değilsin."

"O kadar da kötü değil mi?" Başımı eğdim. "Bunun övgü olması mı gerekiyor?"

"Evet." Gülüşü sarhoş ediciydi. Hafif, korunaksız ve tazeydi. "Bu bir övgü."

Dalgaların çakıl taşlarına vuruşunu, ön taraftaki çöp toplayıcılarını ve aşağıda yerlerini alan insan kalabalığını izledim. Sessizdi. Güneşli bir turist pazarının fırtına öncesi sakinliği. Brighton'ın sunduğu kaosun arasında bir durgunluk yanılsaması.

Ben de öyle hissettim. Sanki bu bir yanılsamaydı. Ufukta bir fırtına ile sessiz bir bağlantı anı.

Kalbimin atışları hızlandı ve içimde bir dürtü belirdi. Her şeyi masaya yatırma dürtüsü. Pazarlık etmek. Detayları konuşmak.

Eğer herhangi bir detay olsaydı. Genelde o kadar ileri gitmezdik.

Sakin ol Carl, bir dakika bekle dostum.

"Hayattan ne istiyorsun Katie?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sabahın aptal saati için oldukça iyi bir soru." Durakladı. Deniz havasından derin nefesler aldı. "Herkes her zaman nereye gittiğini bilmek ister. Büyüdüncene ne olmak istiyorsun?"

Üniversitede ne okumak istiyorsunuz? Hangi arabayı kullanacaksın? Hayat planınız nedir? Otuz yaşına geldiğinde hangi maaş bandında olmak istiyorsun? Ne zaman ev kredisi alacaksın?"

"Ben senin yirmi yıllık planını aramıyordum." Sırıttım. "Sadece kaba bir fikir."

Bana baktı ve gözleri deliciydi, beni tartıyordu. "Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin."

"Senin ahır fikrin mi? Neden yapayım ki?" "Yaparsın işte."

"Neden beni denemiyorsun?"

Omuz silkti. "Lisedeki arkadaşlarım kadar hırslı olmadığım için bende bir sorun olduğunu, bir tür kusurlu olduğumu düşünürdüm. Kariyer planlamacıları bana dudak büküp omuz silkiyor ve çok daha değerli olduğumu söylüyorlardı. Cambridge'den ne kadar zeki olduğumu söyleyen bir diploma ya da yirmi beş yaşına geldiğimde beni bir Mercedes ve banliyöde üç yataklı bir karyola sahibi yapacak mega-paralı bir kariyer yolu istemiyordum."

"Peki, ne istiyordun?"

"Kalbimdeki şeyleri istedim," dedi. "Hâlâ da istiyorum. Atları. Özgürlük. Hayat. Büyürken ata binmek benim için her şeydi. Hâlâ da öyle."

"Bir ahır sizi tamamlayacak mı?" Büyüklük taslıyor gibi görünmemeye çalışıyordum. Ona patronluk taslamak istemedim.

Başını iki yana salladı. "Ahır değil. Neşe."

"Neşe mi?"

Başını salladı. "Ben büyürken haftamın en güzel bölümüydü, Cumartesi sabahları bir saat ata binmek. Annem bakım işinde çalışıyor, ben doğduğumdan beri de öyle. Berbat para, uzun saatler. İdare ederdik ama annemin lüks şeylere parası yetmezdi. Cumartesi günleri sadece bir saatim vardı ve buna minnettardım. Bunu seviyordum." Yer değiştirdi ve yüzünde bir buruşukluk belirdi. "Yowch, yumurtalıklar. Her neyse, ben de aynı keyfi sunmak istiyorum. Kendime küçük bir bahçe kurdum, birkaç atım var, iyi dersler veriyorum. Uygun fiyatlı dersler."

Belki bahçede yardım etmeleri karşılığında çocuklara birkaç kredi ayarlayabilirim." Bana ateş saçan bir bakış fırlattı. "Ben aptal değilim, yani bu iş para kazandıracak. Yaşamak için yeterli. Ben umutsuz bir hayalperest değilim. Sürdürülebilir olması için para kazanması gerekiyor. Ama sadece yetecek kadar." Gözlerimi kontrol etti ve gülümsedi. "Bunun aptalca olduğunu düşüneneğini söylemiştim."

Ve yaptım. Kısmen. Kafatasında beyin olduğu belli olan zeki, canlı ve yetenekli bir kızın ziyan olduğunu düşündüm. Daha yükseği, daha büyüğü hedefleyebileceğini düşündüm. Ağzına kadar atlarla dolu devasa bir ahır - yarışçılar, yarışçılar, gösteri midillileri ve dezavantajlılara adanmış bir binicilik programı, eğer istediği buysa.

"Neden bu kadar erken? Neden önce biraz yaşamıyorsun? Biraz tecrübe kazanmak için şirket yönetim kurullarında görev alın. Seyahat edin. Yoldaki herhangi bir düşüşte seni görmek için bazı sağlam yatırımlar yap? Annenizin berbat bir para için uzun saatler çalıştığını söylediniz, istediğiniz bu mu? Peki ya hayat? Dışarıda yaşanacak onca deneyim ne olacak?"

"Ben yaşıyorum," dedi. "Yaşadığımı hissettiğim yer avlu." İç çekti. "Sahibi Jack adında bir adam. İyi bir adam. En iyi adam. Bana ahırları ve araziyi kiralayacak ama zor durumda. Karısı onu terk etti, bakım işi de batıyor ve banka sırtındaki giysilerin peşinde." Gözlerime baktı. "Bu benim şansım. Benim hayalim. Sadece bir araya getirmek için biraz paraya ihtiyacım var. Bu yüzden buradayım, seninle. Kısmen."

"Sadece kısmen mi?"

"Sadece kısmen, evet. Diğer kısmı benim için. Çünkü... bilirsin işte." Yanaklarında yine bir kızarıklık vardı. "Bir kızın ihtiyaçları vardır."

"Kariyer yapmak için birkaç yılını feda et ve belki Jack'in arazisini satın alabilirsin. Kendine ait bir ahırın olur, başkasından kiraladığın bir ahır değil. Hayallerinden birkaç yıl uzak kalarak kendini hayata hazırla, uzun vadede."

Güldü. "Ben bir mezunum, koca kafalı. Worcester'dan sıradan bir işletme mezunuyum. Birkaç yıllık iş için kim bana birkaç yüz bin dolar verir ki? Ben vereceğim."

biraz birikim ve birkaç yıl boşa harcanmış zaman. Zamanım olmasını tercih ederim. Tırmanmak istediğin bir merdivenin en alt basamağı, tırmanmak istemediğin bir merdivenin birkaç basamağından daha iyidir, öyle değil mi?"

Ve dilimdeydi. Lanet olası dilimdeydi. Tam oradaydı.

Tam oradaydı.

Ona doğru eğildim ve dirseğini tuttum, bana baktı, gözleri iriydi ve dudakları gergin bir şekilde ayrılmıştı. Sanki onu öpecekmişim gibi, sanki dudaklarımı dudaklarına bastıracakmışım ve gömleğini vücudundan yırtıp atacakmışım ve zavallı, hırpalanmış amını bu balkonda alacakmışım gibi.

Ama yapmayacaktım. Böyle bir şey yapmayacaktım.

"Katie..." Dedim ve sonra durdum.

Bir dakika bile sürmez, dostum, çünkü balkon kapısı kayarak açılır ve Rick dışarı çıkar, gözlükleri dışında çırılçıplaktır, saçları bir tarafta karmakarışıktır.

Sadece Rick bu kadar dağınıkken çok seksi görünüyor.

Katie gülümsedi, o da gülümsedi ve ben uzaklaştım.

Isırılmış gibi geri teptim ama fark etmediler. "Günaydın kampçılar," dedi ve Katie'nin güzel yüzünü öptü.

Ağzını. Bir kolunu onun omuzlarına attı ve aynısını bana da yapabilmesi için onu birkaç adım bana doğru çekti. "Hadi gidip erkenden kahvaltı edelim, aklıktan ölüyorum."

Eve kadar arabayı ben kullandım ve Rick bu kez arka koltuğa geçti. Katie beklediğimden daha fazla acı çekiyordu ve bunun için kendimi biraz suçlu hissettim. Yüzünü buruşturarak kendini yolcu koltuğuna çekti ama iyi olduğunu, sadece biraz morardığını iddia etti. Bu yeterince doğrudu ama yine de kendimi suçlu hissettim.

Dönüş yolunda sohbet bir rüya gibi akıyordu, aptalca hikayeler, eski şakalar, politika ve arada sırada aptalca YouTube videoları, ama esas olarak

yönlerini. Rick koltuğunda öne doğru eğilerek Katie'nin telefon ekranına bakıyor ya da koltuk başlığındaki boşluktan boynunu gıdıklıyordu. Eski romantik filmlerdeki gibi birbirlerinin içine girmişlerdi. Eğer eski aşk filmleri çifte penetrasyonun bağ kurucu deneyimini kapsasaydı.

Sanırım buna instalove diyorlar.

Eğlenmiştim. Tam olarak kıskanmadım.

Cesaretlendim ama beklentilerin beni aptal bir iyimser haline getirmesine izin verecek kadar değil.

Mutluydum. Biz
mutluyduk.

O kadar mutluydum ki arabayı yanlış kavşakta otoyoldan çıkardım ve Woolhope'a yöneldim. Başta fark etmediler, "ne tercih ederdin?" oyununa dalmışlardı.

Bir eşeğin penisini mi yemeyi tercih edersiniz yoksa Kaburga mı?

Angelina Jolie'yi mi yoksa Brad Pitt'i mi sikmeyi tercih edersin?

Hayatının geri kalanında hiç seks yapmamayı mı tercih edersin? Hayatının geri kalanında her gün on saat seks mi yapacaksın?

Şimdi ölmeyi mi tercih edersiniz, yoksa zamanın geri kalanında hiç ölmemeyi mi?

"Başka bir aptal oyun bulmayı mı tercih edersin, yoksa yolun geri kalanını eve kadar yürümeyi mi?" Dedim ama şaka yapıyordum.

"Şımarık herif! Dışarı geliyor, Bay Huysuz!" Rick güldü.

"Hızlı atış turu, sıra sende," dedi Katie ve tüm dikkati benim üzerimdeydi. "Hayatınızın geri kalanında çalışmayı mı yoksa hemen şimdi emekli olmayı mı tercih edersiniz?"

"Hayatımın geri kalanında çalışacağım."

"Tükürük yerine öcü mü yoksa tükürük yerine sidik mi tercih edersiniz?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu ne biçim bir soru böyle?"

"Cevap ver!" Rick dedi ki. "Cevap vermek zorundasın!" Omuz silktim. "İşemek mi?

Tanrım, çiş diyeceğim."

"Bir hayvanat bahçesinde mi yoksa bir akvaryumda mı yaşamayı tercih edersiniz?"

"Hayvanat Bahçesi."

"Ölene kadar yirmi çocuğunuz olmasını mı yoksa bir daha hiç çocuk görmemeyi mi tercih edersiniz?"

"Yirmi." Ona baktım. "Hiç çocuğum olmamasındansa yirmi çocuğum olmasını tercih ederim."

Koltuğuna geri yaslandı. "Benim yerime seni tercih ederim. Çocuklar sizin şu anki havalı evinizi tamamen mahveder. Bence böyle bir şey olursa tekrar düşünürsün."

"Hayır," dedim. "Yapmazdım."

Rick öne doğru eğildi, çenesini omzuma dayadı. "Neredeyiz lan biz?"

Ve Katie fark etti. Pencerelerden dışarı bakarak canlandı. "Woolhope," dedi. "Woolhope'a gidiyoruz." Bana döndü. "Neden Woolhope'a gidiyoruz?"

Rick de söze karıştı. "Evet Carl, neden Woolhope'a gidiyoruz? Aniden bir ata binme isteği mi duydun?"

Dikiz aynasından ona bir bakış attım. "Katie kendini biraz kötü hissediyor, en azından bunu yapabileceğimizi düşündüm." Ona doğru bir bakış attım. "Sanırım atını görmek istiyorsun? Onu gübrelemek ya da siz atçıların hafta sonu ne yapması gerekiyorsa onu yapmak için."

Başını salladı. "Evet, ama ben... ben bunu daha sonra yapacaktım... Jack'in yardım etmesini sağlayacaktım."

"Ve şimdi buna gerek yok, değil mi? Yardım edebiliriz."

Rick bunu kabul edecek kadar mutlu görünüyordu. Rick onun omzunu okşadı ve kadın başını eğerek Rick'in parmaklarını yanağına bastırdı. "Yardım edebiliriz. İyi karar, Carl."

"Burada," dedi. Sağ taraftaki bir barı işaret etti. "Buradan dönün, ortak alanın üzerinden, sonra sola dönün, göreceksiniz." Tarifini takip ettim ve gözle görülür bir şekilde hareketlendi, tekmelenen rahim ağzına rağmen koltuğunda kıpır kıpırdı. "İşte," dedi. "İşte burada."

Uzun ve engebeli bir araba yolundan döndüm. Weston'ın Bakım Hizmetleri. Biraz yıpranmış bir tarım arazisine benziyordu. Ön tarafta bazı paslı eski makineler vardı.

Bir çiftlik evinin, etrafta koşuşturan birkaç tavuğun. Eski, çürük bir ahırın önündeki boşluğu işaret etti, ben de park ettim. Ben daha motoru kapatmadan o arabadan inmişti ve yüz ifadesi harikaydı.

Rick arkasından atladı ve Rick onun elini tutarak bir şeyleri işaret etmeye başladı. Ben aralığı kilitlerken Rick'in kafasını ahıra sokmasını sağladım ve sonra gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde beton bir yolu işaret etti.

"O burada," dedi. "Onunla tanışmak ister misin?"

Ailemle tanışıyor muydum gibi hissettim. O kadar ciddi idi.

Başımı salladım. "Yolu göster."

Acısına rağmen yürümeye devam etti ve Rick omzunun üzerinden bana kocaman bir gülümseme fırlattı. Gülümsemesi seni seviyorum diyordu. Aynı zamanda kazandığını da söylüyordu. Görünüşe göre Rick atıyla tanışmayı en az onun kadar istiyordu.

Bir ahır bloğunun yanından geçtik ve o kadar da etkilendiğimi söyleyemem. Kenarları kaba saba demek daha doğru olur. Bakımsızlıktan değil, yaşlılık, çamur ve parasızlıktan kaynaklanan bir kirlilik söz konusuydu. Çatı sanki derme çatma bir iş gibi görünüyordu ve bazı kapılar düşmek üzereydi. Sonra çamur vardı, çok fazla çamur vardı ve burada ayakkabılarım için korktuğum kadar yağmur yağmıştı. Ayakkabılarını umursamadan yoluna devam etti ve bizi birkaç çit bölümü eksik olan ahşap yontulmuş bir at terbiyesi alanından geçirdi, ta ki bir kapıda durana ve ötesinde açık alanlar olana kadar.

Merayı taradım ve uzakta at şeklinde birkaç nokta vardı. Beni şaşırttığında hangisinin onun olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum.

Tatlı küçük Katie ellerini ağzına g ö t ü r d ü ve böğürdü.

"Samsonnnnnnnnnnn."

Oldukça yüksek bir
sesti.

Kapının alt demirine çıktı ve tekrar yaptı, ben de aşağıya doğru yürümeyi önermek üzereydim

Çoğu at sahibinin yapması gerektiğini düşündüğüm gibi, tarlaya girip hayvanı yakalamak isterken bir toynak gümbürtüsü duydum, çimenleri hızla gümbürdetiyordu. İçgüdüsel olarak kapıdan uzaklaştım, Rick de öyle yaptı ve at, pervasız bir hızla kıyıya doğru koşarak görüş alanına girdi. Katie her şeye rağmen eğildi, kollarını uzatıp Rick'in adını sayıkladı, neredeyse onu tutup geri çekecektim, kılıklı hayvan ona çarpmadan önce onu tehlikeden uzaklaştıracaktım ama yapmadı. Aniden durdu ve homurdanmaya ve dürtmeye başladı. Büyük tüylü kafası çitin üzerindeydi, sadece sevgi dolu olduğunu varsayabileceğim bir şekilde ona çarpıyordu ve kız kıkırdıyordu, mutluydu.

"Bu Samson," dedi, sanki bir tanıştırma gerekiymiş gibi. "Bu benim koca bebeğim."

Kocaman bir çocuktuk. Yüzünde beyaz bir şerit olan kocaman siyah bir canavar. Burnunu öptü ve kulaklarını kaşımak için uzandı, Rick de onun kulaklarını kaşdı.

"Gel de onu gör Carl," dedi. "Arkadaş canlısıdır."

Ama canavar benden hoşlanmadı. O kadar da değil. Bir adım öne çıktım, gergindim ve ona karşı temkinliydim, o da bana karşı temkinliydi. Gözlerini bana dikti, sonra irkildi, bir adım geri çekildi ve lanet bir ejderha gibi homurdandı.

"Sakin ol," dedi ona. "Hey, oğlum, sakın ol."

"Benden hoşlanmıyor," dedim.

"Yapacak," diye güldü. "Sadece senden çekiniyor. Sen... gergin olmalısın."

"Gergin mi?"

"Vücut dilinden anlıyorlar" dedi. "Enerji, duygu, korku, öfke. Ne olursa olsun. Her şeyi anlıyorlar." "Çok kasıntısın," diye güldü Rick. "O kadar da sert değilsin. ofis şimdi, biliyorsun. Gevşemeye, rahatlamaya ihtiyacın var. Her şeyi olurlarına bırak."

Ata seslendim, ses tonumu hafif tutmaya çalıştım ama hiçbirini kabul etmedi. Beni hiç umursamadı.

Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissettim.

"Boş ver," dedi Katie. "Sana alışacaktır." Ne söylediğinin farkına vardı ve gözleri büyüdü. "Eğer geri dönersen yani."

Rick, "Geri döneceğiz," dedi. "Değil mi Carl?"

İki çift göz üzerimdeydi, bana bakıyorlardı, cevaplayamadığım bir soruya cevap arıyorlardı. Pek sayılmaz.

"Elbette," dedim. Geldiğimiz yoldan geri yürümeye başladım. "Şimdi fikrimi değiştirmeden önce şu lanet olası at bokunu kürekleyelim."

Chapter ELEVEN

Katie

Eve gitmeliydim. Yani teknik olarak sadece hafta sonu için buradaydım ve Pazar gecesi fazla mesai kapsamındaydı, anlaşmamızın gerekliliklerinden fazlaydı. Ama ben kaldım.

Kaldım çünkü istedim, çünkü teklif ettiler, çünkü onları sevdim.

İkisini de.

Kaldım çünkü tekrar iki sıcak bedenin arasında uykuya dalmak istiyordum. Kaldım çünkü bir gece önce yediğim dayağın acısını hâlâ hissediyor olmama rağmen onları tekrar istiyordum.

Onları o kadar çok istiyordum ki, yapış yapış olmuşum.

Anneme bir mesaj atarak bir gece daha dışarıda olduğumu bildirdim ve Jack'e de bir mesaj atarak sperm donöröyle olan aptal toplantımdan sonra ben gelene kadar Samson'a göz kulak olmasını rica ettim ve sonra akşam için yerleştim, kanepede Carl ve Rick'in arasına uzandım ve Rick'in ruhunu dinledim

derliyor ve lüks çay içiyorduk. Sonra çırılçıplak soyundular, ben de soyundum ve ben ortalarında olacak şekilde büyük beyaz yataklarına atladık ve kolları beni sıkıca tuttu.

Ama beni beceremediler.

Ve hırpalanmış rahim ağızım rahatlamış olsa da, biraz hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem.

Görünüşe göre Carl ve Rick beyefendiydiler. Görevde olmadığımı belirtmek için çok hevesli olan beyefendiler. Sakin olabileceğimi. Bir şey beklemediklerini.

Böylece beni öptüler ve bana sarıldılar, daha fazlasını ima bile etmeden.

İkisini de kabul ederdim. Hatta bunu bir süvari gibi kabullenip bacaklarımı açarak bir serviks dayacağı daha yemeyi bile denerdim. Ama bunu nasıl söylersin? Yani, bunu söylemeli miydim? Bu tür şeylerin görgü kuralları nedir?

Bana ödeme yapıyorlardı. Ve bir yanım ödememelerini, bunun sadece ben ve onlar arasında olmasını diliyordu.

Ama bu çılgınca bir düşünceydi. ılgınca. Ve bu gibi düşünceler bana küçük binicilik bahçemi kazandırmayacak ya da Jack'i beladan kurtarmayacaktı.

Bu gibi düşünceler doldurulabilir.

Erken kalkan biriyimdir ama Carl Pazartesi sabahı beni yendi. Gözlerimi açtığımda çoktan kalkmıştı ve kendimi yatağın onun boş tarafına mutlu bir şekilde yayılmış buldum. işimi yapıp dişlerimi fırçaladığımda banyo hâlâ buharlıydı ve onu aşağıda, müslisini kaşıklarken radyoda sabah haberlerini dinlerken buldum. Kendimi adaya oturttum ve ona gülümsedim.

Carl bu sabah yine korkutucu derecede ateşliydi. Göz korkutucuydu. Katil gibi açıları olan simsiyah bir takım elbise giymişti. Traşlı ve parlak gözlüydü ve çenesi çelikten yapılmış gibiydi.

"Kahvaltı mı?" dedi ve müsli kutusunu bana doğru itti. "Kızarmış ekmek, yumurta ve domuz pastırmamız var. Rick muhtemelen şu kahvaltılık fındıklı barlardan ya da başka bir moda sincap

dolapta yemek var." Arkamı işaret etti. "Kaseler ve tabaklar en üstte. Çatal bıçak takımı alttaki çekmecede. Yakında öğrenirsin."

"Yoğun bir gün mü?" diye sordum ve kulağa çok ezikçe geldi.

"Her zaman." Uzun bir süre bana baktı ve ben onu okuyamadım. İşle ilgili yüzü açıktı ve aşılmazdı. Soğuktu. Gerçekçi. Sonra bir gülümsemeye dönüştü. "Yeni acemiler," dedi. "Her zaman baş belasıdır ama sonunda her zaman buna değer. Ve toplantılar. Toplantılarım var. Her zaman bir sürü lanet toplantı."

Ne yaptığını sormak istedim. Nereye gittiğini. Carl Brooks gibi bir adamı iş konusunda bu kadar sinirli yapan şey neydi? Ama yapamadım. Sohbeti nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Onu Business Connect'te araştırmıştım - havalı bir ajansın satış direktörü - ama Business Connect size sadece kelimeleri veriyor, resmi vermiyor. Tam olarak değil.

Müslisini bitirdi, kâseyi lavaboya döktü ve sonra eşyalarını topladı, Rick'i mutfağa doğru ilerleyip yanımdaki tabureye otururken yakalamaya yetecek kadar bir geçiş yaptı. Rick sabah insanı gibi görünmüyordu, hem de hiç. Hâlâ esniyor, oturduğu yerde geriniyordu. Saçları dağınıktı ve gözleri uykuluydu.

Rick uykulu olduğunda muhteşemdi.

Carl eğilip Rick'in saçlarını öptü, sonra da benimkileri öptü. Taze ve sıcak kokuyordu ve dudakları sertti. Omzumu sıktı ve parmakları güçlüydü ve ben onu istedim. Onu gerçekten istiyordum.

"Uslu durun çocuklar," dedi ve sonra elinde bir evrak çantası ve kulağına dayadığı telefonuyla çekip gitti.

"Çok ateşli bir orospu çocuğu," diye güldü Rick. "Ve böylece en az altmış saatlik bir çalışma haftası daha başlıyor. Adam hiç durmuyor. Hem de hiç. Yemin ederim uykusunda da çalışıyor."

"Peki ya sen?" Dedim.

"En fazla yirmi beş. Her şey yaratıcılıkla ilgili." Meyve kâsesinden bir elma aldı. "Ee güzel kız, bugün için planın nedir? Seni tutabilecek miyim?"

Keşke. Rick tarafından tutulma fikri hoşuma gitmişti. Ama hayır, sperm donörü.

"Saat birde yola çıkmam gerekiyor. İçinden çıkamadığımı aptal boktan şey."

"İş mi?"

Yalan söylemek aklıma gelmedi. Başımı salladım. "Sadece, boktan bir şey. Bir toplantı."

Bir kaşını kaldırdı ve başka bir yere bakmadı, daha fazlasını bekliyordu ve gerçeği söylemeyi düşündüm, ama her yaptığımda insanlar sonunu duymama asla izin vermediler.

David Faverley'in kızı mı?! Sen David Faverley'in kızı mısın? David Faverley mi? Favcom'un mu? Vay canına!

Bir milyar değerinde olduğunu duydum. Gerçekten bir milyar değerinde mi?

Sanki değerinin ne olduğu umurumdaydı.

On beş ilçe çapındaki herkes David Faverley'i tanırdı ve bazen onun boktan DNA'sının bir kısmını paylaştığımı ağızından kaçırarak kadar aptaldım. Ama bugün değil.

Bugün sadece David Faverley'e parmağını gösterecek ve ona o boktan şantaj girişimini nereye sokacağını söyleyecek bir kızdım.

Pislik.

Rick radyo istasyonunu değiştirdi ve dizüstü bilgisayarını alıp önümde çalıştırdı. E-postalar geliyordu ve bazılarına göz attım; ürün özetleri, kör test geri bildirimleri ve reklam panolarındaki reklamlarının resimleri. Rick harikaydı ve gördüğüm e-postalara bakılırsa herkes de öyle düşünüyordu.

O küçücük anda, Rick ve Carl'ı onların beni etkilediği gibi etkileyebilecek, kariyer sahibi biri olmayı diledim. Ama ben öyle biri değildim.

Rick'in umurunda değil gibiydi zaten.

Saatine baktı. "Sabah yedi buçuk. Yani birkaç saatliğine benimlesin?"

Başımı salladım.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve gözleri kapüşonlu ve muhteşemdi. "Sanırım sana evi doğru dürüst gezdirmemin vakti geldi."

Ve şimdi geç kalmıştım, navigasyon yazılımımdaki kadın bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir sürü saçmalıklardan bahsediyordu. Bloğun etrafında iki kez dönmüştüm, tüm Favcom kompleksini dolaşmıştım ve hala nereye park etmem gerektiğini bulamamıştım. Saçmalık.

Tam ona mesaj atıp aptal toplantısını iptal etmesini söyleyecektim ki ziyaretçi park yeri tabelasını gördüm. Pırıl pırıl dört çekerler, üstü açık küçük arabalar ve pushbike'lar, bisiklet rafının yan tarafında cafcacflı bir şirket yaşam için bisiklet posterleri.

Benimki oradaki tek boktan arabaydı.

Bilerek en kötü kotumu giyiyordum, dizleri delik olanları. En soluk, boktan tişörtümü de giymiştim, bir zamanlar parlak pembeydi ve önünde 'Isır beni bebeğim' yazıyordu. Ve ayağымda aşınmış ayakkabılarım vardı.

Yıllardır buraya gelmemiştim, beni korkutacak kadar küçük olduğumdan beri gelmemiştim. Resepsiyon artık krom ve mermerdi ve resepsiyon masası parlak renkli tropik balıkların yüzdüğü devasa bir akvaryumdu. Abartıdan bahsediyorum. Resepsiyon görevlisi gri giymişti ve boynunda şu aptal fırfırlı kravatları vardı. Tezgâhın karşısında gülümseyordu, ama gözlerinde bunu görebiliyordum.

"David Faverley," dedim ve o da kaşlarını kaldırdı.

"David Faverley mi?"

"Evet," dedim. "Onunla bir toplantım var." Bana kan çekmek için tasarlanmış bir bakış fırlattı, ama ben irkilmedim, sadece gülümsedim.

"Peki onun için kimin burada olduğunu söylemeliyim?" "Katie," dedim. "Katie Smith."

Dudaklarını büzdü ve ahizeyi kaldırmadan önce bana baktı. "Bay Faverley için Katie Smith diye biri arıyor. Randevusu olduğunu söylüyor."

İddialar. Arsız inek.

Sonra gözleri irileşti ve solgunlaştı, tedirgin oldu. Ahizeyi yerine koydu ve sanki bir hayalet görmüş gibiydi. Ses tonu hafifti ve gülümsemesi parlak ve yüzüne göre çok büyüktü.

"Babanız birazdan sizin için birini gönderecek," dedi. "Lütfen oturun."

Oturdum ve gösterişli makineden kendime bir kahve aldım. Beni neredeyse uykuya geri döndüren bir sürü sıkıcı endüstri dergisine göz gezdirdim ve önümde biri boğazını temizlediğinde birinin arkasındaki yapmacık, jargonla konuşulan iş ilanlarına göz atıyordum.

Bir başka küçük minyon, bir başka küçük gri takım elbise, ama bu seferkinin boyun atkısı puantiyeli, modaya uygun olmaya çalışıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, neredeyse başarıyordu da.

Minyon kadın elini uzattı, ben de sıktım.

"Caroline," dedi. "Ben stajyer ekibindeyim. Seni mülakatına götüreceğim."

Mülakatım, ne şaka ama. Resepsiyondan geçerken saate baktım, Samson'a, zavallı terk edilmiş Samson'uma ne zaman yetişebileceğimi merak ediyordum. Acaba ata binebilecek miydim, sadece okulun etrafında küçük bir tırıs, belki de yollarda yavaş bir yürüyüş. Jack'in toynaklarını ayıklayıp ayıklamadığını, nalbant takviyesini verip vermediğini ve yemeğini sevdiği şekilde hazırlayıp hazırlamadığını merak ediyordum.

Cam cepheleli asansörle yukarı çıkarken, milyonlarca kalın meşe kapının açıldığı koridor boyunca, Caroline'ın sıkıcı kazınmış harflerle toplantı odası yedi yazan bir kapıya vurduğu yere varana kadar Samson'ı merak ettim.

Kapıyı açtı ve bana içeri girmemi işaret etti. Görünüşe göre stajyer ekibindeki Caroline benim aptal görüşmem için kalmıyordu.

Odada sadece bir kişi vardı ve midem çalkalandı, kendi üzerine düştü. Havalı olmak istiyordum, soğukkanlı ve sakin olmak ve hiçbir şeyi umursamamak istiyordum ama yine on yaşındaydım ve yeterince iyi değildim, ayakkabılarımın bağcıkları farklı renkteydi ve benim düzensiz, uyumsuz, hiçbir işe yaramayan bir kız olduğumu düşünecek diye stres yapıyordum.

Sperm donörü onu gördüğümünden bu yana geçen altı ay içinde yaşlanmıştı. Saçları çok daha kırışmıştı ve bir şekilde daha küçük görünüyordu. Oturduğu yerden kalkıp karşısındaki sandalyeyi işaret etti ve bir an için bana sarılmak gibi saçma bir şey yapacağını düşündüm ama yapmadı.

Ne giydiğimi fark ettiğinde hayal kırıklığını gizleyemedi. Gözleri onaylamadığını gösteriyordu ve bu beni sinirlendirdi, çok sinirlendirdi.

Aptal sandalyesine oturdum ve kollarımı kavuşturdum, sonra da ona bıraktım.

"Aptal mülakatına devam edebilirsin," dedim. "Aptal bir işi kabul etmeyeceğim. Ne burada, ne de başka bir yerde."

"Lütfen Katie," dedi. "Lütfen beni dinle." Umursuyormuş gibi yaptı, gülümsüyormuş gibi yaptı. "Nasılsın? Aylar oldu..."

"İyi," diye tersledim. "Gerçekten çok iyiyim, çok teşekkürler."

"Georgina Teyze'nin doğum günü partisine gelebilmeni umuyordum."

"Meşguldüm," dedim. "Yapacak işlerim vardı. Eminim Georgina Teyze bensiz de gayet iyi idare etmiştir."

Bazı kâğıtları hışırdattı ama bana bakmayı bırakmadı. "Georgina Teyze senin orada olmanı istedi, tüm yeğenlerinin orada olmasını istedi."

"Eminim Verity ona eşlik ederken gayet iyi idare ediyordur."

İç çekti. "Mesele bu değil."

Öne doğru eğildim. "Peki, amaç ne? Neden buradayım? Neden tek şansımın bu olduğunu bile bile bana Harrison Gables ile şantaj yapıyorsun? Bu güç delisi bir dangalak hareketi, biliyor musun? Senin için bile."

"Sen öyle diyorsan." "Ben öyle diyorum."

"Lütfen," dedi. "Verimli bir tartışma yapabileceğimizi umuyordum. Geleceğiniz hakkında."

"Peki ya benim geleceğim?" Alay ettim. "Seni ne ilgilendirir ki?"

Tekrar iç geçirdi ve parlak bir broşür uzattı. Favcom Staj programı, geleceğinize yatırım yapıyor.

"Senin yatırıma ihtiyacım yok," dedim. "Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum."

"Altı ay," dedi. "Tek istediğim bu. İyi para alacaksınız, adil davranılacak ve bu işten girdiğinizden çok daha fazla deneyimle çıkacaksınız."

"Tecrübeye ihtiyacım yok."

"Herkesin deneyime ihtiyacı vardır Katie. Hayatının geri kalanını Samson'a bakarak geçiremezsin."

Adını söyleme şeklinden nefret ediyordum. Adını söylemeye hakkı yoktu.

"Yani bana Harrison Gables ile şantaj yapmayı mı planladın?" "Seni Harrison Gables ile teşvik etmeyi planladım."

"In-centi-ne? Bu bir kelime mi?"

"Motive edin," dedi, "Bunu amaçlandığı şekilde bir ödül olarak düşünün."

"Ne için bir ödül?"

"Programı tamamladığınız için." Ellerini birbirine bastırdı. "Kardeşleriniz de bu kursa katıldılar ve başarıyla geçtiler. Sebastian şu anda Ar-Ge'de kıdemli bir teknisyen ve Dominic de finans ekibinde dördüncü seviye bir muhasebeci."

"Whoopty doo, çok gurur duyuyor olmalısın." "Gurur duyuyorum," dedi.

"Hepinizle."

"Kendine sakla," diye tersledim. "Senin onayına ihtiyacım yok."

"Nasıl olsa sende. Ben senin babanım. Başarılı olduğunu görmek istiyorum."

"Evet, belki de beni bir şey yaparken görmeni istemiyorum! Belki de sadece çekip gitmeni ve varlığımı unutmanı istiyorum. Senin için yeterince kolay olmalı, baba."

Her zamanki gibi beni susturmak için el salladı ve gözyaşlarımın diken diken olduğunu hissettim. Lanet olası aptal gözyaşları. Buraya hiç gelmemeliydim.

Gitmek için ayağa kalktım ama o da ayağa kalktı ve elleri dışarıdaydı, yüz ifadesi üzgün ve korkunçtu.

"Lütfen," dedi. "Tekrar başlayalım. Bana sadece beş dakika verin."

Omuz silktim ve bundan nefret ettim. Teklif ettiği teşviki istemekten nefret ediyordum. Bu yerden ve onun korkunç, havasız kurumsal her şeyinden ve benim aptal, korkunç, havasız kurumsal babamdan nefret ediyordum. "Beş dakika."

"Annen bu fırsatı değerlendirmen gerektiğini düşünüyor. Bunu yaparsan beni çok mutlu edersin. Kız kardeşin daha geçen hafta kaydoldu ve sen de hemen uyum sağlayabilirsin, eminim bunu başaracaksın."

"Şimdiden başladı mı?"

Başını salladı. "Sana daha önce söylemeliydim ama annen buna karşı çıktı, kendini vazgeçirmen için daha uzun zaman vereceğini söyledi."

"Sanki kendimle bu konuda konuşacakmışım gibi."

Verity'yi küçük, gösterişli önlüğüyle etrafta dolanırken hayal ettim. Kaltak. Bahse girerim bundan hoşlanıyordur, bahse girerim çok iyi, çok iyi, herkesten çok daha iyi yapıyordur.

"Hiçbir küçük baskı yok, ekstra koşullar yok. Staj programını tamamlayın, ben de sizi ve Verity'yi bir aylığına Harrison Gables'ın çiftliğine göndereyim. Bu kadar basit."

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Ama çok basitti. Çok iyi seçmişti, çok iyi. Gururlu, inatçı ve acı dolu olsam da, hâlâ Harrison Gables'ı izleyen o küçük kızdım.

YouTube'a girip hayret ediyor, hayal kuruyor ve onun gibi olabileceğim bir günü hayal ediyordum.

"Ne yapmam gerekiyor?" Dedim ve sesim kısıldı. "Bu staj programı aslında ne anlama geliyor?" "Satış eğitimi," dedi. "En iyinin en iyisi. Bazıları saha deneyimi. Biraz ürün deneyimi. Biraz pazarlama deneyimi. Son bölüm için uzmanlaşabilirsiniz. Ne anlama gelmesini istiyorsan o anlama gelebilir." Gözleri benimkilerle buluştu ve sabit kaldılar. "Lütfen," dedi. "Katie, işlerin senin için iyi gitmediğini biliyorum ve benim hakkımda iyi şeyler düşünmediğini de biliyorum ama lütfen bunu bir düşün."

Üniversite yıllarında Samson'ın arabası için para kazanmak amacıyla satış ve sigorta pazarlaması yapmıştım. İyiydim. İyiden de öte. İkramiyelerim ona yeni bir eyer almıştı, iyi bir saraçtan.

"El altından taktikler, kale direklerinin yerini değiştirmek yok mu? Sadece altı aylık aptal bir program ve ben o uçakta mıyım?"

Başını salladı. "Aynen öyle. Tabii kalmak istemiyorsan."

Asla. Milyon yıl geçse bile.

"Maaş mı?" Dedim. "Maaş ne kadar?"

"Başlangıç için yirmi bin. Üstüne de ikramiye."

Diğer küçük kazancımınla birlikte yirmi bin dolar beni idare edebilirdi. Yirmi bin lokantadaki ücretimin neredeyse üç katıydı.

"Çalışma saatleri?"

"Dokuzdan beşe, pazartesi cumaya. Hepsi normal şeyler Katie."

Samson'dan uzak kalma düşüncesi bana acı veriyordu. Çok acıttı. Ve o zaman bana sahip olduğunu biliyordum. Bunu zaten düşünüyordum, zaten hissediyordum.

Göt herif. Lanet olası pislik.

"Peki bana bu en iyinin en iyisini kim verecek? Eğitim mi? Dur tahmin edeyim..." Alay ettim. "Sen mi?"

Yüksek sesle güldü. "Tanrım, hayır. Gerçekten o kadar kibirli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermedim.

"Lütfen Katie, bana biraz kredi ver. Bu işi kurduğumdan bu yana uzun zaman geçti ve iş geliştirmenin eşiğinde olduğumdan bu yana da uzun zaman geçti. Satış değişti, pazarlama değişti. Program, en iyilerin en iyileri tarafından yönetilen son teknoloji ürünü. Hepsinin en iyisi, söz veriyorum."

"Harika," diye alay ettim. "Bu en iyinin en iyisiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Çok eğlenceli olacak."

"Yani cevabınız evet mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Bana fazla seçenek bıraktığını sanmıyorum."

"Her zaman bir seçenek vardır," dedi ve mavi gözleri benimkilerle buluştu. Benimkiler gibi mavi gözler.

Harrison Gables, bunu Harrison Gables için yapıyorum. Ve Samson. Ve Jack için de.

"Senin saçma sapan programına ne zaman başlamam gerekiyor?" İçimi çektim. "Ne zaman kaydolmam gerekiyor?"

"Seni hemen tanıştıracam," dedi ve midem guruldadı. Yırtık kot pantolon birden aptalca bir fikir gibi göründü. Kaçmak, yarın tekrar geleceğimi söylemek, en azından kibirli, bok çuvalı bir babaya daha az ergen orta parmağı gibi görünen bir şey giymek istedim ama zamanım yoktu. Çoktan telefona sarılmış, birine talimat veriyordu.

"Lütfen," dedi. "Kızım, evet. Takımla tanışmaya hazır, senin yapabileceğini düşündüm... Teşekkürler, tamam." Aptal babam kaymağı yemiş kedi gibi gülümsedi ve kapı çalınana kadar sırtarak uzaklaştı. Ayağa kalktı, kravatını düzeltti ve ben bunlardan başka bir kıyafet giymiş olmayı diledim. Kollarımı göğsümdeki aptal sloganın üzerinde kavuşturdum ve masanın üstüne baktım. "Katie," dedi kapı açılırken. "Seni Favcom staj programının başkanıyla tanıştırmaktan büyük memnuniyet duyuyorum. En iyilerin en iyisi. Önümüzdeki altı ay boyunca akıl hocan olacak."

Sanırım kokusuydu. Ya da gölgenin büyüklüğü. Ya da belki tüylerinizi diken diken eden o altıncı his.

Gözlerim yavaşça yukarı doğru hareket etti ve kalbim hızla çarpıyordu.

Gümbür gümbür.

Kalbim biliyordu.

Defne yaprağı yeşili gözleri iri iri bakıyor, çelik çenesi sertçe **gıcırđıyordu**. Öldürücü açılar. Özel dikim takım elbise.

O defne yaprağı gözleri bana bakıyordu ve ben de onlara bakıyordum.

Ve ölebilirdim.

"Carl," dedi babam. "Seni kızım Katie ile tanıştırmak istiyorum." Babam bana gülümsedi, kayıtsız, tamamen kayıtsız. "Katie," dedi. "Seni Carl Brooks'la tanıştırmak istiyorum. En iyilerin en iyisi."

Hay sikeyim.

Chapter TWELVE

CARL

Ben her zaman açık sözlüyümdür, en uygunsuz durumlarda bile. Ve bunlar garip durumlardı. Gerçekten çok garip.

"Biz zaten tanışıyoruz," dedim ve David'in gözleri Katie'ninkilerle mükemmel bir uyum içinde büyüdü.

İşte oradaydı. Yaşadığım aşinalık. Onları canlı olarak yan yana görmeden tam olarak tespit edemezdim ama gözleriydi. Kaşlar. Elmacık kemikleri de belki.

Ben açıklama yapmaya fırsat bulamadan söze girdi ve ben de onun telaşla yaptığı açıklamayı dehşet içinde izledim.

Boktan bir kaçış açıklaması.

"Rick'i tanıyorum," dedi David'e. "O bir tasarımcı. Biz arkadaşız. Birbirimizi tanıyoruz, internetten tanıştık ve ben Carl'la Rick aracılığıyla tanıştım çünkü Rick, Carl'ın..."

Sakın arkadaş deme. İnsanların pısıriklaşıp lafı dolandırmasından nefret ediyorum.

David küçük bir hareket yaptı ve başını salladı. "Evet, evet Katie, Carl'ın erkek arkadaşı. Rick'i iyi tanırım."

Katie onu hiç görmediğim kadar koyu bir pembe tonundaydı, hatta daracık amcığına iki yarak soktuğu için ona iltifat ettiğimde bile.

Onu baştan aşağı süzdüm ve profesyonelliğim karşımdaki kız tarafından rencide edildi. Daha iyi bilmeseydim, onu zaman kaybı olarak görürdüm, tıpkı kız kardeşi gibi asık suratlı bir çocuk. Lanet olası kız kardeşi. Kolay bir yolculuk bekleyen, kendini beğenmiş küçük bir sıçan çuvalı.

Isır beni, bebeğim. Tişörtü solmuş ve küçülmüştü. göbeğinin en az bir santimini görebiliyordu, kalçalarının kıvrımı iyice yırtık kotun üst kısmına doğru ilerliyordu.

Gözlerini benden kaçırdı, kollarını kavuşturdu ve ben de utandığını fark ettim.

Bizim evde bir çanta dolusu giysisi vardı, onları arabaya taşıyıp getirdiğimi bilecek kadar çok giysisi vardı ve onu içinde gördüğüm her bir giysi ofise, buraya gelmeyi seçtiği bu dağınıklıktan daha çok yakışırdı.

David gülümsüyordu. "Dünya ne kadar da küçük." Gözleri benimkilerle buluştu. "Kızım Carl'la tanıştığından bahsetmemiştin. Bu bir sürpriz oldu."

Öyle değil miydi?

Biraz güldü. "Fark etmedin mi? Siz ikiniz... konuşmadınız mı? Elbette konuştunuz?"

David cevap istiyordu, bunu söyleyebilirdim ama doğrudan konuşmanın da bir sınırı vardı. Adama doğum belgesinde ona boş bir alan dediğini söyleyemezdim. Ona babasının olmadığını, babasını tanımadığını, lanet olası babasıyla hiçbir şey yapmak istemediğini iddia ettiğini söyleyemezdim.

Ve yine de buradaydı.

Babamın ofisinde hayat kadar büyük. Benim ofisim.

Ve staj programımdaki şanslı numara yirmi. "Sanırım iki ile ikiyi bir araya getiremedim," dedim ve Gözlerim onunkileri yakıyordu.

"Fark etmemene şaşırdım Katie," dedi. "Yirmi yıldır Carl ile çalışıyorum. Bu olağanüstü bir şey." Bana bir yığın boş başvuru evrakı uzattı. "Katie henüz resmi olarak başvurmadı, Carl. Prosedür hakkında konuşmaya ihtiyacı olacak."

"Geç başlıyorsun," dedim ona. "Yapman gereken bazı işler var. Yapacak çok işin olacak."

Gözlerini kapattı, utançtan neredeyse buharlaşıyordu. Sonra omuz silkti. "Tabii, her neyse."

Kayıtsızlığı beni kılandırdı.

David'in telefonu masanın üstünde vızıldamaya başladı. "Kötülere rahat yok," dedi. İç çekip kapıyı işaret etmeden önce arayanın kimliğine baktı. Geçerken sırtıma bir tokat attı.

"Onu senin ellerine bırakıyorum Carl," dedi. "Şimdi küçük kızıma iyi bak."

Buna güvenebilirdi.

"Otur," dedim ve Katie oturdu.

David'in yerine oturdum ve ona baktım, o da bana baktı. Ben.

"Bu çok garip," dedi.

"Yok artık," dedim. Koltuğuma yaslandım ve onu tarttı, durumu bir araya getirdi. "Yani sen aşk çocuğu musun?"

"Onun gibi bir şey." Yüz ifadesi ekşiydi. "Ben aşk çocuğuyum ve sen de şeker babasın. Zekice. Sadece zekice."

"Onun doğum belgende bir boşluk olduğunu söylemiştin."

Gözleri ateş gibiydi. "O benim doğum belgemde bir boşluk! O bir aptal, bir hıyar, onunla çalışmaya nasıl katlanabiliyorsun anlamıyorum."

Zehrini anlayamıyordum. "David tanıdığım en iyi adam, Rick hariç. Tanıdığım en iyi adam."

"Yazık sana o zaman," diye tersledi. "Standartlarınız oldukça düşük olmalı."

"Hayır," dedim. "Değiller."

Başvuru formunu ona doğru ittim ama almadı. "Buradayım çünkü bana şantaj yapıyor," dedi. "Bu stajyerlik işinde altı ay çalışmazsam Harrison Gables'ı fidye için tutuyor." O devam edene kadar ona boş boş baktım. "Harrison Gables Amerika'dan gelen bir at fısıldayıcısı. En iyisi."

"Anlıyorum." Başvuru formunu geri çektim. "O halde bu stajyerlik işi sana göre değil. Programımda zaten bir joyrider var, başka birine ihtiyacım yok."

Güzel dudaklarını büzdü. "Verity?"

"Evet, Verity." Evrakları dosyaya geri koydum. "Babana başvurunun başarısız olduğunu söyleyeceğim."

"Ne yapacaksın?!"

"Ben ciddiğim," dedim. "Bu yılki program için elliden fazla değerli adayı geri çevirdim. Bunu isteyen elli kişi, bunun için çok çalışmış elli kişi, başaramadıklarında yıkılan elli kişi. Bu programda yirmi kişilik yerimiz var ve şu anda burada olmak isteyen on sekiz, istemeyen bir kişi var. Verity'nin bu haliyle bir hafta daha dayanabileceğinden şüpheliyim ve başka bir zaman kaybını kabul etmiyorum."

"Verity'yi kovacak mısınız?!" diye acı acı güldü. "Bu kitaplar için oldukça iyi bir dönüş olacak. Prenses Verity'nin güzel ayaklarının dibinde genellikle tüm dünya yaltaklanır."

"Burada değil," dedim. "Benimle değil."

"Onu kovmana izin vermez," diye alay etti. "Harrison Gables tehlikeyken olmaz."

"Seçme şansını olmayacak, inanın bana."

Mavi gözleri bana baktı ve yumuşadı. "İnsanlara babamdan bahsetmeyi sevmiyorum. Yalan söylemeye ya da bir şey saklamaya çalışmıyordum, sadece..."

"Gerekli özeni gösterdiğinizize emin misiniz?" Dedim ki. "Rick ve benim profilimizi incelerken, eminim... kontrol etmişsinizdir? Nerede çalıştığımı bildiğinizden emin misiniz? Elbette biliyordun? Kim olduklarına dair en ufak bir fikrin olmadan bir yabancıнын evine gitmek yerine bunu bilmen gerekirdi Katie."

"Sizi kontrol ettim. İkinizi de kontrol ettim. Cheltenham'da havalı bir ajans için çalıştığını biliyordum, teknik bir şey. Sperm donörüyle çalıştığını bilmiyordum. Ofisi Stroud'da, Cheltenham'da değil. Şirketinizin adı bile onunkiyle aynı değil."

"Bu bir yan kuruluş," dedim. "Şüphesiz ki, bir Bu mu?"

Başını salladı ama buna inanmakta zorlandım. "Ben Ciddiyim," dedi. "Yetişkin hayatımın çoğunu David Faverley'i, onun aptal hayatını ve aptal işlerini unutmaya çalışarak geçirdim. Hangi aptal şirketlere sahip olup hangilerine sahip olmadığı en son ilgileneceğim şey olurdu. Daha az umursayamazdım."

Daha yakına eğildim. "Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun? Anlamıyorum."

"Çünkü o bir pislik! Çünkü o yargılayıcı bir pislik! Çünkü annemin hayatını mahvetti! Çünkü bana her baktığında kendimi değersiz hissettim, onun yüzünden, çünkü onun gibi bir pislik için asla yeterince iyi olamadım. Ve olmak da istemiyorum," dedi. "Onun için yeterince iyi olmak istemiyorum, asla, gidip kendini becerebilir."

Bu tanıdığım Katie değildi, Katie'yi gerçekten tanıdığımdan da değil.

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi. "Sanki o bir aziz falanmış gibi."

"Bir aziz değil," dedim. "Ama David büyük bir adam. Adil bir adam. Ve yargılayıcı değil, yirmi yıldır onu bir kez bile yargılayıcı bulmadım." Ellerimi kaldırdım. "Kafam karıştı. Hikayeyi biliyorum ve gerçek hayatta, onları yaşayan kişi siz olduğunuzda her zaman daha zor olduklarını biliyorum, ama bu,

Bu nefreti, zehiri adama uydurmakta zorlanıyorum.
Gerçekten."

"İyi yargılıyor," diye alay etti. "İnan bana. Sadece sen hiç görmedin."

İ iç çekti, ve düşündüm aracılığıyla benim seçenekler, Dürüstlüğün en iyi politika olduğunu düşündüm. Genelde öyledir.

"David Faverley yargılayıcı olamaz," dedim. "Bu onun karakterinde yok."

"Öyle sanıyorsun."

"Yani biliyorum," diye devam ettim. "Ve biliyorum, çünkü David Faverley'nin doğasında yargılayıcı olmak olsaydı, insanlara bağınaz, benmerkezci, kendini haklı gören bir dünya görüşüyle baksaydı, kesinlikle, milyon yıl geçse de, benim gibi bir eziği asla işe almazdı."

Katie

"Ezik mi?" Güldüm, çünkü bu çok saçma görünüyordu. "Sen ezik değilsin Carl. Nasıl ezik olunacağını bile bilmiyorsun. Şu haline bak."

"Artık değil," dedi. "Kimse bana ikinci bir bakış atmazken baban bende bir şeyler gördü. Omzunda koca bir çipten başka bir şeyi olmayan bir çocuk için risk aldı ve sabırlı ve nazikti ve ısrar etti, denedi ve ben daha fazlası olana kadar çaba gösterdi."

"Eminim kendine karşı aşırı acımasız davranıyorsun." Ben Eminim de. Çok emin. Ama başını salladı.

"Çocuk islahevinde bir süre. Küçük çaplı hırsızlık. Araba hırsızlığı. Vandalizm." Durakladı. "Kavgı. Kaybedeceğimi bildiğim kavgalar. Yine de dövüştüm, çünkü sınırdaydım ve kendimi başka nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum." Ellerini masanın üstünde birleştirdi. "Hiçbir şeyim yoktu. Ben gittiğimde sıradaki çocuğu çoktan almış olan birkaç eski koruyucu aile. Bir boka yaramayan birkaç arkadaş."

Yutkundum, boğazım kurudu. "Ne yaptın sen?"

Bana doğru baktı. "Biraz büyüdüm, sadece dışarı çıkmam gerektiğini bilecek kadar. Bu yüzden kendime birkaç alet, bir kova, elime geçirebileceğim her şeyi ayarladım. Yasal olarak elime ne geçerse." Uzak bir anıya gülümsedi. "Babanın arabasını yıkadım. Bir gün pırıl pırıl BMW'siyle Gloucester'da bir kavşaktaydı ve penceresine yaklaşıp beklerken tamponlarını temizleyip temizleyemeyeceğimi sordum. Önce hayır dedi ama ben ısrarcı oldum, ona aşağıda çamur olduğunu, kuruyacağını ve daha sonra çıkarmanın zor olacağını söyledim. Ona uygun bir fiyata iyi bir iş çıkaracağımı söyledim ve sonra tekrar sordum."

"Ve o da evet mi dedi?"

Gülümsedi. "Evet dedi. Arabasını caddenin yukarısındaki otoparka çekti ve ben arabayı temizlerken bekledi. Tüm masrafları ona vermemi, hiçbir masraftan kaçınmamamı söyledi, ama araba tamponlar dışında temizdi ve ben de ona öyle söyledim, bana para teklif ettiğinde daha az para verdim, çünkü bunu hak etmemiştim. Bana nereli olduğumu ve nereye gittiğimi sordu, ben de omuz silkerek nereye gittiğimi bilmediğimi ama köşedeki apartmandan olduğumu söyledim."

"Ve ne? Sana iş mi verdi?"

"Hayatta herkesin tekmeyi vurduğu yerde bana bir fırsat verdi. Bana kartvizitini verdi ve ofisine gitmemi istedi. E t r a f ı n d a dürüst, çalışkan ve daha iyisini yapma şansı için aç olan insanlara ihtiyacı olduğunu söyledi." Tavana baktı. "O bendim."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"Babanla yaşadığın sorunlar ne olursa olsun, Katie, ben onun bir pislik olduğunu gösteren hiçbir şey görmedim. Yirmi yıl boyunca tek bir şey bile, senin söylediğin şekilde değil."

"Annemi sekreteriyken becerdi," dedim. "Onu hamile bıraktı, kovdu ve hayatını mahvetti. Sonra ne onu ne de beni tanımak istedi. Ta ki ben on yaşındayken ortaya çıkıp bir başka küçük ödül daha isteyene kadar."

kurumsal etkinlik gününde gösteriş yapmak, büyük olasılıkla, uygun çocuklarının peşine takılacak küçük sarışın bir **ç o c u k**. Şimdi anladın mı? Annemin tüm hayatını mahvetti. Onu mahvetti. Onu kullandı ve hamile kaldığında beni de onunla birlikte tükürdü." Carl'a baktım, gözleri şaşkın, sert ve bir şeylerle doluydu. Belki de acıma. "Ne?" diye sordum. "Ne?" dedim. "Bu surat ne için?"

Omuz silkti. "Sadece şaşırdım."

"Neden? Neden şaşırdın? Sana daha önce de söyledim, adam hıyarın teki."

"Şaşırdım, çünkü duyduğum hikaye bu değildi, açık ara farkla."

"Sana gerçekleri söylemek istemezdi, değil mi?" Dedim. "Tabii ki istemezdi!" Konuşacaktı ama fikrini değiştirdi, feragat ettiğini gördüm, ağzını kapatıp kendini kontrol ettiğini ve diğer yanağını çevirdiğini gördüm.

Saatine baktı. "Bence bu işi bitirmeliyiz," dedi. "Bu iş daha fazla uzamadan."

Omuz silktim. "Ama daha formumu bile doldurmadım. Ne zaman başlamam gerekiyor?"

"Benim pozisyonum hala geçerli," dedi. "Başvurunuz başarısız oldu. Gitmekte özgürsünüz."

Buna inanamadım. Gerçekten ciddiymi.

"Hayır!" dedim. Dedim ki. "Harrison Gables için bunu yapmalıyım. Ben yapacağım."

O!"

O salladı onun Başını. "Sen değil içinde o için ve doğru nedenler."

"Yani?"

"Yani, önemli," dedi. "Benim için önemli." Ve ben güldüm, o kadar çok güldüm ki bana kaşlarını çattı. "Ne oldu? Birdenbire bu kadar komik olan ne?"

"Bana seks için ödeme yapacaksın ama seninle çalışmama izin vermeyeceksin çünkü seninle yanlış nedenlerle çalışıyorum. Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın?"

"Kulağa ne kadar saçma geldiğumumumda değil, gerçek bu. o."

"Benim şeker babam olacaksın ama patronum olmayacaksın?"
Başını salladı. "Eğer bu şekilde görmek istiyorsan. Ben tercih için." etmiyorum

Bu mu?" Elimde olmadan yüzümü buruşturdum. "Nasıl görmek

istiyorsun?" "Burada değil," dedi. "Bu bir konuşma değil Ofiste. Yapacak işlerim var."

Gitmek için ayağa kalktı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve bu iş bitti, Harrison Gables rüyam sona erdi.

"Bekle," dedim. "Sadece bir dakika bekle."

Ama o beklemedi. "Gitmek zorundayım," dedi.

"Cheltenham'da benim rehberliğime güvenen on dokuz kişi var."

"Peki ya ben?"

Omuz silkti. "Hayallerini gerçekleştirmek için başka bir yol bul, kalbinin içinde olduğu bir şey."

"Ama ben..." Küstahça konuştum. "İyi olurum. Çok çalışabilirim. Gerçekten iyi iş çıkarabilirim."

Bir kaşını kaldırdı. "Isır beni, bebeğim. Bir görüşmeye böyle mi katılmayı tercih ediyorsun?"

Başımı salladım. "Buraya röportaj için gelmedim, aptal babama defolup gitmesini söylemeye geldim."

"Huysuz bir ergen gibi giyinerek mi?"

İ uçlu benim Kafa karşı ve geri. ve sandalye. "Onun gibi bir şey."

Saatini tekrar kontrol etti. "Gerçekten gitmeliyim Katie. Gitmem gereken bir yer var."

Bir ona, bir kapıya, bir de masanın üzerine bıraktığı dosyaya baktım ve dosyaya doğru ilerledim, bir yılan gibi fırlayarak kaldırdığı başvuru formunun yanına gittim ve bir kalem bulmak için etrafı karıştırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Çoktan karar verildi."

Bakmaya devam ettim ama hiçbir şey yoktu, dandik bir kalem bile. Burası ne tür işe yaramaz bir toplantı odası olabilirdi ki? İçimi çektim. "Bana bir kalem verin lütfen."

Birkaç saniye sessizce durdu, baktı. Elimi uzattım, bekliyordum.

Sonra elini iç cebine attı ve bir kalem çıkardı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi. "Bu program gerçekten orada olmak isteyen insanlar için."

"Sadece bir dakika düğmeye bas," dedim ve parmaklarım karalamaya başladı.

"Bu benim kararımı etkilemeyecek Katie. Özür dilerim."
Ama yanılıyordu.

Babam hakkında yanlış, benim hakkımda da yanlış.

Her şeye rağmen devam ettim, tüm soruları karaladım ve karaladım ve o hareket etmedi, gitmedi, dikkatimi dağıtacak başka bir kelime söylemedi.

İşimi bitirip kalemin kapağını kapattım ve zafer edasıyla formu ona uzattım.

Okurken yüzünü izledim, gözlerini izledim. Bana nasıl baktığını ve sonra tekrar tekrar bana nasıl baktığını izledim.

"Yani?" Dedim. "Şimdi ne olacak?"

Arabasının anahtarlarını çıkarıp havaya kaldırdı. "Dediğim gibi Cheltenham'a gidiyorum. Beni bekleyen insanlar var." Kapıyı açtı, ardına kadar açtı. Sonra da orada açık tuttu. "Stajın yapıldığı yer orası," dedi. "Benimle gelsen iyi olur."

"Kontrol edeceğim," dedi. "O formdaki her şeyi kontrol edeceğim. Her zaman kontrol ederim."

"Misafirim olun. Ben yalancı değilim."

"Umarım öyle değildir." Resepsiyona doğru ilerlerken gözleri içime dikildi, dizlerimin bağı çözüldü. Herkes baktı. Herkes baktı.

Otomatik kapılar hızla açıldı ve dışarı çıktık. Anahtarlığına bastı ve Range'in bip sesini duydum. İçeri girerken fark etmeden yanından geçmişim, ana girişin solunda en iyi konumdaydı. Bunu fark etmediğime inanamıyorum. Salak herif.

"Arabam var," dedim. "Seni takip edebilirim." Başını salladı. "Atla. Ben kullanacağım."
İtiraz etmedim.

Boşluktan geri dönerken yüzünü izledim, başka bir şeyle meşgulken onu kontrol etme fırsatı bulduğum için minnettarım. Korkunç ateşliydi. Şimdi onu doğal ortamında gördüğüm için daha da korkutucuydu.

"Etkileyici istatistikler," diye yorumladı. "Oldukça etkileyici."

"Samson'un arabası için paraya ihtiyacım vardı. İkramiyeler iyiydi." Pencereye yaslandım. "Elimden geleni yapıyorum. Her zaman. Şimdiye kadar bunu görmedin, benim... şey... olduğum zamanlar dışında." Gülümsedim. "Bu sayılmaz, ama öyle olsa bile. Ben her zaman elimden geleni yaparım. Ben buyum."

"Eğer yapmazsanız, kulağınız dışarıda kalır. Bu benim programımdaki herkes için geçerli."

"Anlaşıldı."

"Babana yalan söyledin, beni Rick sayesinde tanıdığını söyledin." "Bu bir yalan değil. Seni Rick aracılığıyla tanıyorum."

"Onu kandırdım o zaman. Sadece sıradan tanıdıklar olduğumuzu ima ettim."

Ona sıırttım. "Öyle değil mi?"

"Böyle mi düşünüyorsun?" Cebinden bir çift güneş gözlüğü çıkarıp parıltıya karşı taktı ve keşke takmasaydı dedim. Gözlüğün içindeyken anlaşılmazdı. Okunamazdı.

"Ne söylememi istiyorsun? Evet, tanıştık. Hey, baba, bu hafta sonu Carl ve Rick'i amıma aldım. İkisini de aynı anda. Çok eğlenceliydi."

"Arkadaş olduğumuzu açıkça belirtebilirdin."

"Arkadaş. Öyle miyiz?"

"Öyle değil mi?" Bana baktı ama tek gördüğüm kendi yansımamdı.

"Ne olduğumuzu bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Daha önce de söylediğimiz gibi Katie. Bu sana bağlı."

"Ve daha önce de söylediğim gibi. Neden benim üzerime? Elbette bu senin işin?"

Range'i ana yola çekti. "Birlikte çalışmamız anlaşmamızı etkilemeyecek, değil mi?"

Başımı salladım. "Öyle bir planım yok. Bu ayrı bir şey. Bununla başa çıkabilirim."

"Umarım öyledir."

Birdenbire komik geldi - kader. Ne sik kafalı ama. Evrenin kesinlikle bir espri anlayışı vardı. "Patronu beceriyor olacağım," diye güldüm. "Ne kadar radikal."

"Bu sana hiçbir iyilik kazandırmayacak, söz veriyorum."

"Bir an için bile öyle olduğunu düşünme." İzledim Cheltenham'a doğru giderken Stroud pencerenin önünden geçti. "Ne kadar çılgın bir altı ay olacak. Sen ve Rick'le altı ay, bu programda altı ay. Sonra Harrison Gables. Sonra benim küçük bahçem. Kesinlikle benim küçük bahçem."

"Bunu sadece atlara fısıldayan biri için mi yapıyorsun? Para ya da deneyim için değil mi? Sadece onun için."

Başımı salladım. "Sadece onun için."

Bir virajda direksiyonu kırdı ve direksiyonun üzerindeki ellerini izledim. Büyük parmaklar, uzun. Harika elleri vardı. "Ya program bir yıl olsaydı? İki yıl?"

"Değil," diye cevap verdim.

"Neyse ki." "Ama ya olsaydı?"

"Bunu düşünmem gerekirdi."

Başını öne eğdi. "Bunu yapardın, değil mi? İstediyin şey için bir, belki iki yılını feda ederdin? Hayatını sonsuza dek değiştirebilecek bir şey için?"

Bir nefes verdim. "Sanırım. Muhtemelen. Evet, muhtemelen. Yani, böyle bir şey için tek bir şans. Harrison Gables normalde öğrenci almaz."

Cheltenham'a doğru hızla ilerlerken yırtık pırtık kot pantolonuma baktım. Carl'a arabama geri dönüp çantamdan kıyafetlerimi değiştirip değiştiremeyeceğimizi sormak istedim. Düşünmeliydim. Düşünmeliydim. Düşünmeliydim.

Yapmalıydım diye düşünmek artık bana pek iyi gelmiyor.

"Peki ya bahçe? Birkaç yıl içinde kendinize ait bir bahçeniz olsa nasıl olur?"

Güldüm. "Sana daha önce de söyledim, kimse bana o kadar para vermeyecek. Sizin altı aylık şık eğitim programınızdan geçmiş olsam bile."

"O kadar emin olma," dedi ve sesi ciddiye. Ses tonu ağzımın kurumasına neden oldu.

"Sen öyle diyorsan."

"Ya yapsalardı? Kabul eder miydin?"

Araba sıcak ve havasızdı. "Emin değilim. Ne olduğuna bağlı. Bunu düşünmem gerek."

"Kendinize ait bir bahçe karşılığında hayalinizden bir, belki de iki yıl uzak kalmak. Bunu yapar mıydın?"

Ona sırttım ve ellerimi ırdtım. "Bu, tercih eder miydin oyunu gibi bir şey. Bundan gerçekten hoşlandığını biliyordum." Tekrar güldüm. "Sevdiğini biliyordum."

"Ben ciddiye," dedi ve ben bunu içimde hissettim. Gergin dizlerimde. Bir tabela yanımızdan hızla geçti. Cheltenham 5 mil. Bir yanım bugünün bitmesini istiyordu, bir yanım istemiyordu.

"Ne hakkında ciddi?" Dedim ve hâlâ gülüyordum. "Rastgele bir şirketin bana iki yıl boyunca açıklanmayan bir iş rolü için inanılmaz miktarda para vermesi konusunda mı ciddiye? Bu konuda nasıl ciddi olabilirim ki? Buna nasıl cevap vermem gerekiyor?" Nedenini bile bilmediğim bir şekilde kalbim güm güm atarken yırtık kotumun iplerini karıştırdım. "Evet, yapardım. Eğer yapabilseydim, yani, muhtemelen. Kim yapmaz ki?"

"Bunu yapar mıydın?"

Omuz silktim. "Tanrım, Carl, bilmiyorum. Bu şimdiye kadar oynadığım en saçma tercih eder miydin oyunu. Seninkiler mantıklı bile değil."

Ve o da yapmadı. Arabayı yoldan çıkarıp kenara çektiğinde değil. Hızlıydı, son anda oldu, ben kol demirini tutarken beni koltuğumda savurdu.

"Kahretsin!" Dedim. "O da neydi?"

Motor hâlâ çalışıyordu, trafik yanımızdan geçerken araba hâlâ gürliyordu.

"İki yıl," dedi, "sonra bahçe senin olacak. Kabul eder misin?"

"Bahçenin değeri iki yüz binin üzerinde, Carl." İnanamayarak başımı salladım. "Kim bana birkaç yıl için iki yüz bin dolar verir ki? Ve ne için? Beni ne için istiyorlar ki?"

Gözlüğünü çıkarıp eğildiğinde kalbim küt küt atmaya başladı ve nedenini bile bilmediğim bir şekilde koltuğumun kenarına yapıştım.

"Onların isteyeceği bir şey var..." dedi. "Ama bu bir iş değil Katie, dokuzdan beşe çalışacakları bir iş değil. Başka bir staj programı değil."

"O zaman ne?! Böbrek mi?" Gergin bir kahkaha attım. Başını salladı ve biraz gülümsedi. "Hayır, böbrek değil. Ama çok da farklı değil... pek değil..."

"Ve sen bu insanları tanıyor musun?" Gerginliği azaltmak için güldüm. "İki yüz bin dolara böbreğimi bile alamayacak bu tuhaf tipleri mi?"

Daha da eğildi, elini uzattı, titreyen dizime koydu ve sıktı. Kılılcım çaktı ve ben onu istedim. Onu istedim.

"Ne diyorsun Carl? Anlamıyorum... Anlamıyorum."

Anlamak istiyordum ama bundan daha fazlasını hissetmek istiyordum. Onu hissetmek istedim. Gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. Bir karanlık. Bir çaresizlik. Kendimi berbat, aptal, gergin ve çaresiz hissetmeme neden oldu.

"Katie..." dedi ve Rick dışarı çıkmadan hemen önce beni öpeceğini düşündüğüm Brighton balkonuna geri döndüm.

Yine korkmuştum, yine gergindim, yine muhtaçtım. Tıpkı o anda olduğum gibi.

"Ne?" dedim. Dedim. "Ne oldu? Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Bir nefes aldı, yutkundu ve boğazını temizledi.
Ve sonra ve lanet olsun Bluetooth
çaldı aracılığıyla konuşmacılar.

Chapter THIRTEEN

CARL

Loverboy arıyor.

Gösterge panelinde yanıp söndü, bip bip bip bip sesleri her piç hoparlörden duyuluyordu. Otomatik olarak bağlandı ve Katie'nin gözleri hâlâ kocaman açılmış, dilimin ucundaki kelimeleri bekliyordu.

"Hey, ateşli kış, neredesin? Arabada mısın? Kendimi duyabiliyorum. La la la, ooh ah, kendimi duyabiliyorum..."

"Evet, arabada," dedim ama beni dinlemiyordu, hâlâ kendi kendine cıvıldıyor, kendi yankısına kapılmış gidiyordu. Onu bol kot pantolonu içinde, bir eli donunda evin içinde dolaşırken hayal edebiliyordum. Genelde o zaman arardı. "Seni sonra ararım..." Dedim ama o yine de devam etti.

"Neredeyse öğle yemeğine kadar kaldı. Ve bu aşk, dostum, bu lanet olası aşk. O kıza aşığım."

Katie'nin yanaklarının kızarmasını, gözlerimin önünde pembeleşmesini ve ağzının açık kalmasını izledim.

"...O inanılmaz. O çok komik, Carl. Tatlı ve sevimli. Ve lanet olsun, onun kızı. Cidden, Carl, kız köpeğin taşakları gibi. Gelecek hafta sonu ikili takım olacak. Kahverengiye çakacağım ve sakın beni durdurmaya çalışma. Sen onun amını doldurabilirsin, ben de onun küçük tatlı göt deliğiyle ilgilenirim." Kendi kendine güldü. "Sakın bana güzel bayanımız için aynı şeyleri hissetmediğini söyleme. Aynı şeyi hissettiğini biliyorum. İşte o. Bizim lanet bekçimiz. Bunu çok iyi biliyorum."

Gözlerimi Katie'den ayırmadım. "O burada," dedim. "Katie benimle arabada."

Sessizlik. Sonra güldü. "İyi denemeydi, sık kafalı. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Şaka yapmıyorum," dedim. "O burada."

Tekrar güldü. "Neden seninle arabada olsun ki?"

"Çünkü bugün ofisimde bir toplantısı vardı. Çünkü babası David Faverley. Staj programımda olduğu için şu anda Cheltenham ofisine geri dönüyoruz."

Bu birkaç saniye sürdü ve Katie yüzünü buruşturdu. Gözlerini kapattı ve alt dudağını sıktı.

"Katie?" dedi. "Katie, gerçekten orada mısın? Ne oluyor lan?"

"Evet," dedi. "Gerçekten buradayım."

"Siktir!" dedi. "Bu gerçek mi lan? Sen David'in kızı mısın?!"

"Evet," diye cevap verdi ve dehşete düşmüş görünüyordu. "Ben David Faverley'in kızıyım. Biyolojik olarak."

Kendini toparlamadan önce ağzından bir kahkaha kaçırıldı. "Kahretsin. Gündüz kuşağı televizyonlarından fırlamış gibi. Patronumun kızını becerdim, erkek arkadaşımı da öyle."

"Bunun için teşekkürler," dedim ve elim gösterge panelinin kumandasındaydı, her şey onun yolunu kesmeye hazırды.

"Bak Katie, bir dakika önce söylediklerim için özür dilerim. Sadece ağzımdan geçiriyordum, anlıyor musun? Kendimi kaptırdım, heyecanlandım."

"Sorun değil," dedi ama avuçlarını yanaklarına dayamıştı.

"Ve kış meselesi, bu sadece sen istersen... Ben olacak... Tanrım, kahretsin. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Her şey yolunda. Sorun yok. Ben iyiyim."

"David'in kızı. Bu delilik."

Tabii ki deli, salak. Katie'ye bir bakış attım. "Bak Rick, gitmemiz gerek. Zaman geçiyor."

"Evet, tabii. Güzel. Neredesin bu arada? Park ettin mi?"

"Öyleydik, ama şimdi gidiyoruz."

"Tamam, harika," dedi. "Sonra görüşürüz. Sizi seviyorum çocuklar. İkinizi de." Güldü ve sonra telefonu kapattı. Hattan bir cızırtı ve ardından bir bip sesi geldi. Telefonu kapattım.

Başımı koltuk başlığına yasladım. "Kalbini koluna takmış, bu adam."

"Anladım sayılır," dedi ve içinde bir mizah vardı.

Bana bakarken gözleri parıldadı ve David'i tekrar gördüm. David Faverley'in kızını karşımda gördüm.

Ona iyi bak, Carl. Küçük kızıma iyi bak.

"Ne diyordun?" dedi ve gergindi, gülümsemesine rağmen ellerindeki titremeyi görebiliyordum.

Bir dakika bekle, dostum. Bir dakika bekle. O kıza aşığım, Carl. Ona aşığım.

David'in yüzü. Küçük kızıma iyi bak Carl. Bir nefes daha aldım. Sessiz kaldım.

"Bir şeye ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Benden bir şey yapmamı mı istiyorsun? Neymiş o?"

Patronumun küçük kızı. Sanki işler zaten yeterince karışık değilmiş gibi.

Arabayı tekrar vitese takıp göstergeyi çalıştırırken ona baktım.

Sonra gösterge panelindeki ses kontrolünü seçtim ve Rocky teması başlarken sııttım.

"Benim için şarkı söylemeni istiyorum," dedim.

Bir an için kafası karışmıştı, hangi büyüü anlattığını anlamaya çalışıyordu. Beni anlamaya çalışıyordu, kelimelerle boğuşurken güzel ağız açılıp kapanıyordu.

"Bu programın bir parçası," dedim yola çıkarken. "Herkes benim için şarkı söyler, istisna yok."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Hayır."

"Rocky teması mı?"

"Evet."

"Rocky temasını söylememi mi istiyorsun? Şimdi mi?" "Aynen öyle."

"Neden?"

En azından o sordu. Çoğu sormaz. "Müzik durumu değiştirir, müzik ruh halini değiştirir, performans için kullanabileceğiniz bir çapadır. Şarkı söylemek çekingenliği azaltır, duvarların yıkılmasını sağlar, sizi konfor alanınızın dışına iter. Bizimki gibi bir antrenman programında ihtiyaç duyulan şey de bu Katie. Esnek, uyumlu, kendinden emin ve anlık olmalısın. Engelleri aşmaktan korkmamalısın."

Verity gibi gösteriş yapacağını da göz ardı etmedim. Biraz mırıldanmasını, zar zor duyabildiğim küçük bir fare sesiyle şarkı söylemesini bekliyordum ama çoğu zaman olduğu gibi, küçük mavi gözlü Katie Serena beni şaşırttı.

Yüksek sesle ve net bir şekilde şarkı söylemeye başladı ve hiç de fena değildi.

Ben de katılınca güldü ve birlikte müzik setinin sesini bastırdık; o havaya yumruk atıyor, vokallerin arasından kıkırdıyordu, ben de havaya yumruk attım. Diğer sürücüler bize bakarken bir elim direksiyonda değildi. Umurumda değildi.

İşimiz bittiğinde nefesi kesilmişti, yüzünde bir gülümsemeyle koltuğuna yaslanmıştı. Gerginlik gitmişti, en azından şimdilik.

"Çok eğlenceliydi," dedi. "Rocky'yi seviyorum." "Seviyor musun?"

"O mazlum, değil mi? Olasılıklara karşı yükselir. Kaplanın gözü." Saçlarını yüzünden savurdu. "Evet, Rocky'yi severim."

"Stallone'nin senaryoyu nasıl kendi yazdığı hakkındaki hikayeyi duydunuz mu? Başrolde oynamak için ısrar etmiş ve film şirketi hayır mı demiş?"

Öne doğru oturdu ve bana bakacak şekilde eğildi. "Evet, bunu duydum. Çeyrek milyon gibi bir para teklif etmişler ama başrolü vermemişler. Olmaz deyip o kadar parayı geri çevirmiş ve sadece yiyecek alabilmek için köpeğini satmak zorunda kalmış."

Gülümseyerek başımı salladım. "Ve sonra iyi geldi, senaryoyu sattı ve rolü aldı."

"Ve doğruca gidip köpeğini geri aldı, bunun için bir servet ödedi."

"Evet."

"İnanılmaz bir hikâye," dedi. "En sevdiklerimden biri."

Gözlerini üzerimde hissettim. "Kurnaz konu değişikliği." "Teşekkürler."

"Bana gerçekten ne istediğini söyleyecek misin?"

"Evet," dedim. "Bir gün. Zamanı geldiğinde."

Bir yanım onun zorlamasını, arabayı durdurmamda ısrar etmesini ve bana neler olduğunu, ona birkaç yüz bin dolar verecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu, arabayı yoldan çıkarıp av peşindeki bir kurt gibi ona bakacak kadar çok istediğim şeyin ne olduğunu söylememi istiyordu.

Ama yapmadı. Bıraktı.

Arabayı iş parkına çektim ve Katie iç çekti.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi. "Böyle giyinmişken."

"Bunu bir ders olarak gör." Yerime çektim ve camdan bir duvar arabamızı bize geri yansıttı. Arabamız mı? Katie binaya baktı. Beş katlı kurumsal bir koşturma. "Bu biziz," dedim. "En azından önümüzdeki altı ay için."

Range'den çıktı ve beni kapıda karşıladı. Elini tutmak, narin parmaklarını avuçlarımın içine almak ve onu geçit töreniyle gezdirmek için tuhaf bir istek duydum. Onu benimmiş gibi göstermek. Onun yerine elimi cebime attım.

Bir selam denizi. İyi günler, Bay Brooks. İyi günler, Carl. Hey, Carl, nasıl gidiyor?

Konuşmadan önce asansörde yukarı çıkana kadar bekledi. "Demek buraların patronu sensin?"

"Öyle de denebilir."

"Neat."

"Çoğu zaman. Bazen stresli, yoğun ve sinir bozucu oluyor." Gülümsedim. "Bazen inanılmaz. Çoğunlukla ortalarda bir yerde."

"Sana inanmıyorum," dedi. "Onu her zaman seviyorsun. Her yerinde bu yazıyor."

"Bunu bana kötü bir gün geçirdiğimde söyle."

Başını salladı ve gülümsemesi çok güzeldi. "Yapacağım. Merak etme."

Ve endişelenmiyordum. Onun varlığında garip bir şekilde canlanmışım, nazik tavrı hem yatıştırıcı hem de canlandırıcıydı. Katie Serena tuhaf ve narin küçük bir yaratıktı. Gerçek bir güzellik.

Asansör durduğunda bir nefes aldı. "Gergin misin?"

Başını salladı. "Evet. Hem de çok."

"Üzülme," dedim. "İyi olacaksın. Baskı yok, sadece rahatla." "Geçen sefer yumurtalıklarımı kırdığını söylemiştin."

Bu anıyı hatırlayınca hayalarım gerildi. Güldüm. "Evet, güldüm."

Kapılar açıldı ve kat kulaklıklı insanlarla, cam cepheli toplantı odalarındaki insanlarla, her yerde işleriyle uğraşan insanlarla dolup taşıyordu. Benim işime.

Hızlı adımlarla beni takip etti, ben sıraların arasından geçerken yanıma sokuldu ve herkes meraklı gözlerle bize baktı. Ana kattan uzakta, köşedeki bir bölümü işaret ettim. Benim gücüm

ekibim, on dokuz kişilik grubum, en iyi tele-pazarlamamız Daniel Dawson'ın sunumuyla meşguldü. Yaklaştığımızda ben arkada durdum ve Katie de yakınımnda durdu. Ondan gelen sıcaklığı, omzunun koluma yaptığı baskıyı hissedebiliyordum.

"Kısaca uyum 101 budur. Carl size geri kalanını verebilir. Mükemmel zamanlama." Bana gülümsedi.

Başlar döndü ve öğrencilerim önce bana, sonra Katie'ye baktı. Çarkların döndüğünü duyar gibiydim.

Ön tarafa geçtim ve konuşmacının sırtını sıvazladım. "Teşekkürler Dan. Harika iş çıkardın." Yüzlere gülümsedim. "Herkes iyi günler, umarım faydalı olmuştur?"

Bir anlaşma mırıltısı.

"Güzel." Yırtık kot pantolonlu mavi gözlü kızı işaret ettim, yanaklarının kızardığının farkındaydım. "Bu Katie Smith," dedim. "Programa katılacak. Umarım hepiniz ona hoş geldin dersiniz."

El salladı ve gülümsedi, onlar da el sallayarak karşılık verdiler ve çeşitli selamlar söylediler. Biri hariç hepsi.

Verity.

Yüzü tokatlanmış bir kış gibi görünüyordu. Omuzları kaskatı kesilmiş, gözleri parlıyor, ağzı öfke ve şaşkınlık arasında bir yerde duraklıyordu.

Grubu yerlerine yerleştirmek için hiç vakit kaybetmedim, onlar ana kattaki daha deneyimli çağrı sahiplerini dinlerken çağrı arkadaşı ekiplerinde eşleştiler. Katie'yi en umut verici yarışmacımız olan ve ilk gün Rocky parçasını seslendiren Ryan'ın yanına koydum ve onunla kolayca ortak oldu. Onun rahatlamasını izledim, yüz ifadesi parlak ve arkadaş canlısıydı.

O iyi olacaktı. Bunu içimde hissedebiliyordum.

Bir çift kısaç parmak kolumu sıkıştırdığında grubun arasında mutlu bir şekilde yürüyordum.

"Bir kelime," dedi Verity. "Şimdi, Carl." Acınası küçük bir bebek gibi babama koşmadan önce.

Katie'ye biraz daha baktı ve onu öldürebilecek bakışlar fırlattı, Katie kulaklıklı mikrofon setiyle konsantrasyonunu kaybetmiş bir halde kayıtsız kalsa da.

"Madem ısrar ediyorsunuz," dedim. "Yolu gösterin, Bayan Faverley."

Katie

Omzumu sıkıca kavradı ve ben de şaşırmış gibi yaparak sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi etrafıma bakındım. Sanki gözlerim onu her yerde takip etmemiş, odada yürürken rahim ağzımı morartan adamın, banka hesabıma üç bin dolar yatıran ve canavar aletini ta içime kadar sokan adamın peşinden koşmamıştı. İstedğim adamın.

Burada tüylerimi diken diken etti ve bunlar iyi tüylerdi. Hiçbir zaman bir patronum olmamıştı ama belki de hiçbir zaman doğru patrona sahip olmamıştım. Bu seferki zaten içimi gıdıklıyordu, biriyle gerçekten sevişmek istediğinizde gelen o kelekler seli. Sanki bir rollercoaster'a binmişsin de uçurumun kenarından atlıyormuşsun gibi.

"Gidiyoruz," dedi.

"Şimdi mi?" Etrafımda hâlâ dikkatle kulaklıklarını dinleyen insanlara baktım.

"Şimdi."

Kulaklığımı masanın üzerine koydum. "Nereye gidiyoruz?"

Carl cevap vermedi, sadece yürümeye başladı, ben de omuz silkip Ryan'a gülümsedim, bana karşı çok nazikti, bana kendimi iyi hissettirmişti. "Yarın görüşürüz."

Bana başparmağıyla onay verdi.

Carl ne asansörde inerken ne de resepsiyondan çıkarken bana cevap verdi. Biz Range'e geri dönüp otoparktan çıkana kadar bekledi.

"Eee?" Dedim ki. "Nereye gidiyoruz?"

"Kasabaya," dedi basitçe.

"Kasaba mı? Cheltenham kasabası gibi mi?"

"Evet. Evin içinden." Ona anlamsızca baktım, o da bana baktı, kot pantolonumdaki deliklere baktı. "Ofis için ne gibi kıyafetlerin var? Kaç tane takım elbise?"

Düşünüyormuş gibi yaptım, gardırobumdaki eski lacivert ceketin hâlâ üzerime uyup uymayacağını merak ediyordum. "Birkaç bluzum var... bir ya da iki etek... garsonluk yaptığım pantolon..."

"O zaman şehre gidiyoruz. Yolda Rick'i de alırız."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Beni alışverişe mi götürmek istiyorsun? Pretty Woman'daki gibi bir şey mi?" Gülmedi. "Ne yapacaksın? Elimde bir avuç kullanılmış banknotla beni o kibirli butiklerden birine mi göndereceksin?" Julia Roberts taklidimi yaptım. "Büyük hata. Büyük hata."

Bu onu biraz gülümsetti. "Rolünü hissetmek için rolüne uygun giyinmelisin Katie."

Bunun gerçekten inandığım bir duygu olduğunu söyleyemem.

Evin önünde durduk ve Rick arka koltuğa atlamak için hazır bekliyordu. "Hey, güzel bayan." Kafalığın üzerinden saçlarımı karıştırdı. "Seni süsleyip püsleyeceğim. İyi ki baş stilist olarak geliyorum."

"Kendine bunu söylemeye devam et Rick," dedi Carl. "Biz şirket istiyoruz, moda değil."

"Modaya uygun kurumsal," dedi Rick. "90'lardan kalma güçlü bir kaltak gibi görünmesini istemeyiz. Ahh. Hayır."

"Ciddi bir satış adayı gibi görünmesini istiyorum. Puantiye yok Rick. Neon renkli boncuklar ve vintage cut-off'lar yok. Çok ciddiyim."

"Bütün eğlenceyi mahvediyorsun, neden yapmıyorsun?" Ama Rick'in sesi hafifti. Beni gülümsetti.

"Kendi kıyafetlerim için alışveriş yapabilirim," dedim. "Bunu yapmana gerek yok."

"Biliyorum," dedi Carl ama sürmeye devam etti.

Butik beni ofisten daha çok geriyordu. Süslü küçük takım elbiseler içinde süper bozulmamış satış asistanları ve bir çitin içinden geriye doğru sürüklenmiş gibi görünen ben

ve sonra biraz. Parlak beyaz gülümsemeleri vardı ama gözleri soğuktu, beni tartıyor ve eksik buluyorlardı. Bunu hissedebiliyordum.

Çocuklar umursamaz görünüyordu.

Carl elimi tuttu ve beni Greta adında bir kadına teslim etti. Greta bizi vitrinlere doğru götürdü ama benimle değil Carl'la konuştu ve ona geyik gözleri fırlattı.

"Gündüz vakti kurumsal mı yoksa müşteriye dönük kurumsal mı arıyorsunuz?"

"İkisi de."

"Geleneksel mi modern mi?" "Katie neyi seviyorsa."

"Peki aklınızda ne tür bir bütçe var efendim?" Rick güldü, birkaç adım geriden kahkahalarla güldü.

Carl ona kartını uzattı. "Ne gerekiyorsa."

Ölebilirdim, özellikle de ceketlerden birinin üzerindeki fiyat etiketini gördüğümde.

Ona doğru eğildim, yüzümü buruşturdum. "Bunu yapmana gerek yok."

Kaşları çatıldı. "Bunun oldukça farkındayım."

Greta raflardan bir şeyler çekmeye başladı ama Carl izlemiyordu. Mankenlere bakmakla meşguldü, kendi küçük arayışı için rayları karıştırıyordu. Rick bir aynaya yaslanmış, kabarık aksesuarlara bakıyordu ve ben de kollarımı göğsümdeki aptal sloganın üzerine kavuşturmuş bir aptal gibi öylece duruyordum.

O gülen kadın bana bakıyordu, gözleri hafif kısıktı. "Otuz dört mü, yirmi altı mı, otuz altı mı?"

"Otuz altı, yirmi altı, otuz sekiz."

"Otuz sekiz, doğru." Etrafımda dolaştı. "Ata binmek mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Her zaman cömert bir kışa yol açar," diye güldü. "Bu iyi," diye ekledi. "Şekil veriyor."

Cömert bir kıcı yoktu ve istemediği de belliydi.

Beni soyunma odasına çağırıldı ve Carl ile Rick de peşimden geldiler; Carl'ın elinde kendi seçtiği bir kucak dolusu kıyafet vardı. Bana onları aldırıldı.

Perdeyi arkamdan kapattım ve soyundum. Solgun tenim soyunma odasının ışıkları altında parlıyordu ve kendimi savunmasız, çıplak hissediyordum. Aşağılık.

Verity'nin burada babasının altın kartıyla alışveriş yaptığını, asistanlarla uzun süredir görüşmedikleri dostlarıymış gibi gülüştüklerini hayal edebiliyorum.

İç çekerek giyinmeye başladım, her andan nefret etmeyi bekliyordum, aynadan bana bakan aptal, solgun bir sahtekâr, buraya ait olmayan aptal bir kız görmeyi bekliyordum.

Ama ben yapmadım.

Denediğim kıyafetler üzerime tam oturdu, beni tüm doğru yerlerden sardı. Bluz, göğüslerimin üzerinde açıklık bırakmadan mükemmel bir şekilde bağlanıyor ve kıvrımlarımı vurgulamak için belimden içeri doğru kıvrılıyordu. Kalem etek dizlerimin hemen üzerinde duruyordu, sürtük gibi durmadan kalçalarımı sımsıkı sarıyordu ve ceket. Ceket harikaydı. Omuzlarda biraz yükseklik vardı ama çok fazla değildi. Kalçalarımın üzerinde yumuşak bir parlama. Simsiyahtı ve yakalarının etrafında minicik bir saten süs vardı ve ben aşık olmuştum.

Perdenin arkasından çıktım. "Vay canına," dedi Rick. "Hey, seksi bayan."

Ama en çok etkilenmiş görünen Carl'dı. Gözleri bir aşağı bir yukarı, gözlerimden ayak parmaklarıma ve tekrar geriye doğru hareket etmeyi bırakmadı. "Evet," dedi. "Bundan daha fazla. Bu mükemmel." Bir adım öne çıktı ve parmaklarını kolumda gezdirdi. "Mükemmel görünüyorsun."

Mükemmel görünüyorum.

Takım elbisemin altında diken diken olmuştum, kalbim çarpıyordu ama artık gergin değildim. Omuzlarım dik, gülümsemem gerçektir ve bunu yapabileceğimi biliyordum, her şeyi.

"Geri kalanını deneyeceğim," dedim.

Arkadaki çantaları ya da Carl'ın banka hesabından kaybolan rakamı düşünmemeye çalıştım. Bu beni biraz rahatsız etti.

"Sana geri ödeyeceğim," dedim onuncu kez. "Artık param var."

"Hayır," dedi. "Yapmayacaksın."

O zaman sana aynı şekilde ödeyeceğim. Bu olasılık amımın sıkılmasına neden oldu ve hala orası ağrıyordu.

Sanki beni bir şekilde işaretlemişler gibi, bulundukları yeri hâlâ hissedebiliyor olmak beni heyecanlandırıyordu. Beni kendilerine ait kılmışlardı.

"Kalabilir misin?" Rick öyle dedi. "Sabah Carl'la birlikte işe mi gideceksin? Mantıklı, değil mi?"

Eski külüstür arabamın yolcu koltuğunda asılı duran kıyafet dolu çantamı düşündüm. Diş fırçamın ve saç ürünlerimin eksikliğini. Ama esas olarak Samson'u düşündüm.

Jack sadece bir gece daha onunla ilgilenebilirdi. Hava açık havada olmak için yeterince iyiydi ve Samson bundan hoşlanacaktı. Kesinlikle hoşuna giderdi. En azından Jack'e soruyu sorabilirdim.

Bir mesaj gönderdim ve içinde bulunduğum durumun gerçekliği ortaya çıktı. Cheltenham'da saat 9'dan 5'e. At binmeye nasıl **y e t i ş e c e k t i m**? Garsonluk akşamlarıma nasıl uyacaktım? İhbar süremi Benny ile nasıl geçirecektim?

Carl, "Kıyafetleri beğenmediysen geri götürebiliriz, yarın başka bir butik deneyebiliriz," dedi ve kaşlarımı çattığımı fark ettim.

"Hayır," dedim. "Sorun o değil." "Ne o zaman?"

"Sadece... lojistik," dedim. "Bu öğleden sonra o ofise girdiğimde bir iş beklemiyordum. Benim... taahhütlerim var."

"Samson?"

"Ve iş, hayat ve diğer şeyler."

O omuz silkti. "Biz yapmak o iş, ve şeyler önemli olan."

Yapacak mıyız? Öyle umuyorum.

Yapmam gerekeni yaptım. Telefonlar ettim, fırsatı anlattım, bana çok iyi davranan, ihtiyacım olduğunda bana iş teklif eden, eğitimim için vardiyalarımın değişmesi gerektiğinde üniversite boyunca yanımda olan insanları hayal kırıklığına uğrattım. Nazik ve cesaretlendirici davrandılar ama bu beni daha suçlu, daha güvensiz hissettirdi.

Ben de annemi aradım.

"Mantıklı düşündüğüne çok sevindim!" dedi. "Onlara neyden yapıldığını göster! Seninle gurur duyuyorum Katie. Çok gurur duyuyorum."

Ona arkadaşlarımla kalacağımı söyledim. Hatta belki de özel bir arkadaşla ve o da bundan memnun oldu. Keşke ona her şeyin gerçekte nasıl olduğunu, cennette çifte muhteşemlikle nasıl kapana kısıldığımı, beni nasıl delirttiklerini, başımı döndürdüklerini, kendimi çok canlı hissettirdiklerini anlatabilseydim.

Ama hayır. Hangi kız annesine böyle bir itirafta bulunur ki?

"Samson," dedim sonunda. "Sadece tüm bunların bebeğimle geçireceğim zamanı nasıl etkileyeceğinden endişeleniyorum."

"Samson altı ay sonra hâlâ orada olacak," dedi. "Samson iyi olacak, bekliyor. Hepinize yeterince uzun süre sahip oldu Katie. Artık zamanı geldi."

Onu o kadar çok özlüyordum ki karnıma ağrılar giriyor, atıma atlayıp ruhum uçana kadar ormanda dörtmala koşmak için yanıp tutuşuyordum ama aynı zamanda çocuklardan ayrılmak da istemiyordum. Özellikle de Carl bir şişe şampanya açıp bana bir flüt uzattığında.

"Yeni fırsatlara," dedi ve kadeh kaldırdık. "Yetiştirmen gereken epeyce hazırlık işin var ama sana yardımcı olabilirim. Akşamları teknik slaytlar üzerinde çalışabiliriz. Pazartesi günü geldiğinde sen de diğerleri gibi canlı arama yapmaya hazır olacaksın. Eşit bir oyun alanı."

Sonra bütün gün geçiştirdiğim konuyu ona açtım.

"Verity senden ne istedi?" Gözlerimi doğrudan onunkilere odakladım. "Seni onunla odadan çıkarken gördüm."

Omuz silkti. "Verity her zaman bir şeyler ister. Tam bir şikayetçi."

"Beni orada istemiyor, değil mi?"

Omuzlarımı tuttu ve sıktı, bacaklarımı jöleye çeviren yanan gözlerle bana baktı. "Verity'nin ne istediği önemli değil Katie. Benim için değil."

"Bu çok ferahlatıcı. Normalde tüm dünya Prenses Verity'nin ne istediği etrafında döner."

"Dediğim gibi, eşit bir oyun alanı." Söylemeden bıraktığı kelimelerde bir anlam vardı, sesi ağır ve uzun sürmüştü.

Eşit bir oyun alanı. İkimizin de ayak parmakları aynı çizgideydi, aynı pistte yarışıyorduk ve bu sefer Verity'ye üstünlük sağlayacak süslü kıyafetler olmayacaktı, onun oyununu yükseltecek ve onu benim ligimden çıkaracak özel koçlar olmayacaktı.

Özel muamele yok. Önyargılı burslar yok. Onu daha yüksek bir platforma çıkarmak için bir tomar para yok.

Sadece biz, birbirimize benziyoruz, zilin çalmasını bekliyoruz. Birinci raunt!

Beynim benim kendimi aşağılık hissettiğim ve o n u n d a bundan zevk aldığı anları tekrar tekrar yaşadı. Onun doğum günü benimkinden sadece beş gün önce olmasına rağmen, sadece onun için düzenlenen gösterişli doğum günü partilerinde zavallı kız, işe yaramaz üvey kardeş, dışlanan kişi ben olmuştum. Ben bütün gece anneme ağlayana kadar arkadaşlarıyla bana nasıl gülmüştü.

Midillilerime bak Katie. Hepsi, hepsi benim. Senin midillin yok, değil mi?

Bebeklerime bak, Katie. Hepsi, hepsi benim. Senin benimkiler gibi bebeklerin yok, değil mi?

Babama bak Katie. O beni seviyor, seni değil. Neden buradasın, Katie? Burada kimse seni sevmiyor. Kimse seni burada istemiyor.

Evine, ait olduğun yere, annenin yanına git Katie.

Senden nefret ediyorum, Katie. Sen benim kardeşim değilsin. Sen hiç kimsesin. Sadece düzgün bir babası olmayan çirkin bir kızsın.

Ben bir atın parasını ödemekte zorlanırken, onun on atı vardı. Ben Samson'la yerel yarış pistlerine gidebilmek için yalvardım ve pazarlık ettim, onun ise yatacak yeri olan özel yapım bir at arabası vardı. Ben Worcester Üniversitesi'nden işletme diploması alabilmek için iki işte birden çalıştım, o ise okul harcı yükü olmadan Oxford'da vals yaparak Uluslararası İşletme, Fransızca ve Latince dersleri aldı.

Ben dikiş dikmeyi gardırobumdaki yorgun parçaları onarıp kullanım sürelerini uzatmak için öğrendim, onun ise her sezon yepyeni bir gardırobu oluyordu. Her sezon.

Ama şimdi, ilk kez eşleştik. Hatta.

Hiçbirinin önemi yoktu, gerçekten. Bunu kabullenmeyi ve kendi başarılarımla gurur duymayı uzun zaman önce öğrenmişim ama bu... bu, vaat karnımda sıcak bir his uyandırdı.

Adil muamele sözü. Verity'yi, genellikle peşinden koşan tüm tantana, ihtişam ve abartı olmadan alt etme ihtimali.

Belki, sadece belki, Prenses Verity Faverley'e karşı eşit şartlarda mücadele edebilir ve kazanabilirdim.

Kazanabilirim.

Ve belki de bunu istedim. Bu his yabancı, soğuk ve pullu ama şaşırtıcı derecede zorlayıcıydı.

"Ne düşünüyorsun?" Carl dedi ve hâlâ bana bakıyordu, gözleri beni yiyip bitiriyordu.

Şampanyamı bir kenara koydum. "Şu teknik slaytlara başlayalım," dedim.

Bana anlattığı her şeyi içime çektim. Anlamalı hale gelene kadar slaytların üzerinden tekrar tekrar geçtim. Onu memnun etmek istiyordum, doğru yapmak istiyordum.

Rick bizimle takıldı, biz satış istatistiklerini incelerken tabletinde retro atari oyunları oynadı. Kalçasını bastırmıştı.

Carl ve ben iş konuşurken sakalının omzuma değen gıdıklaması. Bizi acele ettirmediyse ya da araya girmeye çalışmadı, biz hemen yanında çalışırken o kendi küçük baloncuğunda eğlenmeye devam etti.

Buna alışık olduğunu hayal ettim.

Carl kalan şampanyayı üç kadehimiz arasında paylaştırdı. "Teknik ayrıntılara fazla takılmayın," dedi. "Bu ilişki kurmakla ilgili, teknoloji satmakla değil. Müşteriye değer katmak için sadece yeterli çerçeveye ihtiyacınız var."

Başımı salladım. "Yine de zararı olmaz, değil mi? Detayları bilmek?"

Bir kaşını kaldırdı. "Şaşıracaksın. Bazen biraz bilgi yarardan çok zarar getirir."

"Skor," diye duyurdu Rick. Bize tabletini gösterdi, Frogger'da yeni bir kişisel rekor. "İşemek ve duman arıyor, sanırım kazanırken kaçacağım."

O uzaklaşırken kıcını izledim ve Carl sırtarak Ben.

"Sevgili Richard'ımızın çok güzel bir kıcı var."

Gülümsedim. "Öyle." Ve Carl'ın onu becerdiğini hayal ettim. Carl'ın Bu düşünce göğüslerimi karıncalandırdı. Bu şampanya beni kesinlikle gevşetiyordu. Carl dizüstü bilgisayarını kapatırken bacaklarımı uzattım ve parmaklarının klavyenin üzerinde dans edişini izledim. Kapağı kapattı ve kenara itti.

"Yani," dedi. "Buna değdi mi?"

"Umarım öyledir."

"Birkaç saat önce babana defolup gitmesini söylemeyi planladığımı düşünürsek, oldukça iyi bir geri dönüş. Etkilendim."

"Bu bir fırsat," dedim. "Özel bir şey için, gerçekten istediğim bir şey için. Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım."

"Ben de aynı fikirdeyim."

Hâlâ takım elbisesini giyiyordu, koltukta rahat olmasına rağmen profesyonel bir havası vardı. Uzanmaya cesaret ettim, parmaklarımla yanağını okşadım. Gözleri benimkilerle buluştu ve orada kaldı.

"Teşekkürler," dedim. "Bugünkü her şey için."

"Bir şey değil. Sadece gelecek hafta bana iyi sonuçlar getir."

"Elimden geleni yapacağım."

Bir kolunu omuzlarımdan geçirdi ve elini kıvrarak göğüslerimi işaret etti. "Isır beni, bebeğim. Bütün gün memelerinin üzerinde böyle bir davet görmesem de olurdu."

"Yapma," diye inledim. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Bu kıyafetleri bir daha asla giymeyeceğim."

"Hiç mi?" Korkmuş gibi yaptı. "Ama onları çok severim." "Her neyse, Carl."

Bir elini kalçama koydu ve sıktı. "Geceyi geçirmek için hazırlansak iyi olur," dedi. "Erken başlayalım."

Onu durdurduğumda uzaklaşıyordu, gitmeden önce bileğini kavradım ve durakladı, gözleri sorguluyordu. "Bekle," dedim. "Lütfen."

Kravatını tutup yüzünü kendime doğru çekerken sinir küpüydüm. Yavaşça hareket etti, temas etmeden önce nefesi uzun saniyeler boyunca dudaklarımda gezindi.

"Yapmak zorunda değilsin..." diye fısıldadı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin Katie..."

"Biliyorum," dedim ve onu öptüm.

İlk teması ben kurmuş olabilirim ama Carl önden gitti. Beni derinden öptü, vücudu benimkine doğru eğildi, beni kanepeye yasladı, parmakları aptal üstümün eteklerindeydi.

Dudaklarıma karşı inledi, tişörtümü yukarı ve başımın üzerine çekerken sadece tişörtüm için bir yol açmak için geri çekildi. Tişörtü kenara fırlattı ve ben de ellerini ellerime alıp göğüslerime koydum. "Dokun bana. Lütfen Carl, dokun bana..."

Beni sıktı, başparmaklarını sütyenimin içine sokarak meme uçlarımı okşadı ve karıncalanarak sertleşmelerine neden oldu. Kot pantolonumun içinde kıpırdandım, kotu amıma doğru germek için bir bacağımı kaldırdım ve eli oraya gitti.

"Azgın kız," diye homurdandı. "Hâlâ ağrın var mı? Amin seni ne kadar sert siktiğimizi hâlâ hatırlıyor mu?"

Başımı salladım.

Avucunu tümseğime dayadı ve kot pantolon klitorisime karşı çok sertti.

"Bu gece sırayla yapacağız," dedi. "Tekrar ve tekrar."

Parmak eklemleri kasıklarımıdaki dikişe sürtünerek beni kıvrandırdı ve başını eğerek mememi ağzına aldı, sığabildiği kadarını emdi. Çıkardığı sesleri, ağzının şapırtısını ve yumuşak homurtularını, elinin bacaklarımın arasına sürtünmesini seviyordum.

Kapı aralığında tekrar belirlediğinde gözlerim Rick'inkilerle buluştu ve parmakları gömleğinin düğmelerinde bana sırttı. "Güzel," dedi. "Geri döndüğümde karşılaşacağım şey bu olaksa sizi daha sık yalnız bırakacağım."

Gömleğini kanepenin kenarına bıraktı ve yanıma diz çöktü, gözleri Carl'ın mememi höpürdetirken ağzındaydı. Rick dizimi tutup bacaklarımı birbirinden ayırdı ve Carl'ın elini iterek fermuarımı indirdi ve kot pantolonumun içine doğru kıvrılarak ilerledi. Klitorisimi buldu ve sertçe bastırarak uzun, yavaş hareketlerle etrafında dolaştı.

Yüzünü Carl'inkine doğru indirdi. "Paylaş," dedi ve dilini dışarı çıkararak aynı meme ucunun peşine düştü.

Paylaş. Kahretsin, paylaşmalarını ne çok isterdim.

Carl meme ucumu ağzından çıkarıp Rick'e götürdü ve Rick onun olduğu yeri emdi, sertçe emdi. İnledim ve sütyenimi tamamen aşağı çektim, sırtımı dikleştirdim, Rick'in beni emişini ve Carl'ın diğer meme ucuma yapışan açık ağzını görmek hoşuma gitti. Ellerimi başlarının arkasına koydum ve onları içime çektim. Onlar sertçe emerken gözlerimi kapattım. Isırdılar. Dişlediler. Ve bir sürtük gibi inledim ve onları orada tuttum, onlar çekilene kadar içime bastırdım, nefes nefese, ağızları ıslak, gözleri salyalı.

Konuşamıyordum, nefesim çok ağırdı, burun deliklerim genişliyordu. Ellerim göğüslerime gitti, onları sıktım, ıslaklığı sevdim

İki aç ağız tenimde iz bırakmıştı. "Aman Tanrım," diyebildim sadece, kığım kendi kendine kıvranıyordu.

Aralarında kot pantolonumu indirdiler, kalçalarımın aşağı çektiler ve ayaklarımın üzerinden çıkardılar ve sadece külotumun ıslak pamuğu amımı onlardan saklıyordu.

İki çift parmak bana sürtünüyor, iki başparmak zonklayan klitorisimi hedefliyordu.

"Evet," diye tısladım. "Beni boşalt... Boşalmam lazım..."

Hala içim acıyordu, klitorisim titrerken ve kaslarım kasılırken donuk bir acı hissediyordum ama onları istiyordum. Alınmak istiyordum. Yarın onları sonuna kadar hissedeceğim kadar sert sikilmek istiyordum.

Carl koltuktan düştü ve ağzının sıcaklığı ıslak ve nefes nefese kalçamın iç kısmına bastırdı. Dişlerini sıyırdı ve tenime doğru öpücükler kondurdu, kokumu içine çekerken burnuyla klitorisimi dürttü ve ben de onu ittim. Külotumun kumaşını dişlerinin arasına aldı ve emdi, tadına baktı ve ben ona karşı kıvranarak biraz daha ittim. Sonra kumaşı kenara çekti ve parmakları beni araladı, dili klitorisimin zonklayan küçük yumrularını avladı ve onun için inledim, parmakları içimi ararken adımı tekrar tekrar söylediğimi duydum.

Rick yanıma kaydı, ellerimi göğüslerimden çekti ve gülümsemesi o kadar güzeldi ki, ağzını meme ucuma indirip beni içine çekmeden önce sadece birkaç saniyeliğine. Mememi sonuna kadar ağzına aldı - en azından öyle hissettirdi.

Rick'in dil çubuğu meme ucumda gezinirken Carl'ın dili de klitorisimde gezinip duruyordu. Parmakları diğer mememi kavradı, sıkıştırdı, yuvarladı ve sıktı ve bu tam bir cennetti.

Carl'ın saçını bir elime, Rick'inkini de diğer elime alıp onları yerlerinde tuttum.

"Daha fazla," dedim. "Em... em beni..."

Kalçalarımı Carl'ın ağzına doğru savurdum ve dili kıpırdandı ve alay etti. Parmakları klitorisimin etrafındaki hassas eti makaslayarak beni dili için kavradı ve beni sertçe çalıştırdı, dili tam ihtiyacım olan yerde sıkı küçük daireler çizerek hızlandı.

"Siktir, şimdi gerçekten boşalmam lazım..." İnledim. "Lütfen..."

Carl emdi. Sertçe emdi. Sırtımı dikleştirip ayak parmaklarımı kivrana kadar klitorisimi emdi. Ben aklımı yitirip anlamsız kelimeler tıslayana kadar emdi. Saçlarını tutuşum gevşeyene kadar emdi ve nefesim derin ve hızlıydı ve akşam oldu.

Ve sonra Carl tükendi. Rick'i kenara itti ve omuzlarımdan tutarak beni sırtüstü yatırdı ve külotumu çekiştirerek çıkardı. Ellerim ona uzanıyordu, çıplak vücudunu görmek, tenini hissetmek için yanıp tutuşuyordum ama bunun için fazla aceleci görünüyordu. Kemerini gevşetti ve sikini çıkardı, kalın, koyu ve ağır sikini kalçama vurdu. Çırpınan tümseğime bastırdı ve Rick başımı kaldırarak ona, taşakları yarığıma değdiğinde uzunluğunun göbek deliğime kadar nasıl yükseldiğine bakabildim.

Carl bana yaslandı. "Derinden," dedi. "Seni derinden sikeceğim."

Başımı salladım ve dizlerimi göğsüme çektim.

Rick güldü, sesi kalın ve azgındı.

"Aç onu," dedi. "Onu o kadar derinden sik ki rahmine gir, Carl."

Bu düşünce klitorisimin tıslamasına neden oldu.

O kadar derine girmesini istiyordum. Onu sonuna kadar istiyordum.

Rick arkama geçip başımı kucağına kaldırdı ve ben onun kabarıklığını hissedebiliyordum. Öne doğru eğildi ve Carl'ın kravatını gevşeterek gömleğinin düğmelerini açtı ve Rick'in ellerinin Carl'ın göğsünde gezinişini izledim, parmaklarındaki açlığı seviyordum.

Üstümdeki iki ateşli adama baktım ve onları birlikte görmek istedim.

"Öp," diye fısıldadım. "Seni izlemek istiyorum."

Rick, Carl'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dilini Carl'ın dudaklarında gezdirdi. Carl onu ağzına çekmeden önce piercing'inin parıltısını gördüm ve sıcak, ağır ve ıslak bir şekilde öpüştüler. Çok lezzetliydi. Çok güzeldi. Beni ateşe verdi.

Rick, Carl'ın açık ağzına karşı inledi ve parmakları kendi kemerine gitti. Kot pantolonunu karıştırdı ve Rick kendini çalıştırırken sikinin yanağıma hafifçe vurduğunu hissettim. "Sik onu," diye inledi Carl'ın yüzüne doğru ve sesi ancak duyulabiliyordu. "Doldur o muhteşem küçük amcığı, doldur onu."

Ve Carl yaptı. Sikini içeri itti ve ben kıvrılırken beni geren sert bir et parçasına dönüştü. Hassas amım onu içine alırken biraz acıdı, nefesimi kesecek kadar ve sonra acıdı. Acıyordu amına koyayım. Ama bunu istiyordum, buna ihtiyacım vardı, arzuluyordum. "Becer beni," dedim. Derinlere iterken haykırdım ama hareket etmedim. Dizlerim hâlâ göğsümdeydi, amım korumasızdı ve istekli... ve onun. Amım onundu.

Çocuklar öpüşmeye devam ettiler, Rick sikini çalıştırıyordu ve Carl içimde çok derindi. Rick sikinin başını dudaklarıma doğru götürdü ve ben de iyice açıldım. Kendini yanağımdan içeri itti, onu emmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken dudaklarımı gerdi, Prens Albert giderken dişlerimi kırdı. Dizlerimi tutup kendine doğru çekti ve ağırlığım omuzlarıma kaydı, kığım havaya kalktı.

Carl da yer değiştirdi ve bu pozisyonda daha derine indi, gidebildiği yere kadar içimdeki hassas bir şeye çarptığını hissettim. Ve bu gerçeküstü bir duyguydu. Çok güzel gerçeküstü.

"Hadi onu dolduralım," diye tısladı Rick. "O güzel küçük amcığı bizimle dolduralım."

Carl başını salladı. Başını salladı ve Rick'in dudaklarını dolgun ve sert bir şekilde öptü, sonra gülümsedi ve Rick'in yanaklarını çimdikledi, emdi

Alt dudağını.

Ve sonra dikkati benim üzerimdeydi. Üstüme çöktü, ağırlığı üzerime çöktü ve ben Rick'in şaftını emerken, tokatlarken ve yalarken gözleri benimkine aç, vahşiydi.

Carl beni sikti, gerdi ve içim acımaya başladı.

Rick, "Al onu," dedi. "O bunu istiyor. Hepsini istiyor."

Hepsini istiyordum. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Carl bana çarptı, kalçaları sertçe itiyor, teni benimkine çarpıyor, her itiş içime azgın zevk dalgaları gönderiyordu. Sanki tam karnımın içindeymiş gibi h i s s e d i y o r d u m ve buna bayılıyordum, doyamıyordum.

"Evet," diye inledim ama Rick'in siki karşısında sesim boğuk çıkıyordu. "Daha fazla. Sik beni."

Carl kulağıma homurdandı. "Çok derindeyim. Aç küçük amcığının tamamen içindeyim." Rick sikini açık dudaklarıma vururken başımı salladım ve Carl sertçe itti. Sikinın çıkmaz sokağa girdiğini hissettim ve canım acıdı, o kadar güzel acıyordu ki. "İhtiyacım olan şey bu," diye inledi. "Bu." Sesi düzensizdi, itişiyile gerilmişti. "Amını doldurmaya ihtiyacım var, içine girmeye ihtiyacım var."

Karnım guruldadı ve gıdıklandı, başımı salladım ve bir nefes verdim.

Acı artıyordu, amım sıkılıyor, daralıyor ve beni çıldırtıyordu.

"Beni sertçe becer," diye inledim. "Gelmeni istiyorum, geldiğini hissetmek istiyorum..."

"Aferin kızıma," diye hırladı Carl.

Ve ben uzaktaydım, sayıklıyordum, saçmalıyordum. "Yarın işte içime boşalmanı istiyorum, seni hissetmek istiyorum, orada olduğunu bilmek istiyorum..."

"Siktir," dedi Rick ve eli sikine vurmaya başladı, taşakları yanağıma çarpıyordu.

"...Seninle dolu olmak istiyorum, ikinizle de... Damlamak istiyorum... Tamamen dolu olmak istiyorum..."

Ne dediğimi bilmiyordum, neden bu kadar çok istediğimi bilmiyordum. Carl'ın döllerinin yarın boyunca amımdan damlamasını neden istediğimi bilmiyordum.

Rick'inkini de. Rick'inkini de istiyordum.

Ama homurdanan, kabaran ve serviksime çarpan Carl'dı. Ben inleyip kıvranırken, sınırda olan, beni sert ve hızlı bir şekilde siken Carl'dı.

Carl sonuna kadar içeri girdi ve **boşalırken** inledi, gözleri kapalıydı ve karın kasları gergin ve sıkıydı, kalın siki içimde kasılırken tüm vücudu gergindi.

"Evet..." Rick elinin hızlı çalıştığını söyledi. "Sıra bende, sıra bende..."

Carl yavaşça çekildi ama Rick'in yerini alması için yana kayarak beni pozisyonumda tuttu.

Rick bir hamlede içeri girdi ve hızla sikti, kalçaları bir piston gibiydi, başparmağı klitorisimdeydi ve beni pompalarken tek yapabildiğim titremek ve altında solumaktı.

Çoktan yarı yarıya ölmüştü, gözleri buğulu ve muhtaçtı. Carl bir eliyle boğazına sarıldı ve bu Rick'in hoşuna gitti. Benim de hoşuma gitti. Boynuz, boynuzları büyüttü. Carl Rick'in boğazını sıktı. Hay sikeyim.

"Boşalacağım," dedi Rick'in sesi hırıltılı ve gergindi. "Ah, Tanrım..."

Kontrolünü kaybettiğinde başparmağı beni uçurumun kenarına gönderdi ve içime boşalırken yüksek sesle haykırdım. Vücudumu titreten bir doruk noktası, başımı deriye yaslamama, kol dayanağını kavramama ve o tükenene kadar ona g e r i itmeme neden oldu.

Harcanana kadar.

Nefesimi tutarken gülümsedim. "Bu inanılmazdı... Tanrım."

Rick çekildi ve klitorisime son bir fiske vurdu ve sırtıyordu.

"Bizim için zevktir."

Carl'ı dudaklarından öptü ve sonra beni öpmek için eğildi, ben de onu kendime çektim, kollarımı omuzlarına doladım. Onu sıktım, içime çektim ve kanepede yanıma düşene kadar ona sarıldım.

Sonra Carl'a da uzandım. İkisine de sarılmak istedim.

Ama Carl tutulmak istemedi.

Klitorisime çarpan bir darbe beni inletti, hassaslaştırdı. Yine sertleşmişti ve gözleri yine öfkeli, yine çaresizdi.

Oh lanet olsun. Zavallı ağrıyan amım.

"Lanet olası ikinci raunt," dedi.

Chapter FOURTEEN

Katie

Adımlarımda bir sıçrama ve bacaklarımın arasında dün geceden kalma o lanet ağrı ve Katie'nin Prenses Verity'ye karşı birinci raunduna çıkmaya hazırdım. Yeni bluzlarımdan birini özenle seçmiştim, en açık deniz mavisi, sevimli ama ince, çok gösterişli olmadan profesyonel. Saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmıştım, yeni fiyakalı takım ceketimin özel hatlarını ortaya çıkarmak için. Kalem eteğim kıcımlı sarıyor ve topuklu ayakkabılarım yürürken tatmin edici bir tıkırtı çıkarıyordu. Evet, kendimi iyi hissediyordum. Bunun için hazır hissediyordum.

Ofise vardığımızda karnımda küçük, hoş bir çarpıntı vardı. Yapışkan, sıcak ve fazlasıyla yumuşaktı ve A. patronum olan ve B. hem onu hem de erkek arkadaşını becermem için bana para ödeyen bir adam için bu kadar duygusal olmanın potansiyel olarak aptalca bir hareket olduğunu bilmeme rağmen, kendime engel olamadım.

Carl'ın Range'iyle ofise gelmeyi seviyordum. Ofiste onun yanında yürümeyi seviyordum. Sabahları onun diş fırçasını ödünç almayı ve geceleri onun yatağında uyumayı seviyordum. I

Bir, iki, üç kez onun sikini almaktan hoşlanıyordu, sadece ertesi sabah onu tekrar almak için.

İçime döktüğü parçasının hâlâ salya sümük dışarı akıyor olması hoşuma gidiyordu. Özellikle bunun beni ne kadar kirli hissettirdiğini sevdim.

Ve erkek arkadaşından hoşlandım. Erkek arkadaşını sevdim.

Carl beni bir gün önce birlikte çalıştığım Ryan'ın yanındaki masaya bıraktı ve bu da iyi hissettirdi.

Ryan akıllı başında, samimi bir adam gibi görünüyordu. Diğer herkes akşamı, öğle yemeği için nereye gidecekleri ya da en son reality show saçmalığında kimin oylanacağı hakkında gevezelik ediyordu ama Ryan bunların hiçbirini yapmıyordu. Baktığı sunum slaytlarını tanıdım, bir önceki akşam Carl'ın bana anlattıklarının aynısıydı ve bir sandalye çektim.

"Sabah erkenden ders çalışıyorum," dedi. "Bir başlangıç yapmak istiyorum."

"Aynen," dedim ve o da gülümseyerek ekranını bana doğru çevirdi.

"Çalışma arkadaşı olabiliriz," diye teklif etti. Başımı salladım. "Bana uyar."

Ve böylece başladı.

Sabahki eğitimleri o kadar dikkatle dinledim ki beynim allak bullak oldu. Parmaklarıma kramp girene ve yazdıklarım okunmaz hale gelene kadar notlar aldım. Carl'ı gülümseten ve Verity'yi kaşlarını çattıran sorular sordum ve cevapları hafızama kaydettim. Carl, bir sonraki Pazartesi günü başlayacak satış sonuçları tablosu için isimlerimizi beyaz tahtaya işaretlerken heyecanlandım ve Verity'nin bana doğru attığı her küçümseme bakışında kararlılığım biraz daha çelikleşti.

Bunu yapabilirdim. Zirveye çıkabilir ve o sümüklü küçük ineğe, bana yakıştırdığı ezik kardeşten çok daha fazlası olduğumu gösterebilirdim.

Carl'ın iş yerinde benimle arasına mesafe koymasını, patron çizgisini çekmesini ve ben sadece bir kölesiymişim gibi davranmasını beklerdim.

ama görünüşe göre Carl bu şekilde çalışmıyor. Öğle yemeği için mola verdiğimizde koluma dokundu ve elinde arabasının anahtarları vardı.

"Kahve ve simit almaya gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Tabii ki geldim.

İş parkının uzak ucundaki küçük bir kafede yemek yedik ve beni o kadar dikkatle izledi ki sandviçten sadece küçük lokmalar alabildim.

"Ee," dedi. "Senin neyin var Katie? Farklı görünüyorsun."

Omuz silktim. "Bir şey yapmaya değiyorsa, iyi yapmaya da değer, değil mi?"

Simidinden doyurucu bir ısırık aldı. Çiğnemesini ve yutkunmasını izledim. "Başvuru formuna yazdığın istatistikleri inceledim."

"Ve?"

"Tamamen inandırıcı olmasalar da etkileyiciydiler." Durakladı. "Ve kontrol ettiler."

"Elbette yaptılar. Ben yalancı değilim."

Floresan ışığın altında gözleri yemyeşil görünüyordu.

"Sigorta acentesindeki eski patronunla konuştum."

"Colin Wilkins ile mi konuştun? O ne dedi?"

"Kendini işine adanmış, yetenekli ve çalışkan olduğunu söyledi. Bölgenizdeki en iyi sicillerden birine sahip olduğunuzu söyledi. Kusursuz bir yeni iş geliştiricisi olduğunu söyledi ve sana yönetici eğitim programında bir yer teklif etti ama sen onu geri çevirdin."

Kendimi yanarken hissettim. "Orada oldukça iyiydim. Sadece yarı zamanlıydı."

"Bana yeteneğini geliştirip seni yöneticiliğe itmezsem aptallık etmiş olacağımı söyledi."

Biraz güldüm. "Yönetim mi? Sadece biraz tele-pazarlama yaptım, önemli bir şey değil."

Ona doğru eğildi ve ondan gelen yükü hissettim, karıncalanmayı hissettim. "Senin o küçük, basit at kızı olduğunu sanmıyorum."

olmak için oynuyorsun. Bunun sen olduğunu sanmıyorum. Bence bundan daha fazlasını istiyorsun, bunu bilmesen bile."

Tabağımı bir kenara ittim. "Ben hiçbir şey olmaya çalışmıyorum. Sadece senden farklı şeyler istiyorum. Birinin bir şeyi yapabiliyor olması, onu yapmak istediği anlamına gelmez. Ben o kadar da karanlık bir at değilim Carl."

Sırıttı. "Ama işte buradayız, takım elbiselerimizi giymiş, ofise dönmeden önce bir simit alıyoruz." Sesi alçaldı. "Bütün sabah seni izledim ve sen bunu istiyorsun. Bunu sende gördüm. Gerçeği kabul etmeyi reddetsen bile, bunun için gerekli çağrıya sahipsin."

Başımı salladım. "Hayır," dedim. "Harrison Gables'ı görmek için küçük gezimi kazanmak ve bahçem için iyi bir para kazanmak için çağrım var."

"Bundan daha fazlası var."

Onun gözleriyle karşılaştım. "Öyle değil."

"Peki," dedi. "Seni altı aylığına transfer edeceğim, günlüğümü yönetecek birine ihtiyacım var. Eğitim programından ayrılabilir ve benimle birlikte çalışabilirsin." Durduramadan yüzüm düşmüş olmalıydı, Katie-Verity satış karşılaşması ihtimali parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. "Ve işte oldu." Sırıttı. "Rick'in de dediği gibi yakalandık. Söyle bakalım. Neden birdenbire bunu istiyorsun?"

Tereddüt ettim. "Belki de dediğin gibi bu bir çağrıdır."

Başını salladı ve içime doğru ilerlediğini hissettim. Ama bu sefer amıma değil, beynime. "Hayır," dedi. "Bu başka bir şey. Babanla mı ilgili?"

Neredeyse kahvemi tükürecektim. "Sperm donörü hakkında mı?! Hayır. O umurumda bile değil."

"O zaman Verity hakkında mı?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden herhangi biriyle ilgili olmak zorunda? Belki de sadece zor bir günün işini seviyorumdur?"

"Buna inanmak için çok fazla şey yaşadım Katie. Biri kendini kanıtlamaya çalıştığında anlarım.

bir şey, bir çelik var, bir kenar. Dün gece slaytlara bakmaya oturduğumuzdan beri o k e s k i n l i ğ e sahipsin."

"Ne fark eder ki?"

Omuz silktili. "Neyle çalıştığımı bilmek hoşuma gidiyor. Senden en iyi verimi almama yardımcı oluyor."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedim. "Endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum." Simidini bitirirken sessizdi. Kendini hiç düşünmeden büyük, amaçlı ısırmalar aldı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Dudaklarını peçeteyle sildi, arkasında tek bir kırıntı bıraktı. Onu kendime çekmek ve o kırıntıyı yalamak istedim. "Sadece bu motivasyonu doğru şekilde kullanın," diye devam etti. "Rekabet sağlıklı olabileceği gibi yıkıcı da olabilir."

"Elbette baba." Kaşlarını çatmasına güldüm ve bu oldukça sert bir kaş çatmaydı. "Tanrım, Carl. Şaka yapıyorum, sadece takılıyorum."

Kaşları gevşedi. Bana bir kaşını kaldırdı ve gülümsemekten kendini alamadı. "Hadi geri dönelim," dedi.

Onu dışarı kadar takip ettim ve arabaya kadar onun sıkı kışını izledim. Boşluktan geri geri çıkarken kolunu koltuğumun arkasına attı. "Ona söyledim," dedi. "Babana yani. Colin Wilkins'in senin hakkında söylediklerini anlattım. Ona performans istatistiklerinin bir kopyasını da verdim."

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. "Peki o ne dedi?" "Onun kız arkadaşı olduğunu söyledi."

Kollarımı kavuşturdum. "Ben onun kızı değilim."

"Ona da söyledim. Seni elinde tutmak için sahip olduğu fikirlerden vazgeçebileceğini söyledim, çünkü şehirde yeni bir baba var."

Bunun üzerine nefesim kesildi. "Yapmadın."

Güldü. "Hayır, gülmedim." Arazinin bizim bölümüne geri dönerken gözlerimle buluştu. "Ama isteseydim yapardım. Statüko uğruna korkakça davranmaya inanmıyorum Katie."

Bu düşünce beni aynı ölçüde hem heyecanlandırdı hem de dehşete düşürdü. "Bu çılgınlık olurdu," dedim.

"Belki."

"Kesinlikle." Kendi alanına çekerken emniyet kemerimi çözdüm. "Ve takımın tüm saygısını kaybederim. Kimse özel muamele gördüğünü düşündüğü birinden hoşlanmaz Carl, özellikle de patronla yattığını düşündüğü birinden."

"Ve işte başlıyoruz," dedi. "İstemesen de sen de varsın. Senin hakkında ne düşündüklerini zaten önemsiyorsun." Kapıyı açmak için hamle yaptığımda bileğimi yakaladı ve ben de onun üzerimdeki ağırlığına geri döndüm, kuşlar dışarıda şafak vaktini şakırken o benim acıyan amımın içine doğru ilerlerken bileklerimi sıkıyordu. "Bu gece görüşecek miyiz?"

Zihnim bulanıklaştı. "Bilmiyorum... Ben... Samson..." Bir nefes aldım. "Samson'ı görmem gerek." Ve amımın bir molaya ihtiyacı var.

Başını salladı, bileğimi bıraktı ve ben verdiğim cevaptan hemen pişman oldum. "Elbette, evet. Özür dilerim."

Ama sorduğu için üzgün değildim. Hiç üzgün değildim. Söylemeye çalıştım ama kapısını çoktan açmıştı.

Ofise dönerken Carl'ın yanından ayrıldım ve tazelenmek için tuvaletlere yöneldim. Tenim nemli ve kızarmış, amım hırpalanmış ve sıcak hissediyordu. Ve muhtaç. Tekrar. Ellerimi soğuk suyla yıkadım ve yüzüme biraz su çarptım, gözlerimi açtığımda Verity sürtüğünün içeri girdiğini gördüm.

Bir kabin seçmedi, sadece aynadan bana baktı. "Ne?" dedim. Sonunda söyledim. "Ne istiyorsun?"

Omuz silkti. "Ben de senin için aynı şeyi merak ediyordum."

"Ben de sizinle aynı sebepten dolayı buradayım," dedim. "Harrison Gables. Bu seni ilgilendirmez."

"Her şey beni ilgilendirir," dedi. "Miras kalan kişi ben olacağım."

"Whoopty doo. Sanki umurumda." Benim de umurumda değildi. O salaktan miras kalan bir yığın eşya için bir bok bile umurumda değildi. Başımın üstünde yeri vardı.

"Babam seni burada istiyor çünkü yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünüyor. Sen sadece onun küçük sadaka vakasisin. Onun utanç verici küçük sırrı."

"Tabii, her neyse," dedim, acımamış gibi davranarak. Biraz bile değil.

"Buraya gelip beni kötü gösterebileceğini sanma. Beni aptal yerine koymana izin vermeyeceğim Katie, ne kadar uğraşırsan uğraş."

"Seni aptal yerine koymama gerek yok," dedim. "Ben sadece Harrison için buradayım. Kendini nasıl göstermeyi seçeceğin tamamen sana kalmış."

"Bir keresinde boktan bir işte iyi iş çıkardığını duydum. Bunun seni benden daha iyi yapacağını sanma. Boktan bir üniversitede boktan bir iş seni benden daha iyi yapmaz."

"Öyle olacağını söylemedim." Yansımasına ters ters baktım. "Hayır, ama sen öyle sanıyorsun."

Güldüm. "Sen paranoyaksın. Her zaman paranoyak olmuşsundur." Ama bu sefer paranoyak değildi. İçimdeki o çelik gibi sert küçük parça, bunun beni ondan daha iyi yapacağını düşünmek istiyordu, sadece bu seferlik. Buna güveniyordum.

Küçümsedi. "Küçük bir sürtük sürekli senin olanın peşinde olsaydı sen de paranoyak olurdun."

Yüzümü ona döndüm ve yanaklarımın yandığını hissettim. "Ne zamandan beri senin olanın peşindeyim? Senin ne olduğun hiç umurumda olmadı."

Ve tısladı, gerçekten bana tısladı. Küçük, manikürlü tırnaklarını bana doğru uzattı ve yüzü öfke, kıskançlık ve belki biraz da korkuyla çarpıldı. "Benim olanı almana izin vermeyeceğim. Ne arkadaşlarımı, ne şirketimi, ne de babamı. Geldiğin yere siktir olup gidebilirsin, buraya hiç gelmemeliydin!"

Bu beni şaşırttı ve bir an için tekrar küçük bir kız oldum, kendi ayaklarımın üzerinde durduğumdan emin değildim. "Buraya gelmek istememiştim. Hiçbirinizi tanımak istemedim. Keşke buraya hiç gelmeseydim."

bir babam olduğunu biliyordum, tamam mı? Keşke siz insanlar benim için var olmasaydınız."

"Hisler karşılıklı," dedi.

Lavaboya döndüm, zaten temiz olan ellerimi yıkadım ve kızgın gözyaşlarımı görmesin diye yüzüme biraz daha su sıçrattım.

"Açgözlü gözlerini Carl'dan da çekebilirsin," dedi. "O da senin saçmalıklarına kanmayacak."

"Pardon?" Tersledim.

"Carl," diye tekrarladı, sanki aptalmışım gibi. "Nasıl aval aval baktığını ve ağzının suyunu akıttığını gördüm ve o bir gey. Bir erkek arkadaşı var." Kollarını kavuşturdu, kendini çok beğenmişti. "Senin gibi küçük bir sürtükle ilgilenmeyecektir, üzgünüm."

Tanrım, ona nasıl da anlatmak istiyordum. Erkek arkadaşı muhteşem aletini ağzıma sokarken beni nasıl defalarca ve defalarca aldığından bahsetme dürtüsü neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, beni yakıyor, dışarı fırlayıp o küçük kaltağın şımarık ağzına bir tokat atmak için yanıp tutuşuyordum ama yapmadım. Yapamadım.

Bana iğrenç bir sırıtışla baktı. "Tabii ki, zaten biriyle birlikte olması seni durdurmayacaktır. Ne de olsa anne kız gibidir. Zina muhtemelen senin iğrenç DNA'nda var."

"Ya da seninkini," dedim. "Muhtemelen seninki de, çünkü aletini pantolonunun içinde tutamayan sevgili baban."

"Annen onu kovaladı, annen ona bunu yaptırdı."

"Annem hakkında çeneni kapatabilirsin," diye tersledim ve bunda ciddiye dim. Kanım kaynıyor, nabzım hızla atıyordu.

"Annem, annenin servet avcısı bir sürtükten başka bir şey olmadığını söylüyor. Ucuz bir fahişe."

"Annen böyle düşünüyorsa acımasız, sapkın bir kaltak. Benim annem yirmi yaşında bile değildi. Şu anda olduğumuzdan daha gençti, bir düşünsene."

"Daha iyisini bilecek kadar yaşlı."

"Köhne, kibirli, iğrenç, yaşlı bir hıyar tarafından istismar edilecek kadar genç."

"Burada olman için sana para ödeyen bir pislik! O yüzden o iğrenç çeneni kapat!"

"Yapmayacağım!" Tersledim. "Burada olmak bile istemiyorum, o pis küçük aileni şımarık küçük götüne sokabilirsin, Verity. Hepiniz boku yemişsiniz. Hepiniz."

Hışımınla kaçmaya çalıştım ama kaltak kendini kaybetti. Pençeleriyle saçlarımı kavradı ve topuzumu çözerek beni tuvalete doğru sürükledi ve ben onun pençelerine karşı güreşirken çığlık attı, tısladı ve zehir kustu. Ona vurmayacaktım, bu benim tarzım değil, ama kaltak bir psikopattı, kafamı tokatlıyor ve saçlarımı çekiştiriyordu ve küçük kaltak tokatlarından biri yanağıma indi ve aptal sahte tırnakları beni çizdi. Ve hepsi bu kadar.

Onu duvara çarpana kadar kendimi geriye doğru fırlattım ve bu onu sersemletti. Tutuşunu bıraktı ve ben de bir anda dönerek aptal ineği omuzlarından tuttum.

"Dinle beni kaltak," diye tısladım. "Bunu sana bedavaya vereceğim, ama bir daha bana dokunursan, geçit izni alamayacaksın. Artık on yaşında değilim ve senin şımarık küçük zengin kız saçmalıklarını kabul etmiyorum. Anladın mı?"

Cevap vermedi, zaten cevap vermesine de gerek yoktu. Hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu, gözleri vahşi ve kindardı.

İyi bir önlem için onu tekrar ittim ve sonra ona izin verdim. Git.

Yapacak işlerim vardı, ve iş tatminini Onun şirret, kendini beğenmiş küçük kıcıyla bir kat, acı ruhum için tatlı bir merhem olurdu.

CARL

Öğleden sonra yeniden başladığında iki boş koltuk vardı ve bu manzara beni biraz tedirgin etti. Saatime baktım ve Katie odaya doğru ilerlediğinde tuvaletlere bir arama ekibi göndermeyi düşünüyordum.

Bok gibi görünüyordu, dağıldığı belli olan saçlarını geriye doğru toplayıp topuz yaptı ama saç bağının olmadığını fark etti. Bir tane daha var mı diye bileklerini kontrol etti ve nefesinin altından küfrettiğini gördüm. Çabalarından vazgeçti ve saçlarını serbest bıraktı; belli ki biri saçlarıyla uğraşmıştı. O kişinin kim olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Yerine oturana kadar yüzündeki çizdiği görmemiştim ve onu görünce altı yaşına bastım.

Bir an sonra Verity göründü ve ona sütü ekşitebilecek bir bakış attım. Aynı Verity çalımıyla yürüyordu ama gözleri koyu renk ve tel teldi. Katie'nin aksine hala tertemiz görünüyordu, saçları hala mükemmel bir örgü halinde sallanıyordu, makyajında en ufak bir leke bile yoktu.

Öğleden sonraki planımdan tamamen saparak gruba "Bazı notlar hazırlayın" dedim. "Üst satış fırsatları - aklınıza gelenleri listeleyin. Bir tanışma görüşmesinde değeri en üst düzeye çıkarmanın yollarını düşünün."

Katie'ye yaklaşmadan önce hareketliliğin azalmasını bekledim. Bana arkasını döndü ve sanki bu her şeyi örtecekmiş gibi avucunu yanağına bastırdı.

"Ne oldu?" Fısıldadım.

"Hiçbir şey," dedi ve gülümsemesi büyük ve sahteydi. "Saçmalık," diye tısladım. "Sana vurdu mu?"

"Bu olasılığa pek şaşırmış gibi görünmüyorsun," dedi. Ben de şaşırmadım. Verity'yi öfke nöbeti geçiren biri olduğunu bilecek kadar uzun süredir tanıyordum. İstedliğini elde edemediğinde öfkelenen küçük bir madam. Katie iç çekti. "Ben iyiyim," dedi. "Olay çıkarma."

Ama bunun için artık çok geçti, Verity'nin masasına doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Onu dirseğinden tutup ayağa kaldırdım ve Katie'ye peşimden gelmesini işaret ettiğimde çoktan onu odadan dışarı çıkarmıştım bile. Başını salladı ama ben yine de devam ettim, omuz silkip peşimizden gelince rahatlardım.

Verity'yi toplantı odalarından birine götürdüm ve neredeyse onu zorla bir koltuğa oturttum.

"Çıktın," dedim. "Kovuldun."

Bana nefret dolu bir bakış fırlattı. "Ne? Neden?!"

Katie kapıyı açtı ve ben de doğrudan yüzünü işaret ettim.

"Saldırıya ne dersin?"

Verity güldü. "Bir kazaydı, kaydım. Değil mi Katie?"

Katie'nin gözleri ateş gibiydi ve çenesi sıkılmıştı. "Onun gibi bir şey."

"Dışarıdasın," diye tekrarladım. "Eşyalarını alıp g i d e b i l i r s i n . Şimdi."

"Beni kovamazsın!" diye tersledi ve sonra güldü. "Bu babamın işi! Benim işim! Ya da öyle olacak!"

"Henüz değil," dedim. "Bu benim ve babanın kararı." "O beni asla kovmaz!"

Önümdeki masanın üzerinde duran dahili telefonu açtım. "Bakalım, olur mu?"

David'in dahili numarasını tuşladım ama Verity uzanıp çağrı iptal tuşuna bastı. "Bu çok aptalca! Aptalca bir kazaydı."

"Yıllar boyunca birçok kazanı gördüm Verity, ama benim gözetimimde değil. Gitmeni istiyorum."

Ağzı bir balık gibi çırpındı. "Ama yapamazsın! Bir yere gitmiyorum!"

Onu tekrar tutmaya çalıştım ama Katie koluma uzandı. Dokunuşu hafif ve narindi ve beni anında sakinleştirdi.

"Yapma," dedi. "O küçük kaltağı şehit etme. Onunla başa çıkabilirim."

"O dışarıda," dedim. "İş yerinde, benim gözetimimde sana saldırdı."

"Evet," diye cevap verdi. "Ve onu duvara çarptım ve şimdi birbirimizin ölçüsünü aldık. Onunla başa çıkabilirim," dedi. "Gitmesine gerek yok ve gitmesini de istemiyorum, onun şımarık küçük kışından daha iyi performans göstermek üzereyken olmaz."

"Benden daha iyi performans mı?!" Verity alay etti. "Sanki öyle."

Katie'ye baktım ve güzel tenindeki çizik içimi öfkeyle doldurdu. Onu görmezden gelmeye ve Verity'yi her şeye rağmen dışarı atmaya hazırdım ama gözlerindeki ateşi fark ettim. İşte oradaydı. Kararlılık, açlık ve azim. Kazanma dürtüsü.

Ve bunu kazanabilir.

Bunu kazandığını görmek mutluluk verici olurdu.

"Ciddiyim," dedi. "Artık iyiyiz, birbirimizin formunu ölçtük."

Verity'ye onu diri diri yakabilecekmişim gibi baktım. "Eğer bu bir daha olursa. Asla. Herhangi bir kışkırtma, taciz ya da fiziksel şiddetle ilgili en ufak bir şey duyarsam, kulağının üstüne yatar ve doğruca polis arabasına binersin, anladın mı beni? Babanın kim olduğu umurumda değil."

"Evet, her neyse," dedi ve o kaltağı tokatlayabilirdim.

Göz göze gelene kadar masanın üzerine eğildim. Kaşları havaya kalktı ve soğukkanlı görüntüsü, içini görebileceğim kadar bozuldu ve gördüğüm tek şey kıskanç, kinci, kindar küçük bir inekti.

"Senden öğreniyorum," dedim. "Ve bunu babana söyleyeceğim. Ona senin ne kadar iğrenç, vahşi bir inek olduğunu söyleyeceğim."

"Söyle ona!" dedi. "Umurumda değil!" Ama umurundaydı, bu yüzünden okunuyordu.

"Bunu daha ileri götürmeliyim," dedim Katie'ye. "Bunu rapor etmelisin." Ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Sadece bir çizik," dedi. "Kötü nişan almışım, hepsi bu." Gözleri bana yalvardı. "İşimize geri dönelim, önemli olan yere."

"Bu önemli," diye ısrar ettim. "Bu çok önemli."

"Bunu yapmama izin ver," dedi. "Lütfen, Carl. Bırak öyle kalsın."

Ve Verity aramızdaki yakınlığı gördü. Ağzı alaycı bir ifadeye büründü ve bana hançer gibi baktı.

Gördüğüne sevindim.

Bunu gördüğü için gurur duydum.

Kaltağa daha çok şey göstermek istedim.

Durumu tarttım. Katie'nin sakatlığını ve soğukkanlılığını tarttım. Verity'yi almak konusunda ne kadar kararlı olduğunu tarttım. Durumu, Verity'nin ağzından çıkan her kelimeyi nasıl izleyeceğimi tarttım. David'e her şeyi nasıl anlatacağımı ve bunun bir daha asla olmayacağından nasıl emin olacağımı.

Küçük mavi gözlerimin ne kadar çelikleştiğini ve onun ne kadar kendinden emin olduğunu tarttım.

Ve içimde yükselen duyguları fark ettim. Zehir ve öfke. Onu başarısızlığa uğrattığım, güvende tutamadığım için hissettiğim acizlik.

Onu güvende tutmak istedim.

Ama ben de onun uçtuğunu görmek istiyordum. O pis küçük inekle kapişmasını ve kazanmasını görmek istedim.

"Bu iş bitmedi," dedim Verity'ye. "Uzun bir atışla değil, madam." Sessizce baktı. "Masana geri dön," dedim. "Seninle sonra ilgileneceğim."

İkinci kez söylemesine gerek yoktu ve Katie, o gittiğinde rahat bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Onu kovmadığınız için."

"Onu kovmalıydım," diye tersledim. "Hâlâ da kovmalıyım. Gitmiş olmalı."

Katie gülümsedi. "Buna alışkınım, cidden, sadece bir çizik."

Çenesini parmaklarımın arasına aldım, görebilmek için yüzünü eğdim. Başparmağımı kesiğin üzerinde gezdirdim, sadece bir sıyrıktı, deride neredeyse hiç yırtık yoktu. "Bundan nefret ediyorum," dedim. "Bunun benim gözetimimde olmasından nefret ediyorum."

"Kadınlar tuvaletinde," dedi. "Ne yapman gerekiyordu? Beni silahlı olarak mı koruyacaktın?" İç çekti. "Verity'nin kaltak suratına alışkınım, onunla başa çıkabilirim."

"Onun pisliklerini senin halletmeni istemiyorum," dedim ve kelimeler ağzımdan döküldü. "Seni güvende tutmak istiyorum."

Gözleri büyüdü ve yanakları kızardı. "Teşekkürler... ama ben... ben güçlüyüm. Ben iyiyim..." Uzandı ve

koluma dokundu. "Ben iyiyim Carl, gerçekten. Önemli bir şey değildi." Ama bir şeydi.
Benim için bir şeydi.
O benim için bir şeydi.

Chapter FIFTEEN

CARL

Ben ona işin iç yüzünü anlatırken David alışılmadık bir şekilde sessizdi. Ben lafımı esirgemedim, o da araya girmede. Çok iyi tanıdığım adamın gözlerimin önünde yaşlanmasını izledim. Tuvalet kapısının ardından yaşananları anlatırken şakaklarını ovuşturdu ve sonra yüzünü ellerinin arasına aldı.

Ona bir viski doldurdum, masasına doğru ittim ama fark etmedi bile.

"Ayıklanması gerekiyor," dedim. "Ciddiyim David, benim gözetimimde böyle bir şey olmasına izin veremem."

İç çekti. "Yıllardır deniyorum. Sana söylüyorum Carl, bir türlü doğru yapamıyorum."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Verity ve Katie neden birbirlerinden nefret ediyorlar?" diye sordum. "Hikâye nedir David? Katie hakkındaki gerçek hikâye."

Kendimi bunun sadece profesyonel bir ilgi olduğuna, çalışanlarımı korumam ve işimi yapmam gerektiğine ikna etmeye çalıştım. Ama avuçlarım nemli ve sıcaktı ve midemin içi kaşınıyordu.

Omuz silkti. "Sıçıp batırmamın hikayesini mi kastediyorsun?"

Katie'den berbat biri olarak bahsettiğini düşünmek beni rahatsız etti. Öfke boğazıma düğümlenmişti, o tavrını netleştirmeden önce serbest kalmak üzereydim.

"İlişki berbattı," dedi. "Senin zamanından önceydi, biz hala cehennemi genişletirken. Ben uzun saatler çalışıyordum, Olivia çocuklarla meşguldü. Ben hiç yanlarında değildim, bunun bir önemi yoktu ve o her zaman çok acımasızdı, Carl. Seb ve Dommie gürültücü çocuklardı, Olivia'nın sinirlerini bozuyorlardı. O yorgundu, ben yorgundum. Bok gibiydi."

"Kulağa hayat gibi geliyor," dedim.

"Debbie, Olivia'nın olmadığı her şeydi. Çok fazla enerjisi, çok fazla coşkusu vardı."

"Debbie Katie'nin annesi mi?"

Başını salladı. "Sekreterim. On dokuz yaşında. Benim yaşımdan yarisından az." Gülümsedi, viskisini fark etti ve bir yudum aldı. "Daha iyi bilmeliydim, Carl. Onu pantolonumun içinde tutmam gerektiğini bilmeliydim."

Omuz silktim. "Aletini kendine saklayamayan tek erkek sen değilsin, sonuncu da olmayacağın kesin."

"Çok yaklaştık. Hep böyle derler ama bu doğru. O dinlerdi. Her zaman dinlerdi, gerçekten dinlerdi, anlıyor musunuz? Harika bir kahkahası, içten bir gülümsemesi vardı." Bardağını bana doğru eğdi. "Katie'nin bir gülüşü vardır. Yüzündeki her duyguyu görebilirsiniz, o kız, tıpkı annesi gibi. Çilleri de aynı."

Midemde bir düğüm hissettim. Rahatsız edici, savunmasız ve açıkta kalan bir şey. "Katie çok güzel bir kız."

Başını salladı. "Annesini severdim Carl, o sadece bir kaçamak değildi. Onu ofiste izlerdim ve farklı bir hayat hayal ederdim. Sabahları onunla uyanmanın nasıl bir şey olacağını, akşamlarımızı nasıl geçireceğimizi, evimizin nasıl olacağını merak ederdim. Çocuklarımız neye benzeyecekti?"

İtirafındaki dürüstlük midemi bulandırdı. "Kötü müydü o zaman?" Dedim.

Cevap vermedi, sadece öteme baktı. "Altı aydır görüşüyorduk, sonra ben s o ğ u d u m . Olivia

kırılma noktasındaydım ve çocuklar için çok kötü hissediyordum, Carl. Suçluluk duygusu beni felç etti. Son bir kez daha denemek için kendimi ikna ettim. Aptalcaydı. Aptalcaydı." Hüzünlü bir kahkaha attı. "Başka bir kadınla birlikte olmak istiyordum ama yine de kendimi kalmaya ikna ettim."

"Anlaşılabilir," dedim. "Çocuklar için."

Gözleri benimkilerle buluştu ve tıpkı Katie'ninkiler gibi masmaviydiler. "Seks yaptık. Sadece bir kez. Sadece kıvılcımı geri getirmeye çalışmak için."

Bir elimi kaldırdım. "Bana detayları anlatmak zorunda değilsin David, eğer istemiyorsan."

Sözlerimi elinin tersiyle itti. "Bir kez Carl, sadece bir kez oldu ve o zaman anladım. Kalbimin bu işte olmadığını, asla da olmayacağını biliyordum. Olivia'yı sevdim, bana iki güzel çocuk verdi ve onlar için bir yuva kurdu, ben bir hiçken yanımdaydı ve ben olmadıgımda da yanımdaydı. O iyi bir kadın Carl, hâlâ iyi bir kadın ama ben Debbie'ye aşkıttım."

"Ve sonra?" Ben sordum.

"Debbie'ye Olivia'dan ayrılacağımı söyledim. Çok mutlu oldu Carl. Çok mutluydu. Yüzünü hâlâ hayal edebiliyorum." Alnını ovuşturdu. "Her şeyin nasıl olacağı hakkında konuştuk. Planlar yaptık, bir sürü plan. Tek yapmam gereken Olivia'ya bittiğini söylemekti. Birkaç hafta boyunca kendimi buna hazırladım. Meşguldük, çabuk geçti. İki hafta, üç hafta, bir ay. Debbie sinirlenmeye başlamıştı, bunu gözlerinde görebiliyordum, bu yüzden bir gün kurşunu ısırdım. Eve gittim ve çocuklar yatana kadar bekledim ve Liv'e konuşmamız gerektiğini söyledim." Gözleri benimkilere bakarken çok acı çekiyordu. "O da kabul etti, konuşmaya çok ihtiyacımız olduğunu söyledi." O söylemeden önce anlamıştım ama akışını durdurmadım. "Hamileydi Carl. Hamileydi amına koyayım."

Başımı salladım. "Verity."

"Küçük prensesimiz." Viskisini bitirdi. "Olivia Debbie'yi biliyordu. Bu konuda o kadar da sessiz değildim. Onun gitmesini istiyordu."

"Ne yaptın sen?"

"Debbie'nin kalbini kırdım." İç çekti. "Ona iyi bir tazminat paketi verdim, üzgün olduğumu söyledim, başka seçeneğim olmadığını söyledim." Gözlerinin içine baktı. "Onun da hamile olduğunu bilmiyordum. Lanet olsun, Carl, ne şansım vardı ki? Beş gün arayla, Verity ve Katie. Beş lanet gün."

"Bu... erkeksi." Gülümsedim.

"Bu tam bir kâbus," dedi. "Debbie gitti, Olivia'yı ona tercih ettikten sonra benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Hamile olduğunu bir arkadaşı aracılığıyla öğrendim, ofisteki Maggie adında bir kız. Ailesinin evine gittim ve onunla yüzleştirdim ama çoktan olmuş bitmiş olduğunu söyledi."

"Bitti mi?"

"Kürtaj" dedi. On dokuz yaşındaydı, dedi, partneri yoktu, dedi, umutları yoktu, dedi. Kızgındı, incinmişti ve düşmancaydı. "Git ve asla geri dönme, dedi."

"Yani yaptığın bu muydu?"

"Ben de öyle yaptım. Böylesi daha kolay geldi, ikimiz için de." Bana doğru eğildi. "Yemin ederim Katie'den haberim yoktu Carl, kız on yaşına gelene kadar yoktu. Hereford'daki bir toplantıdan dönüyordum, Three Elms Ticaret Bölgesi'nde tedarikçiydim, Much Arlock'a giden yola girdim ve işte oradaydı, Debbie'm, ışıklarda durduğumda caddeden yukarı doğru yürüyordu. Yanında okul üniforması giymiş bir kız vardı. Pencereye sonuna kadar açıldı ve Katie'nin sesini duydum. Anne, dedi ve ben de biliyordum, biliyordum işte."

"Kahretsin," dedim. "Bu bir kafa sikişi."

"Hayatımda hiç bu kadar berbat hissetmemiştim," dedi. "Şok oldum, öfkelenirdim ve kendimden öğrendim. Ve sonra üzgün, çok üzgün."

"Ne yaptın sen?"

"Debbie'nin yeni adresini araştırdım, Katie okuldayken oraya gittim. İlk başta inkar etti, Katie'nin benim olmadığını söyledi ama ben doğum belgesini görmek istedim. I

bir boşluktu, Carl, bir hiçti, ama tarihler yalan söylemez. Debbie o zaman ağladı, ağladı ve uzak durmam için yalvardı, bana ihtiyaçları olmadığını söyledi, ikisi de, gayet iyi başa çıktıklarını söyledi."

"Kahretsin."

"O bir bakım işçisiydi, hala da öyle. Benim parlak küçük Debbie'm, ben birkaç mil ötede Riley'nin hayatını yaşarken kızıma destek olmak için yaşlı insanların pisliklerini temizliyordu."

"Ne yaptın sen?"

Başını iki yana salladı. "Düşüncesizce davrandım. Doğruca eve gittim ve Olivia'ya başka bir kızım olduğunu ve bizimle kalmaya geleceğini söyledim. Çocuklara söylememiz için ısrar etti, Katie'yi evimize davet etmemiz için ısrar etti. Debbie'ye isteklerimi zorla kabul ettirdim, yasal işlemle, DNA testiyle falan tehdit ettim. Kolay olacağını düşünmüştüm. Kızgındım Carl."

Ve hikâyeyi buradan biliyordum. "Hatırlıyorum."

"Kimseye geçmişten pek bahsetmedim, çok utanmıştım ve Olivia da çok utanmıştı. Sessiz kaldım ama Katie'nin artık benim kızım olduğu konusunda ısrar ettim, Debbie'ye geçmişin önemli olmadığını, önemli olanın oradan sonra ne yaptığımız olduğunu söyledim." İnledi. "Her şeyi düzeltebileceğimi düşündüm, yeterince zorlarsam insanların bunu kabul edeceğini, sevmeyi öğreneceğini düşündüm. Katie'yle ilk kez, bizim iştaki ilk günü için arabama bindiğinde tanıştım. Tam bir pisliktim Carl, her şeyi yanlış idare ettim. Kızın ayaklarını bulma şansı olmadı, sadece kardeşleriyle tanışmasını istedim, ne kadar güzel bir evimiz olduğunu, ne kadar eğlenebileceğini görmesini istedim. Ama o nefret etti, Verity de ondan nefret etti. Her şey tam bir felaketti."

"Çocuklar için zor olmuş olmalı, hepsi için."

Başını salladı. "Yavaş yavaş uyum sağlayacaklarını, geçinmeyi öğreneceklerini düşünmüştüm. İyi olacağımızı düşünmüştüm."

"Ama iyi değil miydi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, her şey yolunda değildi. Katie benden nefret ederdi, evden nefret ederdi, çocuklardan nefret ederdi. Oraya gelmek istemezdi, annesine ağlayarak

evde kalmak istediğini söylerdi.

ama yine de giderdim, denerdim ve işe yaramasını sağlardım. Kalın kafalıydım Carl, kalın kafalıydım. On üç yaşına geldiğinde artık beni tanımak istemedi ve on altı yaşına geldiğinde hepimizden bıktığını söyledi. Benden bir kuruş bile almadı, hiçbir şey için almadı, bilmek istemedi."

"Bıraktın mı?"

"Hayır," dedi. "Pek sayılmaz. Denemeye devam ettim, zorlamaya devam ettim. Yine de annesi, annesine çok yakın. Adını bile söylememe izin vermedi, şimdi de vermiyor. Ona yaptıklarımın sonra annesi hakkında konuşmaya hakkım olmadığını, annesini düşünmeye bile hakkım olmadığını söyledi."

"Peki ya Debbie'nin sana yaptıkları?" Dedim. "Katie muhtemelen biliyor mu? Debbie'nin sana yalan söylediğini?"

İç çekti. "Bilmiyorum Carl. Onun ne bildiğini gerçekten bilmiyorum. Bu konuyu ona açacak kadar tekneyi hiç sallamadım, o solucan kutusu açılmadan iletişim zaten yeterince zor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım Katie beni tanımak istemiyor, Olivia ve Verity de aralarına girmek için çok uğraşırsam tekmeyi basıyorlar, ben de kolay bir hayat için bunu yapmıyorum. Benim için değil, hepsi için."

"O zaman Katie neden burada?"

"Çünkü o benim kızım," dedi. "Çünkü onu seviyorum. Çünkü onun için en iyisini istiyorum. Çünkü Verity ve Katie'nin yetişkinliklerinde onları bir araya getirecek ortak bir zemin bulabileceklerini umuyorum. Bunun Harrison Gables denen adam olmasını umuyordum."

Başımı salladım. "Orada bir düşmanlık var David, gerçek bir düşmanlık. Bugün olanlar kabul edilemezdi."

İç çekti. "Ben hallederim." "Nasıl?"

"Belki de Katie'nin buraya gelmesi için ısrar etmemeliydim. Belki de bu bir hataydı."

"Bu çok saçma," dedim. "Sorun Katie değil. Katie olgun, çalışkan ve kendini programa adanmış biri. Sorun Verity'de."

Başını salladı. "Genelde öyledir. Onunla konuşacağım."

Hayal kırıklığımı gizleyemedim. "Verity öfkesini kontrol edemiyorsa burada olmamalı David, kim olursa olsun."

"Öfkesini kontrol edecektir," dedi. "Bunu garanti ederim."

İkna olmamıştım. "Verity kendi bildiğini okumaya çok alışmış. Eğitim programına hiç bağlılığı yok. Kaba, alaycı ve canı ne isterse onu yapıyor."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." İnledi. "Verity'nin nasıl biri olduğunu biliyorsun Carl, onu yeterince uzun zamandır tanıyorsun."

Buna hakkı vardı. Saatime baktım. "Gitmem gerek," dedim. "Yapacak işlerim var."

Katie'nin tekrar gelme ihtimaline karşı, muhtemelen gelmeyecek o l s a d a , onun için eve koşarak döndüğümü fark ettiğimde bir suçluluk duygusu hissettim.

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Onlar için elinden geleni yapacağını söyle, Carl. İki kızım arasında köprüler kurmaya çalışacağını söyle."

Omuz silktim. "Bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun? Ben olsam nefesimi tutmazdım David."

"Lütfen," dedi. "Verity'yi hizaya getireceğim, ama sadece... sadece onları aynı takımda tutmak için elinden geleni yap, olur mu? Bu benim için her şey demek." Gözleri o kadar dürüsttü ki.

"Deneyeceğim," dedim. "Gerçi muhtemelen kedileri gütmeye şansım daha yüksek." Dosyamı ve telefonumu elime aldım. "Katie ile iletişim kurmaya başlamalısın David. Kız senin bu olaydaki kötü adam olmadığın konusunda hiçbir fikre sahip değil gibi görünüyor. Ona destek olabilecek, yanında olmak isteyen bir babaya ihtiyacı var, eğer bunun sen olduğuna inanmıyorsa ve sen de öyle olmasını istiyorsan, o zaman yapman gereken ciddi işler var."

"Biliyorum," dedi. "Yapmam gereken bazı işler olduğunu biliyorum."

Elini sıktım. "Köprüler kurmak için ne yapabileceğime bakacağım ama bu biraz zaman alabilir."

"Altı ayın var." Gülümsedi. "Katie'yle geçirebileceğim tek zaman altı ay. En kısa zamanda gitmiş olacak."

Bundan eminim."

"Altı ay içinde çok şey olabilir," dedim.

"Buna güveniyorum," dedi.

Benim gibi.

Ondan bile daha fazla.

"Konuşmamız gerek," dedi Rick, yemek masamızın karşısından bana bakarken gözleri parlıyordu. "Bir şeyler söylenmesi gerekiyor. İşler çok hızlı bir şekilde tırmanıyor."

Durakladım, bıçağım ekmeğimi yağlamanın yarısındaydı. Midem gerildi. "Daha fazla katılamazdım. Bir şeyler söylemekten mutluluk duyarım Rick. Aslında bir şeyler söylemek için can atıyorum. Altı ay beklemekte ısrar eden sendin."

Bir an boş boş baktıktan sonra iç geçirdi. "Bir şey değil, aramızdaki bir şeyi kastediyorum."

Hayal kırıklığı sarsıldı. "Aramızda ne var?" Ekmeği çorbama batırdım. Ev yapımı a la Rick. Sebze karışımı. "Her şey çok tatlı, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, çok tatlılar. Papatyalar kadar tatlılar."

İkimiz de bu konuda hemfikirdik. Birkaç gün daha Katie geceleri yatağımızda, birkaç gün daha Katie gün boyunca ofisimde kaldı. Birkaç gün de ben işimi bitirirken Rick onu ahıra götürdü.

Birkaç gün tavşanlar gibi sikiştik.

Bu gece evdeydi, annesiyle vakit geçiriyordu. Birkaç gecedir ilk kez ve sessizdi. Çok sessizdi. Buradaki hayatımızda Katie şeklinde bir boşluk bırakmıştı ve o yokken bu boşluk fena halde kaşınıyordu.

Kendimi her zaman böyle olduğuna, her zaman bu kadar sert düştüğümüze ikna etmeye çalıştım. Ama bu saçmalıktı. Tamamen saçmalık.

"Tükür o zaman," dedim. "Sorun nedir?"

"Kaçınılmazlık." Çorbasını karıştırdı. "Er ya da geç bir şeyler olacak."

"Şeyler mi? Ne şeyleri?"

Omuz silkti. "Siz ikiniz bütün gün ofistesiniz mesela. Ya da sen geç saatlere kadar çalışırken benim tüm zamanların en güzel kızıyla seyislik yapmam... Birileri kırılacak Carl."

Gözlerimi ona diktim. "Ya birlikte geliriz ya da hiç gelmeyiz, buna karar verdik."

Kollarını kavuşturdu. "Ben de bunun yeniden düşünülmesi gerektiğini, sürdürülebilir olmadığını söylüyorum."

Haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Birkaç gündür beni rahatsız ediyordu, ofisteki o bakışlar, Katie'yi masasında izlerken pantolonumun sertleşmesi. Çok fazla geldiğinde tuvalette mastürbasyon yapma şeklim.

"Onu becereceğini mi söylüyorsun Rick? Tabiri caizse samanlıkta takla mı atacağız? Gerçekten mi?"

"Ben öyle demiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Katie avludaki Samson'a benden daha düşkün, hem de çok daha fazla. Ben sadece bunun her yönden kıvılcım bekleyen bir fitil olduğunu söylüyorum. Bence bunu şimdi ele almak daha iyi. Biri işi batırdığında, hoo- hah diye bağırmak zorunda kalmayız."

"Peki, ne öneriyorsun?"

Ellerini saçlarının arasına koydu. "Emin değilim. Belki sadece aramak için bir seçenek? Olmadan önce? İzin almak için?"

"Nezaket ziyareti gibi mi? Katie'nin daracık amını bir saman balyasının üzerine sürmek üzereyim, sorun olur mu?"

"Seni bununla arasaydım ne derdin?"

"Şaka yapıyordum Rick." Bir ısırik daha alırken bunu düşündüm. "Ne diyebilirdim ki? Evet diyebilirim sanırım. Başka ne diyebilirdim ki?"

Omuz silkti. "Ben de evet derdim." Sırıttı. "Ve sonra dinlemek isterdim."

"Bu tehlikeli," dedim. "Her zaman tehlikelidir."

"Evet, biliyorum." İçini çekti. "Her zaman lanet bir mayın tarlası, Carl. Neden kendimizi bu işe bulaştırdığımızı bilmiyorum." Ama gülümsüyordu.

"Biz güçlüyüz," dedim. "Üstesinden geleceğiz." Başını salladı. "Umarım öyledir."

"Hope?"

"Pekala," dedi. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Muhtemelen bunu düşünürken o öfkeli otuzbirlerden birini çekmem gerekecek, sonra eve gelip hıncımı senin zavallı küçük sikik deliğinden çıkaracağım."

"Kulağa daha da hoş geliyor."

"Bunu şimdi söylüyorsun." Ona baktım ve kirli Rick'im çok ateşli görünüyordu. Tişörtü dar ve göğsüne doğru gerilmişti, saçları arkada dağınıktı, bir kuş yuvası gibiydi, sadece sıkı küçük kıcını becerirken yakalanmayı ve çekilmeyi istiyordu.

"Ne?" dedi, birasından bir yudum alarak. "Bu bakış ne için?"

Şarabımı bitirdim. "Seni becermek istiyorum." "Bu kadar açık sözlü olmana bayılıyorum, Carl Brooks."

Ayağa kalktım. "Şimdi," dedim. "Seni şimdi becermek istiyorum."

Telefonunu kaldırdı. "Belki de yeni kurallarımızı test etmeliyiz? Katie'yi ara ve bir sakıncası olup olmadığını sor. Belki dinleyebilir. Belki dinlemek ister?" Gözleri umut doluydu. Pırıl pırıldı. Azgın.

Başımı salladım. "Telefon yok Rick. Sadece sen ve ben."

Nefesinin kesilmesini izledim. "Patronluk tasladığında çok seksi oluyorsun." Kendini masadan itti, avucunu kot pantolonunun kasıklarına sürttü. "Nereye?" dedi. "Beni nerede istiyorsun?"

Tam olarak ne istediğimi biliyordum. "Bu taraftan," dedim.

Onu kızın olduğu yerde, çarşafların hâlâ kızın koktuğu yerde becermek istiyordum. Onu merdivenlerin dibinde kıstırdım, ağzımın içinde homurdanana ve kemerimi karıştıranaya kadar onu sertçe öptüm.

"Sadece biz olduğumuzdan beri asırlar geçmiş gibi geliyor." Parmaklarını boxerımın içine soktu ve sikimi kavradı. "Beni istediğini bilmek iyi hissettiriyor."

"Tabii ki seni istiyorum," dedim ve bundan daha fazlası oldu. Parmaklarına doğru ittim. "Sana ihtiyacım var."

Ağzımı onunkine bastırdım ve kelimelerim boğuklaştı, ama onları yeterince iyi duydu.

Islak öpücüklerle tökezleyerek yukarı çıktık. Çılgın parmaklar, sert sikler ve kısa nefeslerle. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtım.

"Nerede olduğunu," diye fısıldadım. "Seni orada becermek istiyorum. Seni uyuduğu yerde becermek istiyorum. Seni götürdüğüm yerde uyumasını istiyorum. Onu götürdüğümüz yerde seni sevmek istiyorum."

İçime doğru inledi ve beni sertçe öptü.

Ben onun giysilerini çıkardım, o da benimkileri çıkardı ve onu üzerime çektim, üzerime çıkarken yatağa düştüm, elleri kalçalarımdaydı ve sırtı kavisliydi.

O kadar güzeldi ki. Sevimli gülümsemesi, dağınık saçları ve aç gözleriyle o muhteşem adam.

Sikimi yağladım ve o da kendini aşağıya bıraktı, sikim onu doldururken uzun bir nefes verdi.

Sonra bana yavaşça bindi. O kadar yavaştı ki beynim yandı.

Onu dikkatle izledim. Parmaklarımla sikini o kışarken yüzündeki kendinden geçişi izledim. Gözlerinin nasıl parladığını ve ağzının nasıl açık kaldığını izledim.

Ve her şeyi hissettim, onu hissettim.

"Seni seviyorum," dedim ve gözleri odaklandı. "Seni seviyorum Carl, hem de çok seviyorum."

Birbirimize baktık, birbirimizin içinden baktık ve söylenmemiş çok şey vardı.

Söylenmemiş olan ağır, kalın ve derindi. Asla terk etmeyen, asla hafiflemeyen, asla rahatlamayan ihtiyaç.

"Onu seviyorum," dedi. "O aradığım kişi." Sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

Başımı salladım ve sonra onu kendime doğru çektim, göğsünü göğsüme dayadım ve yüzünü tutup onu öptüm, bu sırada sikim derinlerde titriyordu.

"Ben de onu seviyorum," dedim.

Chapter SIXTEEN

Katie

Kaçınılmaz olanı görmezden gelebilecek kadar hayalperest değilim. Sperm donörünün teklifini kabul ettiğimde Samson'la ilgili yaz planlarımın büyük ölçüde rafa kaldırılacağını biliyordum. Umursamadığımdan değil. Umursuyordum. Samson ve ben çok çalışmıştık, aylarca antrenman yapmış ve bu sezon kros yarışlarına katılabilecek kadar formda olması için ona güvenmiştik. İyi durumdaydı ama çalışma saatlerimdeki azalmayla birlikte hırslarımın bir vites düşmesi gerekecekti.

Benim için sorun değildi. Bir yılımız daha olacaktı. Samson genç değildi ama hâlâ en iyi dönemini yaşıyordu. O ve ben zamanımızı alacaktık, bu yüzden yarış takvimimi evdeki tuvalet masamın çekmecesine koydum ve aklımdan çıkardım.

Ta ki Verity o Cuma günü Cheltenham Chase kros broşürünü takım panomuza asana kadar.

Ofiste atçı kızlardan oluşan küçük bir grup oluşturmıştu ve iş başlamadan önce orada bir araya gelmişler, kimin yarışacağı ve nasıl başarılı olacakları konusunda heyecanla konuşuyorlardı. Onlar atlarının formu, kimin kayıt yaptırdığı ve kimin avantajlı olduğu hakkında konuşurken ben mesafemi koruyarak telefonumla meşgulmüş gibi davranıyordum. Verity, Fleetwood Fancy adında 16.2HH'lik sıcakkanlı bir yarış kısırağı olan son atını yarıştıırıyordu. Fancy haklıydı, tüm hesaplara göre pazarlıktan sonra on dört bin dolar değerinde soğuk nakit para, ancak bu Faverley'ler için hiçbir şey değildi. Cep harçlığı.

Bu işin peşini bırakmalıydım, yani Prenses Verity'nin yaz boyunca hangi aptal süslü ata bindiğı kimin umurunda? Sezon bitmeden kısıraktan sıkılırdı ve ben de normalde peşini bırakırdım. Normalde.

Ama orada, bir elimde kahvem, diğ er elimde telefonumla, Ağustos sonunda o parkurda kimin kimin kıcını tekmeleyeceğı konusunda atlı sürtüklerin ağız dalaşını izlerken, oldukça fazla önemsediğ imi fark ettim.

Fleetwood Fancy'nin bir formu vardı ama Verity kendini sandığı kadar işine adamamıştı. O sadece görüntüyle ilgiliydi, ö zle değ il. Temel çalışmalar için zaman ayırmıyor, ısınma ve hazırlık için saatler harcamak istemiyordu. Neden yapsın ki? Tüm bunları onun için yapacak insanları vardı. Sonuç olarak, kendisi için hala yeni olan bir ata biniyordu ve elbette bu at onu neredeyse her şeyin üstesinden getirebilecek kapsamdaydı, ancak asla zirveye ulaşamayacaktı, zamanında değ il.

Ve bu bana bir şans verdi. Büyük bir tane değ ildi, ama omurgamda bir heyecan yaratmaya yetti.

Yani, Samson ve ben asla kazanamayacaktık, tüm etkinliğı değ il, ama bu önemli değ ildi, sadece o kibirli küçük ineğı yendiğ imiz sürece. Yeter ki bir şansımız olsun.

İçimde yine o soğuk pullu his vardı ve onu izlerken kalp atışlarım hızlandı. İ ş i ç antada keklik sanıyordu, Fleetwood Fancy'ye atlayacağını ve

Kısrak onu terletmeden zafere taşıyacaktı. Aklından bile geçtiğimden şüpheliyim, ikinci bir bakış bile atmayacağı bütçe açık artırma atımla değil. Samson ve benim ne kadar ilerlediğimiz hakkında hiçbir fikri yoktu, bir bütün olarak çalıştığımız, birbirimize güvendiğimiz, birbirimizi kalpten tanıdığımız o tatlı noktaya ulaştığımız hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bunu hiç yaşamamıştı. Bir atla yeterince uzun süre birlikte olmamıştı.

Paramı Jack'in kirası için saklıyordum ama Horseclub'a girdim ve en ucuz at römorklarına baktım. Yerel olarak binin biraz altında bir tane vardı. Beni oraya götürebilirdi. Paslı arabam onu gayet iyi çekerdi ve elbette kaygan ya da özel değildi ama işimi görürdü. İçimde bir kıpırtı vardı, Verity'ye üstünlük sağlamak için aptalca bir gurur arayışıyla kaçmak yerine biriktirmem ve odaklanmam gerektiğine dair bir kıpırtı. Sanki ofiste kışına tekme basmak zaten yeterli olmayacakmış gibi.

Ama asla para harcamadım, kendim için değil, gerçekten değil. Daha önce hiç karavanım olmamıştı, kendime ait bir karavanım yoktu ve tekrar zamanım olduğunda kesinlikle onu kullanacaktım. Bu bir yatırımdı. Faydalı bir yatırım. Hatta mantıklı bir yatırım.

Ben de aldım.

Hiç bakmadan parayı ödedi ve iyi hissettirdi. Gerçekten çok iyi hissettirdi.

Sonra Samson ve ben Cheltenham Chase'e katıldık.

Rick ve Carl'ın yanında çok rahat olmaya başlamıştım. Cennetten farksız bir rutinin içine girmiştım; her gün Carl'la birlikte ofise gidip geliyor, öğle yemeğini simitçide yiyor, sonra da Carl saatlerini ekstra işlerle geçirirken Rick'le birlikte Samson'a gidiyordum. Yemek yer, güler, bazen içer, sonra duş alır, sevişir, emer ve biraz daha sevişirdik, ta ki ben o muhteşem yatakta iki ateşli beden arasında kendi yerimde uyuyakalana kadar. Benim yerimde. Evet, benim yerimdi. Ne kadar da tatlı.

Anlaşmamızı neredeyse unutmuştım - bana zamanım için ödeme yaptıkları gerçeğini - çünkü gerçekte öyle hissetmiyordum. Artık yle hissetmiyorum. Yine de orada olacaktım. Onlara bunu söyleyecektim ve bunu düşünmüştüm de, ama yine de ödemem gereken bir hayalim vardı ve Jack'in karşı çıktığı ve bahçenin tehlikede olduğu bu dönemde, ayda üç bin dolar ihtiyacım olan paraydı. Kolay değildi ama gerçek buydu ve hafta sonu geldiğinde, anlaşmamız g e r e ğ i bunun benim faturalandırılabilir zamanım olduğunun bilincindeydim.

Yeni karavanımı almaya gitmek için berbat kıyafetlerimi giydiğimde kendimi bok gibi hissettim ve bunu önemsememeye çalıştım, birkaç saatliğine dışarı çıkacağımı ama onlar farkına varmadan geri döneceğimi söyledim. Ama o kadar basit değildi.

Mutfağa girdiğimde Carl domuz pastırması kızartıyordu ve Rick kokuyu duyunca suratını buruşturup ellerini burnuna götürerek yalandan ğryordu.

Rick Carl'a, "İtfaiyeciler domuz pastırması yemez," dedi. "Neden biliyor musun?"

"Aydınlat beni," dedi Carl.

"Yanan insan eti gibi kokuyor."

Carl elinde spatulayla ona doğru döndü. "Yamyamlık için bir reklam duyduysam eğer. Yum yum lanet yum." Kapı aralığında beni gördü ve aşağı yukarı baktı. "Günaydın, Bayan Horsey. Lanet olsun, jodhpurs giyen kadınlara bayılırım."

"Hey, güzel bayan." Rick gülümsedi. "Carl domuz pişiriyor. Biraz ister misin?"

Adaya oturdum ve Rick eğilip boynumu defalarca öptü. Kıkırdamama neden olan ıslak, özensiz öpücükler... Sonra bir ahududu patlattı ve ben de kıkırdandım, dilimi ona doğru uzattım.

Bunu söylemek çok kötü hissettirdi ama yine de söyledim. "Dışarı çıkmam lazım. Uzun sürmez, söz veriyorum."

Carl döndü ve bana baktı ama k ı z g ı n görünmüyordu. "Samson?"

Omuz silktim. "Sayılır. Bir karavan aldım, gidip onu almam gerekiyor." Saçlarımı at kuyruğu şeklinde topladım ve bağladım. "Kahvaltının tadını çıkar, sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Tantana yapmadan çekip gitmek istedim ama Rick bileğimi yakaladı. "Dur, dur, dur," dedi. "O kadar çabuk değil."

Ve sohbet zamanının geldiğini düşündüm, bana bunun bir Cumartesi günü olduğunu ve onların zamanında olduğumu hatırlattıkları, banka hesabımda bir tomar para ve hizmet etmem gereken iki şişman horoz olduğunu hatırlattıkları sohbet. Ama bu sadece benim suçluluk duygumdu. Tabii ki öyleydi.

Rick, "Bunu gizli tut," dedi. "Şu yeni fiyakalı karavanın nerede?"

"Hartpury," dedim. "Uzak değil. Pek havalı sayılmaz..."

Rick Carl'a baktı ama Carl Rick'e değil, bana bakıyordu. "Geleceğiz," dedi, aynen böyle. Sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi. "Ama önce pastırmanı ye."

Dışarı çıkarken Carl Range'e bip sesi çıkardı ama ben başımı salladım.

"Ne?" dedi. "Bende çekme çubuğu var, benimkini alabiliriz." "Ama benimkine bağlayabilmem lazım," dedim. "Ben şovlar için yapmam gerekiyor. Yapabilirim."

Boktan arabama ve tekrar bana baktı. "Eğer eminsen."

"Eminim."

Omuz silkti. "Tamam o zaman."

Böylece Rick ve Carl külüstür Katiemobil'e doluştular. Onları orada, tımar takımlarının, eyer sabununun ve eski takım parçalarının arasında görmek komikti.

"Lüksün zirvesi," diye güldüm ve yaşlı hayvanı vites taktım. Yanımdaki Carl'a baktım, her zamanki gibi bunun için fazla güzel giyinmişti. Gömleği pahalı ve fazlasıyla temizdi, kot pantolonu hayatında hiç çamur görmemişti. Ve ayakkabıları. Zavallı lüks ayakkabıları.

"Beni kontrol ettiğini görmediğimi sanma," dedi.

Rick koltukların arasına eğildi ve tenim o yakındayken yaptığı o hoş, küçük ürpertiği yaptı. "Bu bok için giyinmemişsin, Carl." dedi. "Bu bok için asla giyinmezsin."

"Bunu Bay Açık Hava söylüyor. Ahırda biraz zaman geçirince kendini Çiftçi piç Richard sanıyorsun."

"Ata bindim," dedi Rick ve dikiz aynasından sırtıtışını gördüm. "İş ciddileşiyor."

Carl kaşlarını kaldırdı. "Hiç ata bindin mi?" "Samson," dedi. "Katie bana bir ders verdi."

Bu bir ders değildi ama ben de karışmadım. Eşeğe binmekten fazlası değildi, bahçede bir aşağı bir yukarı yürüdük ama onun şovunu bozmak istemedim.

"Söylemedin," dedi Carl ve yemin ederim bir kıskançlık kokusu aldım. Bu Rick'i güldürdü.

"Kapıdan geri döndüğümüzde sikini çıkardın. Aklımdan çıkmış."

"Sen de deneyebilirsin," dedim. "Eğer istersen."

Ama Carl yüzünü buruşturdu. "At benden nefret ediyor," dedi. "Beni kovalar, sonra da çığner."

"Beni seviyor," diye böbürlendi Rick. "Dün çağırdığımda geldi, ona nane şekeri verdiğimi biliyor."

"Bir kuruş için her şeyi yapar," dedim ama Carl başka bir şey söylemedi.

Karavan oldukça boktandı ve bunu biliyordum. Ama benimdi. Gülümsemeden duramadım.

Carl onu biraz tekmeledi ve eleştirel gözlerle inceledi. "Bu güvenli, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, sağlam görünüyor."

Rick arka kapağı açtı. "Samson buna bayılacak, kendi kişisel şoför hizmeti."

Carl içerideki zeminin üzerinde zıpladı, **t a n g ı r d a y ı p** yankılandı. "Bunun güvenli olduğuna emin misin?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, güvenli. Kenarları kaba s a b a , tamamen boktan bir yer değil."

"Senin sözüne güveniyorum," dedi.

Rick onu böğründen dürtükledi, sonra da mükemmel saçlarını karıştırmak için kafasından yakaladı. "Bunu eleştirme, huysuz surat. Bu harika bir şey."

Carl onu itti ve bir ayağını kışına doğrultarak sağlıklı bir tekme attı. "Hiçbir şeye vurmuyorum, sadece güvenlik bilincim var. Üzgün olmaksızın güvende olmak daha iyidir Rick."

Beni güldürdü. Beni hep güldürürler. "Ben iyiyim," dedim. "Mutluyum. Uzun zamandır bunlardan bir tane istiyordum."

"Peki," dedi Carl ve ellerini kaldırdı. "O zaman senin adına çok mutluyum."

Armatürleri kontrol ettikten sonra arabamı getirdim, geri geri giderken kendimi rezil etme ihtimaline karşı nefesimi tuttum ama etmedim. Tam hizaya getirdim.

Bu işi kendim yapmaya kararlı bir şekilde arabayı bağlarken onları bir kenara salladım ve römorku çekerek uzaklaşırken deli gibi sırtıyordum.

Rick, "Sen harika bir hatunsun Katie," dedi. "Harika bir kız, değil mi Carl?"

"Etkilendim," dedi. "Gerçekten de harika."

Kendimi dünyanın zirvesinde hissettim.

Karavanı bahçeye çıkardık ve Jack'e göstermek istedim ama Jack ortalıkta görünmüyordu. Aslında onu günlerdir görmüyordum, minibüs nadiren orada oluyordu. Onu aramaya çalıştım ama telesekreter çıktı.

"Ben Katie," dedim. "Sadece kontrol ediyordum. Bir karavan aldım, ahırın o r a y a park ettim. Umarım iyisindir. Yakında görüşürüz."

Rick Carl'a, "Şuna bir bak," dedi ve Carl koşarak ahırın yanından geçip tarlaya doğru ilerledi.

Carl bana bakarken kalbim çarpıyordu ve gözlerinde bir bakış vardı. Bir ağırlık. Bir ihtiyaç. "Yapmak zorunda değilsin," dedim. "Geri dönebiliriz."

Ama o başını salladı. "Hadi gidip şu tüylü çocuğu görelim."

Rick kapıya çıkmış, kollarını sallayarak Samson'ın adını haykırıyordu. Çok komikti Rick. Onunla ilgili her şey çok komikti. Yanına tırmandım ve çağrıya katıldım ve toynakların gümbürtüsü gürleyerek geldi. Samson

Her zamankinden daha geç durdu ve yemin ederim Carl'ı sinirlendirmek içindi. Samson ona göz ucuyla baktı ve biraz da homurdandı; bu beni ürpertti ve belki biraz da gülümsetti.

"Sana söyledim," diye inledi Carl. "Benden nefret ediyor. Beni çiğner, sana söylüyorum. O canavar benim kanımı istiyor."

"Yapmaz!" Kıkırdadım. "İyi olurdu."

Ama Carl onu okşamaya çalıştığında başını savurdu ve Rick'in etrafından dolanarak ceplerini karıştırmaya başladı. Rick'in naneli şekerleri vardı, haksız bir avantajdı bu.

Rick, "İstersen sen de binebilirsin," dedi. "Daha çok vaktimiz var."

Baştan çıkmıştım. Carl'a baktım ve sabırsız görünmüyordu. "Nasıl istersen," dedi. "Zaten arabayı sen kullanacaksın, sanırım bu bizi senin keyfine bırakıyor, tabii Cheltenham'a kadar yürümeyi planlamıyorsak."

Tüylü oğluma baktım ve onun sırtına atlayıp dörtmala ortak alana gitme dürtüsü güçlüydü, ama başka dürtüler de vardı.

Karnım gıdıklanıyordu. Kaşınıyor, tuhaf hissediyor ve hafifçe çarpıyordu. Tam olarak cinsel olmayan bir şeyin zonklaması gibi tanımlaması zor bir şeyle sarsılıyordu. Önümdeki iki adama baktım ve onlara, rahat tavırlarına, nazik gözlerine hayran kaldım. İkisinin de sabrına. Bana ve Samson'a ayırdıkları zaman. İlgileri.

Rick'in cebinde özellikle Samson için nane şekerleri vardı ve Carl karavanımı kontrol edecek kadar ilgiliydi.

Benim paslı eski arabama binecek ve bebeğimi görmek için çamurların içinden geçecek kadar önemsediler.

Önemsedile

r. Ben de

öyle.

Gıdıklanma hissi içimi ısıttı ve ayak parmaklarıma kadar yayıldı.

"Hadi eve gidelim," dedim.

"Eve mi?" Carl Rick'e baktı ve Rick gülümsedi.

İkisi de gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

"Eve," dedim.

At ve saman kokuyordum ve bunu biliyordum. Çocuklar alt katta müzik dinlerken hızlıca bir duş aldım, karnım çırpınıyordu ve amım sıcacıktı.

En iyi elbiselerimden birini seçtim ve sütyensiz giydim. Kloş, uçuşan ve biraz da kısaydı. İç çamaşırı olmadan göğüs uçlarımın görüldüğü soluk mavi bir halterneck. Ama bunun bir önemi yoktu.

Her yeri tıraş ettim ve kendimi boşaltma dürtüsüyle savaştım. Gerçek anlaşıma sadece bir kat aşağıda bekliyordu, sıcak ve azgın ve çok daha iyi.

Kendime parfüm sıktım, saçlarımı taradım ve sırf bu yüzden külot giymemeye karar verdim.

Çünkü bunu istediğimi bilmelerini istiyorum. Çünkü o kadar azgınım ki başka bir şey düşünemiyorum.

Rick hafif bir öğle yemeği hazırlamıştı. Süslü soslu büyük bir kase salata. Çocuklar çoktan adaya yerleşmiş ve yemeye hazır bir şekilde beni bekliyorlardı.

Carl göğsüme baktı ve meme uçlarımın gururla dikildiğini biliyordum.

"Güzel elbise," dedi.

Aralarındaki uca oturdum ve Rick eğilerek kolunu belime doladı. Dilini omzumda gezdirdi ve delici aletin klitorisime değeceği düşüncesiyle amım sıkıştı. "Seni yiyip bitirebilirim." Sırıttı ve elimi tutup bacaklarının arasına, kot pantolonunun şiştiği yere koydu. "Açlıktan ölüyorum," dedi. Sonra sırıttı, biraz salata çıkardı, bir domatesi çıkırdattı.

Carl bana bir şarap doldurdu, ben de biraz içtim.

Bir kaşını kaldırdı. "Biraz çakırkeyif olmayı mı planlıyorsun?"

Başımı salladım. "Uzun bir hafta oldu, belki birazcık." Beni tekrar doldurdu, sonra Rick'e bir bardak doldurdu ve kendi bardağını kaldırdı.

"Uzun, başarılı bir haftaya ve Katie'nin yeni karavanına," dedi. "Şerefte."

Rick, "Amin," dedi ve sırtına vurdu. "Amin."
Gülümsedim.

Gerilim o kadar sıcaktı ki hissediliyordu. Adamlar yemek yerken birbirlerine bakıyorlardı ve ben onların zihinlerini birleştirdiklerini, kelimeler olmadan konuştuklarını ve konunun ben olduğumu hissediyordum. Sinir, istek ve beklentinin baş döndürücü tınısı beni gerginleştirdi. Biraz yedim ve sonra içtim. Şarap gevrek ve meyveliydi ve beni ısıttı. Sıcaklık karnımda çiçek açtı, uyluklarımın arasına yayıldı ve onları taburemde sıkıyordum, demlenmekte olan şeyin düşüncesiyle koltuğumda kayıyordum.

Carl çatal bıçak takımını yere bırakırken kalbim biraz tekledi. Ağzını peçeteyle sıvazladı ve bu çok seksiydi. Her zaman öyleydi.

Rick'e, "Çok lezzetliydi," dedi.

Rick, "Tatlı kadar lezzetli olmayacak," dedi. Ve bana baktılar, ikisi de bana baktı.

"Çikolata." Rick dudaklarını yaladı. "Bir süredir canım çikolata çekiyor."

Oh. Oh lanet olsun.

"Ne düşünüyorsun Katie?" Carl sordu. "Rick'in çikolata için yeterince iyi olduğunu düşünüyor musun?"

Sinirlerim boğazıma düğümlenmişti ama klitorisim kıvılcımlar saçıyor, vızıldıyor ve çaresizlik içinde kıvranıyordu. Başımı salladım.

Carl benim tabağımı alıp kendi tabağının üzerine koydu, Rick'in gözleri parlıyordu ve kirliydi.

Rick'in bu yönü her zaman nefesimi keserdi. Ansızın ortaya çıkar, bir kobra gibi yükselir, hızlı ve hipnotize edici olurdu.

Rick kirli bir çocuktü. Rick kaba, pis ve kesinlikle doyumsuzdu.

Taburesinde döndü ve bacaklarını açtı, sonra beni çağırdı, yanındaki adanın üstünü okşadı.

Taburemden kayarak yanına gittim, Carl salatayı kaldırırken far ışığında kalmış bir tavşan gibiydim. Rick ayağa kalkarken ürperdim. Arkama geçti, göğsünün sıcaklığı sırtıma değdi ve sonra beni belimden kavradı,

Beni adaya doğru bastırırken ellerini omuzlarıma koydu.

Halterneck'imi gevşetip aşığı doğru çekti ve göğüslerimden kayarak onları mermerin soğuşuna maruz bıraktı. Eteğimi çekiştirerek kalçalarımın üzerine attı ve külotsuz olduğumu fark edince inledi.

"İşte bizim kızımız," diye homurdandı. "Bu çok ateşli."

Kıçımda sıcak ellerini hissettim ve dizlerinin üzerine çöküp kalçalarımı araladı. Dili yarığımı yalamaya başladı, kıvrıldıkça klitorisime doğru ilerliyordu. Gözlerimi Carl'dan ayırmıyordum ve o da bana bakıyordu. Kot pantolonunun içindeki canavarın dışarı çıkmak için zorlanan hatlarını görebiliyordum.

Rick yarığımı yalarken nefesim hızlı ve hırıltılıydı. Parmaklarımı uzatıp adanın kenarını kavradım, Rick iki parmağını amımın içine daldırıp çevirirken yanağımı mermere bastırdım. O noktayı bulduğunda inledim ve sertçe çalıştı, o kadar sertti ki işeyebileceğimi sandım. Umursayacağından şüpheliyim.

Ve sonra durdu. Durdu ve beni nefes nefese bıraktı.

Elleriyle kıçımın yanaklarını kavradı ve iyice açtı, Hava serindi ve ben açıktaydım. Kendimi çok açıkta hissediyordum.

Beni yaladığında haykırdım.

Carl bana doğru bir adım attı ve parmaklarını çenemin altına koydu. Başımı yukarı kaldırdı ve gözleri aç ve karanlıktı.

"Bana bak," dedi.

Başımı salladım.

Rick göt deliğimi dillerken kendimi çok çıplak hissediyordum, gözlerim Carl'ınkilerdeydi. Kıvılcımlı ve gıdıklayıcıydı ve kesinlikle harikaydı.

Dili içimde ilerlerken parmakları klitorisimde çalışıyordu ve kalçalarım o kadar sert titriyordu ki Rick beni öne doğru iterek adanın ağırlığını daha fazla almasını sağladı. Yüzümü Carl'ın kasıklarına doğru itti. Dudaklarım

ve ben onun şaftını hissedebiliyordum. Nefesinin altında tısladı ve kalçalarını oynattı, ben de ona sokuldum.

Davet etmek için ağzımı açtım ama gözlerimi ondan ayırmadım. Rick ayağa kalktı ve yanıma doğru uzandı. Zeytinyağını aldığı için içgüdüsel olarak başımı çevirdim, ve karnım sıkıştı.

Carl yüzümü tekrar ona çevirdi. "Ben," dedi. "Gözlerini benden ayırma. Seni görmek istiyorum."

"Evet," dedim.

Saçlarımı düzeltti ve güzel hissettirdi, kıcımın çatlağında çiseleyen yağ da öyle. Gıdıklandım ve nefesim kesildi.

Rick'in parmakları sıcaktı. Yağı her tarafıma, klitorisime kadar sürdüler ve kendimi çok kaygan, çok kaygan hissettim.

Kemerinin açıldığını duydum, sonra fermuarını ve kendini yağlarken avuçlarının çıkardığı yumuşak sesi.

Başparmağını kıcıma soktu ve tekrar nefesim kesildi. Ve sonra inledim.

Yüksek sesle.

Bayıldım.

Bunu çok istedim.

"Pis kız," diye fısıldadı Carl ve gülümsüyordu.

Rick'in başparmağını geri ittim. "Lütfen," dedim. "Daha fazla." "Merak etme." Rick'in sesi ağırdı. "Daha fazlasını alacaksın,

bebeğim. Çok daha fazlası."

Bana daha fazlasını verdi. En azından iki parmağını ve onlar içeri kayarken nefesimi emdim. Parmak eklemleri arasında daireler çizdi ve gevşediğimi, gerildiğimi hissettim; bu kirli ve muhteşemdi.

Carl kemerini gevşetti ve ben inledim. "Evet," dedim. "Ver onu bana..."

Sadece kafasını ve birazını alabildim. Onu dişlerimin arasına sığdırmak zordu ama gittikçe daha iyi oluyordum. Çenemi gevşettiğimde parmaklarını saçlarıma doladı ve beni sıkıca tuttu.

daha fazla itti. Boğazımın arkasına çarptı ve öğürme refleksiyle nefes aldım.

Zevkten inledi.

"Sakin ol," dedi. "Sakin ısırma."

Rick parmaklarını kıcımdan çekene kadar neyi kastettiğini merak ettim. Kendimi boş ve açık hissettim ve sonra onun kalın başının açık deliğime bastırdığını hissettim.

Carl sikini ağızıma sokmaya devam etti ve ben biraz kıpırdandım, sikinin etrafında ciyakladım.

Rick, "Bunu dört gözle bekliyordum," diye inledi ve sonra itti.

Kalçalarımı itti ve kavradı ve ben gerilirken kendini içime soktu.

Aman Tanrım, çok büyüktü. Aman Tanrım, acılı, sıkı ve keskindi. Aman Tanrım, sonuna kadar ittiğinde çok iyi hissettirdi.

Anal sevdiğimi biliyordum. Bu hissi çok seviyordum. Gözlerimi kapattım, Carl'ı emdim.

Rick bir kez daha itmek için çekildiğinde yine gıcırdadı.

"Kıçın h a r i k a hissediyor," diye tısladı. "Oh tatlı Lanet olsun."

Carl'ın siki ağızımın içinde seğirdi. "Becer onu," dedi. "Sik onu Rick, o daracık deliği gevşet." Elleri altıma uzandı, meme uçlarımı çimdiklemek için göğüslerimin altına kaydı.

Ben kusana kadar boğazıma bastırdı.

"Aferin kızıma," diye homurdandı. "Em beni."

E m d i m . Rick kıcımlı alırken emdim, inledim ve biraz kıvrandım.

Acıttı ve sonra acıtmadı. Hiç acımayana kadar acıdı.

Bacaklarımı daha geniş açtım, ona doğru ittim ve bu hoşuna gitti.

"Siktir," diye güldü. "Kahretsin Carl, şu bizim tatlı küçük Katie'ye bak. Kıçına bayılıyor."

"İkinizin de ortak noktası olan bir şey," dedi ve sözleri klitorisimin karıncalanmasına neden oldu.

Ağzımdan çekildi ve ben nefes nefese kaldım. "Daha sert," dedim. "Beni sert sik, Rick."

"Benim için zevkti," diye inledi ve sonuna kadar soktu.

Carl kenara çekildi ve sonra bizi terk etti. Onun uzaklaştığını görünce kalbim duracak gibi oldu ama Rick hızını artırdı. Elini enseme bastırdı ve beni sıkıca tuttu. "Göt deliğinle sik beni," diye tısladı. "Çalıştır onu."

Kalçalarımı oynattım, ona doğru eğildim, parmakları klitorisime vurmak için kalçamın altından geçerken haykırdım.

Sonra Carl elinde şu ayaklı aynalardan biriyle geri geldi. Önüme yerleştirdi ve benim açımdan görüntüyü kontrol etti.

Rick'in yüzünü gördüm, gülümsemesini gördüm, oradaki şehveti gördüm. Beni ateşe verdi.

Gözleriyle karşılaştım ve daha fazlası için yalvardım, daha sert olması için yalvardım, lanet kıcımlı sikmesi için yalvardım ve ne kadar kirli hissettirdiği umurumda değildi, hepsini istedim.

Carl ikimizin de arkasında belirince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onu aynada gördüğümde Rick'i de gördüm ve Carl onu öne doğru iterken Rick şok içinde sarsıldı.

Rick'in ağırlığı üzerime bastırdı ve bu iyi hissettirdi. Göğsü sırtıma bastırdı ve ben onun altında inlerken kalçalarını hareket ettirdi, daireler çizdi ve gıcırdattı. Rick'in kot pantolonunu çekiştirirken Carl'ın gözlerini izledim. Aşağı indiğini hissettim, kot çıplak kalçalarım sertçe vuruyordu.

"Siktir," diye tısladı Rick, tam kulağımın dibinde.

Carl zeytinyağını aldı ve yukarıdan damlattı.

Rick sikmeye devam etti, beni pompalamaya devam etti ama inliyordu. "Evet," diye homurdandı. "Becer beni Carl. Kıcımlı sik."

Carl'ın kolunu kaldırdığını gördüm ve Rick haykırdı, vücudu sırtıma yaslandı ve hareketsiz kaldı, siki kıcımın derinliklerindeydi ve Tanrım, cennet gibiydi.

Carl pozisyon değiştirdi, Rick'e doğru bastırırken başını geriye eğdi ve ben fazladan ağırlığı, fazladan baskıyı hissettim.

Harika hissettirdi. İki kişinin altında bu kadar sıkı bir şekilde sabitlenmek kirli ve lezzetli hissettirdi.

Carl içeri iterken Rick haykırdı ve ben bunu hissettim, acısını hissettim. Ağız boynuma karşı sıcaktı, nefesi hırıltılıydı. İkinci kez itmek için dişlerini sıktı ve bunu da hissettim.

Sonra Carl Rick'i sert ve derin bir şekilde, homurdanarak ve inleyerek sikti. Taşakları altındaki Rick'in taşaklarına, Rick'in taşakları da bana çarparken sert ve derin. Her şeyi duyabiliyordum.

Carl Rick'i, Rick de beni becerdi ve aynadaki görüntü inanılmazdı.

Hepimiz inledik, homurdandık, kasıldık, kıvrandık ve kesik kesik nefesler aldık.

Tanrım, her şey vardı.

Carl bir eliyle Rick'in saçını, diğer eliyle de benimkini tuttu ve aynada göz göze geldik.

O pis bir gülümseme takındı, Rick de takındı ve ben güldüm, çılgına döndüm, dişlerimi sıktım ve sonra daha fazlası için yalvardım.

Rick bana daha fazlasını verdi. Beni sikerken Carl'ın sikinin üzerinde kendini sertçe sikti ve siki gerildi, seğirmeye başladı. Nefesindeki gerginliği hissettim.

"Geleceğim," dedi. "Boşalacağım, Carl." Carl homurdandı.

"Kahretsin Carl, boşalacağım!"

Carl'ın kalçaları daha sert, daha hızlı çarptı. Gözlerini kapattı. "Gel," diye inledi. "Şimdi..."

Ve onları hissettim, ikisini de hissettim. Kasılıyor, itiyor ve akıllarını kaybediyorlardı. Carl taşaklarını Rick'in içine boşaltırken Rick de taşaklarını benim içime boşaltıyordu ve bu çok güzeldi.

Çok güzeldi.

Bir yığın ağır, sıcak vücut, terliyordum ve nefesim kesilmişti, sert mermere yapışmıştım ama asla hareket etmemelerini istemiyordum.

Serbest bırakılmak istemedim.

Ne Şimdi, ne de altı ay
sonra. Hiçbir zaman olmaz.

Chapter SEVENTEEN

CARL

"Rahatla," dedim. Yolcu koltuğuna uzandım ve Katie'nin sırtını, omuzlarını kavrayacak şekilde bana doğru eğdim. Gergindi, takım elbise ceketinin altında kasları düğümlenmişti. Ben parmaklarımı kullanırken kamburlaştı ve sonra nefes verdi, biraz gevşedi. "Bu senin ilk görev haftan. Ayaklarının yere basması zaman alır."

"Sadece başarılı olmak istiyorum," dedi.

Belki de hepsi buydu. Belki de içimdeki ses yanılıyordu ve Katie eğitim programına tamamen katılmıştı. Belki de Katie'nin içinde kovalamacanın ve yakınlaşmanın heyecanını arzulayan küçük, sert bir pazarlamacı kadın vardı ve bunun kendini sümüklü kız kardeşiyle karşı karşıya getirmekle hiçbir ilgisi yoktu.

Ben hallederim. Lanet olsun, anladım. Satış, performansa dayalı bir kariyerdir ve üzerinizdeki baskı arttıkça artar. Her zaman hırslıydım, liderlik tablosunun zirvesine çıkma, daha büyük anlaşmalar, daha iyi anlaşmalar, daha etkileyici müşteriler getirme ateşiyle yanıp tutuşuyordum.

Ama Katie son birkaç gündür farklı görünüyordu. Arabamda oturan kız, yüzünde esintili bir taşra gülümsemesiyle bize gelen o kaygısız kız değildi. Bu Katie çelik gibi ve kararlıydı, kazanma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Gözlerimin önünde değişiyordu, arama kayıtlarını dinlemek ve performansındaki açıkları bulmak için istikrarlı ziyaretlerini feda ediyordu.

Gelişmek istiyorum, derdi. Elinden gelenin daha azını yapmanın ne anlamı var? En tepeye çıkmak için çabalamamanın ne anlamı var?

Onu da anladım.

Yine de, akrabaliğa rağmen, bir şekilde onun için bir kayıp duygusu hissetmekten kendimi alamadım, masumiyetin lekelenmesi. Eğitim programımın onun gözlerindeki güneş ışıltısını çaldığı ve yerine kum v e köz koyduğu hissinden kurtulamıyordum.

Etkilenen tek kişi Katie değildi. Eğitim odasındaki atmosfer patlamaya yetecek kadar gergindi. Herkesin karnında bir miktar ateş vardı, herkes kazanmanın peşindeydi.

Verity bile. Özellikle Verity.

David'in küçük prensesiyle paylaştığı sözler işini görmüştü. Sonrasında sessiz ve uyumlu davranmış, gözünü toptan ayırmamıştı. Cesaret ve köz, bir tane daha. Sağlıklı rekabet için her şeyi yaparım ama bu daha derin hissettirdi, tatsızlığa doğru gidiyor.

"Bugün o gün," dedi Katie. "Liderlik tablosunda adımın yanında bir tik işareti istiyorum. Katie Serena Smith, on puan, sınıf birincisi."

"Peki Verity yok mu? Haksız mıyım?"

Omuz silkti. "Verity'nin ne yaptığı neden umurumda olsun ki?"

Umursadığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. "Liderlik tablosundaki tik işaretini unut," dedim. "Sadece hattın sonundaki kişiye odaklanın. Doğru soruları sor, sohbet et. Tek yapman gereken bu."

Başını salladı. "Elbette, patron."

"İşte benim kızım."

Omuzlarını son bir kez sıktım ve arabanın kapısını açıp bana bir gülümseme gönderdi.

"Bugün o gün," dedi tekrar. "Bunu hissedebiliyorum."

Liderlik tablosuna ilk işareti koyan, benim ilk bahsim olan Ryan oldu. Sabahın ortasında, daha fazla iş bilgisi arayan hayal kırıklığına uğramış bir teknoloji direktörüne doğru zamanda doğru bir sunum yaparak harika bir çağrı yaptı. Yüzü bir tabloydu, kazananın yürüyüşünü beyaz tahtaya taşıırken ve isminin yanındaki işareti koyarken saf mutluluk. Onun adına sevinmiştim. Evde genç bir çocuk, asgari ücretin üzerinde bir kariyer için ilk gerçek şansı. Elini sıktım ve sırtını sıvazladım; delikanlı ağlayacak gibi görünüyordu.

Tuhaf bir olgudur ki, ilk işaretleme yapıldıktan sonra işler gerçekten yoluna girer. Onu bir diğeri izledi, Leanna adında zeki bir kız, daha küçük bir fırsat, ama iyi bir fırsat ve sonra bir diğeri, okulu bıraktığından beri teknik destekte çalışan en büyük stajyerimiz Nick tarafından keşfedilen kuzeydeki bir lojistik şirketinde uzun vadeli bir fırsat.

Simitlerimizi yerken Katie sessizdi. Çarkların döndüğünü, karnındaki paniğin gerginliğini hissedebiliyordum.

"Bunun için kemirmesine izin verme," dedim. "Bir şeyi yargılamak için henüz çok erken."

Gözlerini tabağına dikti. "Sadece benim olmamı istedim." "Artık her an sen olacaksın."

Ama ikna olmuş görünmüyordu.

Ofisin önüne geldiğimizde iç geçirdi. "Ya bunu yapamazsam? Bu sigorta değil Carl. Bu bir zor. Karmaşık."

"İşte burada düşünüyorsun," dedim. "Zor olmasını bekliyorsun. Telefonu korkuyla açıyorsun. Belki biraz da çaresizlikle."

"Ne yapabilirim ki?" Gözleri delici ve güzeldi. Tam göğsümden vurdular. "Sen olsan ne yapardın?"

"Nefes alırdım. Kendi alanımı bulurdum. Çağrı gelmeden önce doğru kafa yapısında olduğumdan emin olurdu. Sonra bir konuşma yapardım ve nereye gittiğini görürdüm." Gülümsedim. "Baskı yok Katie. Baskı tamamen senin kafanda."

Emniyet kemerimi açtım ama elini koluma koydu. Kıpırdamadan durdum ve gösterge panelinin kumandalarına uzanırken onu izledim.

"Gülme," dedi ve yanaklarında bir kızarma oldu.

Ne yaptığını anladığımda gülümsedim. "Ben asla gülmem," dedim. "Asla."

Nefes aldı ve açılış melodisi duyulduğunda gözlerini kapattı. "Bunu benimle yapar mısın?"

"Her zaman," dedim ve elini tuttum.

Otoparkta Rocky şarkısını söyledik, ta ki o kelimeleri çıkaramayacak kadar kıkırdayana, gerginliği geçene, gözleri parlayana ve nefesi düzensiz ama özgür olana kadar.

Ve sonra benim mavi gözlü kızım başardı. Kendini buldu, doğru zamanda doğru çağrıyı yaptı ve öğle yemeğinden sadece beş çağrı sonra liderlik tablosunda yerini aldı.

Daha fazla gurur duyamazdım.

Stajyerlerin yarısı Cuma öğleden sonra tahtaya bir tik işareti koymuştu ve koymayanlar da yaklaşıyordu. Verity de yaklaşanlardan biriydi ama isminin yanında hâlâ boş bir beyaz alan vardı.

Konuşmalar gittikçe daha kaygan, daha becerikli hale geliyordu. Herkes oyun bitmeden önce nihai sonuca ulaşmak için çabalarken atmosfer uğulduyordu ve Katie bir gözü saatte, hareketli ve düzgün konuşarak alev alev yanıyordu.

Ryan ikinci ipucunu tahtaya yazdığında haftanın galibini bulduğumuzu düşünmüştüm ama kendimi aşmışım. Katie'nin araması büyük bir Welsh şirketinin CTO'su ile bağlantı kurduğunda, müşteri adayı ayrıntılarını aktarmak için masasında oturuyordum.

tarım tedarikçisi. Kusursuz girişinden, soru sorma ve yakınlık kurmanın neşeli dansına ve nihayet kapanışa kadar her şeyi dinledim.

Gözlerindeki heyecanın ısıltısını, bir kazananın peşinde olduğunu bilen birinin parlak gülümsemesini izledim.

Bu beni heyecanlandırdı.

Beni sarhoş etti.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

"Başardım!" dedi bağlantıyı keserken. "Bir toplantı istiyor! Bütçe falan ayırmışlar!"

Onu birinciliğe taşıyan ve gerçek bir yarışmacı olduğunu gösteren ikinci işareti yapmak için bir roket gibi atış yaptı. Ryan bunu iyi karşıladı, başarısından dolayı onu içten bir memnuniyetle kutladı. Bu onu daha da çok sevmeme neden oldu.

Ayağa kalktığımda Katie kendini zor tuttu, olduğu yerde küçük bir sıçrama yaptı ve elleri zafer yumrukları halinde sıkıldı. Elini sıkamak için ona doğru bir adım attım, ama o bunu tamamen atladı, kollarını boynuma atacak kadar uzun süre çevremizi unuttu.

"Başardım!" Kulağımın dibinde nefes nefese bir kıkırdama.

Ellerimi beline koyarak onu tekrar profesyonel bir mesafeye yönlendirdim ve o da diğer arayanlara baktı, aşırı aşinalığını fark edince gözleri büyüdü. Ama önemli değildi, çünkü kimse bize bakmıyordu.

David Faverley'e bakmakla meşguldüler.

Eğitim odasının önünde durmuş, yanında İnsan Kaynakları'ndan iki kıdemli üye olduğu halde gözleri beyaz tahtada geziniyor ve skorları süzüyordu.

Gruba hitap etmeye hazırlanırken bir sessizlik çöktü, insanlar konuşmalarını tamamlayıp kulaklıklarını çıkarırken telefon konuşmaları azaldı. Büyük patronun kendine has bir havası vardı; lacivert giyinmiş, koyu bordo kravat takmıştı ve gümüş rengi saçları düzgün ve şekilliydi. Topamları hesaplarken başıyla onayladı ve benim de uzun zamandır fark ettiğim gibi ekibimizin sağlam bir performans gösterme yolunda ilerlediğini anladı.

Ve bizim tatlı küçük Katie'miz de öyleydi.

Onu yanıma çektim, profesyonel mesafeye lanet olsun, vücudu gerginleşmişti, heyecanı sıfıra inmişti.

"İyi günler," dedi David odadakilere. "Daha önce gelemediğim için özür dilerim ama sizi temin ederim ki Carl'dan gelişiminiz hakkında çok şey duydum. Umarım bizimle geçirdiğiniz ilk birkaç haftadan keyif almışsınızdır, öğrenme eğrisinin yoğun olduğunu ve uyum sağlamanın zor olduğunu biliyoruz, ancak çabanızın karşılığını alacağınıza söz veriyorum."

Her zamanki tanıtımları yaptı, şirket hakkında genel bilgiler verdi, eğitim programı sonrasındaki fırsatlardan bahsetti ve herkesin gösterdiği çabadan ne kadar gurur duyduğunu anlatan bir motivasyon konuşması yaptı. Çok iyi çalışmıştı, gözleri masalar arasında sürekli hareket ediyor, samimiyetini göstermek için göz teması kuruyordu ama ben onu çok iyi tanıyordum. Bize doğru bakma, Katie'ye, küçük yıldız oyuncusuna bakma dürtüsüyle savaştığını fark edecek kadar iyi.

Buna karşı koyduğuna sevinmiştim çünkü Katie'nin gözleri kısılmıştı, dudakları gerilmişti, bakışları onun dışında her yerdeydi. Parmaklarını kendi parmaklarımla birleştirdim, hafifçe kenetledim ve elini arkamda, düzgünce tutabileceğim bir yere çektim. Ben sıktım, o da sıktı, yanıma biraz daha sıkı bastırdı.

Kurumsal çevremde bile hissettiklerimi babasından saklamak bana çok yanlış geliyordu. Kolumu beline dolayıp ona sarılmaktan, mesafeyi açması ve babasıyla konuşması için onu cesaretlendirmekten başka bir şey istemiyordum. Elini tutardım ve ona ne kadar harika olduğunu, ne kadar sıkı çalıştığını, ne kadar iyi iş çıkardığını söylerdim. Ne kadar gurur duyduğumu, onun da ne kadar gurur duyması gerektiğini.

O narin parmaklarını kalbimin etrafına dolamış ve onu nasıl çalmıştı. Rick'inkini de.

Tüm bunları söylemek istiyordum ama David cebinden bir avuç altın zarf çıkarıp

yıldız sanatçılardan ilki bir tane talep etti, hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım.

Katie kaçınılmaz olanı anladığında elini benimkinden çekti ve o daha adını söylemeden kaçmasını, kuyruğunu kıstırmasını ve onu elinde altın bir zarf ve yüzünde yumurta ile bırakarak ortadan kaybolmasını bekledim. Ama yapmadı. Kıpırdamadan durdu, sert yüzlü ve gergindi ama olduğu yerde kalmıştı.

Ryan'ın adı okunduğunda alkışlamaya başladım ve zarfını alırken gülümsemesi odayı aydınlattı. David elini sıktı, olağanüstü bir sonuç için onu tebrik etti, eğitimin ilk aşamasında iki liderlik etkileyici, dedi, gerçekten çok iyi, dedi.

Sonra elinde kalan tek zarfla dikkatini Katie'ye çevirdi.

Gülümsemesi parlak, gözleri sıcak ve gururluydu. Baba ve kızı arasındaki kopukluğu görmek derinlerde bir yerde bana acı veriyordu.

"Katie," dedi ve onu çağırdı. "Lütfen, gel ve ödülünü al."

Lütfen'e çok fazla vurgu vardı, sessiz bir çaresizlik, bir uçuşumu kapatmaya ve düzeltmeye hevesli bir adamın sesi. Katie kıpırdamadı ve kalbim boğazıma düğümlendi, elim onu cesaretlendirmek için sırtındaydı. Direndi, ama sadece bir an için, süslü topuklu ayakkabılarıyla yavaş adımlar atarak, takım elbisesi içinde olgun ve profesyonel **g ö r ü n e r e k** ona doğru ilerledi.

Gülümsemesi yapmacıktı ve elini sıkarken gergin ve beceriksizdi. Gözlerini yere indirdiğinde yüzündeki duygu parıltısını gördüm.

Kalbim onun için biraz kırıldı ve onun için de kırıldı. Orada onu bekleyen aşk için, bunu kasteden bir adamın kusurlu aşkı için, hatalarını yapmış ve onlardan pişmanlık duyacak kadar yaşamış bir adam için, kalbinde iyi ve nazik olan bir adam için, orada olmak isteyen bir adam için.

Orada olmaya çalışmış ve başarısız olmuş bir adam.

Yenilgiyi kabul edeceğini ve garip bir el sıkışmadan başka bir şey yapmadan gitmesine izin vereceğini düşünmüştüm, ama bundan daha iyisini bilmeliydim. Zarfı ona uzattı ve o andan yararlandı. Kollarını kızın omuzlarına dolayıp onu kendine doğru çekerken nefesim kesildi, kız kaskatı kesilmişti. Alkışlar patladı, ama sözleri duyulacak kadar yüksek sesle taşındı.

Seninle gurur duyuyorum, dedi. Çok gurur duyuyorum.
Ve sonra onu bıraktı.

Zarfı parmaklarının arasında tutarak bir an tereddüt etti, gardını almadan önce yüzünde bir duygu titreşimi belirdi. Başını sallayıp teşekkür ettikten sonra geri çekildi ve iş arkadaşlarından gelen tebrik sesleri arasında masasına döndü.

David son bir teşekkürle çıkışını yaptı ve ben de söz alarak sıkı çalışmaları hakkında söylediği her şeyi tekrarladım ve programa zorlu bir başlangıç yapmalarına rağmen tutumlarından ve adanmışlıklarından ne kadar etkilendiğimi belirttim.

Her bir çift gözü, her bir hevesli gülümsemeyi aradım, hepsine ayrı ayrı ve kişisel olarak teşekkür ettim, her biri için söyleyecek değerli bir şey buldum.

Ta ki Verity'nin boş sandalyesine gelene kadar.

Masaları bir ileri bir geri taradım, diğerlerinin arasında onu bulmaya çalıştım ama hiçbir yerde görünmüyordu.

Herkese bir kahve içme ve hafta erken sona ermeden önce kendi aralarında gayri resmi bir tartışma yapma görevi verdim ve mutfağa ve daha sonra tuvaletlere gittim. Hala ondan bir iz yoktu. Çantası hala masasının ayak boşluğunda, atkısı hala sandalyesinin üzerindeydi ve ön camdan baktığımda sportif küçük Audi'sinin hala park yerinde olduğunu gördüm.

Birkaç yönetici kız dışarıdaki koridorda fotokopi makinesinin yanında sohbet ediyordu ve ben de onu görüp görmediklerini sordum.

Yaklaşık on dakika önce. Kırtasiye deposunu ve sunucu odalarını gösterdiler. O tarafa gittim.

Küçük prenses Verity'yi bir yığın zarf kutusunun arkasında, yere çömelmiş, yüzünü ellerinin arasına almış, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum. Yanına çömeldiğimde korkunç bir feryat kopardı.

"Git buradan!" dedi. "Lütfen, sadece git!"

Ama bu benim tarzım değil.

Hıçkırıkları biraz hafifleyene kadar bekledim, ellerini yüzünden çekip şiş gözlerle bana bakana kadar bekledim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Başını salladı.

Kıçımın üstüne düşerek hiçbir yere gitmeyeceğimi gösterdim. "Eğer mesele liderlik tablosuysa, kendine bu kadar yüklenmene gerek yok. Bu hafta harika konuşmalar yaptın, seni dinledim. Liderliğini her an alabilirsin, sadece bugün şansın yaver gitmedi."

"Bunu yapamam!" diye bağırdı. "Yapamam!"

"Yapabilirsin," dedim. "Yapabileceğini biliyorum. Çok çalıştın, iyi gidiyorsun. Bazen sonuçlar gelmeyebilir, bu kötü şans olabilir, bu kadar basit."

Yüzü korkmuş küçük bir kız çocuğu gibi buruşmuştu ve Verity'nin tüm kabadayılığı gitmişti. Yeniden bir çocuk gibi görünüyordu, yıllar önce atkuyruğu saçlarıyla gördüğüm kız gibi. "Hayatımı mahvedecek!"

"Katie?"

Başını salladı. "Onu benden daha çok seviyor!"

Sözleri beni şaşkına çevirdi. "Bu doğru değil," dedim. "Baban seni çok seviyor."

"Onu sevdiği gibi değil!" Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Kardeşine iyi davran Verity, eşyalarını kardeşinle paylaş Verity. Katie'nin iyi vakit geçirdiğinden emin ol, Verity. Katie'nin hangi ata binmek istediğini seçmesine izin ver, Verity. İlk tercihi ona verdiğinden emin ol, Verity. Neden saçını Katie gibi yapmıyorsun, Verity? Katie çok güzel, Katie çok

Güzel, Katie çok zeki ve sevimli ve tatlı ve sarışın ve harika, Verity."

"Her şeyin böyle olmadığına eminim," dedim. "Eminim baban böyle olmasını istememiştir."

Başını iki yana salladı. "Ortaya çıktı ve her şey Katie'yle ilgiliydi, tatlı küçük Katie. Bizimle vakit geçiremeyecek kadar çok çalışıyordu, ama küçük Katie'yi alma zamanı geldiğinde hep oradaydı, onu almaya gidiyor ve küçük bir bebek gibi geri getiriyordu. Katie, Katie, Katie. Katie iyi vakit geçirdi mi? Güzelce oynadın mı? Paylaştın mı?" Kaşlarını çattı. "Peki ya ben?! Benim iyi vakit geçirmeme ne demeli?"

Verity'nin on yaşına kadar tanımadığı küçük kız kardeşi için dışlandığı fikri oldukça saçmaydı, bundan emindim ama Verity'nin gözleri yalan söylemiyordu. Patlaması çiğ, gerçek ve acı doluydu.

Gerçek durum ne olursa olsun, o bunu böyle görmüştü. Hâlâ da öyle görüyor.

"Artık ofiste benden daha iyi ve babam onu daha da çok sevecek!"

Başımı salladım. "Hayır, yapmayacak. O ikinizi de seviyor."

"Ondan daha iyisini yapmak istedim! Böylece ondan daha iyi olduğumu bilecekti! Sarı saçlı güzel ben olmasam bile! En şirin ben olmasam bile! En tatlısı!" Gözyaşları kalın ve hızlı bir şekilde geldi. "O... o... o benden daha iyi!"

Söylemek istediğim çok şey vardı. Onun bakış açısını ortaya koyacak o kadar çok şey vardı ki ama vazgeçtim. Kız gergin ve histerikti, mantıklı olamayacak kadar çok çalışmıştı.

Katie'den sonraki çocukluğu hakkında onunla mantıklı bir şekilde konuşamazdım, bu şekilde olmazdı ama şimdi her şeyin en iyisini yapmasına yardımcı olabilirdim.

Dirseğinden tutup onu ayağa kaldırdım ve hayatımda ilk kez Verity Faverley'e uzandım ve o ağlarken kolumu omuzlarına doladım.

"Kimse kimseden daha iyi değildir," dedim. "Hepimiz sadece insanız."

"O..."

"Muhtemelen o da senin için aynı şeyleri hissediyordur, bunu hiç düşündün mü?"

Başını iki yana salladı. "İstemiyor. Her şeyimi istiyor, babamı da."

Gülümsedim. "Bunun doğru olmadığını biliyorum," dedim. "O sadece işini yapmaya çalışıyor, böylece gidip o atlara fısıldayan adamla tanışabilecek, tıpkı senin gibi."

"Sen de böyle söylersin," dedi. "Sen de onu seviyorsun. Bu çok açık. Ona bakmaktan kendini alamıyorsun." Dudakları tekrar oynadı. "Eşcinsel erkekler bile mükemmel küçük Katie'yi sever."

Açıklamaya ya da inkâr etmeye çalışmadım, sadece içimi çektim ve ona biraz daha sıkı sarıldım. "Yardım edeceğim," dedim. "Pazartesi sabahı ekstra koçluk yaparız."

"Yapacak mıyız?" dedi.

"Yapacağız. Ama ikiniz için de tüm bu nefret ve acının sona ermesi gerekiyor."

"Ama o..."

"Hayır," dedim. "Bu durmalı." Gözleriyle buluştum, onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. "Deneyeceğini söyle."

"Yapabileceğimi sanmıyorum..."

"Dene Verity, sadece denemek zorundasın. Hepsi bu. Sadece dene. Bir dene."

Kaşlarını çatmakla hıçkırmak arasında uzun saniyeler boyunca kendini tuttu ve sonra dudağı titreyerek iç çekti.

"Pekala," dedi. "Deneyeceğim. Sadece bir şeyler sattığımdan emin ol ki babam benden nefret etmesin." Sesi yumuşadı. "Lütfen."

Elimi uzattım. "Anlaştık," dedim.

Chapter EIGHTEEN

CARL

"Bunu açmayacak mısın?" Başımı önemsiz bir posta gibi ön panele attığı altın zarfa doğru eğdim.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Muhtemelen hayır."

İş parkından çıktım ve trafik kuyruğuna girdim. Yoğun saat. Tıkanıklık. "Bunu hak ettin, açmalısın."

"Ondan hiçbir şey istemiyorum. Harrison Gables gezim dışında. Burada olmamın tek sebebi bu."

"Tek sebep bu mu?" Ona bir gülümseme attım. "Bana bugünden biraz olsun keyif almadığını mı söylüyorsun? Tahtaya tik atmaktan zevk almadın mı?" Durakladım. "Öğle yemeği sohbetlerimizden hoşlanmıyor musun?"

Bana ters ters baktı. "Tamam, evet, bazı şeylerden hoşlanıyorum. Yine de onun boktan zarfını istemiyorum."

"Peki," dedim ve almak için uzandım. "Pazartesi için saklayacağım, tahtaya tik işareti koyacak bir sonraki kişiye veririm." Bana bir bakış fırlattı ve bu her şeyi anlatıyordu. Güldüm ve kucağına bıraktım. "Aç şunu," dedim.

Dilini dışarı çıkardı ve sonra açtı.

"Eee?" Ben sordum.

Onu tekrar gösterge paneline attı. "Kuponlar. Milyon yıl geçse de asla ziyaret etmeyeceğim lüks bir giyim mağazası."

"Neden yapmıyorsun?"

"Sorun ben değilim."

"Neden değil?"

Omuz silkti. "Sadece öyle değil. Ben Verity değilim. Öyle cilalı, süslü ve gösterişli şeyler yapmam."

"Sen kendini beğenmişlik yapmazsın," diye kabul ettim. "Ancak cilalı ve s ü s l ü . Bunları çok güzel yapıyorsun."

"Teşekkürler." Gülümsedi. "Ben hala gitmiyorum."

Fişi arabanın ön panelinden alıp çantasına koyarken zorlamadım, sadece kendi kendime gülümsedim. "Seninle çok gurur duyuyor." Ona baktım. "Ben de öyle."

"İkinci aramam şanslıydı."

Başımı salladım. "Hayır, değildi. Ben duydum." "Duydun mu?"

"Yaptım." Uzandım ve dizini sıktım. "Ciddiyim Katie, çok gurur duyuyorum. Sen de duymalısın."

"Bana yardım ettin," dedi. "Hem de çok. Teşekkürler."

"Herkes'e yardım ettim ama o işaretleri tahtaya koyan sendin. Sen."

Sonunda, babasıyla garip kucaklaşmasından bu yana ilk kez bana doğru dürüst gülümsedi. Gözlerinden başladı ve parmaklarımı sıkan parmaklarına kadar indi. "Başardım, gerçekten başardım, değil mi?"

"Yaptın, evet."

"Ve Verity yapmadı."

İçimdeki sıcaklık soğudu. "Bu Verity ile ilgili değil, seninle ilgili."

"Biliyorum," dedi. "Ama yine de. Ben yaptım ama o yapmadı. Eminim öfkeden kuduruyordur. Eminim aptal kız kardeşinin başardığına ve kendisinin başaramadığına inanamıyordur."

İleride trafik ışıkları değişirken arabayı ileri doğru sürdüm ve ne kadar konuşacağımı düşündüm. "Verity'nin sorunları var,

Katie, ama seni bir aptal olarak gördüğüne bir an bile inanmıyorum. Tam tersine."

"Oh, öyle," dedi. "Bana söylediği tek şey bu. Aptal, zavallı, kimse seni istemiyor. Aptal."

"Pek çok insanın bir cephesi vardır. Genellikle en güvensiz olanlarımız en sert şekilde saldırır."

Güldü. "Verity?! Güvensiz mi?! Yok artık. Kendini o kadar beğeniyor ki, o küçük kafasını kapıdan içeri sokmasına şaşıyorum."

"Bu öğleden sonra o kadar da kendini beğenmiş görünmüyordu Katie.

Oldukça üzgündü."

Tepkilerini izledim, omuzlarının gerilmesini ve dudaklarının kasılmasını izledim. "Güzel. Belki bu onu bir ya da iki basamak aşağı indirmiştir."

"Dur," dedim. "Sen acımasız bir insan değilsin. Başarının seni olmadığın biri yapmasına izin verme. Sen bundan çok daha iyisin."

Ona vurmuşum gibi baktı. "Ben... ben... ben öyle demek istemedim..." Omuzlarını bana doğru çevirdi. "Sadece o, Carl, beni bu hale o getirdi. Böbürlenmiyorum. Asla kına yakmam."

Tek kelime etmedim, sadece bekledim, güzel gözlerinin ardında dönen çarkları izledim.

"Üzgün müydü?"

"Bu hafta liderliği alamadığı için çok zorlandı. Herkes gibi o da bunun için çalıştı. Tıpkı senin yaptığın gibi."

"Söylediği bu mu? Başrolü alamadığı için üzgün olduğunu mu?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Dikkatini tekrar önündeki yola çevirdi. "Çıkarıcı, oyun oynayan, şımarık biri. Asla samimi değildir. Ne duymanızı istiyorsa onu söyler."

"Tüm bunlara kanmak için biraz fazla yaşlıyım Katie. Bana biraz kredi ver."

"Biliyorum," dedi. "Sadece o. Onu tanıyorum."

"Ben de öyle."

İç çekti. "Biliyorum. Özür dilerim."

Onun ruh halini mahvetmiştim. Bunu duruşunda, gözlerinde görebiliyordum. Bu istediğim son şeydi. Elimi uzattım ve kulağının arkasındaki bir tutam saçı düzelttim. "Bu kadar yeter," dedim. "Bugün senin özel günün. Kutlamak için ne yapmak istersin? Seni istediğin yere götürür, istediğin her şeyi yaparım. Ben ısmarlıyorum."

Gülümsemesi geri geldi. "Yapacak mısın?" "Benim için bir zevk olacak."

Tepkisini bir mil öteden tahmin etmeliydim.

"Samson," dedi. "Tüylü oğlumu görmek istiyorum. Onu çok özledim." Gözlerindeki duyguyu görünce midem bulandı. "Acele edersek biraz ata binebilirim."

"Hanımefendi nasıl isterse," dedim.

Rick'i bize katılıp katılamayacağını sormak için aradık ama o hala Weston'daki bir müşteriden dönüyordu.

Kahretsin, diye inledi. Bir gün dışarıdayım ve o gün büyük kutlamayı kaçırmak zorundayım.

"Sonra kutlarsınız," dedi Katie. "Önemli değil."

Büyük bir şey olacak, dedi ve sesi kirli damlıyordu. Onun koltuğunda kaymasını izledim ve bu benim aletimi sertleştirdi.

Telefon görüşmesi sona erdiğinde gülümsedim. "Sadece biziz o zaman."

"Sadece biz." O da gülümsedi. "Umarım çok sıkılmazsınız."

"Sıkılmaktan çok uzak olacağım," dedim. Rick için eve uğramak zorunda olmadığımıza göre Cheltenham trafiğini kesmeyi amaçlayarak şerit değiştirmeyi işaret ettim. "Ahırda giyecek bir şeylerin var mı? Zaman kazandırır."

Trafik rahatlayıp yolumuz açılınca sıırttı. "Benimkinde durabiliriz, bir dakika bile sürmez. Birkaç jodhpurs alabilirim. Orada bir çift botum daha var." Durakladı, pencereden dışarı baktı. "Annem evde olacak."

"Sorun olur mu? Arabada bekleyebilirim."

Başını iki yana salladı. "Yapmak zorunda değilsin. İstemediğin sürece için."

Annesiyle tanışma fikri bana garip bir heyecan verdi.

Ona bir sırtış attım. "Yapacak mıyım? Etkilemek için yeterince iyi giyindim mi?"

O da sırtı ve kravatımı düzeltmek için uzandı. "Her zaman."

Katie, Much Arlock'ta sıradan küçük bir sokakta yaşıyordu. Birbirine benzeyen ön kapıları ve küçük ön bahçeleri olan bir sıra teraslı ev. Onunki en sondaydı. Dışarıda başka bir eski Ford park edilmişti ama bu daha küçüktü. Sanırım annesinin.

Arkasına park ettiğimde ellerim şaşkıncı derecede nemliydi.

Katie emniyet kemerini çözdü ve dışarı fırladı. Açık kapıdan bana sırtarak, "Bir dakikaya geliyorum," dedi. "Geliyor musun?"

Evet, geliyordum.

Onu ön kapiya kadar takip ettim, o anahtarları karıştırırken etrafıma bakındım. Kapiyı gıcırtyla iterek açtı.

"Anne, benim, birkaç kıyafet alıyordum!" diye seslendi. Topuklarını tekmeledi ve anahtarları kenara bıraktı.

Yeterince güzel bir yerdi. Koridor boyunca yıpranmış yeşil bir halı. Duvarı çerçeveler içinde birkaç çocuk resmi. Katie Smith, 7 yaşında. Katie Smith, 9 yaşında. Bir tanesinde sadece küçük bir el izi vardı. Katie Smith, 3 yaşında. Çerçevesi bir fotoğraf da vardı. "Annem ve Ben" yazıyordu. Katie, tığ işi hırkasıyla gülümsüyor, saçında o renkli örgülerden biri var. Kolunu tıpkı ona benzeyen bir kadına dolamıştı. Orayı biliyordum. Oraya ben de gitmişim, tek tatilim. Arka plandaki su kaydıracağını tanıdım.

Katie birkaç merdiven çıktı ve bağırdı. "Anne, orada mısın?"

Etrafı kolaçan etmek, üst kata çıkmak ve yatak odasına bakmak için içimde garip bir dürtü vardı. İçimde başka bir dürtü daha vardı. Sikimi onun kendi alanında içine gömme dürtüsü. Onu kendi yatağında benim yapmak. Onun yatağında, onun eşyalarının arasında, onun düzenli hayatının ortasında uyumak.

Sahanlıkta ayak sesleri duydum. "Duştaydım, bir dakika sürmez."

"Bir ziyaretçim var," diye seslendi Katie ve gülümsüyordu. "Ziyaretçi mi?" diye seslendi. "Holly? Sen misin?"

Katie'nin yanakları biraz kızardı. "Hayır anne, Holly değil." Bana döndü. "Okuldan arkadaşım," diye fısıldadı.

Ayak sesleri tekrar başlayana kadar asır gibi gelen bir süre bekledik. Nefes aldım, gülümsemeye hazırlandım.

Merdivenlerden inen kadın, tıpkı kızı gibi gerçek bir afetti. Sarı bukleleri hâlâ ıslaktı ve kot pantolon üzerine basit bir tişörtten başka bir şey giymemişti. Makyaj yapmamıştı ama buna ihtiyacı da yoktu. Gözleri mavi ve gülümsemesi geniştir. Aynı çiller.

Bir elini uzattı. "Debbie," dedi. "Katie'nin annesi." "Carl," dedim ve öylece bıraktım. Elini sıkıca sıktım.

Katie bana baktı, gözleri geniş ve biraz da kararsızdı. "Carl benim patronum," dedi ve kalbim biraz kırıldı. "Ve bir arkadaşım."

Annesi ona bir kaşını kaldırdı. "Arkadaş mı?"

"Arkadaş. Yakın arkadaş."

"Kızınız çok iyi gidiyor," dedim. "Bugün iki ipucu, liderlik tablosunun zirvesinde."

Bu Debbie Smith'in gözleriyle gülümsemesine neden oldu. "Aferin Kate," dedi ve onu sıkıca kavradı. "Çok gurur duyuyorum." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ee, patron arkadaş Carl. Katie sana bir içki ikram etti mi?"

"Gerek yok," dedim. "Sanırım birazdan yola çıkacağız. Hemen üstümüzü değiştirelim."

"Samson," diye açıkladı Katie.

"Patronunuzun bir Cuma akşamı atınızı görmeye gitmek için zaman ayırması ne kadar hoş." Gözleri

Şüpheliydi ve bakışlarında keskin bir ifade vardı. "Arkadaş," dedi Katie tekrar. "İyi arkadaş."

"Katie'nin ofiste iyi iş çıkarmasına sevindim," dedi. "Bu fırsatı yakaladığı için mutluyum."

"Çok başarılı," dedim ona. "Çok sıkı çalışıyor ve bunun karşılığını alıyor."

"Ve siz de Katie'nin doğrudan patronusunuz, öyle mi?"

"Eğitim programı süresince."

Beni tartıyordu, bunu hissedebiliyordum. İçimdeki sızıyı görmezden geldim.

"Ben ü s t ü m ü değiştireyim," dedi Katie ve onu takip etme isteğim boşa çıktı. Kendimi olduğum yere çakılmış gibi hissettim.

Hem annesi hem de ben onun merdivenleri tırmanışını izledik, bir kapının açıldığını ve sonra tepede kapandığını duydum. Ve sonra annesi kararını verdi.

"Sen özel birisin," dedi ve bu bir soru değildi. "Özel biri ve onun patronu. Tecrübelerime göre ikisi bir arada olmaz ve Katie'nin bu fırsata ihtiyacı var. Kendisi için iyi şeyler yapma fırsatını hak ediyor."

"Katie kendisi için çok iyi şeyler yapıyor, bunu değiştirmeye hiç niyetim yok."

"Hepsi iyi niyetli," dedi ve diken diken oldu. "Çocuğunuz var mı? Evli misiniz? Boşandınız mı?"

"Hayır," dedim ve boğazım kurudu. "Ve hiçbiri."

Bana küçük bir baş selamı verdi. "Tamam Carl. Bunu duyduğuma sevindim." Gözleri benimkileri yaktı. "Katie'nin babasını tanıyor musun?"

"David'i çok iyi tanırım."

"O halde Katie'nin durumu en iyi şekilde değerlendirmesine yardımcı olacağınıza inanıyorum. Onun iyiliği için, onun değil."

"Katie'nin içinde bulunduğu durumdan en iyi şekilde çıkmasına yardımcı olacağım. Bu durumda, hem David'in hem de kendisinin iyiliği için. Ona çok değer veriyor."

"Evet," dedi. "Eminim öyledir." Katie yeniden ortaya çıktığında gülümsemesi tüm ışıltısıyla geri gelmişti ve ben de gülümsediğimden emin oldum. Elimi uzattım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Debbie."

Elimi sıkı ve bu kez daha sert, sivri bir şekilde sıkı. "Sana da Carl."

Ama ben o kadar emin değildim.

"Hadi gidelim," dedi Katie ve hiç oralı olmadı. "Biraz atlayış yapmak istiyorum, uzun zaman oldu."

O önden gitti, ben de arkama bakmadan onu takip ettim. Dışarı çok daha havadar gelmişti. İçime çektim, Debbie'nin bakışlarının sırtımı yaktığını hissederek Range'i biyledim.

Katie atladi ve biz uzaklaşırken annesine el sallayarak veda etti. Elim kaldırdım, gülümsedim ama çok parlak bir şey değildi.

"Özür dilerim," dedi. "Ne söyleyeceğimi bilemedim. Aklıma önce patron geldi, sonra da arkadaş."

"Onları bu sırayla mı düşünüyorsun?"

Güldü. "Hayır, kesinlikle değil."

Karnım yine gurulduyordu. "Ve biz bu muyuz? Yakın arkadaş mı?"

"Öyle değil mi?"

"Sana soruyorum."

"Ne olduğumuzu bilmiyorum," diye itiraf etti ve bunda bir gariplik vardı. "Yani, biz arkadaşız, bunu biliyorum. Sen benim patronumsun. Rick'in erkek arkadaşısın. Ve Rick'le aranızda bir şey var, düzgün bir şey. Bunun bizi ne yaptığından emin değilim."

"Bizi ne yapmasını istiyorsun?" Katie'nin sokağından uzaklaştım ve kendimi çok daha iyi hissettim.

Omuz silkti. "Bu bir buçuk soru Carl. Buna nasıl cevap vermemi istediğini bilmiyorum."

"Dürüstlikle," dedim. "Zor bir soru değil, nasıl hissettiğini biliyor olmalısın."

"Eğer kastettiğin buysa, senden hoşlanıyorum. İkinizden de hoşlanıyorum, hem de çok."

"Bizi seviyor musun?"

"Senden hoşlanıyorum, arkadaşlığından hoşlanıyorum, siklerinden hoşlanıyorum," diye güldü ama ben gülmedim. Durdu. "Sizden gerçekten hoşlanıyorum çocuklar."

Komiksin, zekisin, naziksin, farklısın ve yatakta harikasin."

"Ama sen bu işi para için yapıyorsun," dedim. "Sorun değil, ben o."

Gözleri beni yaktı. "Hayır," dedi ve gözlerinde ateş vardı. içinde. "Bu işe sadece para için girmedim. Parayı neredeyse hiç düşünmüyorum." İç çekti. "Eğer bir hayalim olmasaydı ve bunu ödemenin bir yolu olmasaydı, parayı bile istemezdim."

"Peki, ne istiyorsun?"

Woolhope tabelasını işaret etti. "Küçük oğlumu görmek istiyorum," dedi. "Tek istediğim bu."

"Peki," dedim. "Bir ipucu alabilirim." Dizine uzandım ve eli beni bekliyordu. "İleriye, tüylü canavara doğru. Bu konuşmaya başka zaman devam ederiz."

Tüylü canavar Rick olmadan da daha büyük görünüyordu. Daha büyük ve daha sakardı. Katie'yi ahıra kadar takip ederken başını yukarı kaldırdı, kulakları dikildi. Önüne geçtim, ayaklarını yere vurmaktan kaçındım, hayvan beni tedirgin etse de sakin davranmaya çalıştım.

Katie her şeye rağmen tedirginliğini anlayabiliyordu. "Sakin ol," dedi. "O tamamen iyi." Bana ipi uzattı. "İstersen al, göreceksin."

"Şimdilik böyle iyiyim," dedim.

"Ben de öyle," dedi ve eğilip yanağımdan öptü. "Bunu arabada da söylemeliydim. Ben her şeyden memnunum Carl. Şimdilik."

"Şimdilik mi?"

Başını salladı. "Şimdilik, evet. Biz iyiyiz. Hepimiz iyiyiz. Ben o."

Çok şey söylemek istedim. Yükümü daha fazla şekilde dökmek birden fazla. Her şeyi ortaya dökme ihtiyacı içimde huzursuzca uyuyordu. Bir dokunuşla onu uyandırabilirdim ve o da canlanıp yuvarlanarak dışarı çıkardı. Ve ona çarpacaktı ve belki de kaçacaktı. Tıpkı diğerleri gibi.

"Ben de beğendim. Hem de çok."

"Güzel," dedi. "O zaman iyiyiz, değil mi?"

Kolumu beline doladım. "Biz iyiyiz."

Samson'u ahır kapısının dışındaki bir sicim halkasına bağladı. "Eminim bunu kırabilir?" Ben sordum.

"Mesele de bu zaten," dedi. "Eğer korkarsa ya da ürkerse ya da her neyse, ipi koparabilir. Kendine zarar vermez."

"Bildiğime sevindim," dedim, o çürük parçanın, vahşi bana saldırmaya karar verdiğinde ne işe yarayacağını hayal ederek.

Hâlâ bana bakıyordu, hâlâ saldırgandı. Saman çiğnerken bile bana bakıyordu. Ayaklarını teker teker kaldırdı, çamurlarını kazırken bacalarının arasında tuttu. Benim yerime onu tercih ederdi.

Rick'in bizimle olmasını, rahat konuşmasıyla onu güldürmesini diledim. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilirdi. Neler oluyor muhabbetini benden çok daha rahat yapardı. Muhtemelen hiç yapmadığı içindir.

Katie atına bindi, kaskını taktı. Gülümsüyordu.

"Yardıma falan mı ihtiyacın var?" diye sordum ama başını salladı.

Kendini kolayca kaldırdı, bir bacağını onun sırtına doğru salladı ve bir saniye bile tereddüt etmeden ata bindi. Üzengilerini kısaltıp dizginleri eline aldı ve geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladılar.

"Kapıya bakabilir misin?" Tahta kaplı arenanın yan tarafını işaret etti. "Şuradaki."

Önlerine atıldım ve istediğini yaptım. Eyerde bir yükselip bir alçalarak tırıs ilelerdi, kalçaları o kadar sıkıydı ki jodhpurs'unun altından hatlarını görebiliyordum.

Alanın etrafına dizilmiş atlama tellerini işaret etti. Kırmızı ve beyaz, sarı ve beyaz direkler. Bazıları yüksek, bazıları çift, bazıları da sadece yerdeki direkler. Düzenlerden biri devrilmişti.

O sormadan önce koştum ve tekrar yüksekliğe kaldırdım.

Bana teþekkür etti. Takım elbisem kesinlikle etmedi.

Güvenli bir mesafeden çitlere yaslandım ve izledim. Her şeyi izledim, onu içime çektim. Samson'ın onu ısıtırkenki rahat yürüyüşünü, dış taraftaki uzun turlarını, atlayışlardaki sekiz figürünü. Hareket edişini, duruşundaki sofistike özgürlüğü izledim. Yüzündeki gülümsemeyi, onu döndürürken, ona rehberlik ederkenki konsantrasyonunu.

O bir resimdi.

Su üzerinde bir kuğu, kendi elementinde, neşe içinde. Onu sonsuza dek izleyebilirim.

İlk atlayışı yaptığıında kalbim güm güm attı ama at kolayca atladı. At ihtiyaç duydukça dizginleri serbest bırakarak yükselip alçaldı, sonra boynunu okşadı, onu ileriye doğru cesaretlendirmek için bacaklarını yanlarına sıkıştırdı. Bir sıçrama daha yaptılar ve bu büyüleyiciydi. Bir üçüncüsü ve ben bağımlısı oldum. Toynaklarındaki ritmi, duh-duh-duh, duh-duh-duh, duh-duh-duh ve sonra sıçrarkenki sessizliği, inişindeki gümbürtüyü ve tekrar duh-duh-duh'u hissediyordum.

Arka arkaya iki duble atladıklarında gülümsüyordum. Onu ileriye doğru itiyor, birlikte hareket etmelerini seviyordum.

Onu izlerken bunu sevebilirim.

Buna aşık olabilirim.

Yeterince iş yaptıklarında Samson'a kocaman bir okşama verdi ve onu tarlada dolaştırırken yanakları pembeleşti, başı aşağı sarkıyordu, dizginler uzun ve ellerinde gevşekti. Boynu ter içindeydi ve kadın onu yanından geçirirken deri ve hayvan kokuyordu. Onlar için kapıyı açtım ve onun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımdan geçerek ahıra doğru ilerlediler.

Ben de onu takip ettim, omzunun üzerinden baktı ve sırtını adamın kışına yasladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "İyi miydik?"

"İnanılmaz," dedim. "Ciddiyim. İnanılmazdı."

"Uzun zaman aldı." Gülümsedi. "Geldiğinde acemiydi, çok büyük atladı. Gergindi."

"Bugün gergin görünmüyordu."

"Artık öyle değil," dedi. "Bana güveniyor. Beni tanıyor."

"Deneyimin güzelliği," dedim. "Birbirimize karşı rahat olmak."

Attan indi ve onu bağladı, saman ağını karıştırırken eyerini çıkardı. "Ağustos ayında Cheltenham Chase'de yarışacağız," dedi. "Bu yazki tek yarış."

"Eminim çok iyi iş çıkaracaksın," dedim ve bunda ciddiydim.

"Umarım öyledir." Gözleri benimkilerle buluştu. "Verity de bunu yapıyor, hem de babasının bir servet ödediği havalı bir atın üzerinde."

"Ve bunu bu yüzden mi yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Belki biraz. Kazanmak istiyorum."

"Bu kaygan bir zemin," dedim. "Sadece bir kişiyle rekabet etmek. Kazansanız bile asla hoş bir şekilde sonuçlanmaz."

"Yine de," dedi. "Kazanmak istiyorum." Uzakta bir kamyonun gürültüsü duyuldu ve patika boyunca hızla ilerledi.

"Bu Jack," dedi. "Nihayet! Onu uzun zamandır görmemiştim!" Samson'un eyerini aldı ve dizginiyle birlikte bana uzattı. Terli deri ceketime çarptı ama o fark etmedi, gitmeye çok hevesliydi. "Bunu at takım odasına koyabilir misin lütfen? Samson'a da göz kulak olur musun? Uzun sürmez."

Başımı salladım ama beni gördüğünden bile şüpheliydim. Zaten aceleyle uzaklaşıyordu.

Bir sürelğine gitmişti. Kürklü hayvanın samanını bitirmesine yetecek kadar uzun bir süre, hatta yere düşen parçalarını bile. Bir iç çekti ve çiftlik evine doğru bakarken ipini gererek etrafına bakındı.

"Sakin ol," dedim. "O ipi koparmaya kalkma." Sanki canavar beni anlayacakmış gibi.

Gözleri benimkilerle buluştu; karanlık, meraklı ve düşmancaydı. Hâlâ düşmanca.

Kulakları bir o yana bir bu yana sallanıyor, kuyruğu sineklere doğru boş boş sallanıyordu.

Öne doğru bir adım atmaya cesaret ettim. "Hey, oğlum. İyi çocuk."

Elimi uzattım ama başını başka yöne çevirdi. Bu beni tekrar geri adım atacak kadar korkuttu ama bu hareket bana acı verdi, beni hayal kırıklığına uğrattı.

Ve sonra aklıma geldi.

Hayvanın beni sevmesini istedim. Saçma ama gerçek.

Benden hoşlanmasını istedim, böylece o da benden hoşlanacaktı. Çünkü o önemliydi.

"Hey," dedim tekrar. "Kimmiş iyi çocuk?"

Gözleri beni delip geçti. Nefes alıp bir adım öne çıktım ve bu sefer başını çevirse bile elimi uzatmadım. "Kimmiş iyi çocuk? Arkadaş canlısı bir çocuk?" Ses tonumu hafif tuttum. "Hey, çocuk, lütfen bana zarar verme, tamam mı? Beni ezme."

Elimi boynuna koyduğumda sıcak ve terliydi ama yumuşacıktı. Kalbim güm güm atıyordu.

"Aferin oğlum."

Sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi onu okşadım. Hareket etmedi, sadece baktı.

Lütfen, istedim. Lütfen, tıpkı benim gibi. Lütfen.

Yanına yaklaşıp kadar derin nefesler aldım, nazik adımlar attım. Kulakları titriyor, ağırlığı ayaklarının üzerinde kayıyordu.

"Aferin Samson, aferin oğluma."

Elimi yüzüne koyduğumda başını tekrar savurdu ve ben de çok az geri çektim.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen bana bir şans ver, evlat."

Elimi tekrar uzattığımda kıpırdamadan durdu ve kalbim göğsümde yerinden fırladı. Elim burnunun üzerine koydum ve homurdandı, burnunu çekti. Burnunu ceplerime sokarak beni kokladı. Ve sonra Katie'ye vurduğu gibi bana vurdu.

Ve korkmuyordum.

"Aferin oğlum!" Dedim ve nane şekerim olmasını diledim. Keşke bir kamyon dolusu nane şekerim olsaydı.

Bana tekrar vurdu, ben de kulaklarını okşadım ve aldırmadı.

Aramızdaki bağı hissettim, hayvandan insana, insandan hayvana. Benim ölçümü almıştı ve ben de iyi yapmıştım. Beni geçirdiği at yarışlarını geçmiştim.

"Aferin Samson, aferin oğluma."

Yüzündeki beyaz çizgiyi okşadım ve hiç irkilmedi.

Kollarımı boynuna doladığım da ve canavara sarıldığım da kıpırdamadı, takım elbisemi hiç umursamadı.

"İşte bu," diye fısıldadım. "Artık arkadaşız." Gerçekten çok iyi hissettirdi.

Katie'nin patikadaki ayak seslerini duyduğumda hâlâ hayvanı okşuyordum. Gülümseyerek ona doğru döndüm ve sanki çok iyi arkadaşmışız gibi atı okşadım.

Karnım gergindi, gıdıklanıyordu, biraz da heyecanlıydım ve kalbim hayat doluydu.

"Benden hoşlanıyor," dedim. "Benden gerçekten hoşlanıyor!"

Gözlerim onunkilerle buluştu, benimkilerle eşleşecek bir onay, neşe ve heyecan umuyordum ama öyle bir şey yoktu.

Katie'nin gözleri şiş ve hüzünlüydü. Yanakları gözyaşlarından kızarmıştı.

"Ne?" dedim. At kucaklamalarını bırakıp doğruca ona yöneldim. "Ne oldu böyle?"

Önce konuşmakta zorlandı, sadece kollarımı tuttu ve gergin parmaklarıyla kavradı. Başını salladı ve bir damla gözyaşı daha döküldü.

"Konuş benimle," dedim. "Ne oldu?"

Hıçkırık gibi gelen bir nefes aldı.

"Ben Jack," dedi. "Banka... banka haciz koyuyor, iş yerini kapatmakla tehdit ediyor..." Bir gözyaşı daha ve bu sefer gerçek bir hıçkırık. "Araziyi satıyor, başka seçeneği yok. Satmak zorunda, ahırları, avluyu. Hepsini."

"Tamam," dedim. "Sorun yok."

Ama başını sallıyordu. "Her şey yolunda değil," dedi.
"Rüyam sona erdi. Bitti. Hepsi gitti."
Ve sonra ağladı.
Gerçekten ağladı.

Chapter NINETEEN

CARL

Onu kucağıma almama izin vermedi, sadece gözyaşlarını sildi ve Samson'la meşgul oldu. Elimden geldiğince yardım ettim, kilimini giydirmeden önce onu fırçalamasına, kapıları açmasına, su yalağı dolarken hortum tutmasına yardım ettim ama fark ettiğini bile sanmıyorum. Düşünceleri çok uzaklardaydı, gözleri uzaklara bakarken yaşlarla dolup taşıyordu.

Hayallerinin kırıldığını hissedebiliyordum.

Ve benimkiler boğazıma düğümlenmişti, uzanıp onunkileri yakalamak ve çatlakları bir arada tutmak için çaresizce çırpınıyordum.

Samson'ın koşmaya başlamadan önce atlı arkadaşlarına seslenerek tarlaya geri dönüşünü izledim, ama Katie ilk kez oyalanmadı. Elinde tasması, avludan geçip arabaya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Onu yakaladım ama hiçbir şey söylemedi, sadece tasmayı Samson'un ahırının yanındaki kancasına astı ve hortumunu topladı.

"Eve mi?" Dedim ve o da başını salladı. Range'e tırmandı ve kemerini taktı, nefesi sığ ve kesik kesikti. Avludan uzaklaştım, şerit boyunca yavaş ilerledim.

Sessizlik gürültüydü. Çok gürültülü.

"O kadar kötü mü?" Dedim. "Pazarlık yapacak yer yok mu? Ona hiç hareket alanı bırakmayacaklar mı?"

Başını iki yana salladı. "Ona vermek istedikleri her şeyi verdiler. Ben çok geç kaldım."

"Çok mu geç?"

"Altı aylık kirayı peşin ödeyecek kadar param olmasını umuyordum. Jack'in banka için nakde ihtiyacı vardı."

"Ama bu artık bir seçenek değil mi?"

Dudağı biraz titredi. "Bence bu hep uzak bir ihtimaldi. İkimiz de hüsnükuruntu içindeydik. Bu işi tek başına yürütemezdi. Ben sadece umut ettim..." Sesi kesildi.

Belki hüsnükuruntu, ama kız yıkılmış görünüyordu. Araba gümbürdeyerek ilerlerken parmak eklemlerini çiğniyordu ve içimdeki ihtiyaç kaynadı, patladı. Bir sapağa girdim, tabelada Haugh Wood yazıyordu. Neredeyse boş bir park alanı. Kenara çektim, motoru kapattım ve Katie bana baktı.

"Biz neyiz...?"

"Bu senin hayalin mi?" Ben sordum. "B u r a s ı mı? Bu özel yer mi? Bu avlu mu?"

Başını salladı. "Gerçekten aptalca." Nefes nefese kalmıştı, sesi titrekti. "Her şeyi planladım, her şeyi. Saha barınaklarını nereye koyacağımı, okulu nasıl onaracağımı, düzgün bir atlama parkurunu nereye kuracağımı biliyorum. Burayı biliyorum, insanları tanıyorum. Elimde ders almak isteyen çocukların listesi var, parası yetmeyen ama yine de yardım etmek isteyen çocukların listesi var." Gözlerine baktı. "Bunu çok istedim. Çok istiyorum."

"Peki ya diğer bahçeler? Başka bir yer kiralayabilirsin, değil mi?"

Omuz silkti. "Belki. Bilmiyorum. Sanırım. Hepsi bilinmezlikten kaynaklanıyor." Gözleri tekrar doldu. "Burası bana çok özel geliyor. İlk atımı aldığım yer, ilk atımı

Samson ve ben ayaklarımızı bulduk." Park alanının uzak ucundaki bir patikayı işaret etti. "Bu ormanda her zaman dolaşırız. Her patikayı, her tepeyi, her dönemeci bilirim. Burayı seviyorum. Burayla ilgili her şeyi seviyorum."

İçimi çektim, ellerim direksiyonun üzerindeydi. "Ne kadar paraya ihtiyacı var? Araziyi ne kadara satıyor?"

Hüzünlü bir kahkaha attı. "Çok fazla. Bilmiyorum bile, birkaç yüz bin. Endişelenecek çok şey var."

Ve söyledim. Söyledim işte. "Satın alabilirim." Sessizlik.

Sonra bir kahkaha. Daha çok bir homurtu gibi. "Sen ne?"

"Ciddiyim," dedim. "Senin için satın alabilirim. Bir çift Yüz bin, bunu yapabilirim. Bu bir yatırım olabilir, arazi değerini kaybetmez. Yeterli sermayem var."

Kocaman gözlerle bana baktı. "Neden satın aldın ki? Atları sevmiyorsun bile."

"Hayır." Ona döndüm. "Atları sevmem ama yine de buradayım. Açık havayı bile sevmiyorum, çamuru s e v m i y o r u m , hayvan pisliği kokusunu sevmiyorum, açık arazide yürüyüş yapma düşüncesi beni gerçekten heyecanlandırmıyor. Ama buradayım. Senin sayende. Çünkü senden hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi. "Ama Jack'in arazisini satın alamazsın, bu... bu delilik. Sana geri ödeyemem. Sana ne zaman geri ödeyebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Muhtemelen asla." Gözlerinin arkasında biriken düşünceleri görebiliyordum, onları düşünürken başı titriyordu.

"Buna gerek yok. Senden de bunu beklemezdim."

"O zaman neden? Neden yapasın ki?" Ellerini havaya kaldırdı. "Peki altı ayın sonunda ne olacak? Ne olacak ki? Ya bu işi bırakıp yolumuza devam edersek? O zaman ne olacak, bahçeme sahip olduğunda ve artık onu istemediğinde?"

"Böyle bir şey olmaz."

Kaşlarını kaldırdı. "Nereden biliyorsun? Her şey olabilir. O zaman hiç istemediğin bir bahçeye sahip olursun ve ben de sana her şeyi borçlu olurum."

"Ya da sen mutlu olursun, ben mutlu olurum ve Rick mutlu olur. Mutlu olabiliriz Katie. Buna ne dersin?"

Bir nefes aldı. "Birkaç yıl için birkaç yüz bin dolar demiştin. Geçen hafta arabadayken ne demek istedin?"

Omurgamda bir ürperti hissettim. "Artık bunun bir önemi yok. Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok."

"Her şeyin bununla ilgisi var," dedi. "Bana birkaç yüz bin teklif ediyorsun, öylece, mutlu olabilmem için olduğunu söylüyorsun. Böylece mutlu olabiliriz. Mutlu olmak senin için ne anlama geliyor Carl? Benden ne istiyorsun?"

İçimi çektim, direksiyonu kavradım. "Bu sadece bir teklif. Bahçeyi istiyorsan, satın alabilirim. Hepsi bu kadar."

Başını iki yana salladı. "İnsanlar mutlu olmak için yüz binlerce pound değerinde hediyeler almazlar Carl. Arabada birkaç yıl demiştin, bunun bir seçenek olduğunu söylemiştin. Benden istediğin buydu, ima ettiğin buydu. Hala istediğin bu mu? Çünkü eğer masada bu varsa, eğer gerçekten mesele buysa... bahçe karşılığında birkaç yıl... Yani, bilmiyorum... eğer anlamı buysa... belki ben..."

Gözlerimi kapattım. "Bunu yapma Katie. Basit bir teklifti. Bunun için doğru zaman değil."

"Ne için?" Koltuğunda kaydığını duydum. "Ne için doğru zaman değil?"

Altı ay, Carl. Sadece zaman ver, dostum. Sakin ol. Dışarı.

Katie'nin nefesi gürültülüydü. "Demek istediğim, eğer benden Bunu garanti altına almak... Birkaç yıl boyunca sahip olduğumuz düzenleme... Bunu yapabilirim... Umrumda bile olmaz..." Nefes alışını dinledim, düşüncesini dinledim. "Ama şu anki oranla bile... iki yüz bin... bu altı yıl falan eder..." İç çekti. "Altı yıl içinde her şey olabilir. Bunu isteyeceğini nereden biliyorsun? Bunu istiyor musun?"

Başımı salladım. "Altı yıl boyunca bizimle bir ilişki içinde olman için sana para ödemek istemiyorum Katie."

Güldü ama gergin bir gülüştü. "Biliyorum, yani, bu aptalca olurdu. Altı yıl, bu çılgınlık. Bu aptalca, değil mi?"

Gözlerimi açtım. Ona baktım. "Bizimle bir ilişki içinde olmanı istiyorum çünkü sen bizimle bir ilişki içinde olmak istiyorsun. Umarım bu altı yıl sürer. Umarım daha uzun sürer. Umarım sürer, Katie."

Sessizdi. Çok sessizdi.

"İstiyorum..." Doğru kelimeleri bulmak için mücadele ettim. "Bizi istiyorum, uçümüzü de... çalışmak... istiyorum." İçimi çektim.

"Sadece söyle," dedi. "Her zaman söylersin, değil mi? Neden şimdi değil?"

Rick yüzünden.

Çünkü kaçacaksın.

Çünkü kaçmanı istemiyorum.

Omuz silkti. "Bana söylemezsen ne teklif ettiğini nasıl bilebilirim? Ne düşündüğümü bilmezsem doğru düzgün düşünemem! Bu... beynimi acıtıyor... Yapamıyorum..."

"Sadece bahçeyi düşün," dedim. "Onu istiyor musun, yoksa değil mi?"

"Ama mesele bahçe değil, değil mi? Benden bir şey istiyorsun. Benden hep bir şey istedin."

"Fark etmez," dedim. "Bu benim ne istediğimle ilgili değil. Bu senin hayalinle ilgili."

"Anlat bana," diye ısrar etti. "Hayalin nedir? Ne hayal ediyorsun? Mutlu derken? Söyle bana Carl!"

"Bir bebek," dedim. "Bebeğimi doğurmanı istiyorum. Mutluluğun anlamı bu." İçimi çektim. "Baba olmayı hayal ediyorum."

Gözleri b ü y ü d ü . Her zaman olduğu gibi. Konuşmaya devam ettim. Her zaman yaptığım gibi.

"Aralık'ta kırk yaşına giriyorum, Katie. Kırk yaşında, eşcinsel bir ilişki yaşayan ve görünürde ailesi olmayan bir adam olacağım." Tekrar iç çektim. "Çoğu insanın istediği şeyi istiyorum. Bir ev istiyorum, bir aile istiyorum, küçük bir insanın büyümesini izlemek istiyorum, okul ziyaretleri, Noel sabahları ve aile tatilleri istiyorum. I

beni çıldırtana kadar çocuk televizyonu izlemek istiyorum. Tüm o berbat çizgi film şarkılarının sözlerini bilmek istiyorum." Ağaçlara baktım. "Baba olmak istiyorum. Rick'in baba olmasını istiyorum. İstedğim şey bu. Benim hayalim bu."

"Bahçe karşılığında bir bebek mi? Benim için birkaç yüz bin dolar... senin için doğurmak mı?" Her ne kadar saklamaya çalışsa da sesindeki tiksintiyi, dehşetin alt tonunu duyabiliyordum.

Koltuğumda döndüm ve onun gözleriyle karşılaştım. "Tanrım, hayır! Sugar Daddy Match Up aracılığıyla bebek satın almaya çalışan lanet bir insan kaçakçısı değilim. Taşıyıcı annelik konusunu araştırdım, araştırdık. Gerçek taşıyıcı annelik. Bunu yapabiliriz. O bu değil. Bu o değil."

"Peki, nedir bu?"

"Bu benim düzgün bir aile istediğimi söylemem. Gerçek bir aile, uzun süreli. Bizi sevebilecek birini sevmek istiyorum, ikimizi de. Çocuğumun annesiyle birlikte çocuk odasının duvar kağıdını seçmek istiyorum, bizimle yaşamasını istiyorum, doğumda elini tutmak istiyorum, her gece onunla yatmak istiyorum. Bebeğimin onunla birlikte, bizimle birlikte büyümesini izlemek istiyorum." Durakladım. "O kişinin sen olmasını istiyorum Katie."

"Eğer öyleyse bana Jack'in bahçesini alacak mısın?"

Başımı salladım. "Sana Jack'in bahçesini alacağım çünkü bu senin hayalin, karşılığında bana bir bebek vereceğin için değil."

"Ama umut bu, değil mi? Hayallerimizi değiş tokuş mu edeceğiz? Sen bana benimkini al, ben de sana seninkini vereyim?" Gözleri deliciydi.

"Hayır. Ben öyle görmüyorum. Bunu kastetmiyorum."

"Ama durum bu. Birkaç yıl demiştin. Birkaç yıl dedin.

Ne için? Gebe kalma, hamilelik, doğum... emzirme, sanırım... sonra, ne? İşler yolunda gitmiyor mu? O zaman planın ne? Bebeği sen ve Rick'e mi bırakacağım? Ortadan kaybolmak mı? Yoksa bekar bir anne olarak mı kalacağım? Her hafta sonu uğrarsın, belki tatile götürürsün, yeni bir bisiklet alırsın, her neyse..."

"Gerçekten böyle bir planım yok."

"Ama sen her şeyi planlamışsın," dedi. "Sen busun işte. Hikâyenin nasıl ilerlediğini biliyor olmalısın Carl. Benimle tanışmadan önce bile biliyor olmalıydın. Bu yüzden yürümediler, değil mi? Diğerleri mi? Bebek olayını istemediler, sadece seks mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Gözlerimi ona diktim. "İşe yaramadılar çünkü doğru değillerdi."

"Ama ben?"

"Umarım öyledir." Gülümsedim ama o gülümsememe karşılık vermedi. "Katie, ortaya çıktın ve umduğumuz her şeydin. Umduğumuzdan daha fazlası. Benim umduğumdan da fazlası. Belki diğerleriyle... belki ben daha fazlasıydım..." Omuz silktim. "Tek parça düşündüm. Belki de onlarla ilgili olmaktan çok rüyayla ilgiliydi... Belki de onu diğer her şeyin ötesinde istiyordum. Belki de beni tüketecek kadar çok istedim. Belki bu onları korkuttu."

"Peki bu sefer?"

Lütfen bana inanın. "Bu sefer seninle ilgili. Bizimle ilgili. Bu kez senin hayallerinle, ne istediğinle, seni neyin mutlu edeceğiyle ilgili. Sana bahçeyi alacağım çünkü yapabilirim, çünkü istediğin bu. Çünkü seninle ve Rick'le bir gelecek istiyorum. Çünkü sen önemlisin."

Dudağı titredi. "Ama ben bebek istemiyorum Carl. Sana bunu verebileceğimi sanmıyorum. Hiç bebek istemedim."

"Biliyorum," dedim ve gülümsedim. "Gördük. Facebook profilinde. Aptal bir test, kaç çocuğun olacak? Katie Smith, hiç. Bunun için şükürler olsun, dedin. Asla ve asla çocuk istemiyorum, dedin. Atlar her zaman bebeklerden üstündür, demiştin. Rick bana gösterdi, çıktısını aldı."

"Ben de böyle hissediyorum."

Yutkundum, boğazım düğümlendi. "Bu değişebilir..."

Başını iki yana salladı. "Bir binicilik okulu istiyorum, a t a b i n m e k i s t i y o r u m , y a r ı ş m a k i s t i y o r u m . Bunları bir bebekle yapamam. Tabii... tabii on yıl sonrasında bahsetmiyorsan... Bilemiyorum..."

Ama on yıl öteden bahsetmiyordum. Emeklilik yaşına yaklaşan bir baba olmaktan bahsetmiyordum.

hala bebek bezinde.

Yüzümden okunuyor olmalı.

Gözleri çok büyüktü. "Bunu gerçekten hemen istedin, değil mi? İstedğin bu muydu?" İç çekti. "Tanrım, şimdi istiyorsun. Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Altı ay," dedim dürüstçe. "Rick ve ben, sen bizi tanıyana kadar, ne istediğini bilme şansın olana kadar altı ay diye anlaşmıştık."

"Her zaman istediğim şeyi istiyorum," dedi. "Bir bahçe, bir binicilik okulu, Samson'la vakit geçirmek..."

"Ve hepsi bu mu?"

"Hayır," dedi. "Sizinle birlikte olmayı seviyorum. Bazen yalnızken bunu düşünüyorum. Bunun nasıl yürüyebileceğini, yürüyüp yürümeyeceğini. İki erkekle birlikte olup olamayacağımı. Düzgün bir şekilde yani."

"Peki vardığınız sonuç neydi?"

Omuz silkti. "Artık bir önemi yok. Bir bebek istiyorsun. İstedğin bu Carl, değilmiş gibi davranma."

"Seni ve Rick'i istiyorum," dedim. "Mutlu olmanızı istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum."

"Bir bebekle, Carl. Bir bebekle. Seni mutlu etmesi için ihtiyacın olan şey bu."

Buna itiraz edemem.

Koltuğunda öne doğru eğildi. "Bunların hepsi çok fazla. Bahçe... tüm bu iş meseleleri... babam, Verity... sen ve Rick... bir bebek... düşünmesi bile çok fazla."

"Seni şu anda buna zorlamak istememiştim," dedim. "Sadece sana bahçeyi satın almak istedim, tek istediğim buydu."

"Bahçeyi alamazdım. Karşılığında istediğin şeyi sana vermedikçe olmaz. Belki o zaman bile olmaz."

"Bunun benim ne istediğimle hiçbir ilgisi yok. Her şey sana karşı hissettiklerimle ilgili." Elimi uzattım ama elim yere düştüğünde irkildi. "İkimiz de sana tapıyoruz Katie. Senin inanılmaz olduğunu düşünüyoruz. Nazik, güzel ve komik. Zeki."

"Lütfen dur..." dedi. "Yapamam..." Şakaklarını ovuşturdu. "Bunu iyice düşünmem gerek. Bahçe için üzgünüm, Jack için üzgünüm. Sadece biraz boşluğa ihtiyacım var."

Uzay.

"Seni yalnız bırakabilirim," dedim. "Hadi eve gidelim. Bundan bir daha bahsetmeyeceğim, hiçbirinden. Düşünebilirsin. Biraz film izleriz, yemek yeriz, erken yatarız... ne istersen."

Başını iki yana salladı. "Yer, Carl. Sadece kendi yatağıma ihtiyacım var. Annemle konuşmam lazım. Muhtemelen biraz ağlarım, içimi dökerim. Anlıyor musun?"

Biliyordum. Tabii ki biliyordum.

Kendimi gülümsetmeye çalıştım. "Tabii. Seni eve bırakayım."

Arabayı sessizce sürdüm ve kalbim güm güm atıyordu. Söylemek istediğim çok şey vardı ama zaten çok fazla şey söylemiştim. Hem de çok fazla.

Rick'in evde bizi beklediğini hayal ettim. Heyecanlı olacaktı, Katie'yi harika bir hafta geçirdiği için tebrik etmeye hazır olacaktı ve ben tek başıma gelecektim.

Çünkü batırmıştım. Tekrar.

Çünkü onun boşluğa ihtiyacı vardı.

Çünkü ne söylersem söyleyeyim, bahçe teklifimi bana bir bebek verme ihtiyacıyla bir tutuyordu. Hesaplıyor, hesaplıyor, ona ne sıklıkla baktığımı ve satılık bir rahim gördüğümü merak ediyordu.

Cevabım ise, yapmadığımdı. Hem de hiç. Artık değil.

Çok çabuk onun dışına çıktık.

"Seni sabah alabilirim," dedim. "Araban bizimkinde..."

Başını iki yana salladı. "Annemle birlikte avluya gidebilirim. Arabayı sonra hallederim."

Emniyet kemerini açmadı, neredeyse açmasını dileyecektim, sadece bu işi bitirmek için.

"Özür dilerim Carl."

Her zaman öyledirler. Belki çaresizliği görebilirler. Belki de bu yüzden hep çok üzgündürler.

"Bahçe teklifim hâlâ geçerli," dedim. "Tıpkı Jack'e yaptığın gibi benden kiralayabilirsin. Ben de öyle düşünüyordum. Tek düşündüğüm buydu."

Eğildi ve yanağımdan öptü, gözleri ıslaktı. "Düşündüğümde çok daha iyisin."

"Bu bir iltifat mı bilmiyorum."

Gülümsedi. "Evet, öyle."

"Aynı şey geçerli," dedim.

Elimi sıktı. "Teşekkür ederim. Teklifiniz çok cömertçeydi."

Ama sen istemiyorsun.

"Hoşça kal Katie," dedim.

Emniyet kemerini çözdü. Kapıyı açtı. "Güle güle, Carl."

O uzaklaşırken kalbim çok acıdı. Kapıdan tek başıma girdiğimde Rick'in yüzünü düşününce acı, korku ve panik. Aramaları telesekretere düşerken yüzünde beliren ifade, hepsi çok erken konuştuğum içindi.

Çünkü o haklıydı. Her zaman öyledir. Çok erken oldu.

Bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım. Kalbimin durmasını bekledim.

Onları açtığımda bana bakıyordu. Yüzü sürücü camına dönüktü. Bu beni zıplattı.

Pencereye vurdu ve ben de indirdim.

"Hoşça kal dedin. Hoşça kal, görüşürüz ya da sonra görüşürüz değil. Hoşça kal dedin."

"Öyle değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Öyle olmasını mı istiyorsun? Böyle mi çalışıyorsun? Bebek yok, Carl ya da Rick yok mu?"

Başımı salladım. "Hayır, tabii ki hayır."

"O zaman bu bir veda değil," dedi ve mavi gözlü kızım bir kez daha beni şaşırttı. "Annemle konuşmak, belki biraz ağlamak için kendi yatağıma ihtiyacım olduğunu söyledim. Ben de tam olarak bunu kastetmiştim."

"Umarım öyledir Katie."

O ran a parmakasığı benim Yanak. "Sen
oldukça "Carl Brooks, o korkunç ateşli dış
görünüşünün altında hassas bir adam."

"Bu da bir iltifat mı?"

"Öyle," dedi. "Bu bir veda değil, sonra görüşürüz."
Arabayı vitesle taktım, zorla gülümsedim.

"O zaman seninle sonra görüşürüz
Katie." "Evet," dedi. "Görüşeceğız."

Chapter TWENTY

CARL

Gülümsemesine tutunmaya çalıştım, sonra görüşürüz sözüne sımsıkı sarıldım ama bunu daha önce çok kez yaşamıştım. Her seferinde kendimi içimde bir şeyler olmadığına, hayallerime karşı saatin işlediğini hissetmediğime, bunun benim için asla gerçekleşmeyebileceği düşüncesiyle sızlamadığıma ikna ediyordum.

Ama bu sefer kendimi ikna edemedim.

O tam oradaydı, bizim için bir taneydi. Gülümsemesinde görmüştüm. Gülüşünde duymuştum. Aramıza o kadar kolay sığmıştı ki, o kadar rahat, o kadar oradaydı ki. Adımı söylediğinde kalbimin nasıl çarptığını. Kimse bakmıyorken parmaklarının benimkileri hissetmesi. Onunla nasıl gurur duyduğumu. Gurur duyuyordum.

O anlarda onun içindeydin ve orada Rick'le, ikimizle birlikte kalmak istiyordum. Onu bebeğimle, bebeğimizle doldurmak ve karnındaki yeni hayatla birlikte büyüüp güzelleşmesini, şişmesini ve ışıldamasını izlemek.

Onun gözlerine baktığımda bir gelecek görüyordum. Üçümüz için bir gelecek ve birlikte yapabileceğimiz bir bebek.

Ve ben bunu mahvettim. Şimdi ne derse desin, gerçekten mahvetmişim.

Korkup kaçacaktır ve kim onu suçlayabilir ki? Ne tür umutsuz bir ucube yarı yaşındaki genç bir kadına birkaç yüz bin dolar verir ve bebeğini doğurması için neredeyse yalvarır?

Ben ne dersem diyeyim, o böyle görecekti. Çaresiz. Beni böyle görecekti. Çünkü öyleydin. Çaresizdim.

Ve onu sevdiğim için çok daha fazla acıdı. Sadece bir bebek değil, onun bebeğini istediğim için. Katie sadece bir rahim değildi, sadece güzel bir yüz ve bir gülümseme değildi. Diğerleri gibi değildi. O sadece bir Boşver Carl, tekrar deneyeceğiz Carl. Sadece bir dahaki sefere berbat etme, Carl. Dışarıda bizim için biri var, Carl. Sadece onu bulmalıyız, Carl. Sakin ol Carl. Güven bana Carl, o dışarıda bir yerde. Dışarıda bir yerde.

Sakin mi olayım?

Onu bulmuştuk. Ve ben onu kaybettim. Onu kaybetmişim.

Direksiyonu sıkıca kavradım ve dikkatimi yoldan ayırmadım. Cheltenham'a yaklaştıkça midemin bulandığını hissediyordum, Rick'e söyleme ihtimali midemi bulandırıyor. Gökyüzü grileşmiş ve ağırlaşmıştı, yol ilerledikçe donuklaşıyordu. At, saman ve başarısızlığın acı kokusu burnuma geliyordu.

Evimizin önüne park ederken nefes aldım, içeri adım atmam gereken anı geciktirmek için çantamı karıştırdım. Anahtarı ön kapıda çevirirken uzun bir nefes daha aldım ve kendimi kaçınılmaz olana hazırladım.

Rick zaten bekliyordu. Hâlâ takım elbiseli ve müşteri toplantısından çıkmış gibiydi, saçları şık ve modaya uygun, gülümsemesi parlaktı. Uçuk pembe bir gömleğin üzerine parlak mor bir kravat. Eşleşen mor brogler. Bir elinde bir şişe şampanya, diğerinde ise ipe asılı bir balon vardı. İp parlak pembe, balon ise kocaman bir papatyaydı. Aferin diyordu.

Bir tarafta. Diğer tarafta iyi iş. Tavana doğru dönüp sallanıyor, ironiyle benimle alay ediyordu.

Rick arkamdan baktı, gözleri parlıyordu, bekliyordu. Kapıyı tekmeleyerek kapattığımda gülümsemesi kayboldu.

"Güzel bayanımız nerede?" dedi. "Kutlama yaptığımızı sanıyordum?"

Anahtarlarımı kenara bıraktım. "O, um." Ona bakamadım. "Bahçeyle ilgili kötü haberleri varmış."

Öne doğru bir adım attı, gözlerinin yandığını hissedebiliyordum. "Kahretsin! Ne kötü haberi? O iyi mi?"

"Bahçe satılık, banka hacizli ya da yakın." Ceketimi çıkardım, merdivenin dibine astım, kol düğmelerimle oynadım.

"Yani artık Jack'ten kiralayamıyor mu? Yazık. Berbat bir durum dostum." Başını salladı. "Günün boktan sonundan bahsediyoruz. Eminim çok üzülmüştür."

Düşünce karnıma vurdu ve çok sert vurdu. "Üzgündü."

Rick biraz volta attı, şampanyayı anahtarlarımın yanına bıraktı. Eli alnındaydı, ovuşturuyordu. "Seninle eve gelmeliydi, bunu konuşabilirdik, bir çözüm bulabilirdik. Yapabileceğimiz bir şey olmalı." Bana baktı. "Belki bankayla konuşabiliriz? Jack ile yani. Borcun ne olduğunu öğreniriz. Katie'yi kira parasıyla destekle, bankaya borcunu kapatmak için nakit para geldiğini söyle. Bu işe yarayabilir, değil mi? Denemeye değer." Cebinden telefonunu çıkardı. "Hâlâ Jack'le birlikte mi? Onu arayıp eve gelmesini söyleyeceğim."

Gerçeği fark etmeden önce arama düğmesine basmıştı. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce telefonu kulağına götürdü ve orada kaldı.

"Ama orada değil, değil mi? Onu asla orada bırakmazsın..." Aramayı iptal etti, yanımdan geçip kapıyı açtı. "Arabası hâlâ burada. Neden arabası olmadan bahçede kalsın ki Carl? Neler oluyor?"

Kendimi destekledim. "Boşluğa ihtiyacı vardı..."

Ve o biliyordu. Biliyordu amına
koyayım. "Ne yaptın sen?"
"Çok üzgündü. Yardım etmeye çalıştım."
Balonu bıraktı, tavana **ç a r p t ı ğ ı n ı** duydum.
"Yardım edeyim mi?"
Mutfağa doğru yürüdüm ve bir şişe kırmızı şarap açtım.
Beni takip etti, elleri açık, talepkâr.
Bir bardak doldurdum, bir dikişte içtim. "Bahçeyi satın
almayı teklif ettim."
"Sen ne?!"
"Onun için bahçeyi satın almayı teklif
ettim." "Ne kadar?"
"Birkaç tane büyük."
Başını iki yana salladı. "Büyük olanlar mı? Bu da ne demek
şimdi?"
Bir nefes aldım. "Birkaç yüz bin."
Gözleri kocaman açılmıştı. "Binicilik için birkaç yüz bin
dolar harcamayı mı teklif ettin? Aynen böyle mi? Lanet olsun,
Carl. Peki o buna ne dedi?"
Omuz silktim. "Hayır dedi, çok fazla olduğunu söyledi.
Çılgınca olduğunu söyledi. Neden teklif ettiğimi anlamadı,
nedenini bilmek istedi."
"Yok artık. Peki sen ne dedin?" Cevap
vermedim.
"Lütfen bana yapmadığını söyle. Bu şekilde olmaz.
Hayalleri boka sarmışken ve kafasının üzerinde çılgın bir para
teklifi sallanırken olmaz. Lütfen bana bunu yapmadığını söyle,
Carl."
Söyleyecek sözüm yoktu. Bardağımı yeniden doldurdum.
Yüzü solgunlaştı, bir elini ağzına götürdü, ileri geri volta
atıyordu. "Ona söyledin, değil mi? Lanet olsun Carl, ona
söyledin."
"Nedenini bilmek istedi. Ne istediğimi bilmek istedi.
Bilmek istedi, Rick."
"Ve sen de ona söyledin. Harika. Bu harika."

"Özür dilerim," dedim, gerçekten de öyleydim. "Beklemeliydim. Daha fazla zaman vermeliydim."

Avucunu adanın üzerine vurdu. "Çok haklısın, beklemeliydin Carl! Çok haklısın!" Sesi daha çok feryat gibi çıkan bir iç geçirdi. "Çok iyiydik Carl. O iyiydi. İnanılmazdı. İstedğimiz her şeydi, benim istediğim her şeydi." Yumruklarını mermere karşı sıktı. "Onu seviyorum, Carl."

Gözlerinde yaşlar vardı ve midemde bir ağrı, korkunç bir pişmanlık acısı vardı. "Ben de öyle."

Başını salladı, gözleri kapalıydı. "Bana her şeyi anlat. Söylediğin her lanet şeyi."

Ben de öyle yaptım. Ona her şeyi anlattım.

Rick beni dinledi ve anlattıklarım boyunca başını salladı. Yüzü her şeyi anlatıyordu, zaten bildiğim şeyi pekiştiriyordu. Her şeyi berbat etmiştim.

"Bunun bir veda olmadığını söyledi," dedim. "Bunun bir veda değil, sonra görüşürüz olduğunu söyledi."

"Bunu söyleyecek, değil mi?" Buzdolabından kendine bir bira aldı, fondip yaptı. Cebinden tütününü çıkardı, bir sigara sardı. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Söylediğimiz onca şeyden sonra."

"Buna inanabilirsin," dedim. "Elbette inanabilirsin. O sordu, ben cevapladım."

Elini kaldırdı ve çenemi kapatmamı işaret etti. "Bir sigara içmem lazım," dedi ve yanımdan ayrıldı. Arka kapıdan çıktı ve güvenlik ışığı yandı, patikada bir aşağı bir yukarı volta atarken onu aydınlattı. Bir tane içti ve bir tane daha yaktı, ben de onu izledim, o hayıflanırken ben de mutsuzluk içinde şarabımı yudumladım.

Dışarıda bir süre volta atıp sigara içti.

O içeri girdiğinde ben oturma odasına geçmiştim, gerçekler ortaya çıktıkça midem her zamankinden daha çok ağrıyordu.

Kendini kapı aralığına dayamıştı, yüzü o rahat çekiciliğinden sıyrılmıştı. Koltuğumda öne doğru oturdum, zihnimde çalkaladığım kelimeleri zorla söyledim.

"Onun sorunları benimle Rick, seninle değil. Her şey benim ne istediğimle ilgiliydi."

Omuz silkti. "Ne olmuş yani? Bunun ne önemi var şimdi?"

Gözlerine baktım, içindeki öfkeye rağmen bakışlarını tuttum. "Demek istediğim, onunla birlikte olabilirsin. Siz ikiniz hâlâ... bensiz... Sorun benim Rick, sorun olduğumu biliyorum. O da bunu biliyor."

Dudakları gergin, gözleri çukur ve genişti. "Ne demeye çalışıyorsun lan sen?"

"Üzgün olduğumu, bunu senin için, ikiniz için de mahvetmek istemediğimi söylemeye çalışıyorum." Bunu söylemek çok acı veriyordu. "Onunla birlikte olabileceğini söylüyorum. Sen ve o." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Anlıyorum Rick. Benim hatalarımın bedelini ödemek zorunda kalmamalısın."

Ona bakmak istemedim, bana doğru adım attığında başımı başka yöne çevirdim.

"Hey," dedi, kanepede yanıma çökerek. "Bu da ne böyle?"

"Her şeyi berbat ettim," diye itiraf ettim ve kelimelerim boğuk boğuk çıktı.

"Muhtemelen," dedi. "Ama biz beraberiz, sen ve ben. Ya bir araya geliriz ya da hiç gelmeyiz. Bu asla değişmeyecek Carl, ne olursa olsun." Elini yanağıma bastırdı ve yüzümü ona çevirdi. "Bana bak."

Ona baktım ve kendimi yenilmiş hissettim. Bomboş. Suçlu.

"Kızgınım, içim içimi yiyor ve boşboğazlık ettiğin için senin bir pislik olduğunu düşünüyorum ama sen hâlâ tanıdığım en iyi adamsın. Hâlâ birlikte olmak istediğim kişisin. Tanrım, Carl, seni hâlâ seviyorum."

Öne doğru eğildim, alnımı onunkine bastırdım ve elleri yüzümü kavradı, beni orada tuttu. Gözlerimi kapattım ve nefes aldım, sadece nefes aldım. "Acıyor," dedim. "Bu çok kötü acıtıyor. Bunu düşünmüştüm..."

"Biliyorum," dedi. "Ben de tam senin yanındayım." Uzun ve derin bir iç çekti. "Buraya gel." Beni güçlü kollarına aldı, kendine çekti. Yanağımlı öptü, bana sıkıca sarıldı,

ve ben onu geri tuttum. Kendimi zayıf ve savunmasız hissettim. Açık. İçimdeki donuk sızı midemi bulandırıyor. "Çok güçlüsün amına koyayım," dedi. "Bir boğa gibi. Her zaman durdurulamazsın." Dudaklarımı öptü, dudakları sertti. "Bazen durmalısın, dizginleri gevşetmeyi öğrenmelisin."

Söyleyecek sözüm kalmamıştı. Sadece başımı salladım, onun görebileceği kadar.

"Kararları birlikte alıyoruz, bir takım olmamız gerekiyor."

"Özür dilerim," dedim tekrar.

Onu sıkıca kavradım, kollarımı kaslı omuzlarına doladım ve o sert, güçlü ve oradaydı. Rick tam yanımdaydı.

Rick hep oradaydı.

Ve onu o kadar çok sevdim ki kalbim yerinden çıkacak sandım.

Chapter TWENTY ONE

Katie

Samson, Haugh Ormanı'na doğru ilerlerken hızını artırdı, dörtnala koşmaya başladığında toynakları patikayı çalkalıyordu. Erkenciydik, güneş hala ağaçların arasından doğuya doğru tırmanıyordu. Samson'ı daha hızlı koşması için sıkıştırdım ve o da başını eğdi, kulakları önde ve tetikte, nefesi sabitti. Dizginlerini serbest bıraktım ve kendini uzattı, bir homurtu ve uzaklaştı, ana yokuşu dörtnala çıktı.

Burayı çok sevdim. O da öyle.

Biz buraya aittik. Buraya ait olduğumuzu hep biliyordum. Sadece biz değildik.

Artık değil. Şimdi değil.

Boğazımdaki yumruyla savaştım, beni tehdit eden gözyaşlarını kırıpıştırarak uzaklaştırdım. Sanki zaten yeterince ağlamamışım gibi.

Kendi yatağımda geçirdiğim bir gece berbattı. Bir tarafının topaklı olduğunu hiç fark etmemiştim. Yumrulu ve biraz fazla yumuşak. Soğuktu da. Carl ve Rick'in olmadığı bir yatak soğuktu.

Carl ve Rick olmadan her şey soğuktu.

Jack'in bahçesinin hayalini kaybetmek yeterince boktandı ve çok ağlamıştım. Ama Carl'ın büyük ifşası bir araba gibi çarpmıştı.

Enkaz, küçük kasaba hayallerime dalan koca kışlı bir kamyon. Küçük şirin hayat planıma büyük bir sıçrama.

Ne hayat planı?

Plan A - Jack'in bahçesini kiralamak, Katiefy ile güzel ve akıllı hale getirmek, binicilik dersi isteyen mutlu çocuklarla doldurmak. Gülümsemek ve yirmi iki yaşında hayat planımı tamamladığım için kendimi tebrik etmek.

Plan B -

B planı yoktu. Hiç B planı olmamıştı.

Samson tepenin yamacında yavaşladı, boynunu uzattı ve homurdandı. Onu okşadım, yelesini karıştırdım ve daha da yavaşladı, yürüyüşe geçerken toynakları takırdıyordu. Eyerde arkama yaslandım ve ötücü kuşları dinledim. Burayı gerçekten çok sevmiştim. Sonsuza kadar burada kalabilirdim, Samson ve ben.

Telefonum bipledi ve cebimden çıkardım. Arayanın çocuklardan biri olma ihtimali kalbimi biraz tekletti ama değildi. Annemdi.

Bahçe için üzgünüm Katie, ama belki de en iyisi budur. Babanın yanında bir şeyler yapmak için gerçek bir şansın var, gerçek bir kariyer Katie. O kadar da kötü değil, tatlım. Gerçekten değil. x

Söyledikleri yeni bir şey değildi, dün gece burnumdan soluyana kadar ağladığım için onları zaten duymuştum.

Gerçekten çok kötüydü.

Telefonu ittim.

Sadece anlamadı. Anlaması mümkün değildi.

Samson'ı ana yoldan çıkardım ve ormanın derinliklerine, çalılıkların daha vahşi ve ağaçların daha sık olduğu yerlere yöneldim. Onun taze ve yeşil olduğu zamanlarda kaşifler gibi fethettiğimiz ormanın gizli bölgelerini keşfettik ve her şey çok heyecan vericiydi. Her şeyi yeniden hissettim. Her şeyi yeniden sevdim.

Bunun nasıl gerçekleştiği, bir şeyin zamanının sonuna doğru hızla ilerlerken nasıl daha tatlı hissettirdiği şaşırtıcıdır.

Acı tatlı.

Carl ve Rick de böyle miydi? Etraflarındaki hayatın bu kadar güçlü hissettirmesinin nedeni bu muydu? Her şeyi tüketen?

Carl ve Rick'i geçici olması gerektiği için mi bu kadar çok sevdim? İki erkek arasındaki hayata altı aylık bir girişten başka bir şey değil miydi?

"Ne yapacağız oğlum?" Dedim ve Samson'ın kulakları bana doğru kaydı. "Ne halt edeceğiz?"

Cevabı büyük bir parça çit yemek oldu. Şimdilik bu kadar yeter.

Saatlerce yürüdük, ilk günlerimizi yeniden yaşadık, her yolu ve her dönüşü takip ettik, her düzlükte ilerledik. Çok iyi tanıdığımız bisikletçilere el salladık, sahipleri isimlerini çağırdıkça havlayan aynı eski köpekleri dinledik.

Sanki bu tek yolculuk beni sonsuza kadar ayakta tutabilirmiş, hatırası çok iyi tanıdığım, çok sevdiğim bu yeri kaybetmenin acısını dindirmeye yetebilirmiş gibi her şeyi içime çektim.

Kabullenme. Belki de bu, kaderin acımasız bir oyununu kabullenmenin başlangıcıydı. Birkaç ay daha bekleyemeyen bir banka tarafından postaya verildi. Pislikler.

Avluya geri dönerken Samson gevşek bacaklı ve mutluydu ama ben o kadar mutlu değildim. Birkaç ay sonra bu iş gerçekten bitmiş olacaktı. Burada yeni insanlar, burası için kendi hayalleri olan insanlar, muhtemelen benimkinden çok farklı. Çiftlik evinin önünden geçerken kendimi yenilmiş hissediyordum, Jack'in boş park yerine bakarken de yenilmiştim, bu zaten olacakların ürkütücü bir alametiydi.

Boğazımdaki yumru geri gelmişti, gözlerim yanıyor ve biraz kaşınıyordu, midem dönüyor ve bomboştu.

Rick olana kadar.

Arabası karavanımın yanındaydı, ahırın donuk metal kabuğuna karşı gümüş rengi ve parlaktı. Samson'ı sıkıştırdım, ona doğru yöneldim ama Rick içeride değildi.

Onu düşündükçe kalbim güm güm atıyor, heyecanın verdiği o eşsiz coşku mutsuzluğumu bastırıyordu. Ama ben de gergindim. Gerçekten gergindim.

"Hey, güzel bayan."

Sesini duyunca karnım guruldadı. Gözlerimi güneş ışığının parıltısından koruyarak eyerde ona doğru döndüm, o da gergin görünüyordu.

Kot p a n t o l o n üzerine yeşil kareli bir gömlek giymişti, ayağında bir çift eski bot vardı. Saçları dağınık ve şık bir şekilde biçimlendirilmemişti, gülümsemesi sıcak ve parlaktı. Sinirleri gözlerinden **o k u n u y o r d u**.

"Hey, seksi çocuk." Gülümsedim.

"Öyle bir çocuk değil," dedi ve yanına gitti. Elini Samson'un boynunda gezdirdi ve onu okşadı. "İyi bindin mi?"

Başımı salladım. "Ormana ilk vedamı ediyorum. Umarım uzun sürer, umarım yüzlerce veda edebilirim."

"Ben de öyle umuyorum," dedi. "Son vedalar berbattır." Samson'a bir nane şekeri verdi. "Kim erkek, Sammy?"

Ahıra doğru ilerlerken yanımızda yürüdü, ben attan inerken kollarını açmış bekliyordu. Oyalanmadı, sadece beni sıktı ve Samson'ın baş tasmaını boynuna taktı. Samson'ın kolanını gevşettim, eyerini indirdim ve Rick çoktan işe koyulmuştu, ben dizginini çıkarırken bir kovayı doldurup sırtını süngerle temizliyordu. Konuşmadık, at işine devam ederken gözlerimiz kısa süreli temas etti ve karnımdaki gıdıklanma o kadar güçlüydü ki beni kıpır kıpır yaptı, Samson'u aşağı doğru fırçalarken ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırdım.

Halısını bağladım ve Rick ipi gevşetti. Samson'ı tarlaya götürdü ve ben de onun yanında yürüdüm. Samson'ı serbest bırakırken Rick'in yüzünü izledim, gözleri tüylü oğluma karşı gerçek bir şefkatle doluydu. Kapıyı kapattı ve kollarını üstteki çubuğa dayayarak Samson'un gidişini izlemeye koyuldu. Yanına yaklaştım ve kır havasını içime çektim.

"Çok özür dilerim Katie." Sesi her zamankinden daha sessizdi. "Bahçe için özür dilerim. Tam bir bok çukuru."

Durakladı. "Özür dilerim..." İç çekti. "Her şey için özür dilerim."

"Carl nerede?" Dedim.

"Çalışıyorum." Tekrar iç çekti, sonra bana baktı. "Hayır, çalışmıyor. Evde. Gelmemesini ben istedim."

Gıdıklanan göbek. Her şey gıdıklanıyor.

Kelimeler bulmaya çalıştım. "Siz... um... ikinizin de istediği bu mu?"

"Bir bebek mi?" Tekrar tarlaya baktı. "Evet, ikimiz de bunu istiyoruz. Carl daha... sabırsız." Tütününü çıkarıp bir sigara sardı. "Carl daha yaşlı, daha tek fikirli. Bu onun için daha acil." Yaktı. "O üzgün. Her şeyi berbat ettiğini biliyor."

"Yapmadı," dedim. "Bana her şeyi teklif etti Rick, hayallerimi teklif etti. Ben sadece... ben bunu kabul edemem. Ona istediğini veremem."

"Emin misin? Hiç mi?"

Omuz silktim. "Kahretsin Rick, bilmiyorum. Sonsuza kadar uzun bir süre. Dün Verity'nin kışını tekmelemeyi kutluyor ve bunu Cheltenham Chase'de tekrar yapmayı planlıyordum. Resmi olarak kiraladıktan sonra burayı ne yapacağımı planlıyordum. Sizi düşünüyordum, hafta sonunu sizinle geçirmeyi, rahatlamayı ve eğlenmeyi, muhtemelen çok fazla şarap içmeyi ve biniciliğim için iyi olandan daha fazla horoz almayı." Saçlarımı yüzümden geriye doğru çektim. "Tüm bunları kaybetmeyi düşünmüyordum. Bebekleri, kirli bezleri ve tanımadığım iki adamla bir çocuk büyütmeyi de düşünmüyordum."

"Bizi tanıyorsun," dedi. "Zaten gördüğünüzden daha fazla görecektir bir şey yok."

"Şimdiden gördüklerim hoşuma gitti," dedim. "Ben sadece... bir bebek, Rick. Bu çok... büyük."

"Çok büyük." Uzun bir nefes aldı. "Çok büyük ve çok erken."

"Ama bana söylediğine sevindim, bildiğime sevindim. Bu tür şeyler ilerledikçe kolaylaşmıyor, insanlar sadece

daha fazla yatırım yapardım. Altı ay içinde daha fazla yatırım yapmış olurdum." "Ve belki de tüm farkı bu yarattırdı."

"Belki." Omuz silktim. "Hiçbir zaman çocukluk yapmak istemedim Rick. Bunu hiç hissetmedim."

"Biliyorum," dedi basitçe.

"Annem elinden geleni yaptı ama çok zordu. Yeterince büyür büyümez her şeyini feda edişini izledim. Gençti, arkadaşları dışarı çıkıyordu, o hep evdeydi, hep benimleydi. Beni üniformalı, ayakkabılı ve okul yemekli tutmak için bir sürü boktan saat çalıştı." Başımı salladım. "İstediğim bu değil. Benim için değil."

"Senin için öyle olmazdı." "Belki de olmaz."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Kesinlikle hayır."

Kendi kendime biraz güldüm. "Çok komik. Küçük bir kızken babamı merak ederdim. Kim olduğunu ve nerede olduğunu hayal ederdim. Onun bir asker, uzaklarda bir prens, hatta bir korsan olduğuna, benim yanımda olamayacağına, çünkü bir yerlerde maceraya atıldığına dair çılgın fanteziler kurardım. Her şeyi planlardım, bir gün ortaya çıktığında nasıl hissedeceğimi hayal ederdim ve o da bana Katie, ben senin babanım, tüm hayatın boyunca seni düşündüm derdi. Ancak o zaman babamın bir asker, bir prens ya da bir korsan olmadığını anladım. O sadece annemi hamile bırakıp ikimizi de terk eden bir dangalaktı."

Rick tek kelime etmedi.

"Her doğum günümde, her Noel'de bir baba isterdim. Sonunda boktan, yarım yamalak bir tane buldum." Gülümsedim. "Ve işte buradayım, asla sahip olamayacağım bir bebek için iki iyi babanın teklifiyle. Kader garip değil mi?"

"Evet, öyle."

"Sorun ata binmek," dedim. "Belki de her şeyden daha fazla. Samson'la çok çalıştım ve neredeyse hazır. İkimiz de neredeyse hazırız. Bir yıl daha en iyi döneminde olacak."

Birkaç yılım var ve bu yılları en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Etkinlik yapmak, yarışmak ve dünyaya ne kadar ilerlediğini göstermek istiyorum."

"Ya ondan sonra?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok ama bir daha olay yaşamasam bile bir bebeği bayılıp annelik yapmak isteyeceğimi garanti edemem."

"Ama olabilir mi?"

"Bilmiyorum."

Sigarasını söndürdü. "Üzgünüm, tabii ki bilmiyorsun. Bu tam bir saçmalık. Böyle bir konuda bu kadar çabuk nasıl karar verebilirsiniz?"

Carl'ı düşünmek bana acı veriyor, içimin parçalandığını hissettiriyordu. "Şimdi istiyor Rick. Ben yapamam. Samson'la olmaz. Rüyalarım boka sarmış olsa da, yine de yapamam."

"O sadece bıkkın ve korkmuş, hepsi bu."

Bu düşünce beni karnımdan vurdu. "Korktun mu?"

Başını salladı. "Onun için gerçekleştirmeyeceğinden korkuyorum."

"Neden olmasın ki? O muhteşem bir adam, ikiniz de muhteşem adamlarsınız. Nazik, komik ve başarılı. Bir dizi potansiyeliniz olmalı."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Uygun kimse yok. Bizi gerçekten isteyen kimse yok, hatır için değil. Onlar seks ve para istiyorlar. Eğlence ve oyun istiyorlar. Bebek, o kadar da değil." İç çekti. "Carl'ın morali çok bozuk, seni bir daha doğru düzgün göremeyeceğimizi düşünüyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Biraz umutluyum." Gülümsedi. "İkimizin de aklını başından aldın."

"Aynen öyle," dedim. "Sizler harikasınız."

"Ama bizi istemiyorsun, değil mi? Öyle değil mi? Bu sadece... para mı? Eğer öyleyse anlarım. Seni suçlayamam."

Gözlerim büyüdü. "Kahretsin, hayır. Hayatta olmaz. Bu parayla ilgili değil. Yaklaşık bir haftadır parayla ilgiliydi."

"Peki konu nedir? Bizden ne istiyorsunuz?"

Gülümsedim. "Onun gibi konuşuyorsun."

Güldü. "Özür dilerim. Ben sadece... biraz kaybolduk. Biraz boku yedik. Her şeyi berbat edip etmediğimizi anlamaya çalışıyoruz."

"Beklemeyecek Rick. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Belki on yılı olsaydı... belki biraz daha dayanabilseydi ve görebilseydi..." Gözlerimi kapattım. "Neden bekleyemiyor Rick? Neden şimdi, neden bu kadar hızlı? Hemen şimdi olmasını gerektirecek kadar önemli olan ne?"

Parmaklarını saçlarında gezdirdi, gözlerini uzaktaki Samson'a dikti.

"Sanırım sana Carl'dan bahsetmemin zamanı geldi," dedi.

Chapter TWENTY TWO

Katie

Rick'le birlikte ben de tahta yongaların üzerine kış üstü düştüm. Bacaklarımı çaprazladım ve karnım beklentiyle gerildi.

"Şanslı büyüdüm, gerçekten çok şanslıydım," diye başladı. "Bunu hep biliyordum ama çocukken ne kadar şanslı olduğumu anlamam için Carl gibi bir adamla tanışmam gerekti. Her şeye sahiptim, önemli olan her şeye. Ve Carl, zavallı adam, onun hiçbir şeyi yoktu."

"Brighton'dayken bir pansiyondan bahsetmişti..."

Rick'in gözleri benimkilerle buluştu ve çok üzgündüler. "Çocukların evi. Anladığım kadarıyla bok çukuru. Sevgiye ihtiyacı olan bir sürü çocuk var ama onları sevecek yeterli sayıda insan yok. Onlara bakacak yeterli insan bile yok."

"Peki ya ailesi?"

Rick başını salladı. "Annesi o çok küçükken ölmüş. Biraz parti düşkünüymüş, öyle diyor, ama hepsi kulaktan dolma, anı parçaları, gerçekten tanımayan insanlardan gelen dağınık bilgiler. Onu bir havuzda bulmuşlar, yüzüstü ve üzerinde sadece külotu varmış. Resmi olarak kaza sonucu ölmüş. I

Bundan daha fazlasını bilmiyorum. Carl o zamanlar sadece altı yaşındaymış. Onu ezik arkadaşlarından birinin evinde kirli kıyafetler içinde bulmuşlar."

Karnım guruldadı. "Kahretsin."

"Bu konu hakkında pek konuşmaz."

"Sonra ne oldu? Ona ne oldu?"

İç çekti. "Bir sürü saçmalık. Diğer çocuklar gibi bakım altında bir hayat. Yeterince ilgi, sevgi yok. Babasını bulmayı başaramadılar, öyle dediler. Ancak Carl on üç yaşındayken bu ezik ortaya çıkıyor. Carl'ın kendisiyle yaşaması için ne yeri ne de parası varmış ama onu seviyormuş, özlüyormuş, sürekli onu düşünüyormuş falan filan."

"Gerçek değil miydi?"

Rick başını salladı ve yüzü taş kesildi. "Pisliğin tekiydi. Carl'a onun için iyilikler yaptırdı. Bok herifin tekiydi."

"İyilik mi?" İçim bulandı ama Rick başını salladı.

"Öyle bir şey yok, bildiğim kadarıyla yok, ama üzerine yemin etmem. Uyuşturucu. Bunu benim için sakla Carl, bir arkadaşıma hediye. Kimseye söyleme, sürpriz olmasını istiyorum. İkimiz için bir yer ayarlamaya çalışıyorum Carl, sen ve ben, fazla uzun sürmez."

"Siktir."

"Evet. Tabii ki Carl o pislik ne isterse onu yaptı. Birilerinin gerçekten umursamasını uman genç bir delikanlıydı, anlıyor musun? Sonunda birileri için bir şey olabileceğini düşündü. Bu beni çok kızdırıyor."

"Ne oldu?"

Rick başını arkaya eğdi ve gözlerini kısarak güneşe baktı. "Bir bakıcı paketlerden birini Carl'ın ranzasının yanındaki süpürgeliğin arkasına saklanmış olarak buldu. Polis, sosyal hizmet görevlileri ve milyonlarca soru geldi. Güle güle baba."

"Babası hapse mi girmiş?" Kalbim boğazıma düğümlendi.

"Sanırım daha büyük bir soruşturmanın parçası. Evet, o gitti

iyi ki kurtulduk. Carl kendini

Suçluluk duydum, mektup gönderdim, hiç geri dönmediler. Hiçbir şey yok. Hiç duymadım. Yani nasıl bir amcık kendi çocuğuna bunu yapar ki? Onlara tuzak kurar ve sonra da çekip gider? Cevap bile vermez?" Rick başını salladı. "Zavallı çocuk raydan çıktı. Etrafa zarar vermeye, kavga etmeye, çalmaya başladı. Sanki katranla dolmuş gibi olduğunu söylüyor, simsiyah ve kalın, sadece... çürümüşlük. Hiçbir şeye değmediğini, hiçbir şeyi hak etmediğini, hatta hiçbir şey istemediğini hissettiğini söylüyor. Çocuk ıslahevine gitmiş, sonra tekrar bakımevine dönmüş. Sorunlu bir çocuk." Durakladı, odun parçalarını karıştırdı. "Sana bunları anlatmak bana düşmez ama bilmen gerektiğini düşünüyorum. Böylece anlarsın."

Gözlerim ağrıyor ve yaşlarla doluyordu. Bir anda çok fazla. Jack'in bahçesi, bebek konuşması ve Carl. Çoğunlukla Carl.

"Kahretsin," dedi Rick. "Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum, üzücü olduğunu biliyorum, inan bana, kalbimi kırıyor, ama lütfen, ne yaparsan yap, lütfen ona öyle bakma."

"Ne gibi?" diye sordum ve sesim çatallaştı.

"Şu an bana baktığın gibi. Ona acıyormuşsun gibi, onun için üzülüyormuşsun gibi. Bundan nefret ederdi. Bu onun istediği son şey, o böyle biri değil."

"Ama hissediyorum," dedim. "Yani onun için üzülüyorum. Ona acımıyorum, o acınacak bir adam değil." Başka tarafa baktım. "Çok güçlü, çok ayakları yere basan, çok... birlikte görünüyor."

"Öyle. Bunların hepsi onda var. Tanıdığım en iyi adam. Tanıdığım en güçlü adam."

Boğazımdaki yumru beni boğmakla tehdit ediyordu. "O... o nasıl... kim böyle bir şeyden geri döner ki?"

"Carl gibi bir adam yapar." Rick gülümsedi. "Bana nasıl olduğunu sorma ama o başardı. Kendini topladı, kendine daha iyi bir hayat kurdu. Carl çelik gibi ve kararlı, ciddi... motive olmuş biri. Muhtemelen fark etmişsinizdir," diye güldü, "Ulaşılmaz biri gibi görünebilir. Ama bu sadece kendini ileriye itmek için kullandığı bir cesaret ve bunun altında, her şeye rağmen, yaşadığı tüm boktan şeylere, hayal kırıklığına uğradığı tüm zamanlara rağmen

Tüm bunlara rağmen sadık, nazik ve cömerttir. İnsanlar için en iyisini ister, insanlar için elinden gelenin en iyisini yapar, her zaman elinden gelenin en iyisini yapar." Durdu, doğrudan bana baktı. "Bunun çoğunu babana borçlu."

Karnım zil çaldı. "Eminim babam bu konuda pek övgü alamaz."

"Belki. Belki de değil." Bana baktı. "Ben her zaman bulduğum gibi konuşurum ve babanı her zaman çok iyi bir adam olarak gördüm. Saçmalık yok, oyun yok. İnsanların içindeki iyiliği görür, tıpkı Carl gibi."

"Onu bu şekilde bulmadım," dedim ve sesim dikenliydi. Ben huysuzdum. "Hiçbir zaman. Hem de hiç."

Rick bunun üzerinde durmadı. "Her neyse, bu sadece arka plan. Asıl mesele, bu bebek meselesi, yıllardır süregelen bir şey. Carl bana pansiyona yirmi dakikalık yürüme mesafesinde bir park olduğunu söyledi, onlarınkinin yanındaki köhne, boktan parktan daha iyi bir parkmış. Eskiden kendini oraya atar, oturup izlermiş. Aileler vardı, dedi, iyi aileler. Mutlu çocukları olan, iyi vakit geçiren düzgün anne ve babalar. Çitin dışında oturup onları izler ve bir gün kendisinin de böyle bir ailesi olması için dua ederdi. Seveceği insanlar." İç çekti. "Sevecek çocuklar." Bir parça talaş aldı, parmaklarının arasında çevirdi. "Baban ona bir şans verdiğinde, geleceğe hazırlanmak, kendi başına bir şeyler yapmak için kendini işe verdi. O da böyle söylüyor. Yirmili yaşlarının sonuna kadar Melanie'yle tanışmamış ama onun doğru kişi olduğunu düşünmüş. O da aynı şeyi hissettiğini söylemiş. Carl gibi bir adamla kim hissetmez ki? Muhteşem, başarılı, zeki..." Sesi kesildi. "Ama kadın vahşi bir şeydi, inan bana. Dürüst olmak gerekirse, onu okulda **k o ş t u r u r k e n** hayal bile edemezdim, onu birkaç çocukla hayal bile edemezdim, milyon yıl geçse bile. Ama o yapabiliirdi."

"Tanıştığınızda onunla birlikte olan kadın o muydu?"

Başını salladı. "Evet, keyifsiz bir internet sitesinde. Bilirsin işte. Onlara gittim ve a n l a ş t ı k . Ben de onların

Harika. İyi bir çift, yatakta harika. Maceraperest. Oldukça sağlam görünüyorlardı, ta ki gerçekten öyle olmayana kadar."

"Ayrıldılar mı?"

Rick'in gözleri benimkilerle buluştu ve bana söylemekten çekiniyordu. Tereddütünü görebiliyordum.

"Bana söylemek zorunda değilsin..." Dedim ama başını salladı.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Odun parçasını elden ele savurdu. "Carl ciddi olduklarını sanıyordu. Onların kalıcı olduğunu düşündü. Bunun hakkında konuşmuşlar, diyor, yuva kurmak, bir aile sahibi olmak hakkında. Tek istediği buymuş."

"İstemedi mi?"

"Yaptığını söyledi. Hapı almayı bıraktı, tüm doğru sesleri çıkardı, tüm doğru şeyleri söyledi. Yani, yıllardır birlikteydiler. Yıllar ve yıllar boyunca gerçek bir bağlılık olmadan, onun hazır olduğuna dair gerçek bir işaret olmadan, ama adam bekledi. Sonunda onun hazır olduğunu düşündü, o da hazır olduğunu söyledi."

"Hamile kalmadı mı?"

İç çekti. "Görünüşe göre olmamış. Ona zaman vermesini söyleyip durdu, bunun olacağını söyledi."

"Ama olmadı mı?"

Odun parçasına bir fiske vurarak uzaklaştırdı.

"Yalan söylüyordu." "Hâlâ hap kullanıyor mu?"

"Hayır," dedi. "Bu daha kolay olurdu." Gözlerini kapattı. "İki kürtaj."

Lanet olsun. "İki mi?"

"En az iki tane. İçkiyi fazla kaçırmış bir arkadaşımın ağzından kaçtı, sanki biliyormuş gibi laf arasında bahsetti."

"Aman Tanrım."

"Harap olmuştu. Hayatı boyunca bir aile kurmak istemiş, aylarca, yıllarca uğraşmıştı. Düşünsenize, tüm o bekleyiş, tüm o çabalar, sadece hayatınızı birlikte geçirmek istediğinizi düşündüğünüz kadının sizden habersiz iki çocuğunuzu aldirmaya karar verdiğini öğrenmek için. Kalbi kırılmış."

Üşüdüm. Soğuk ve üzgün. Onun için karnım ağrıyordu. "Bu korkunç."

"Evet, öyle. Gerçekten öyle. Bu yüzden ayrıldılar, o da hiç terlemeden çekip gitti. Onu hiç sevmedi, gerçekten. Sanırım onun fikrini sevdi, ki bu benim için delilik, gerçekten delilik, o benim her şeyim." Bir nefes aldı. "Bir süre sadece arkadaştık. Hafta sonları birkaç bira. Sonra hafta içi birkaç bira. Konuşurduk, çokça. Çok gülerdik. Birbirimize uyuyorduk. O istediği zaman başka kadınlar bulurduk, öylesine." Kocaman gülümsedi. "O zamanlar bile onu sevdiğimi biliyordum. Harika biri olduğunu düşünüyordum. Biraz daha uzun sürdü. Sanırım aile meselesiydi. Ya da belki de benden o kadar hoşlanmıyordu." Biraz güldü. "Sanırım onun gözüne girmeyi başardım. Sonunda."

Gülümsedim. "Biseksüel olduğunu hep biliyor muydun?"

Başını salladı. "Ailem harikaydı, biz çocuklara sevginin sevgi olduğunu ve önemli olan tek şeyin bu olduğunu öğretti. Bana büyük bir mesele gibi gelmedi, ben sadece istediğim kişiyi istedim. Carl'ı seviyorlar." Gözleri parladı ve içimde kelebekler uçuştı. "Seni de severlerdi."

Bu konuda ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. "Carl da hep biseksüel miydi?"

"Sanırım öyle, belki. Benim için cinselliğim önemli değildi, sadece sevdiğim şeyi severdim, sevdiğim kişiyi severdim. Carl için sanırım bu daha çok yapabildiğin kadar rahatla türünden bir şeydi, böyle başladı. Sanırım raydan çıktığında diğer çocuklardan bazılarında biraz teselli buldu, karanlık gecelerde biraz fiziksel yakınlık. Dürtüleri için bir çıkış yolu, bilemiyorum. Nereden gelirse gelsin her türlü sevgi için minnettar olduğunu söylüyor ve bu değişmedi, ancak şimdi içeride çok daha sağlıklı bir yerden geldiğini düşünüyorum. Onun için sevginin bir erkekten mi yoksa bir kızıdan mı ya da her ikisinden mi geldiği gerçekten önemli değil. O sihirli küçük aşk cümlesini her zaman söylemiyor - sanırım Mel'den kalma bir takıntı - ama bunu gösteriyor, hissediyor. Carl'ın her şeyi insanlarla ilgili.

Onun hakkında, onu isteyen insanlar. Ben onu istedim. Gerçekten onu istedim."

Onu dürttüm. Dirseğini sıktım. "Ve seni istedi. Seni seviyor, bu çok açık."

"Bu adamı çok seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki." İç çektii. "Ama biz hep daha fazlasını istedik. Başından beri bir aile istiyorduk, özellikle de Carl. Çok eşli bir ilişki yaşayabileceğimizi, dalga boyumuza uygun birini bulabileceğimizi düşündük ama bu o kadar basit değildi." Durakladı. "Seks, evet, bu basitti. Seks karşılığında para, görünüşte daha da kolaydı. Ama gerçek bir şey? Bu bizden kaçtı."

Konuşmadım, sadece dinledim.

"Sanırım insanlar için zor. Üçlü seks eğlencelidir, üçlü olarak takılmak eğlencelidir, ama bir yuva kurmak? Uzun vadede, bir çocukla, bir aileyle, okul bahçesindeki diğer annelerin komik bakışları altında tüm bu çoklu şeyi yapmak?" Başını iki yana salladı. "İnsanlar kaçıyor. Cumartesi öğleden sonra kokteylleri gibiyiz, ben ve Carl. Bir alana bir bedava kampanyası için insanları bara çekmek yeterince kolay, ama her zaman iyi vakit geçirecek kadar içiyorlar, sonra da gece için evlerine gidiyorlar."

"Ben öyle görmüyorum," dedim. "Şimdi değil, söz veriyorum."

"Umarım değildir," dedi. "Umarım değildir, çünkü seninle oldukça derin bir ilişkimiz var Katie. Senin harika olduğunu düşünüyoruz."

Kızardığımı hissettim. "Teşekkürler."

"Ciddiyim. Senin için dünyaları düşünüyoruz. Her zaman da öyle olacak, işler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın." Sakalını kaşıdı. "Carl bu yıl kırk yaşına giriyor ve bunu hissediyor. Onun için, bizim için bunun asla gerçekleşmeyeceğinden ve gerçekleşse bile hayatını hayalini kurarak geçirdiği şeylerin tadını çıkarmak için çok yaşlı olacağından endişeleniyor. Torunlarının tadını çıkarmak için çok yaşlı, çocukları daha yuvadan uçmadan emekliliğin kapısını çalıyor. Bu onu... talepkar yapıyor."

"Nasıl olmasın ki? Eğer bir şeyi bu kadar çok istiyorsa..." Avluyu, hayallerimin elimden kayıp gitmesinin yarattığı hayal kırıklığını düşündüm. Canım çok yanıyordu ve henüz yirmi iki yaşındaydım, neredeyse hiç yaşıym yoktu. Hâlâ Samson vardı, hâlâ annem vardı, hâlâ önümde başka bir rüya bulmak için koca bir hayat vardı.

"O benden daha güçlü bir adam, bir hayal için bu kadar uzun süre direnmek, yüzünüze fırlatılması ve yine de devam etmek, hala umut etmeye devam etmek. Bu onu zor biri haline getirebilir ama Carl biraz zor biri, özellikle de başlarda."

Hatırladıkça karnımda bir gıdıklanma hissettim. "Korkunç sıcak," dedim. "Göz korkutucu. Künt de. Ama bunu seviyorum."

"Bunu ben de sevdim." Ayağa kalktı. "İstediğin bu olsaydı sana burayı satın alırdı, biliyorsun. Cömerttir, hayallerini yaşadığını görmek ister. İnsanlar için her zaman en iyisini ister."

Bir elini uzattı ve beni yukarı çekti, jodhpurs'umdaki tozu fırçalarken beni izledi. "Bunu asla kaldıramazdım. Bu çok fazla. Tabii ben..." Başımı salladım. "Muhtemelen o zaman bile olmaz. Benimki birkaç yüz bin dolar değerindeyken böyle bir rüyayı takas edebileceğimi sanmıyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Yani, lanet olsun, bu çok büyük."

"Bebek sahibi olmak da öyle. Her şey çok büyük ve dediğim gibi çok erken."

Kapıya yaslandım, ona baktım, güneşin saçlarını kestane rengine çevirişine, gözlerinin koyu kahverengisine. O kadar güzeldi ki. "Senin derdin ne Rick? Carl'ın rüyalarını, boktan yetiştirilme tarzını biliyorsun, benimkileri de. Senin hikâyen ne?"

Omuz silkti ve gözlerini Samson'a dikti. "Dediğim gibi, şanslıydım. Benim hikâyem iyi bir hikâye." Gülümsedi. "Yine de üniversitede çılgınca bir dönem geçirdim, biraz fazla ot içtim ve tüm paramı kumar makinelerinde harcadım." Parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş, kimseye söyleme, artık iyi bir çocuğum." Sırıttı. "Cidden, benim payım iyi bir pay. Bir sürü

Bir sürü rastgele insanla birlikte oldum, çok seks yaptım, eğlenceliydi ama tatmin edici değildi. Grafik tasarımda başarılı oldum, aslında tek istediğim buydu, yaratıcı olmak." Kapının üzerine çıktı, eğildi. "Benim de hatalarım var. Çok fazla zaman harcıyorum. Carl iş bitirici, ben ise erteleyiciyim. Bir şeylere çok kolay bağımlı oluyorum, tuhaf yiyeceklere, aptal oyunlara, mürekkeplenmeye. Her şeye. Ama bununla yaşayabilirim." Güldü. "O kadar da heyecan verici ya da özel biri değilim. Ben sadece iyi tarafından bakmaya çalışan, sahip olduklarının kıymetini bilen bir adamım."

Ama heyecan vericiydi. Beni heyecanlandırıyordu. Rick'le ilgili her şey beni heyecanlandırıyordu.

"Bence sen çok özel birisin," dedim. "Oldukça da heyecan verici."

Bu onu şaşırttı, bunu gözlerinden anlayabiliyordum. "Vay canına. Öyle mi? Bu çok tatlı."

"İstiyorum."

Sırıttı. "Bu çok havalı. Teşekkürler."

Kapıya, onun yanına çıktım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Sağ ol Rick. Geldiğin için teşekkürler. Kendimi berbat hissediyordum, günümü aydınlattın."

"Tüm bunlar elimden alınıyor olsaydı ben de kendimi boktan hissederdim." İç çekti. "Burası harika bir yer, buraya neden aşık olduğumu anlayabiliyorum." Aşağı indi. "Cazip gelmediğine emin misin? Carl'ın teklifini kabul edip rüyayı yaşamak?"

Başımı salladım. "Keşke yapabilsem. Buranın benim olmasını her şeyden çok isterdim." Gözlerine baktım. "Ama benim değil ve benim olmayacak. Bunu kabullenip hayatıma devam etmek zorundayım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu kavga konuşması. Bence sen çetin cevizsin güzel bayan."

Güldüm. "Pek sayılmaz. Hâlâ hayallerim kalbimden koparılmış, çiğnenmiş ve ayaklarımın dibine tükürülmüş gibi hissediyorum. Ama ilham aldığımı hissediyorum." Tarladaki tüylü oğluma baktım. "Demek istediğim, Carl tüm bunları yaşayıp, tüm o hayallerini kaybedip yine de diğer taraftan çıkabiliyorsa, ben de bu küçük darbenin üstesinden gelebilirim, değil mi?"

Bir kolunu omuzlarıma doladı, başımı öptü ve beni kendine çekti. "Carl benim için bir gizem, bir tür süper insan. Ama bunu yapabilecek, bir gerilemeyi alıp daha iyisini yapmak için yakıta dönüştürebilecek biri varsa o da sensin bence. Sende ateş var, küçük bayan horsey. Ateş, tutku ve gün ışığı parıltıları. Bunu asla kaybetme."

"Sakın kaybetmeme izin verme,"
dedim. "Elimden geleni
yapacağım."

Okulun içinden geçip Rick'in Samson'ın baş tasmaşını yüz yıldır yaptığı gibi astığı ahırın önünden geçtik ve onun yanında olmak çok iyi hissettirdi. Mükemmel hissettirdi.

Keşke o kişi olabilseydim, ihtiyaç duydukları kişi.
Çok istedikleri kişi.

Chapter TWENTY THREE

Katie

Rick'in arabasının yanında durdum. Bunun bizi nereye götüreceğini, nereye varacağını merak ediyordum. Bunun nereye varmasını istediğimi bile merak ediyordum.

"Ee," dedi. "Şimdi nereye, güzel bayan? Bırakmamı ister misiniz?" Davet üzerine yolcu kapısını açtı. "Tavanı indirebilirim, şık bir şekilde seyahat edebilirsiniz. Nereye gitmek istersen."

Koltuğa kaydım ve cevap belli oldu.
Çok açık.

"Ev, lütfen," dedim. "Senin."

Uzandı ve elimi tuttu, dudaklarına götürdü ve beni öptü, parmak eklemlerimi tek tek öptü. Ve gülümsedi. Gülümsedi ve bu dünyayı aydınlattı.

"Hadi eve gidelim," dedi.

Cheltenham'a dönüş yolunda havayı yumuşattı, sevimsiz bir radyo istasyonunu açtı ve şarkı söyledi. Tavanı indirdi ve hızlandıkça rüzgârın saçlarımı yakalaması harika hissettirdi. Parmaklarının davula vuruşunu seviyordum.

Direksiyonun ritmi, koltuğunda öyle rahat, öyle özgürce dans etmesi. Arabanın tavanının mahremiyeti olmaksızın yoldan geçen her sürücüyeye açık olmamıza rağmen Rick'in hiçbir çekincesi, hiçbir öz-bilinç duygusu yoktu ve ben onun bu yönünü seviyordum. Her ikisinde de sevdiğim bir şeydi, arkadaşlıklarının bu kadar özgürleştirici, her türlü statükoyu takip etme baskısından bu kadar uzak hissettirmesi.

En sevdiğim şarkılardan biri çalmaya başladığında "Bunu sevdim," dedim.

Rick sesi açtı. "Söyle bebeğim," dedi aptal bir sesle.

Ve söyledim, söyledim. Hüzünlü küçük kalbim toparlandı ve notayı kaybettiğimde sesim bir sincap gibi gıcırda da güldüm ve yüksek kısımları söyledim.

Bittiğinde alkışladı ve sesi tekrar kıstı.

"Dostum, gerçekten dışarıda bir geceye ihtiyacımız var," dedi. "İçkiler, dans ve kocaman bir patlama."

"Evet," dedim. "Kulağa hoş geliyor." İçimi çektim, ahırda yaşadığım hayal kırıklığının gerginliğini üzerimden attım. "Kulağa gerçekten harika geliyor."

"Hâlâ kutlama yapmamız gerekiyor. Bu hafta yine de çok iyiydin, bunu unutma. Parti yapmalıyız."

İşteki zaferimi tamamen unutmuştum, içimi küçük bir heyecan kapladı. "Daha çok erken."

"Daha erken ama başardın. Carl harika olduğunu söyledi. Çok gurur duyuyor." Dizimi sıktı. "Ben de öyle."

Bu beni kızarttı. Belki ben de kendimle biraz gurur duyuyordum.

Rick arazilerine döndüğünde sinirlerim gerilmeye başladı. Carl'la karşılaşma düşüncesi beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Yine soğuk mu davranacaktı? Yine korkutucu mu olacaktı? İstedikleri kişi olamayacağım düşüncesiyle içine kapanır mıydı?

İstedikleri kişi ben olamaz mıydım? Bu kaçınılmaz bir son muydu? Bu fikir acı veriyordu.

Rick arabayı evlerinin önüne çekti. Radyoyu kapattı ve tavanı çalıştırdı, ben de beklerken emniyet kemerimle oynadım.

"O kadar korkmuş görünme," dedi. "Eve geldik. Her şey yolunda." Elimi sıktı. "Endişelenecek bir şey yok Katie, gerçekten. Baskı yok."

"Biliyorum... Ben sadece..." Bir nefes verdim ve kemerimi açtım. "Hadi gidelim."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ön kapıyı açtı, anahtarlarını kenara bıraktı. "Tatlım, ben geldim!" diye seslendi ve sesi çok sıcak, çok aptalcaydı.

Onu mutfağa kadar takip ettim, Carl elinde tableti, yanında bir fincan kahve ile adaya yaslanmıştı. Dikkatini yaptığı işe vermişti, işle ilgili bir şeydi şüphesiz. Satış toplantıları ve müşteri görüşmeleri için rakamları hesaplarken aynı ifadeyi sık sık görmüştüm. Ama orada da başka bir şey vardı. Belki çenesinin sertliği ya da alışılmadık kirli sakalları, belki de daha fazlası, savunulamaz bir şey, bir tür... hüzün.

Koyu renk kot pantolon üzerine siyah ve sade bir gömlek giymişti. Saçları farklı şekillendirilmişti, her zamankinden biraz daha az kaygandı, muhtemelen havluyla kurutulmuştu ve ayağında ayakkabı yoktu. Bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum, fayansların üzerinde çıplak ayaklarını görmek neden içimi titretti bilmiyorum. Onu bu kadar rahat ve hazırlıksız görmenin neden nefesimi kestiğini, beni sıcak ve nefessiz hissettirdiğini bilmiyorum.

Gözleri sorularla dolu olan Rick'i görünce tabletini yere bıraktı.

Ve sonra beni gördü. Bakışları benimkilerle buluştuğunda şok oldu, mutfağa adım attığımda uzun bir şaşkınlık anı yaşadı. Ve sonra bir gülümseme oldu, kalbimi garip bir şekilde çarptıran gergin bir gülümseme.

"Katie," dedi, sanki ben gideli milyonlarca yıl olmuş gibi.

"Sürpriz," dedim ve kulağa çok aptalca geldi.

Rick onun yanından geçerken koluna vurdu ve ona akacı bir gülümseme verdi. "Onu uzak tutamadım. Onu Much Arlock'ta bırakmaya alıştıam ama hiç oralı olmadı." Su ısıtıcısını çalıştırdı ve bana göz kırptı. "Sanırım ona katlanmak zorundayız."

"Sanırım yapacaksın." Dilimi dışarı çıkardım. "Bana ay lütfen."

"Ve sıcak içecekler bekliyor." Alaycı bir şekilde inledi. "ok talepkar. Buna neden katlandığımızı bilmiyorum, Carl."

Ama Carl dinlemiyordu, aptalca şakalaşmalarımızı yutmuyordu. Bakışları yoğun ve sabitti, yeşil gözleri beni canlı canlı yiyordu. Kalbim garip bir takla daha attı ve dşyormuşum gibi hissettim. Kıpırdamadan durdum, onu izliyordum.

"Hey," dedim, aynen böyle. Aptalca küçük bir kelime ve yanaklarımın yandığını hissettim.

Ne söyleyeceğini bilmiyordum ama hiçbir şey söylemedi. Elindeki bardağı bıraktı ve birkaç hızlı adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Beni kollarının arasına aldı, saçlarımı öptü ve bana sıkıca sarıldı. Vücut losyonu, narenciye ve kendisi gibi kokuyordu. Yanağıamı göğsüne bastırdım, kalp atışları kulağıma geliyordu ve orası sıcaktı, güvenliydi. Orada her şey çok doğru geliyordu.

Çenesi başıma yaslanmıştı, kolları beni sıkarken sertti.

"zr dilerim," dedi. "Söylediklerim için özür dilerim, bahçe için özür dilerim." Salarıma nefes verdi, beni tekrar öptü. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Sanki onun içinde eriyormuşum, bedenim onunkine batıyormuş gibi hissettim. Kollarımı beline dolayarak ona sarıldım ve onun beni sıktığı kadar ben de onu sıktım.

"Geri dndğğn için teşekkürler," dedi ve öyle bir içtenlik vardı ki boğazına takıldı.

Çok şey söylemek istiyordum ama kelimeler boğazımda dğğmleniyordu. Rick'in hikyesi karşısında kalbimde oluşan hüznü ve acıyı atamıyordum.

"Samson gibi kokuyorum." Gülmeye çalıştım ama sesim aptalca çıktı ve zavallı küçük bir hıçkırık oldu, durduramadım ve istemediğim halde gözlerim doldu.

"Samson'un kokusunu seviyorum," dedi ve beni kokladı.

Beni omuzlarımdan tutup yüzüme bakacak kadar uzaklaştırdığında onunla biraz mücadele ettim. O fark etmeden önce hüznü göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştım ama çok geç kalmıştım.

"Ne oldu?" dedi. "Avlu mu?" İç çekti. "Bahçeyi kaybettiğin için çok üzgünüm. Hâlâ kiralamayı **denebiliriz...** Jack'le konuşabiliriz..."

Ama başımı sallıyordum. "Ben iyiyim," dedim. "Sorun bahçe değil. Bahçeyle bir sorunum yok. O kadar da önemli bir şey değil. Sadece biraz arazi."

Carl'ın gözleri gözlerime saplandı ve düşüncelerimi içimden söküp atmadan önce gözlerimi kaçırdım ama çok geç kalmıştım, çoktan görmüştü.

Rick'e doğru baktı, yüzünde yarı bir gülümseme vardı. "Biraz sohbet ettik, değil mi Richard? Bütün kirli sırlarımı döktün mü?"

Rick yanıma geldi ve bana bir kupa uzattı. "Söylememem gereken şeyleri ağızımdan kaçırdığım için beni azarlamayı aklınızdan bile geçirmeyin bayım." Parmağıyla Carl'ın omzuna vurdu ama gülümsüyordu. "Tencere dibin kara, seninki benden kara." Kot pantolonundan tütününü çıkardı, bir sigara sardı. "Sigara içme zamanı. Siz ikinizi öpüşüp koklaşmanız için yalnız bırakayım."

Arka kapıya doğru bir adım attı ama Carl onun kolunu kavradı. Onu kendine çekti, bir kolunu boynuna doladı ve hiç de rahat görünmeyen bir baş kilidinin içine çekti. Ve sonra onu öptü, kocaman ıslak bir öpücük, tam yanağından.

"Seni seviyorum Rick," dedi ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Rick olduğu yerde kaldı ve Carl onu bırakmadan önce kolunu Carl'ın beline doladı.

"Urgh," diye itiraz etti, yanağını silerek. Ama gözleri parlıyordu, çok şey anlatıyorlardı.

Konuşmaya başlamadan önce kapının arkasından kapanmasını bekledim ama Carl sözümü kesti.

"Bir şey söylemene gerek yok," dedi. "Seni baskı altına almakla hata ettim. Konuşacak bir şey yok, söylemen gereken bir şey yok."

"Ama ben istiyorum..." İçimi çektim. "Teklifin için teşekkür etmek istedim."

Ellerini havaya kaldırdı. "Teklifim geçerli, koşul yok. Eğer istersen orada, Katie."

Başımı salladım. "Hayır," dedim. "Ama teşekkür ederim." "Eğer fikrini değiştirirsen..."

"Yapmayacağım," dedim. "Bahçeyle ilgili değil."

Gözleri büyüdü. "Peki ya diğer her şey? Bizimle kalmayı mı planlıyorsun? Altı ayın geri kalanında? İstedğin bu mu?"

Çayımı yudumladım. "Hayır." Başımı salladım. "İstedğim şey bu değil. Altı ay boyunca değil."

Yüzü anında düştü, omuzları ağırlaştı. "Anlıyorum." Durakladı. "Anlıyorum."

"İstemiyorsun," dedim ve sonra bekledim, Rick'in volta atmasını ve pencereden sigara içmesini izledim. "Sonsuza kadar ne isteyeceğimi bilmiyorum ama şu anda ne istediğimi biliyorum."

"Neymiş o?"

Gülümsedim. "Rick'i bekleyelim."

Oturma odasına geçtik ve ben koltuğa oturdum. Carl kanepeyi, Rick de ikimizin arasındaki pufu aldı. "Ee," dedi Carl, her zamanki açık sözlü tavrıyla. "Nereye gidiyoruz? Buradan mı? Bizden ne istiyorsunuz?"

Düşüncelerimi düzenlemek için bir saniyemi ayırdım, hâlâ nereye gittiklerinden tam olarak emin değildim. "Anlaşmamız sona erdi," dedim. "Daha fazla ödeme istemiyorum, daha fazla para istemiyorum." Aralarına baktım. "Dört hafta sonundan üç hafta sonu gibi şeyler istemiyorum, henüz böyle bir şey yaşamadık. Şeker babalar istemiyorum, şeker babalara ihtiyacım yok. Artık istemiyorum. Artık bahçe masadan kalktı."

Carl başını salladı ve Rick de öyle yaptı.

Tahmin edilebileceği gibi, bir sonraki konuşan Carl oldu. "Pekâlâ," dedi. "Eğer istediğin buysa. Şimdi ne olacak? Arkadaş mı?"

"Umarım bunu biraz geçmişsinizdir." Gülümsedim. "Bunun nasıl gittiğini görmek istiyorum. Sizinle birlikte olmayı seviyorum, sizinle vakit geçirmeyi seviyorum, sahip olduğumuz şeyi seviyorum."

Rick, "Sanırım hepimizin böyle hissettiğini söylemek yanlış olmaz," dedi. "Bu taraftan herhangi bir itiraz almayacaksınız."

İçimi çektim. "Senin istediğin kişi olabileceğimi söylemiyorum. Çocuk isteme konusundaki fikrimi değiştireceğimi ya da değiştirirsem de bunun yakında olacağını söylemiyorum." Carl'a baktım ve o da bana baktı. "Üzgünüm ama bunun için söz veremem. Sadece bilmiyorum."

"Sorun değil," dedi Carl. "Anlıyoruz."

Ellerim kucağımda iki büküm oldu. "Ama ben bunu istiyorum. Her ne yapıyorsak. Bunu gerçekten istiyorum." Rick'e baktım. "Birbirinizi sevmek şeklinizi ve benimle birlikte olma şeklinizi seviyorum. Beni ve Samson'ı bu kadar desteklemenizi seviyorum. Burada yaşadığımız hayatı seviyorum." Gülümsedim. "Ve seninle seks yapmayı seviyorum. Bunu çok seviyorum."

"Buna amin derim." Rick sırttı.

"Senden istediğim şey," diye başladım. "Senden istediğim, bana planladığın altı ayı vermen. Uzun vadeli kararlar almadan önce yani. O zaman ne istediğimi bileceğimden bile emin değilim. Ama bunu denemek ve nasıl gittiğini görmek için zamanımız olacak."

"Kulağa adil geliyor," dedi Carl. Rick, "Kulağa gerçekten adil geliyor," dedi.

"Artık bahçem yok, bu yüzden Samson'ın yerini değiştirmek zorunda kalacağım. Bir binicilik okulum olmayabilir ama önümüzdeki birkaç yaz için hala etkinlik yapmak istediğim bir atım var." İçimi çektim. "Avlu konusunda üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama hayalim bundan daha fazlasıydı. Samson'la ilgili, ne kadar ilerlediğimizle ilgili. Bunu feda edebileceğimi sanmıyorum."

Carl ellerini kaldırdı. "Hiçbir şeyi haklı çıkarmana gerek yok Katie. Sorun yok. Seni anlıyoruz." Durakladı. "Samson'la birlikte ne yapmak istiyorsan seni destekliyoruz."

Kalbim çok hızlı atıyordu. "Biliyorum," dedim. "Artık ne

istediğimden emin olamamamın bir nedeni de bu." I

ellerime baktı. "İstediğim şey bana hep çok basit göründü. Samson, binicilik okulu, çocuk yok, beni engelleyecek hiçbir şey yok, sadece ben, atlar ve bir hayal."

"İşler değişir," dedi Rick. "Kendine biraz zaman tanı, bakalım işler nereye gidecek. Baskı yok, güzel bayan. Ben ciddiym. İkimiz de ciddiiz."

"Tamam." Bir nefes verdim. "Yani, bunu yapacak mıyız? Şeker babalar yok, sadece biz, sadece bunun nereye gittiğini görmek?"

Carl başını salladı. "Bunun nereye varacağını göreceğiz." Rick gülümsedi.

"Bunu yapacağız."

İçimi bir rahatlama ve mutluluk kapladı. "Harika," dedim. "Bu gerçekten harika."

Çocuklar birbirlerine baktılar, sonra Rick konuştu. "Taşınacak mısın? Bu... resmi mi? Bilmiyorum... bir ilişkimiz mi var?"

Omuz silktim. "Sanırım öyle, eğer istediğin buysa."

"Bizim istediğimiz de bu," dedi Carl. "Resmi. Biz resmiyiz." Gözleri çok yoğundu ve bu beni kızarttı. "Geleceğe gelince, altı ay içinde karar vereceğiz."

Rick ona bir bakış fırlattı. "Ya da Katie ne zaman karar vermeye hazır olursa."

Carl ellerini kaldırdı. "Evet, ne zaman karar vermeye hazır olursanız."

"Altı ay," dedim. "Bileceğim. Bildiğimden emin olacağım."

"İyi," dedi Carl. "İsteyebileceğimiz tek şey bu. İsteyebileceğimiz tek şey."

Gülümsedim. "Annemin tüm bunlara nasıl tepki vereceğini bilmiyorum." Kendimi tuttum. "Yani... eğer sorun değilse... eğer planladığımız şey buysa? Bunun resmi olduğunu mu?"

Carl başını salladı. "Artık resmileşti. Annene ne zaman söylemek istersen o zaman söyleyebilirsin. Bunu çok isteriz."

Rick sırtıttı. "Ailemle tanışmanı istiyorum, seni sevecekler. Ve kız kardeşlerimle."

Carl omuz silkti, biraz gülümsedi. "Benim kimsem yok. Tanışabileceğin kimse yok."

"Var. Senin baban var," dedim, söylenmeyi dile getirerek. "Onun ne düşündüğü umurumda bile değil... ama sen..."

Gözleri gözlerime çarptı. "Babana söylemek istiyorum, evet. Ben sır saklamam ve David'e saygı duyarım. O benim için önemli biri. Ona karşı dürüst olmak istiyorum."

"Onu tanımıyorum, nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Muhtemelen umurunda bile olmaz," diye alay ettim.

"Çok umurunda olacak," dedi Carl.

Rick, "Kesinlikle umurunda olacak," dedi. "Sen onun küçük kızsın."

"Ben onun hatasıyım," dedim. "Onun için ne fark eder ki?"

Carl başını salladı. "Sen bir hata değilsin Katie. David sana asla hata demez, bundan emin olabilirsiniz."

Kendimi içimde hasta, küçük ve kırılgan hissetmeme neden oldu. Garipti. Beni garip hissettirdi.

Omuz silktim. "Belki de şu staj işi bitene kadar ona söylememelisin. Güvende olmak için."

"Bu çok uzun bir süre," dedi Carl. "O kadar uzun süre bekleyebileceğimden emin değilim. İnsanlar öğrenecek, bana doğrudan sorabilir. Bana sorarsa cevap veririm. Ben böyle çalışırım."

Rick, "Bunun farkında değil miyiz?" diye homurdandı ama elini uzatıp Carl'ın dizini sıktı.

"Tamam," dedim. "Eğer sorarsa ona söylersin, ama sormazsa bir süre bekleriz, sadece... zamanı gelene kadar. Bilmiyorum." Omuz silktim. "Bu iş yarar mı?"

"Bu iş yarar," dedi Carl. "Şimdilik. Bir değişiklik olursa, ona söylemeden önce sana haber veririm, kendi başına yapman için sana bir şans veririm. O senin baban. Karar senin."

"O benim babam değil," dedim. "Öyle değil. Bana hiçbir zaman babalık yapmadı."

İkisi de konuşmadı. David Bay Mükemmel Faverley hakkındaki fikir ayrılığımız havada rahatsız edici bir şekilde duruyordu.

Rick dizlerini tokatladı, bizi dikkat kesilmeye çağırdı. Ayağa kalktı, kollarını uzattı. "Grup kucaklaşması," dedi.

"Anlaşmayı mühürle."

Elini tuttum, kendimi yukarı çektim ve vücudum onlarınkine doğru hareket ederken, parlak gülümsemeleri, nazik gözleri... çok mutlu olmaları, beni istemeleri... Baştan ayağa derimin karıncalandığını hissettim, karnımdaki bu ihtiyaç, bundan daha aşağısı... bu istek...

Onları istedim. İkisini de.

İkisini de o kadar çok istiyordum ki dayanamıyordum.

Beni yakınlarına çektiler, beni sımsıkı tutan güçlü kollarıyla sardılar ve ben de söyledim. Sadece söyledim. Çünkü söyleyebilirdim, çünkü artık ne istersem söyleyebilirdim. Senaryo dışı, düzgün bir ilişki.

Ödeme yapmıyorlardı. Artık ödemiyorlar.

"Bir grup kucaklaşmasından biraz daha fazlasını umuyordum," dedim.

Chapter TWENTY FOUR

Katie

"Bekle." İki el birden üzerime doğru gelirken güldüm. "Hemen şimdi demek istemedim. At kokuyorum. Çamur içindeyim!"

"Ama senin kirli olmana bayılıyoruz." Rick sırtıttı. "Seni en çok böyle seviyoruz."

Parmaklarını jodhpurs'umun belinden içeri soktu ve o çekerken ben de ona doğru sallandım. Carl'ın elleri arkadan belime dolanırken boynumu öptü, yavaşça, yumuşakça, dil çubuğuyla beni gıcıklayarak.

"Bunu gerçekten özlemişim," dedim. "Sanırım bağımlı oldum. Artık resmileşti, seks bağımlısıyım. İyi ki ikiniz varsınız da beni doyuruyorsunuz."

Carl'ın nefesi yanağımda sıcaktı. "Zevkin iki katı. Hepimiz için."

Ona doğru uzandım, onu daha yakına çektim, ta ki sikinin kabarıklığını kışımda hissedene kadar. Eli tişörtümün altından kayarak kaburgalarım tırmandı ve ben nefesimi tutarak

sütyenimin içine doğru ilerledi. Meme ucumu buldu, başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı. Gözlerimi kapattım ve ona doğru inledim.

Ricks avucunu bacaklarımın arasına bastırdı. "Seni alacağım," dedi. "Seni açarken Carl'ın siki benimkine degecek."

Klitorisim titreşti ve kıvılcımlar içimde dans etti. "Sikeyim evet," dedim. "İstediğim şey bu. İkinizin de içimde olmasını."

"İşte bizim güzel kızımız." Carl beni kendisine doğru çekti, kıcıma sürtündü ve Rick beni orada sabitlerken inledim, parmakları jodhpurs'umda çalışıyordu. Onları kabaca aşağı çekti ve Carl üstümü başımın üzerinden çekiştirerek çıkardı. Sıcak eller beni keşfederken, göğüslerimi sıkarken, meme uçlarımı çekerken, ben kıvranıp nefes nefese kalırken beni soydular. Rick'in parmakları amımın dudakları arasından kayarak içeri girdi ve başım omzuna düştü. Tenini ısırdım ve parmakları beni becerdi.

"Pis ıslak kız. O çok ıslak, Carl. Daha fazlasını kaldırabilir. Ona daha fazlasını ver."

Carl elini karnımda gezdirdi. Rick'inkinin yanına iki parmağını soktu, ben de homurdanarak kalçalarımı oynattım ve ıslaklığı duyunca inledim. Parmak eklemleri beni geriyor, içimde beni kıvrandıran noktaya baskı yapıyordu. Sıcaklık içimde dolaşıyordu. Alnımda ter vardı. Ve iki ateşli adamın at ve çamur kokusu. Sadece sevişmek istiyordum.

"Bizi nasıl istersin?" Carl fısıldadı.

"Umurumda değil. Sadece sik beni."

"Nasıl?" Eli boğazımdaydı, sıkıyordu ve lanet olsun, neredeyse orada boşalabilirdim.

"İkisi de aynı anda. Her iki delik. Doldur beni ve sik beni." "İyi kız," dedi ve beni öptü.

"Duşta," dedi Rick. "Sıcak ve buharlı."

Parmaklarını benden çektiler ve gıcırdadı. Carl beni geriye doğru götürürken kalçalarım kaygandı, elimi kemerine yerleştirirken Rick'in parmakları benimkilerle ıslanmıştı. Hareket ederken onu soydum, kemerini çözdüm ve

pantolonunun fermuarını açtım. Ben gömleğinin düğmelerini açarken o da pantolonunu tekmeleyerek çıkardı ve Carl'ın peşinden koridora çıktı.

Merdivenlerin dibine vardığımızda yüzümü ona döndüm.

"Üzerinde çok fazla giysi var," dedim.

"Hem de çok fazla," diye onayladı Rick.

Ben Carl'ın tişörtünü alırken Rick de Carl'ın kot pantolonunu aldı ve onu bir çırpıda soyarak kıyafetlerini bizimkilerle birlikte koridora attık. Aleti dimdik duruyordu ve ben de Rick'inkiyle birlikte onu tuttum, açgözlü ellerimle ikisini birlikte çalıştırdım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ikisini de birbiri ardına yaladım, kendimi bir tür porno yıldızı gibi hissediyordum, iki büyük yarak için ardına kadar açılmıştım. Sadece biraz saç örgüsüne ve takma kirpiklere ihtiyacım vardı. O siklerle uğraşırken kendimi sırtırırken buldum.

"Küçük hanımımız talepkâr olmaya başladı." Rick saçlarımdan tuttu ve ağzımı Carl'ın sikine doğru yönlendirdi. Onu içime çektim ve Rick sert davranarak beni Carl'ın sikinin üzerine itti, ta ki ben öğürüp sıçrayana kadar. "Al onu," dedi. "Yut onu. Sonuna kadar."

Ama hiçbir yolu yoktu. Boğazımın arkasına çarptı ve tükürüğümün tamamını memelerime doğru kustum. Bu Carl'ın inlemesine ve sikinin sarsılmasına neden oldu. Daha fazlasını istedim. Sonuna kadar yutmak istedim.

"Üst kata," diye homurdandı Carl. "İkiniz de. Yükümü birinin boğazına boşaltmadan önce."

Beni ayağa kaldırdı, ileriye doğru gönderdi ve ben ilerlerken kıcımlı sertçe tokatladığında ciyakladım. Rick'inkini de tokatladı, ikimizi de yukarı doğru kovaladı. Zirveye ulaştığımızda kıkırdıyordum, başım dönmüştü, azgındım ve yarak için yanıp tutuşuyordum.

Carl suyu açtı ve daha ısınmadan akıntının altına girdik. Soğuk su tenime çarptığında ve meme uçlarım anında sertleştiğinde umursamadım bile, sadece bir gıcırta çıkardım. Önce çok soğuk, sonra da çok sıcaktı ama önemli değildi. Rick'in ağzı benimkinde sonuna kadar açıldı, eli klitorisimi parmaklamak için doğruca aşağıya indi ve Carl arkamdaydı, onun

eli bacaklarımın arasına uzandı, büyük parmakları beni açtı.

Suyun sıcaklığı dengelendi ve adamlar beni aralarında doruğa çıkarırken tenime yağın mutluluktu. Kollarımı kaldıraç olarak omuzlarına doladım, kendimi parmaklarının üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdim ve klitorisim sıkılaştı, nabız gibi attı, hızlandı ve beni uçurumun kenarına gönderdi. Başımı arkaya doğru eğdim ve onlar için boşaldım, inleyen bir nefes ve bir dizi küfürle kıpır kıpır bir karmaşa. Aşağı inerken bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim ama önemli değildi, beni yakalamışlardı.

Carl tuvalet rafından bir tüp bir şey aldı ve beni sabunlayacağını düşündüm ama sabunlamadı. Rick'in eline biraz sıkarken, "Bu kayganlaştırıcı," dedi. O da aynısını kendi eline sıktı ve ben de onu sikinin her tarafına sürerken izledim. Beni Rick'in elinden aldı, kollarımı boynuna doladı ve belimden tutup kaldırdı. Ne olacağını biliyordum. Bacaklarımla onu kavradım, sikini amıma doğru yerleştirirken kendimi yukarıda tuttum. Kendimi yavaşça indirdim, onu her seferinde bir inç aldım.

"Aferin kızım," dedi ve elleri kığımın altındaydı, beni yukarı ve aşağı çekiyordu. Beni doldurdu, derinlere daldı ve ben kendimi kaldırdım, o muhteşem aleti kavradım ve çalıştırdım, daha derin, daha sert ve daha sert olmasını istedim.

Buna alışmaya başlamıştım, ikisine alışmıştım, almaya ve daha fazlasını, hep daha fazlasını istemeye alışmıştım.

Rick'i sırtımda hissettim, göğsü tenime değiyordu. Islak parmakları Carl'ın itişleriyle senkronize bir şekilde çalışarak göt deliğimin içine doğru ilerlerken haykırdım. Beni daha da açtığında inledim ve başımı omzuna yaslamak için arkama yaslandım. "Daha fazla," dedim. "Becer beni."

Parmaklarını çekip sikini kık yanaklarımın arasına sürttü, ben de kendimi hazırlayıp derin bir nefes aldım.

Rick içeri iterken bir inilti çıkardım. Birkaç kez yavaşça itti, Carl Rick'in içeri girmesine izin vermek için yavaşlayarak durdu. Rick'in üzerine dikkatle, çok dikkatle eğildim, dişlerimi sıktım.

dişlerimi sıkıyor, sıklığı geçerken inliyordum. Dudaklarını kulağıma bastırdı.

"Ben varım," dedi. "İkimiz de varız."

"Biliyorum," diye tısladım. "Seni hissedebiliyorum. Derinlerde. Ağrıyor. Gerçekten acıyor."

"Durmak ister misin?" diye sordu ama ben başımı salladım, bu adamların benim olmasının verdiği keyifle kendimden geçmiştim.

Onlar benimdi. Gerçekten benimdi.

"Durma," dedim. "Asla durmanı istemiyorum."

Yavaşça hareket ettik, yavaşça beni becerdiler, dönüşümlü vuruşlar, bir içeri bir dışarı, gevşeyene kadar, kıvranacak kadar gerilene kadar, daha fazlasını isteyene kadar. Zamanlamalarını değiştirdiler, itişlerini eşleştirdiler, bir olarak homurdandılar ve beni derinlemesine becerdiler, içimde iki büyük yarak.

"Siktir," dedi Rick. Omzumun üzerinden Carl'ın ağzını öptü. "Seni hissedebiliyorum," dedi. "Sikin çok iyi hissettiriyor, Carl. Çok iyi."

İtişmelerini hissedebiliyordum, Rick'in Carl'ın sikine sıkıca bastırdığı piercinglerini hissedebiliyordum.

"Daha sert," dedim. "Daha sert sik beni!"

Beni daha sert siktiler. Beni sertçe siktiler. Homurdanarak ve sarsılarak deliklerime girdiler ve beni titreyen bir karmaşaya dönüştürdüler.

Carl kendini duvara yasladı ve Rick içeri girdi ve gerçekten acıttı, ama mükemmel bir acıydı. Karnımdaki baskının arttığını hissedebiliyordum, sinirlerim gerilmiş ve ağrıyordu, içimdeki serbest bırakılma ihtiyacı artıyordu. Geliyordu. Geliyordum.

Hızlı inlemeler çıkardım, adamlar homurdanmaya başlayana, taşakları ıslak bir şekilde birbirine çarpana kadar kendimi yukarı ve aşağı, tekrar tekrar kaldırdım. Ve bu lanet bir cennetti.

"Siktir," dedi Carl. "Çok sımsıkı olmuşsun Katie, mükemmel derecede sımsıkı."

"Boşalacağım," diye inledi Rick. "Boşalmam lazım."

"Yap şunu," diye tısladım. "Seni hissetmek istiyorum."

Onlar boşaldıkça ben haykırıyordum, **o n l a r** sarsılıp homurdanırken ve yüklerini içime boşaltırken zevkten kendimi kaybetmişim. Kollarımı Carl'ın omuzlarına dolayarak hareketsiz kaldım, onlar nefeslerini tutarken ben de nefesimi tuttum.

Rick çekilirken bir inilti çıkardım ve kığım boş ve ağırlı hissetti. Kış yanaklarımı birbirinden ayırdı ve kendi bilinci beni yedi.

"Siktir," dedi. "Bu çok güzel." Parmaklarını içeri itti ve çok kolay girdiler.

Carl beni aletinden kaldırırken tekrar inledim. Dudaklarımı öptü, sonra beni aşağı indirdi ve kendi ağırlığımı **a l ı r k e n** bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim.

Raftan bir şişe daha aldı ve gülümsedi. "Bu sefer vücut yıkama suyu," dedi ve beni köpürttü.

Mutluluk gibiydi.

Bir sıcak duş, iki ateşli adam. Ben onları sabunladım, onlar da beni sabunladı, sonra da iyi bir önlem için birbirlerini sabunladılar. Saçlarımı yıkarlarken kıkırdadım, çok fazla köpük vardı, gözlerime çok yakındı ama önemli değildi. Hiçbirinin önemi yoktu.

Sonunda bana sarıldılar, birbirlerine sarıldılar ve ben de o anın rahatlığını içime çektim. Üç beden ten tene, nefes nefese.

Bu adamları
sevdim. Burayı
sevdim.

Evdeydim.

Kokteylimi yudumladım ve kabinimizden boş dans pistine baktım.

"Dans mı?" Rick sordu. "Sadece söyle ve piste çıkalım."

Başımı salladım. "Sonra görüşürüz."

Carl yanıma yaklaştı. "Ne zaman istersen. Bu senin kutlaman." Bardağımı tokuşturdu. "Katie'nin mükemmel başarısına."

Rick, "Katie'nin satış işlerinde çok başarılı olmasına," diye ekledi ve benim kadehimi de tokuşturdu.

Gülümsedim, mutluydum, başımı müziğin ritmine göre salladım. İyi bir yer seçmişlerdi, dans etmek için yeterince yakın, konuşmak için yeterince uzak. Ve ben konuşmak istiyordum.

Sanırım alkol beni cesur yapıyordu.

"Nasıl çalışacak?" Dedim. "Şu... bebek olayı."

Carl soruma başka bir soruyla cevap vermeden önce çocuklar uzun bir süre birbirlerine baktılar.

"Bunu gerçekten şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

Başımı salladım. "Sadece bilmek istiyorum. Böylece doğru düzgün düşünebilirim."

Gülümsedi. "Ne olursa olsun. Baskı yok, Katie. Bu senin için değilse, senin için değildir."

Ama benim içindi. Onlar benim içindi.

Kulüpte bizimle birlikte olan insanlara, işlerine devam eden ve iyi vakit geçiren çiftlere baktım. Bardaki bir grup kadına baktım, gülüyor, şakalaşüyor ve bize doğru bakışlar fırlatıyorlardı. Ve işte o zaman aklıma geldi.

Eğer onlar için doğru kişi ben değilsem, başka birini bulmaları gerekirdi. Onlara istediklerini verebilecek birini bulmaları gerekirdi. Onlara bir aile verecek.

O kadınlardan biri olduğunu düşündüm, hangi adamın benim, hangisinin serbest oyun olduğunu merak ederek bize doğru bakışlar atan kadınlardan. Başka bir kadının Carl'ın bebeğine, Rick'in bebeğine sahip olduğunu, yanlarında bu iki harika adamla bir aile kurduklarını düşündüm.

Ve bu beni bir köpek gibi hasta hissettirdi.

Başka birinin bebek sahibi olmasını istemedim. Hayatlarında benim yerimi başkasının almasını istemedim.

Kokteylimden bir yudum

daha aldım. Sarhoştum.

Sarhoştum.

"Ee," dedim. "Söyle bana. Nasıl olacak bu iş? Planlarınız olmalı."

Rick boğazını temizledi. "Biz... biz bunu biraz düşündük."

"Çok düşündük," diye ekledi Carl. "Ya birlikte geliriz ya da hiç gelmeyiz, kural bu."

"Biliyorum," dedim. "Anlıyorum."

"Ama bilmiyorsunuz," dedi Carl. "Kesin olarak bilmek istemeyiz."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Babanın kim olduğu," diye devam etti. "Biyolojik Baba. Bilmemeyi tercih ederiz."

Rick eğildi ve elimi tuttu. "Bebeği her iki şekilde de aynı şekilde seveceğiz, fark etmez. Bilerek neden işi zorlaştıralım?"

Birinden diğerine baktım. "Yani, sadece... paylaşıyorsunuz... ve sonra kimin bebeği olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Aynen öyle," dedi Carl. "Bu bize doğru geliyor." "Ve sonra birlikte mi yaşayacağız? Bu konuyu açacak mıyız?" Biz. Biz dedim.

Rick başıyla onayladı. "Sadece yarı zamanlı çalışıyorum, bu hayatı biraz daha kolaylaştırıyor."

"Peki bunu bebeğe nasıl açıklayacaksın? Baba bir ve baba iki?" Bu düşünce beni güldürdü ama gülmemeliydim. "Özür dilerim," dedim. "Bu sadece gerçeküstü."

"Sorun yok," dedi Carl. "Ve henüz bilmiyoruz. Bebeğin bizi ne olarak tanıyacağını bilmiyoruz."

Rick, "Rick Baba ve Carl Baba," dedi. "Bunu sevdim." Masanın karşısındaki Carl'a sırtıttı. "Carl Baba'yı gerçekten seviyorum, sana çok yakışıyor."

"Bu düşünce zincirini durdurabilirsin," dedi Carl ama gülümsüyordu.

"Peki ya okul? Peki ya genel hayat?" Devam ettim.

Carl omuz silkti. "Dışarıda bir sürü çoklu ilişki var. İnsanlara karşı dürüst olacağız, çocuğumuza karşı dürüst olacağız, ne kadar sevildiklerini bildiklerinden emin olacağız. İnan bana Katie, çok daha kötüsü de olabilirdi."

"Çok daha kötü olabileceğini biliyorum, ben sadece... sorun yaşamazlar mı? Yani çocuklar çok acımasız olabiliyor..."

Rick tekrar boğazını temizledi ve gözleri ciddiye. "Çocuklar farklı olan herkese karşı acımasızdır. Ben de çocukluğumda çok kötü şeyler yaşadım. Yani, ben biseksüelim, hep öyleydim.

ve bazı çocuklar bundan hoşlanmadı. Ama ne var biliyor musunuz? Bu beni rahatsız etmedi, gerçekten. Evde bana ucuz bir zorbalıktan çok daha değerli olduğumu öğreten harika bir ailem vardı. Özgüvenim ve özsaygım vardı ve kendi derimin içinde mutluydum. Kelimeler benden sekti. Herkes için geçerli olmadığını ve çocuğumuz için benim için olduğu kadar kolay olmayabileceğini biliyorum, ancak genel anlamda elimizden gelenin en iyisini yapacağız, onları çok seveceğiz ve iyi olacağımızı düşünüyorum. İçgüdülerim bu yönde."

"Daha kötü şeyler de var," diye ekledi Carl. "Çok daha kötü şeyler. Onları seveceğiz ve ne olursa olsun kendi yollarını çizecek kadar kendilerine güvenmelerini sağlayacağız."

Koltuğumda geriye yaslandım. "Onlar mı? Kaç çocuk istiyorsun?"

Çocuklar birbirlerine baktılar.

"Pardon?" Carl söyledi.

"Onları seveceğimizi söylemiştin." "Ah."

"Peki, kaç tane?" Tekrar ettim. "Yani, bu bir taneyle bitmeyecek, değil mi? Daha fazlasını mı isteyeceksin?"

Carl'ın gözleri büyüdü. "O kadarını gerçekten düşünmedik. Umut etmeye bile cesaret edemedik..." İç çekti. "Evlat edinmeyi düşündük. Kendi çocuğumuz olacak kadar şanslı olursak, belki biz de evlat ediniriz. Bir sürü çocuğun bir eve ihtiyacı var. Bunu bilmiyor muyum?"

"Peki biyolojik olarak?" Ben sordum. "Sadece bir taneyle mutlu olur musun? Gerçekten kaç tane istersin?"

Carl elimi tuttu ve bana baktı, içime baktı. "Bize ne kadar vermek istersen Katie. İşin gerçeği bu."

Güldüm, başımı salladım. "Bunun başıma geldiğine inanamıyorum. Çocuk sahibi olmaktan bahsettiğime bile inanamıyorum. Hiç çocuk istemedim."

"Baskı yok," dedi Carl. "Dediğimiz gibi, karar sizin."

Sarhoş düşüncelerle boğuşurken ellerimi uzattım. "Bu, en yakın arkadaşının bir fıçıda boğulduğunu gören birine dondurma isteyip istemediğini sormak gibi bir şey."

Rick gülümsedi. "Pardon, sarhoş muyum? Bu gerçekten mantıklı mı?"

"Bu biraz mantıklı," dedi Carl. "Ve sen sarhoşsun, Rick."

"Yani annemin durumu çok kötüydü," dedim. "Mücadele edişini, acı çekişini izledim, geceleri ağlayışını dinledim. Ve bu benim hatamdı. Çünkü o bana sahipti. Ve başvuracak başka kimsemiz yoktu, durumu düzeltecek başka kimsemiz yoktu." İçimi çektim. "Büyükbabam ve büyükbabam kuzeyde yaşıyorlar ve anneme karşı o kadar da iyi değillerdi, dürüst olmak gerekirse, sanırım onlar da anneme sahip olmamayı tercih ederlerdi." Kokteyli bitirdim. "Sonuç olarak, çocukların işleri berbat ettiğini biliyorum, tıpkı benim annem için işleri berbat ettiğim gibi. Kasıtlı olarak değil, çünkü çocuklar böyle yapar, tüm hayatınızı alırlar ve kendileriyle ilgili hale getirirler, olması gereken budur."

"Annen için işleri berbat etmedin," dedi Rick. "Ve bu farklı olurdu. Biz üç kişiyiz. Annem, Rick Baba ve Carl Baba."

"Şu Carl Baba şeyini kes artık," dedi Carl. "Bundan çok zevk alıyorsun Richard, ses tonundan bunu anlamadığımı sanma."

"Peki ya annem, Rick Baba ve Carl Baba anlaşamazlarsa? Ya babalar sadece hafta sonları gelirken annem tüm çocuklarla baş başa kalırsa? Annemin binicilik, Samson ve ahır hayalleri ne olacak?"

"İşe yarayacaktı," dedi Carl ve gözleri yandı. "Her şeyi yoluna koyardık. Çocuklarımızı asla bırakıp gitmeyiz. Asla Katie, asla. Milyon yıl geçse bile."

İçimi çektim. "O zaman şimdiye kadar gördüğümde daha iyi bir baba olursun."

Konuşmadılar ve ben biliyordum. Büyük David Faverley yine o aptal iyi adam rolüyle onları kandırıyordu.

Onu düşünmek beni yine üzdü. Onun aptal Harrison Gables pazarlığını kabul ettiğimden beri hissettiğim o garip huzursuzluk.

Dans pistine baktım, ışıkların değişmesini ve dansı izledim, damarlarımdaki alkol ve parçanın ritmi dışında her şeyin kaybolmasına izin verdim.

Rick düşüncelerimi böldü. Bir elimi tutup sıktı ve Carl da diğer elimi tuttu. "Bu kadar bebek muhabbeti yeter," dedi. "Sanırım yere yatma vaktimiz geldi."

Chapter TWENTY FIVE

CARL

Çok fazla düşünmemeye çalıştım, umut etmemeye çalıştım, asla gerçekleşmeyecek planlar yapmamaya çalıştım. Güzel Katie'mizi geri almıştık, evimizde, kollarımızda, yatağımızdaydı. Benim beceriksizliğimi atlatmış, büyük bebek açıklaması boyunca rotadan sapmamıştı ve biz hala güçlü bir şekilde devam ediyorduk. En fazla bu kadar ilerleyebilmiştik. Muhteşem, hayat dolu, bulaşıcı kızımız hâlâ bizimle birlikteydi, hâlâ bizi seviyordu ve bu yeterliydi.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Ayrıca, bu konu tartışmaya açık değildi. Bir kulübün dans pistinin kenarında sarhoşken yapılan bir sohbetten sonra Katie tüm konuyu kapattı.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bebekler gündemde değildi, Rick Baba ve Carl Baba ve bunun üçümüz için ne anlama gelebileceği hakkında en ufak bir ses bile çıkmadı. Okuyabildiğim kadarıyla bebekler Katie'nin radarından tamamen çıkmıştı, ama Verity Faverley çok ilgiliydi.

Bu iki genç kadın arasındaki dinamik konusunda beni tedirgin eden şey Katie'nin ne söylediği ya da ne yaptığı değildi. Görünüşe bakılırsa Katie mutlu ve kibardı, satış potansiyellerini beyaz tahtaya işaretlerken böbürlenmeden gülümsüyordu. İçinde kibir yoktu. Sakin ve derli topluydu, takıntılı olmadan kendini işine adanmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, kız her şeyi çok iyi biliyordu. Ama ben ondan kurtulamıyordum. O şeyi. Cennette bir sorun olduğunu söyleyen o içgüdü.

Garip bir şekilde, hislerimi kabartan düşmanlık Verity'den geliyor gibi görünmüyordu. Arka ofisteki çöküşü sırasında söz verdiğim gibi uzun öğleden sonraları ona koçluk yaptım ve kız kardeşine ikinci bir bakış bile atmadı.

Ama tabii ki yapmayacaktı. Verity'nin çok daha büyük bir oyun planı vardı. Daha iyi olmak, değerini kanıtlamak için her şeyi yapmıştı. Cesareti test edilmiş ve eksik bulunmuştu ve ikinci raunt için çelik gibi bir yürekle geri dönecekti.

Verity Faverley ikinci raundu da kazandı.

Her şeyi, her küçük tavsiyeyi, her geribildirim kırıntısını içine çekti. Satış malzemelerini gece eve götürdü ve ertesi sabah bunun için daha akıllı oldu.

Beni hiç beklemediğim bir şekilde etkiledi.

Brat iyi geliyor. Kimin aklına gelirdi ki?

Görünüşe göre Katie değil. Verity'nin varlığını kabul etmeyi reddetti, kesinlikle bir yarışmacı olarak değil. Görünüşe göre öyle.

Katie ve Ryan ilk birkaç hafta boyunca satış liderleri listesinde kolaylıkla zirveye yerleştiler. Her gün hiç terlemeden diğer herkesin önünde bitiriyorlardı. Bazen günü Katie, bazen Ryan alıyordu, ancak ilişkileri kolay bir yoldaşlıkla doluydu, izlenmesi gereken ikisi olduklarını bilmekten memnunlardı. Hedefleri aşıyor, saha ekipleri için gerçek fırsatlara dönüşen satış potansiyelleri üretiyorlardı. Sağlam bir boru hattı geliştiriyorlardı.

doğru hedef kuruluşlardaki doğru insanlar. İyiydiler. Gerçekten iyiydiler.

Beni çok gururlandırdılar.

Ama Verity de öyle. Zanaatını sıfırdan öğrenirkenki çelik gibi kararlılığı. O bir havai fişek değildi, gökyüzüne fırlayan parlak alevlerden biri. O, doğru pozisyona gelene kadar fark edilmeden yüzeyin altında seyreden bir denizaltıydı. Sonra, BAM, bir gün kendi bölgesine ulaştı. Çoğu saha temsilcisini utandıracak ürün bilgisiyle donanmış bir şekilde aramalarını güvenle yaptı. Cevapları anlamak için bir çerçeveye doğru soruları sordu. Telefona sarıldı, bu aramaları hiç duraksamadan ve duraksamadan yaptı ve müşteri adaylarını getirmeye başladı.

Verity Faverley doğal iletişim becerilerindeki eksikliği çabasıyla telafi etti.

İlk başta birkaç ipucu, orada burada tek bir ipucu, günde bir saatlik bir performansla dönüştü. Sonra daha fazlası. Verileri tüketti, en üst kademelere ulaşma arayışında arama kayıtlarını yedi ve bir gün, staj programının tele-pazarlama aşamasının ortasına geldiğimizde, Katie-Ryan süper ekibinin kuyruğuna takıldı.

Kuyruklarını bir kez yakaladı mı, onu bir daha bırakamıyorlardı. Ne kadar ipucu üretirlerse üretsinler, o her zaman oradaydı. Neredeyse her yaptıkları için tahtaya bir tane yazıyordu ve bir kez böceği yakaladığında onu ele geçiriyor, tüketiyordu.

Her sabah erkenden gelir, mesai saatleri içinde ulaşılamayan hedefleri yakalamak için telefona sarılırdı. Öğle yemeği boyunca çalışıyordu, öyle ki kızın düzgün beslendiğinden emin olmak için onu koltuğundan kaldırmam gerekiyordu. Arama kayıtlarını dinlemek için geç saatlere kadar kalıyordu.

Bir gece arabada Katie'ye "Kız kardeşin iyi gidiyor," dedim. "Gerçekten iyi. Gerçekten çok çalışıyor."

Tek aldığım omuz silkmek oldu. "Aferin ona."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"O kaltağın nasıl olduğu gerçekten umurumda değil. Ve o benim kız kardeşim değil Carl, bunu açıkça belirtti."

Zorlamayı tercih ettim. "Onunla konuşmayı düşündün mü? Bazı ipuçlarını değil tokuş etmeyi? Verity veri yönetimi satış noktalarını çok iyi biliyor, büyük ilaç sektöründe kullanabileceğiniz bazı yararlı bilgilere sahip olabilir."

İşte o zaman emin oldum. Bana ters ters baktığında Katie'nin gözlerindeki bakıştı. Bir saniyeden fazla sürmedi, perde arkasında yanan kızgınlığın güç merkezini ortaya çıkaran anlık bir kayma.

"Verity'ye söyleyecek bir şeyim yok," dedi. "Onunla bahşış değil tokuşu yapmak beni gerçekten ilgilendirmiyor. Onun bahşışlerine ihtiyacım yok ve onun da benimkileri istemeyeceği kesin."

"Bundan o kadar emin olma," dedim. "O kendini işine adanmış bir öğrenci. Rehberliğinizi takdir edeceğinden eminim." Ona baktım. "Ne de olsa liderlik tablosunun en üstünde sen varsın Katie, kanıtlayacak hiçbir şeyin yok ve verecek her şeyin var."

"Kanıtlamam gereken her şey var." Sesi sinirli ve hamdı. "Her şey."

Ses tonu arabayı kenara çekmemi sağladı. Bir alışveriş merkezini işaret ettim ve boş alanlardan birine park ettim.

"Ne?" dedi. "Neden duruyoruz?"

"Duruyoruz çünkü bir şey söylemek istiyorum. Çünkü bu önemli." Yüzümü ona döndüm. "Senden şüphe eden, seni yıkmaya çalışan ya da başarısız olduğunu görmek isteyen kimse yok. Bir şey kanıtlaman gereken tek kişi sensin Katie."

Başını salladı, benimle alay etti. "Ben, doğru. Elbette. Ve Verity, ve David sperm bağışçısı Faverley ve onların tüm lanet ailesi, Carl."

"Neden?"

"Çünkü başarısız olmamı bekliyorlar," dedi. "Başarısız olmamı istiyorlar. Bu yüzden bu staj programına katıldım bile." Kaşlarımı kaldırdım ama o başını salladı.

"Bana öyle bakma, bu doğru. Herkes için en iyisini isteyen senin için değil, onlar için. Onlar için her şey aptalca bir oyun. Aptal bir altın zarf ve garip bir kucaklaşma gerçekleri değiştirmez, Carl. O bana gülüyor, ben onun benden daha iyi olduğunu kanıtlamak için kurulmuş bir tuzağım. Her zamanki gibi."

"Bu gerçekten doğru değil Katie."

"İşte bu yüzden aptal babam beni burada istiyor, Verity daha iyi olsun diye. Her zaman daha iyisini yaptığı gibi. Böylece ben yine işe yaramaz, berbat bir kız kardeş olabilirim ve o da tüm övgüyü alabilir. Ama bu sefer değil." Gülümsedi. "Bu sefer ben zirveye çıkıyorum. Hepsinin canı cehenneme." Kollarını kavuşturdu. "Ben bu işte iyiyim, bu işte iyi olduğumu biliyorum. Verity bu işte benden daha iyi olacağını düşünüyorsa siktirip gidebilir."

"Söylemiyor," dedim. "Böyle bir şey söylemedi."

Tekrar başını salladı. "**Yapmaz, değil** mi? Senin için değil."

"Başka birine böyle bir şey söyledi mi?

Duyduğun bir şey var mı?"

Omuz silkti. "Bir şey duymama gerek yok. Ben biliyorum onu."

Dizini sıktım. "Bazen insanlar seni şaşırtabilir Katie. Belki Verity de o insanlardan biridir."

"İyi deneme," dedi ve elini benimkinin üzerine koydu. "Duyarlılığını ve psiko-analizini takdir ediyorum ama bu insanlar zehirli ve sırf yapabildiğim için zirveye çıkacağım. Çünkü bu sefer, bu arenada, ondan daha iyiyim."

"Bu seni yiyip bitirecek." Ona baktım ama o dönüp bakmadı. "İnan bana Katie, bu seni yiyip bitirecek. Bunu kendin için yap, başkaları için değil, bir şeyi kanıtlamak için değil. Kimse senin başarısız olmanı beklemiyor, burada art niyet yok, kimse için değil."

"Senin için değil Carl, senin için değil."

İçimi çektim. "Telefonda konuştuğumuz o ilk hafta, altın zarfını aldığımda Verity'yi kırtasiye dolabında hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum."

"Güzel," dedi. "Bu bir ilk olacak. Yıllarca ağlayan ben oldum, o da geri alabilir."

Başımı salladım. "Beni bilirsin Katie, ne düşünüyorsam onu söyleyeceğim."

"Bay Direct, evet, biliyorum. Ateş et." Gözlerime baktı. "Devam et, söyle bana. Ne düşünüyorsun?" İç çekti, sesini yumuşattı. "Devam et Carl. Dinliyorum."

Dizini biraz daha sıktım. "Bence bu iki taraflı bir şey. Bence o da senin kadar ç ü r ü m ü ş , s e n i n kadar güvensiz, sana hissettirdiği kadar aşağılık hissediyordu. Bence sana saldırıyordu, çünkü Katie, tüm bu zorbalıklarının, palavralarının ve senden daha fazla atım var saçmalığının altında, istediğin her şeyin, denediğin her şeyin ve babanı ve onun kendini beğenmiş ailesini tanımak istemediğini söylediğin onca zamanın altında, bence sadece babaları tarafından sevildiğini hissetmek isteyen çok korkmuş iki küçük kız vardı. Sadece yeterince iyi hissetmek isteyen."

Tek kelime etmedi. Nefes bile almadı.

"Haksız mıyım?"

Başını salladı ve orada gözyaşları vardı.

"Konuş benimle," dedim. "Katie, ben buradayım. Benimle konuşabilirsin, anlıyorum. Her şeyi anlıyorum." Ona ulaşmama izin vermesini diledim. "Hayatın boyunca hayalini kurduğun birinin aniden karşına çıkmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Büyülü baba, hayalini kurduğun adam büyük bir at arabasıyla çıkagelecek ve seni sevgi ve bağlılık ifadeleriyle alıp götürecek ve sonunda seni önemli biri gibi hissettirecek. Her şeyin saçmalık olduğu ortaya çıktığında, onun umurunda olmayan biri olduğu ortaya çıktığında nasıl hissettiğini anlıyorum, gerçekten değil. Hayallerinizin boşuna olduğu ortaya çıktığında ve siz hala babasız üzgün bir çocuk olduğunuzda."

"Dur," dedi. "Lütfen dur, Carl."

"Ama senin baban o adam değil Katie. Benimki gibi değil. O sadece ne yapacağını bilmeyen, her şeyi berbat eden bir adam."

en iyisi için, dünyalar kadar değer verdiği iki kızının arasını nasıl düzeltereğini bilmeyen bir adam."

"Dur!" dedi. "Bu böyle değil, Carl. O böyle biri değil. O beni istemedi. Beni hiç istemedi!"

Dudağı titriyordu. Bu kalbimi kırdı.

"Onun biri olacağını düşünmüştüm. Bir milyon cevabı, bir milyon üzüntüsü olur sanmıştım. Bir kez bile özür dilemedi Carl. Sırf bana hayatının ne kadar harika olduğunu, diğer çocuklarının ne kadar harika olduğunu göstermek için gelip beni evimden sürükleyerek çıkardı ve sonra da bir dahaki sefere görüşürüz gibi saçma sapan birkaç söz söyleyerek beni geri bıraktı. Her lanet hafta, tekrar tekrar, uzun bir övünme ve hayal kırıklığı döngüsü. Her hafta sonu ağladım Carl, her hafta sonu." Pencereden dışarı baktı, iki küçük çocuklu bir aile alışveriş arabasıyla yanımızdan geçerken gözleri parlıyordu. "Adam pisliğin teki ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hiçbiriyle bir şey yapmak istemiyorum."

"Ama yapıyorsun Katie, tam oradasın. Seninle ne kadar gurur duyduğumu tahmin bile edemezsin, ısır beni bebek tişörtü giymiş bu genç kadın, staj programımızın yetenekli, olgun, kendini işine adanmış, profesyonel bir üyesi oldu." İçimi çektim. "David de gurur duyuyor. Sana söz veriyorum Katie, seninle gurur duyuyor. Seninle her zaman gurur duydu."

Omuzları kaskatı kesildi. "Hayır! Yapmadı! O değil!"

"Öyle," dedim. "Onu yirmi yıldır tanıyorum. Bana şans veren tek kişi o. Ben bir hiçken beni tanımak için zaman ayıran tek kişi. Onu tanıyorum Katie, her zaman hayalini kurduğum baba gibi."

"Onu aldın o zaman! Benim için bir bok yapmadı! Ben bir hiçken bana hiç zaman ayırmadı! Orada değildi, Carl, annemi terk etti ve onu terk etti, bizi terk etti, sadece benim gibi büyük bir lanet gibi tekrar ortaya çıkmak ve yeterince iyi olmadığım bir hayatta bana geçit töreni yapmak için! Annemi istemedi, beni de istemedi. Yeterince iyi olsaydım sahip olabileceğim bir hayatı yüzüme vurması onu sadece bir amcık yapar,

Carl, bu onu lanet bir mesih yapmaz. Sana bir şans verdiğini biliyorum ama o hâlâ annemin hayatını mahveden bir pislik, hâlâ beni umursamayan bir pislik."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Bana ters ters baktı ve ilk gözyaşları döküldü, nefesi boğazında düğümlenirken yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Ben de bunu biliyorum." Küçük bir hıçkırık çıkardı ve bu hıçkırık içimi parçaladı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermiyorsun? Birkaç ay sonra ben yokum. Harrison Gables ve ben bittim. Onu bir daha asla görmek zorunda kalmam. Hiçbirini."

"Çünkü babam bir amcıktı, Katie. Çünkü beni sikip attığında, hapse girdiğinde ve hiçbir şey ifade etmiyordum gibi beni bir kenara attığında bile ona yazmaya devam ettim. Her hafta ona yazdım. Her hafta cevap yazması için dua ettim. Pisliğin teki olduğunu, beni umursamadığını bildiğim zamanlarda bile ona yazmaya devam ettim ve cevap yazmadığı için her gece ağladım."

"İkimizin de babaları amcık." Gözyaşlarının arasından gülmeye çalıştı. "Belki de bir destek grubuna katılmalıyız."

"Ama sen bilmiyorsun," dedim. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Hatalar yapmış bir baban var ama seni seviyor. Baban seni seviyor."

"Beni istemedi, Carl." Hıçkırıklara boğuldu. "Beni istemediyse nasıl sevebilir ki?"

Kalp atışlarım midemdeydi, şakaklarım gümbür gümbür atarken boğazımdaki kelimelerle boğuşuyordum.

Ama söylemek

zorundaydım. Her

zaman söylerim.

"Senin varlığından bile haberi yoktu Katie."

Chapter TWENTY SIX

Katie

Carl benim arabamın önüne yanaştı ve ben kapıyı açtığımda araba durmamıştı bile.

Bileğimi tuttu, beni geri çekti. "Katie, bekle. Özür dilerim, belki de yapmamalıydım... eve gidebilir, bunu konuşabilirdik... etraflıca düşünebilirdik..."

"Dur," dedim. "Sormak zorundayım. Bilmek zorundayım."

Bir an ona baktım, endişeliydi. Korkmuştu. Ağzı gergindi, gözleri üzgün ve kaybolmuştu ve bütün gün birlikte çalıştığım Carl Brooks'a hiç benzemiyordu. Ama bunun için zamanım yoktu, şu anda olmazdı.

"Bunu yapmak zorundayım," dedim. "Lütfen, bırak gideyim, Carl." Bileğimi ondan çektim.

"Bu bir alışkanlık haline gelmeye başladı, ben ağzımı açıyorum ve seni eve koşturuyorum."

"Bu aynı şey değil," dedim. Ve değildi, hiç de aynı değildi. "Cevaplar için koşuyorum, kaçmak için değil. Ben

Sen ve Rick, ağzını açsan da açmasan da. Tamam mı?"

Başını salladı ama gülümsemedi. "Seni bekleyeceğim," dedi. "Beklemek zorunda değilsin..."

"Ben burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum Katie. İstedğin kadar kalabilirsin." Arabayı boşa aldı ve motoru kapattı. "Bütün gece sürse de, ben burada olacağım."

Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim ama başım çoktan dönmeye başlamıştı, anılar ve düşünceler arasında çalkalanıyordu, kalbim karnımda, iki büklüm olmuştu.

Buraya dönerken yol boyunca Carl'ın söylediklerinin doğru olamayacağına dair kanıt aradım, babamın beni tanımak istemediğini ilk öğrendiğim anı hatırlamaya çalıştım. Annemi hamile bir genç kızken terk etmiş ve ikimizi de tanımak istemediğini söylemişti. Benim birkaç kilometre ötede büyüyen bir çocuk olduğumu biliyordu ve orada olmak isteyecek kadar önemsememişti. Bunu biliyordum, değil mi? Kendimi bildim bileli biliyordum.

Sorun da buydu. Bunu bilmediğimi hiç hatırlamıyordum. Geçmişimde bunu doğrulayan tek bir konuşma bile hatırlamıyordum, kesin olarak değil, tek bir tane bile.

Hep biliyordum. Tıpkı nasıl nefes alacağımı bildiğim gibi. Tıpkı yürümeyi, yemek yemeyi ve gece uyumayı bildiğim gibi. Bunun doğru olmadığına, babamın kaybolduğuna ya da aciz durumda olduğuna, düpedüz bir pislik olmak yerine uzaklarda bir yerlerde bir maceraya atıldığına dair hayallerim vardı, ama bunların hayal olduğunu biliyordum.

Ve sonra bir gün ortaya çıktı. Kızgındım, bu kadar uzun sürdüğü için üzgündüm, beni tanımak istemediği için üzgündüm.

Ama bunu ona hiç söylememiştim. Onu yeterince iyi tanı mıyordum, hiç tanı mıyordum. Cevap aramamıştım, çünkü hikayenin istediğim her kısmını zaten biliyordum.

Biliyordum ve özür dilemesini istesem bile özür dileyecek kadar alçalmayacak kadar palavracı bir pislikti.

Ben de öyle düşünmüştüm. Biliniyor. Olan buydu. Bu oldu.

"Bir yanlışlık olmalı," dedim. "Annem sorunun ne kadar aptalca olduğunu anladığında muhtemelen altına işeyecek." İçimi sızlatacak kadar sahte bir kahkaha attım. "Sadece detayları hatırlayamıyorum. Hepsi bu kadar." İçimi çektim. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Gözleri benimkileri delip geçti. "Burada olduğumu unut Katie, sadece kendine konsantre ol."

Başımı salladım ve yanından ayrıldım.

Annem akşam yemeğinden sonra televizyon izliyordu, hafta içi akşamları yayınlanan boktan bir bilgi yarışması. Yarı bitmiş makarna kâsesi hâlâ yanındaydı.

"Merhaba tatlım. Yemek yedin mi? Ocakta biraz makarna var." Ekrana geri döndü. "Edison! Thomas Edison! Ampulü o yaptı!" Ekrandaki ekip yanlış anlayınca iç geçirdi ve başını salladı. "Ahmaklar. Bu insanları nereden buluyorlar ki?"

Sadece ona, beni büyüten, seven ve her zaman yanımda olan anneme bakabildim. Yanındaki koltuğa oturdum, küçük bir kuş gibi kenarına tünedim.

Kendimi çok aptal hissettim, bu soruyu sorma ihtiyacı duyduğum için çarpan kalbime çok kızdım. Ama sormam gerekiyordu.

"Anne, sana bir şey sormam gerekiyor ve bana doğruyu söylemeni istiyorum, tamam mı?"

Bana bir bakış attı ve kaşları kalktı. "Ne oldu? Tanrım, Katie, hayalet görmüş gibi görünüyorsun." Televizyonu durdurdu, koltuğunda dönüp bana baktı.

Bir nefes aldım. "Kim olduğumu biliyordu, değil mi? Sperm donörü. Burada olduğumuzu, benim burada olduğumu biliyordu. Biliyordu, değil mi?" Gülümsedim, kahkahasını, şaşkın bakışını bekledim.

Ama gelmedi. Hayalet görmüş gibi görünüyordu, çok.

"Ne dedi?" Gözleri kocaman açılmıştı. "Ne dedi anlatayım mı?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey söylemedi. O... o bana hiçbir şey söylemedi..." Eteğimin kenarıyla oynadım. "Biliyordu, değil mi? Beni biliyordu?"

Sessizdi.

"Anne, söyle bana." Panikle savaştım. "Beni biliyor muydu? Biliyordu, değil mi?"

"Bu her şeyi değiştirecek." Sesi acı dolu geliyordu ve ben de bunu hissettim. İç çekti. "Geçmişin üzerinde durmayacağımızı söylemiştik... anlaşılmıştık..."

Gözleri doldu ve kendimi korkunç hissettim. Berbat hissettim. Suçlu, kötü ve nankör.

"Sadece söyle," dedim. "Lütfen anne, söyle bana." Başını iki yana salladı. "O yapmadı... Ben yapmadım..." "Ne yapmadın?"

Yavaşça, derin nefes aldı, gözlerini kapattı. "Yapamadım. Ona söyleyemedim."

Ağzım kurudu. "Benim hakkımda mı? Ona benden bahsedemedin mi? Neden anlatamadın? Neden anlatamadın?" Düşüncelerim beynimin içinde yuvarlanıp duruyordu. "Yani bilmediğini mi söylüyorsun? Gerçekten varlığımdan haberi yok muydu? Kim olduğumu bilmiyor muydu? Hiçbir şey bilmiyor muydu? Anne, anlamıyorum, anlamıyorum..." Paniğimi yuttum. "Neden?"

"Katie, ben..."

"Neden?" Tekrar ettim. "Neden ona söyleyemedin?"

Bir an durdu. "Katie, lütfen anlamaya çalış. On dokuz yaşındaydım. Sadece bir çocuktum. İşsizdim, kimsesizdim, onsuzdum. İncinmişim ve korkmuştum. Bu yüzden ona söylemedim."

Dehşet. Beni tam karnımdan vurdu. "Yalan mı söyledin? Bana mı? Benim hakkımda yalan mı söyledin? Ona yalan mı söyledin?"

"Sana yalan söylemedim Katie..." Bana baktı, içime baktı. "Ben sadece gerçeği sakladım. Sen gençtin. Görünmüyordu

Doğru. Sana söylemek hiç doğru gelmedi."

"Ama biliyordum... seni kovduğunu... seni terk ettiğini biliyordum..."

Omuz silkti. "Kulak misafiri olarak konuşmaların bir kısmını yakaladın. Oyun oynadığını sandığım zamanlarda arkadaşlarınla yaptığın telefon konuşmalarını. Bir sünger gibiydin tatlım, her şeyi içine çekiyordun, ama sana hiç söylemedim. Sana hiç yalan söylemedim, ama sana hiçbir şey anlatmadım. Sen de biraz daha büyüdüğünde sormayı bıraktın."

"Ama ona yalan söyledin! Ona benim hakkımda yalan söyledin!"

"Çünkü korkuyordum!" dedi. "Çok korkmuştum!"

Ellerimi kaldırdım, hayretler içindeydim. Yaşadığım şok beynimde sekiyordu. "Neyden korktun? Neyden korktun?"

"Ondan korkuyorum." Boğazını temizledi. "Ondan değil, öyle değil. Yapabileceklerinden korktum."

"Ne yapabilir ki?" Sesim çok acınası, çok küçük çıkmıştı. "Ne yapmış olabilir ki?"

"O David Faverley! Parası, bağlantıları, avukatları vardı. Büyük bir evi ve kendi çocukları vardı, bir ailesi vardı!" Nefes aldı. "Seni benden alacağından korkuyordum. Senin için benimle savaşağından korktum. Kazanacağından korktum."

"Nasıl kazanabilir?! Sen benim annemsin! Ben sana aittim! Bunu herkes görebilirdi, anne!"

"Tanrım, Katie, bunu şimdi biliyorum!" dedi. "Ama o zamanlar, her şeyimi düzene sokmaya çalışırken, bir bebeğı hazır olmayan bir hayata bir bebeğın gelmesi için hazırlanmaya çalışırken, o zamanlar bu kadar açık görünmüyordu." Ellerine baktı. "Baban büyük bir adamdı, güçlü bir adamdı. Beni çoktan hayatından çıkarmış ve sersemletmişti, benden her şeyimi almıştı. Seni de almasına izin veremezdim. Bana yaptıklarından sonra ona güvenemezdim. Ya aynısını sana da yapsaydı? Ya beni incittiğı gibi seni de incitirse? Yapamazdım Katie... Yapamazdım..."

"Yani bilmiyor muydu? Doğduğumu bile bilmiyor muydu? Ona var olduğumu söylemedin mi?!"

Başını iki yana salladı. "Hamile olduğumu biliyordu. Bunu kendi başına öğrendi." Gözyaşlarını sildi ve karnım tekrar ağrımaya başladı. "Beni buldu, erken bir zamanda, ben daha göstermeden önce. Bunun doğru olup olmadığını, planlarımın ne olduğunu öğrenmek istedi ve ben de kızdım. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Ona çok geç kaldığını, kürtaj yaptırdığımı söyledim."

Tenim dondu. "Ona benden kurtulduğunu mu söyledin?!"

Başını salladı. "Bunu hafife alarak yaptığımı sanma. İyi hissettirmedim, Kate. Bir parça bile değil. Ona söylediğimde çok incinmiş görünüyordu. Ama ben de incindim."

Gözyaşlarımı kırptıstırdım. "Planladığın şey bu muydu? Benden kurtulmak için mi? Benden kurtulmak mı istiyordun anne?"

Elime uzandı ve sertçe sıktı. "Hayır, tabii ki yapmadım. Seni çok istedim Katie. Hamile olduğumu öğrendiğim ilk andan itibaren sen benim her şeyimdin." Gülümsedi ama bu hüzünlü bir gülümsemeydi. "Ona ihtiyaç duymak istemedim, ne hamileyken ne de sen bebekken. Biraz daha büyüdüğünde sana söylemeyi düşündüm ama hiç doğru gelmedi. Biz mutluyduk, tatlım. Mutlu değil miydik?" Gözyaşları döküldü. "Mutluyduk. Sen de mutluydun. Ondan hiçbir şey istemedik. Tek bir şeye bile."

Başımı salladım. "Hayır, hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu. Ben mutluydum. Ama anne, o benim babamdı. O benim babamdı."

Başını salladı. "Biliyorum. Biliyorum Katie. İnan bana, biliyorum." "Umursamadığını sanıyordum. Beni istemediğini sanıyordum!"

Başımı ellerimin arasına aldım, hasta olma dürtümle savaştım. "Özür dilerim," dedi, sanki çok basitmiş gibi.

Dudağımın titrediğini hissettim. "Bu kadar mı? Özür mü diliyorsun? Hepsi bu kadar mı?"

Gözleri tıpkı benimkiler gibi masmaviydi, burnundaki çiller tıpkı benimkiler gibiydi. "İlk günden itibaren oradan nefret ettin. Evlerinden ve çocuklarından nefret ettin. Nefret ettin."

onunla g i d e r s e m , her hafta sonu seni ikna etmek zorunda kalırım."

"Yani?"

"Bu yüzden sana söylemedim. Durumu daha da kötüleştirmek istemedim." "Nasıl daha da kötüleştirebilirdi ki?! Bunu bilmek benden doğuştan nefret etmemesi her şeyi daha da kötüleştirmez mi?!"

Nefesini sakınleştirdi, kendini dengeledi. "Ben de benden nefret edeceğinden korkuyordum. Sana yalan söylediğim için..."

"Senden asla nefret etmezdim!"

Bir nefes aldı. "...Seni hayal kırıklığına uğratan iki ebeveyn, inanmadığın iki ebeveyn, etrafında olmak istemediğin iki ebeveyn. Bu zaten acı çeken küçük bir kız için ne kadar iyi olabilirdi ki?"

"Ama o benim babamdı," dedim tekrar. "Belki bilseydim..."

"Belki farklı olurdu? Farklı olmazdı Katie, orada olmaktan nefret ederdin. Her şeyden nefret ederdin."

"Ama bilseydim, anne... Başka bir seçeneğim olurdu..."

Başını iki yana salladı. "Verity kindardı, aşağılık annesi de öyle. Baba istemediğini, o babayı istemediğini söylemiştin. Sadece ikimizin olmasından daha mutlu olduğunu söylemiştin."

"On yaşındaydım! Ne istediğimi bilmiyordum!"

"Ve bir arama yaptım. Belki doğru arama değildi ama zaten çok uzun zaman olmuştu Katie." Sesi kırıldı. "Seni onlardan çok farklı yetiştirmiştin. Bizim fazla bir şeyimiz yoktu, onlarınsa her şeyi vardı. Sen zarif, nazik ve kibardın. Sen sahip olduğumuz her şeyin değerini bilirdin, onlarsa hiçbir şeyin değerini bilmezlerdi. Onun parasını istemedin, onlarınkinden de hiçbir şey istemedin. Senin istediğin, acıya ve kalp ağrısına değecek bir şey sunabileceğini görmedim, o z a m a n l a r değil."

"Bir baba," dedim ve benim sesim de kırıldı. "Bir b a b a istiyordum."

"O baba değil," diye ağladı. "Orada onlarla birlikte olmak istemedin! Eğer sana gerçeği söyleseydim

bir fark yaratmadı, o zamana kadar değil, Katie. Artık çok geçti!" Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, hiçbir kelime gelmiyordu.

Hıçkırıklara boğuldu. "Benden nefret etme, Katie. Lütfen benden nefret etme. Ben sadece bir çocuktum. Senden daha gençtim."

"Senden nefret edemem, anne! Asla! Ben sadece..."

"Bunu öğrenmek için geç olduğunu biliyorum. Biliyorum..."

"Ben sadece..." Başımı salladım. "Kafam çok karışık. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ne anlama geleceğini bilmiyorum. Bir şeyi değiştirir miydi bilmiyorum... Yani, haklısın, Verity vardı... ve Olivia... ve ben çocuklardan hoşlanmadım bile..."

"Sen onlar gibi değildin... Onlar senden çok farklıydı..."

"Ama belki de gerçeği bilseydim, eğer daha genç, eğer ona daha fazla şans verseydim..."

"Yine de onlar gibi olamazdın," dedi. "Katie, sen onlar gibi değilsin!"

Bir hıçkırığa karşı koydum. "Biliyorum anne. Ve bu senin sayende oldu. Çünkü bana nazik olmayı, sahip olduğumuz şeylerin tadını çıkarmayı, sahip olmadığımız şeyleri özlememeyi öğrettin." Gözyaşlarımı sildim. "Ama sen de daha fazlasına sahip olabilirdin! Daha fazla zamanın, daha fazla paran olabilirdi. Bu kadar çok çalışmana gerek yoktu anne, sen çok çalıştın. Her zaman! Ve bu seni üzdü, ben seni üzdüm ve o sana yardım edebilirdi! Bize yardım edebilirdi!"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Tanrım, Katie, sen beni hiç üzmedin. Beni üzdüğünü düşündüren şey ne?"

Bir an durmak zorunda kaldım. "Eskiden ağladığınızı duyardım anne. Her gece, bazen haftalarca. Senin üzülmeyi dinlerdim ve bunun benimle ilgili olduğunu bilirdim, çünkü benim için her şeyi yapmak zorundaydın. Bunu durdurabilirdi! Yardım edebilirdi!"

İki elimi de tuttu ve kendine doğru çekti. "Gençken çok ağlardım Katie. Birçok şey için çok ağladım. Babanı özledim, her ne kadar karısının yanına dönmek için beni terk etmiş olsa da. Bana vaat ettiği hayatı, birlikte sahip olacağımızı düşündüğüm her şeyi özledim. Onun için ağladım."

Bakım evindeki insanlar, tatlım, hiçbir şeyi olmayan insanlar, onları ziyaret edecek bir ailesi olmayan, sabahları kalkmak için bir nedeni olmayan insanlar. Yalnız ölmelerini izlediğim insanlar için ağladım, hayatlarının sonuna gelen ve bunu paylaşacak kimsesi olmayan insanlar için. O insanlara daha fazla yardım edemediğim, onlara yardım etmek için daha fazla saat harcayamadığım, geceleri çekip gidemediğim ve gördüklerimi unutamadığım için hayal kırıklığıyla ağladım. Birçok nedenden dolayı ağladım, hepsini hatırlayamayacağım kadar çok nedenden dolayı, ama hiçbirini, bir kez bile, hiçbir zaman senin için ağlamadım."

Karnım ağrıyordu. Küçük bir kızken olduğu gibi acıyordu. "Düşündüm ki..."

Başını iki yana salladı. "Sen başıma gelen en güzel şeysin, seni doğuracağımı öğrendiğim andan itibaren dünyadaki en güzel şeydin. Seninle çok gurur duyuyorum ve her zaman da duydum. Her günün her dakikasında."

"Yapma..." Dedim ki.

Çok korkmuş görünüyordu. Onu daha önce hiç korkmuş görmemiştim.

"Benden nefret etme Katie, lütfen etme. Bazı kötü seçimler yapmış olabilirim ama bunları en iyi niyetle yaptım. Senin için elimden gelenin en iyisini yaptım ve bazen yeterince iyi değildi, yeterince iyi olmadığını biliyorum ama yine de elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Her zaman yeterince iyiydi!" Onun acısı beni karnımdan vurdu ve bunu hissettim, kendi acım gibi hissettim. "Bana güçlü olmayı ve kendime inanmayı öğrettin. Bana bir insanın değerinin içinde, kalbinde ve ruhunda olduğunu öğrettin. Bana önemli olan şeylere odaklanmayı ve önemli olmayan şeyleri umursamamayı öğrettin. Bana çok çalışmayı ve sonuç almak istiyorsan çaba göstermeyi öğrettin." Ellerini sıktım. "Senin sayende her şey oldum anne. Senden nasıl nefret edebilirim ki? Ne olursa olsun bana inandın."

"Ama seni, sana çok şey sunabilecek bir babadan uzak tuttum." Hıçkırıklara boğuldu. "Senin olabilecek tüm fırsatlar, tıpkı Verity'nin sahip olduğu gibi. Okullar, tatiller ve atlar. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Nasıl yapabildim

gitmene izin mi vereyim? Korktuğum için mi? Çok büyük bir risk olduğu için mi? Çok genç görüldüğün için mi?"

"Ve ben bunu istemedim, hiçbirini. Üzgün olmamın nedeni bu değil." Gözlerimi kapattım. "Üzgünüm çünkü bütün çocukluğumu onun beni hiç istemediğini düşünerek geçirdim. Belki de ona beni tanıması için bir şans vermediğim için üzgünüm, bazı şeyleri kaçırdığım için değil. Bazı şeylerin hiçbir anlamı yok."

"Özür dilerim tatlım, çok özür dilerim."

Başımı salladım. "Kızgın değilim anne. Kızgın olamam." İçimi çektim. "Bu sadece senin hatan değil. Bana da söylemeliydi. Bana hiçbir şey söylemedi, sadece beni evine götürdü ve beni kare bir deliğe sıkıştırmaya çalıştı. Bana söyleyebilirdi. Bana söylemeliydi."

"İkimiz de sana söylemeliydik."

"Ama artık bitti. Bitti. Bana bunu da öğrettin, önemli olana nasıl konsantre olacağımı. Dökülen süt için ya da değiştiremeyeceğimiz şeyler için nasıl ağlamayacağımızı."

"Sana öğretebildiğim her şeyi öğretmeye çalıştım. Öğretecek pek bir şeyim yoktu, ufaklık. Ben de o kadar bilge değildim, biliyorsun." Yüzündeki saçları taradı ve çok yenilmiş görünüyordu.

"Ama öyleydin! Bana olduğum kişi olmayı öğrettin. Güçlüyüm, mutluyum, elimden geleni yapıyorum. Her zaman. Senin bana öğrettiğin gibi."

"Ama ben dürüst değildim! Bunu sana ben öğretmedim." Hâlâ solgundu. Hâlâ üzgündü. "Hiçbir sırrımız olmamalıydı, Katie. Sırlar her zaman ortaya çıkar, her zaman insanları içten dışa çürütür. Sırlar aileleri parçalar, asla iyileşmeyen yarıklara neden olur ve bu burada da olabilir ve hepsi benim hatam. Hak ettiğim şey bu. Her zaman saatli bir bombaydı, bir gün patlamayı bekliyordu. Sadece kayıtsız kaldım. Bunca zaman sonra kendimi güvende hissettim."

Sırlar.

Bazen bu şekilde tutmak çok daha kolay oluyor. "Şimdi ne olacak?" Annem söyledi. "Şimdi ne olacak?"

Omuz silktim. "Düşünüyorum. Biraz daha düşünürüm."
İçimi çektim. "Bilmiyorum anne. Bir yolunu bulacağım."

"Çok üzgünüm Katie. Belki köprüler kurabilirsiniz...
b e l k i d e çok geç değildir."

"Şoktayım anne, ama hâlâ onun bir otuzbirci olduğunu düşünüyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sana hâlâ bok gibi davranıyor. Çocukları bana hâlâ aşağılık davranıyor. Hâlâ beni lüks ve gösterişli mülkünde bir hiçmişim gibi hissettiriyor."

"Ondan nefret etme, tatlım. O kötü bir adam değil, gerçekten değil. Hiçbir zaman kötü bir adam olmadı, hayat sadece... bazen karmaşıktır. İşler planladığınız gibi gitmez, beklediğiniz ya da istediğiniz gibi sonuçlanmaz... İşler basit değildir. İnsanlar da basit değildir."

Boğazımı temizledim. "Sırlar," dedim. "Çok fazla sır."

Başını salladı. "Çok fazla. Çok fazla. Ama artık yok, söz veriyorum. Artık yok. Sırlarla işim bitti. Saklanmaktan, gerçeklerden korkmaktan bıktım. Bilmek her zaman daha iyidir, zor olsa bile. Gerçeği söylemek seni korkutsa bile."

Pencereden dışarıya, perdelerin arasından Menzil'in büyüklüğüne baktım ve kalbim aniden çarpmaya başladı.

Kelimeler ağzımdan çıkıverdi.

"Sırlardan bahsetmişken," dedim. "Sana kendi sırlarımdan birini anlatmanın zamanı geldi."

Chapter TWENTY SEVEN

CARL

Panjurların arasından zar zor bir şey seçebilmeme rağmen gözüm oturma odalarının penceresindeydi. Avuçlarım terlemiş, boğazım kurumuştı ve ifşaatımın yarardan çok zarar getirmiş olmasından korkuyordum. Yine de içgüdülerime, gerçeği söylemekte, olduğu gibi anlatmakta ısrar eden o inatçı yanıma karşı gelemiyordum, sonuçları ne olursa olsun.

Lanet olası koca ağızma lanet olsun.

Rick'i ararken gözlerimi kapattım, müzikle yüzleşmeye hazırlandım. Ben ona ne yaptığımı söyleyene kadar sesi rahat ve neşeliydi.

Uzun bir iç çekiş ve başını sallayışını, volta atışını, nefesinin altında adıma küfredişini hayal edebiliyordum. "Bay koca ağızlı yine saldırıyor. Tanrım, Carl."

"Bilmesi gerekiyordu. Bu adil değildi, hiç kimse için değil. Onun için değil."

"Umarım bu şekilde görür."

Başımı koltuğa yasladım. "Ben de öyle." "Şimdi ne var, hmm? Büyük planın nedir?"

Beni görememesine rağmen omuz silktim. "Bekliyorum, onu eve getiriyorum, dinliyorum. Dinleriz. Bundan sonra durumu nasıl ele almak istediğine o karar verir."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun." İç çekti. "Umalım da onun için işleri berbat etmemiş olasin. O mutluydu, Carl. Kısa vadede senin iyi niyetini takdir edeceğinden pek emin değilim."

"Yapacak," dedim ve emindim. "Katie güçlüdür, ayakları yere basar. Kafası çok sıkı çalışır." Tekrar pencereye baktım, hâlâ bir hareket yoktu. "Bunu halledebilir Rick, halledebileceğini biliyorum."

"Ona fazla seçenek bırakmadın." Adam inledi. "Sadece nazik davran, olur mu? Daha fazla büyük ifşaat yok, sinirlerim bunu kaldıramaz."

"Tüm kartlarım zaten masanın üzerinde," dedim. "Açıklayacak bir şey kalmadı. İşim bitti."

"Bunun için teşekkürler." Bir sigara yaktığını duydum. "Oraya gitmemi ister misin?"

"Gerek yok," dedim. "İkimizin de burada oturmasının bir anlamı yok. Bu karmaşaya ben sebep oldum."

"Hazır olduğunda güzel bayanımızı eve getir. Üçümüz birlikte temizleriz."

"Yapacağım."

"Ona iyi bak, tamam mı? Ve kendine de iyi baktığından emin ol."

"Pekâlâ anne." Bir nefes aldım ve kendime başka bir gerçeği söylettim. Genellikle o kadar kolay söylenmeyen bir gerçeği. "Seni seviyorum Rick."

Ses tonundaki şaşkınlığı duyabiliyordum. "Ben de seni seviyorum." Biraz güldü. "Senin koca gevezeliğini bile."

"Ağzımı sevmek senin için zor bir şeymiş gibi davranma Richard." Gülümsedim. "Sonra görüşürüz."

Kendimi iş e-postalarıyla meşgul ettim ama çabalarım yarım kaldı. Motivasyonum eksikti ve sinirlerim

yükseliyor. Bir saat ikiye, iki saat üçe döndü. Sıcak akşam ilerliyordu ve mavi gözlü kızımdan hâlâ bir iz yoktu. Sadece içeride iyi olduğunu, uzun zamandır reddettiği cevapları alabildiğini umuyordum. Katie yeniden ortaya çıktığında hem telefonumu hem de tabletimi bırakmış, alacakaranlık çökerken son güneşin tadını çıkarıyordum. Kapının eşiğinde durmuş, annesiyle vedalaşıyordu ve iyi görünüyordlardı. Gülümsemeler. Kocaman bir kucaklaşma.

Koltuğumda doğruldum, kalbim boğazımda arabaya yaklaşmasını izledim.

Yolcu koltuğuna kaydı ve gözleri kuru olmasına rağmen yanakları şişmiş ve gözyaşı lekeleri vardı.

"Tamam mı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Hadi gidelim."

Arabayı çekerken annesi el salladı ve Katie veda etmek için elini kaldırdı.

Konuşmayı düşünmeden önce malikânesinden uzaklaşana kadar bekledim ama Katie benden önce davrandı.

Uzun ve yüksek sesle iç çekti, sonra koltuğuna daha da gömüldü. "Kafam mahvoldu," diye açıkladı. "Kızardı. Tamamen kızarmış."

"Özür dilerim," dedim. "Bunu ben yaptım."

"Hayır. Değil." Elini uzattı ve benimkini tuttu. "Bana gerçeği söyledin, teşekkür ederim. Berbat bir şey ama yine de teşekkür ederim. Görünüşe göre bu benim eksikliğini duyduğum bir şeymiş, her şeyi olduğu gibi söyleyen insanlar."

"Her zaman," dedim. "Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim."

Benimkiler yolda olsa da onun gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Uzun zaman oldu. Beklediğin için teşekkürler."

Gülümsedim. "Bana ihtiyacın olursa her zaman bekliyor olacağım Katie."

Bu da güvenebileceğiniz başka bir şey."

Parmaklarımı sıktı. "Sana güvenebilirim," dedi. "Ve sana minnettarım. Gerçekten minnettarım."

"Az önce beynini kızartan düğmeyi tetiklemiş olmama rağmen mi?"

"Özellikle de az önce beynimi kızartan düğmeyi tetiklediğin için." Bir nefes aldı. "Şimdi ne olacağını bilmiyorum. Yani, şimdi ne olabilir ki? Bu şeylerle ne yapacağım? Nereye götüreceğim? Ama en azından bir şansım var, değil mi? Kendi seçimlerimi yapmak, her şeyin gerçekte ne olduğunu bilmek için bir şansım var." Garip bir kahkaha attı. "Kahretsin Carl, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Her şey çılgınca geliyor. Şimdiye kadar bildiğim her şey... kararsız geliyor."

Ona bir bakış attım ve arabayı durdurup onu kollarımın arasında ezme dürtüsü beni ele geçirmekle tehdit etti.

"Neden yukarıdan almıyorsun? Birlikte çözebiliriz."

Başını salladı, tekrar iç çekti. Much Arlock yan yolundan ayrılıp Cheltenham'a doğru dönerken gözlerini önündeki yoldan ayırmadan derin derin nefes aldı.

Ve sonra üstten aldı.

O konuşurken dikkatle dinledim. Sevdiği adam tarafından bir kenara atılmış genç bir kadının hikayesini dinledim. Korkmuş ve yalnız kalmış genç bir kadın, daha varlıklı bir yaşam tarzının ziynetlerini karşılayamadığı için güçlerin onu uygun olmayan bir anne olarak göreceğinden korkuyordu. Bebeğinin babasının onu kendine alacağından ve onu alıp götüreceğinden korkuyordu, bir hayali daha çalınmıştı. Kaybetmeye dayanamayacağı bir hayal.

Gerçeği söylemesi gereken ama buna cesaret edemeyen genç bir kadın. Kızına her şeyi vermek için çok çalışmış, ancak ona bir baba vermek için gereken solucan kutusunu açmayı g ö z e alamamış genç bir kadın.

"Bana söyleyeceğini hiç sanmıyorum," dedi Katie. "Eğer beni öğrenmemiş olsaydı, yani. Ona da söyleyeceğini hiç sanmıyorum."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Omuz silktili. "Ne hissettiğimi bilmiyorum. Bir yanımda kızgın olmam gerektiğini düşünüyor ama değilim. Yani, neden korktuğunu, neden yalan söylediğini anlıyorum. Bunu yaptığı için üzgünüm ama anlıyorum."

Durakladı. "Annemi çok seviyorum. O benim her şeyim, her zaman her şeyim oldu. Her zaman yanımdaydı, her zaman içimdeki en iyiyi gördü, her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. En iyisini istediğini biliyorum."

"Peki baban hakkında ne hissediyorsun?"

Tekrar omuz silkti. "Bu daha zor. Sadece bilmiyorum." İç çekti. "Yani, o hala bir pislik. Hala annemi terk etti, hala onu kovdu. Hâlâ bana karşı çok kaba davranan şımarık ve sinir bozucu çocukları olan bir adam, hâlâ beni olmadığım biri yapmaya çalışan, beni kendim olarak tanımak yerine ailesinin bir parçası haline getirmeye çalışan bir adam."

"Orada bir ama var mı?"

Başını salladı. "Ama beni terk etmedi. Düşündüğüm gibi değil. Varlığımdan bile haberi yoktu. Peki nasıl orada olabilirdi? Nasıl denemiş olabilir? On yaşında hayatıma girdiği için nasıl kızgın hissedebilirim? Elinden geldiğince çabuk geldi." Gözlerini pencereden dışarı dikti. "Onu tanıyamadım, tanımak istemedim. Onu tanımak istemedim çünkü onun beni tanımak istemediğini düşündüm. Ama yanıltılmışım. Bunun nereye varacağını, her şeyi nasıl değiştireceğini bilmiyorum. Her şey çok... büyük... her şey çok... bulanık..."

"Kafanı toparlamak için çok fazla şey var Katie. Kendine biraz zaman tanı."

"Sence ne yapmalıyım Carl? Sen olsan ne yapardın?"

"Bu büyük bir soru."

"Öyle olduğunu biliyorum... ama ben..." Durakladı. "Sana güveniyorum."

"Sevindim ama bu doğru cevaplara sahip olduğum anlamına gelmiyor. Kendin için doğru cevaplara sahipsin Katie."

"Öyle hissettirmiyor."

Elini dudaklarına götürdüm, parmaklarını öptüm. "Zekisin, güçlüsün. İyi bir kalbin var. Doğru seçimleri yapacaksın."

"Şimdiye kadar yaptığım tüm seçimler yalanlar üzerine kuruluydu." Başımı salladım. "Bu doğru değil. Senin kalbin s e n i n kalbin, ruhun senin ruhun. Babanla olan bu saçmalık

içinizde kim olduğunuzu, her zaman kim olduğunuzu değiştirmesiz."

"Tamam, yani şimdiye kadar yaptığım seçimlerin çoğu yalanlara dayanıyordu."

"Belki, ama bunun artık pek bir önemi yok. O anda elinizdeki gerçeklerle kendiniz için en iyi kararı verdiniz. Şimdi, gelecekte, yeni bilgilere dayanarak farklı seçimler yapabilirsiniz."

"Yepyeni bir dünya..."

"Eğer istediğin buysa."

İç çekti. "Şu anda ne istediğimi pek bilmiyorum."

"O yüzden bildiğin şeylerle başla, oradan devam et." Kolumu çektiğini hissettim ve bu nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Kenara çek," dedi. "İleride bir kamyon durağı var."

Sola işaret ettim, Range'i yoldan çıkardım. Arabayı boşa aldım, yüzümü ona döndüm. "Ne oldu?" "Ne oldu?" dedim. "Sorun nedir? Ne oldu?"

Gözleri güneşin son ışıklarıyla parlıyordu, anlamlı ve şaşkıındı. "Ne istediğimi bilmiyorum Carl. Babamı tanımak mı istiyorum, yoksa onun hâlâ sandığım gibi bir hıyar olduğunu öğrenince hayal kırıklığına mı uğrayacağım bilmiyorum. Annem onu sevmeyen birini sevmeme izin vermekten korktuğu için mi çocukluğumu kaybettim bilmiyorum ve bunun geleceğim için ne anlama geldiğini de bilmiyorum. Kendimi zorlamamaktan, kendime meydan okumamaktan memnun olmanın sorun olmadığını öğrendiğim için mi kendi kanatlarımı kııptım bilmiyorum, çünkü isyan ediyordum. En başından beri karşı olduğum bir aileye karşı isyan ediyordum. Eğer daha iyi bilseydim, istenmeyen evlat olmadığımı bilseydim aynı şeyleri ister miydim, aynı şeyleri bilir miydim, aynı şeyleri yapar mıydım bilmiyorum."

"Peki, ne biliyorsun?" Gözlerimi ona dıktım. "Neden buradayız? Hiçliğin ortasına mı park ettik?"

"Çünkü seni tanıyorum." Kemerini çözdü ve karnım döndü. "Çünkü seni istediğimi biliyorum. Çünkü şu anda benim için anlamlı olan tek şey sensin, sen ve

Rick." Bana doğru uzandı ve ben de gözlerimi kapadım. "Çünkü sen çok dürüstsün, Carl. Çünkü ileride olacaklardan çekinmiyorsun. Çünkü sen hep oradasın."

Sırıttım. "Bana nadiren heteroseksüel derler Katie. Bu yeni bir değişiklik oldu."

"Rick senin hakkında, tanıdığı en iyi adam olduğunu söylerken haklı. Sen de benim tanıdığım en iyi adamsın. Tanıdığım en iyi adamlar, sen ve Rick."

"Dur," dedim. "Bütün bunları söylemek zorunda değilsin."

Gülümsedi. "En iyi baba sen olacaksın Carl. İyi bir babanın olması gereken her şey sende var. Sadık, dürüst ve güçlü. Nazik. Çalışkan. Destekleyici."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. Konuyu değiştirmek zorunda kaldım. Düşüncesine bile katlanamıyordum. Her ihtimale karşı. Ne olur ne olmaz diye.

"Baban o kadar da kötü biri değil Katie, söz veriyorum. Bence ona bir şans vermeyi düşünmelisin. Yeni bir başlangıç, en baştan. Sahip olman gereken başlangıç."

Yakındı, çok yakındı. Dizleri koltuğun üzerinde, nefesi yanağımda. "Öp beni," dedi. "İstediğim şey bu. Bildiğim tek şey bu."

"Rick evde," dedim. "Sadece birkaç dakika uzaklıkta..."

Başını salladı ve sonra dudakları üzerimdeydi, yanağıma karşı yumuşaktı. "Lütfen," dedi. "Öp beni Carl, tam buradan."

Katie

Kalbim hızla çarpıyor, midem ağzıma geliyordu. Bacaklarım titriyordu ve boğazım kurumuştı; hayat kararsız ve çığ hissediliyordu.

Ve tek istediğim oydu.

Her şeyini ortaya koyan, nereye varırsa varsın doğruluk ve onur yolunda yürüyen adam.

"Lütfen," dedim. "Öp beni Carl, tam buradan."

Başını çevirdi ve dudakları benimkilere çok yakındı. "Ya birlikte geliriz ya da hiç gelmeyiz," diye fısıldadı. "Biz böyleyiz."

Yüzünü okşadım. "Ama artık üç kişiyiz, değil mi?"

"Evet. Bu doğru."

"Yani, bir şeylerin değişmesi gerekiyor, değil mi? İlerlemek mi? Evrimleşmek mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Nefesi dudaklarımda sıcaktı ve onu içime çektim. "Seni seviyorum Carl."

Nefes almayı kesti ve gözleri kocaman açıldı.

"Seni seviyorum ve Rick'i seviyorum. İkinizi de seviyorum. İkinizi birlikte ve ikinizi de sadece kendiniz olarak seviyorum. Bazen Rick'i sevmek istiyorum, bazen seni sevmek istiyorum ve bazen, çoğu zaman, ikinizi birlikte sevmek istiyorum." Sözlerimi sindirmesine izin verdim. "Bazen de birbirinizi bensiz sevmenizi isteyeceğim. Üç kişi böyle olmalı Carl. Ben de böyle olmasını istiyorum. Doğal olarak, nasıl doğru geliyorsa."

"Katie... Bilmiyorum..."

Parmağımı dudaklarına götürdüm. "Beni seviyor musun, Carl? Bunu söylemekten hoşlanmadığını biliyorum ama sana soruyorum. Ve bana gerçeği söyleyeceğini biliyorum çünkü..."

Elimi ağzından çekti ve dudakları dudaklarıma yapıştı. Bir nefes aldı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Beni sevdiği gibi öptü.

Ve sonra söyledi.

"Evet, seni seviyorum Katie." Durakladı. "Rick de öyle ve bizi evde bekliyor."

Rick'i, onun nazik gülümsemesini, güzel vücudunu hayal ettim. O kadar kolay seviyordu ki.

Başımı salladım. "Tamam," dedim. "Hadi eve gidelim."

Ben kıpırdayamadan parmakları saçlarımdaydı, beni sıkıca tutuyor, hareketsiz tutuyordu. Ağız bu kez aceleliydi, dili benimkini avlıyordu, nefesi düzensizdi. Kısık bir ses çıkardı

İnledi ve bedenimi ona yaklaştırdı, sıcaklığı beni yakıyordu.

Ve sonra beni bıraktı.

"Bunun hakkında konuşacağız," dedi. "Hepimiz. Bu işi üçümüz birlikte ve ayrı ayrı başaracağız. Vakit geldi."

Kamyon durağından uzaklaştı.

"Bu gerçek," dedim. "Anneme bizden bahsettim."

Dişlilerin arasında ilerlerken kaşlarını kaldırdı. "Bu akşam gerçekten çok yol kat ettin. O ne dedi?"

O anı hatırlayarak biraz güldüm. şoku, şaşkınlığı, garip soruları. Sen... ikisiyle de mi? Aynı anda mı? Ve onlar...? Onlar...? Bu nasıl oluyor Katie? Nasıl oluyor?

Peki ya gelecek, Katie? Evlilik ne olacak?

Peki ya çocuklar?

Ve sonra yaşadığım şok, iğrenmediğimi fark ettiğimde yaşadığım şok, her zamanki çocuk bile istemiyorum aııklamamla silahlanmamıştım, ergenliğim boyunca kullandığım, hemen manşetten.

Uzun lafın kıyası.

"Seninle tanışmak istediğini söyledi. Doğru dürüst." Gülümsedim. "İkinizle de tanışmak istiyor."

"Bu da bir şeydir," dedi. "En azından çığlık atarak kaçmadı." Sırıttı. "Peki bunun nerede olmasını istiyor? Onu dışarı çıkarabiliriz, güzel bir yemek yeriz, zevkli bir yere. Mutfak lezzetleriyle onu etkileriz."

"Biz çoktan karar verdik." Ona baktım. "Cheltenham Chase. Yani, geliyorsun, değil mi? Beni ve Samson'ı görmeye geliyorsun?"

Dizimi sıktı. "Tabii ki geliyoruz.

Hayatta kaçmazdım." Ve

böylece karar verildi.

Annem erkek arkadaşlarımla Cheltenham Chase'de buluşurdu.

Samson ve ben Verity'nin küçük pis kıcını kaldırıma tekmeledikten hemen sonra.

Chapter TWENTY EIGHT

Katie

Stroud ofisindeki aynı kendini beğenmiş resepsiyonistti, mülakat gününde beni yargılayan ve ısır beni bebek tişörtümde ciddi bir eksiklik bulan aynı kişi. Bu sabah bana hiç de öyle bakmadı, üstümdeki şık takım elbisem ve topuklu ayakkabılarımla.

"David Faverley," dedim ve ses tonum kendinden emin, talepkârdı.

Hiç tereddüt etmeden onu aradı. "Bay Faverley, kızınız sizi arıyor." Bir duraklama. "Hayır, efendim. Bayan Smith..."

Bağlantıyı keserken bana gülümsedi.

"Hemen birini gönderecek."

"Onu bulacağım."

Beni durdurmaya bile çalışmadı.

Asansör aynalarındaki yansıma baktım, son seferinde bana bakan kızdan çok farklıydım. Gerçekten bu kadar değişmiş miydim? İçim de dışım da?

Artık emin değildim. Hiçbir şeyden emin değildim. Nefes aldım ve kapılar açıldığında kalbimin sakinleşmesini diledim ve yönetici katına, müdürlerin ofislerine, yönetim kurulu toplantı odalarına ve tüm bu saçmalıkların arasına geri döndüm.

Boyun atkısı tugayından bir başkası koridorda ilerliyordu. "Bayan Smith, ben de tam geliyordum. Babanız koridorun sonunda, solda. Ben sizi götürürüm."

"Gerek yok," dedim ve çıktım.

Ofisini hemen sonda buldum. Bay David C. Faverley. CEO.

Kapıyı açmadan önce bir kez çaldım, züccaciye dükkânına giren bir boğa gibi ofisine girmeden önce son bir derin nefes aldım.

Ayağa kalkacak vakti bile olmadı. Beni selamlamaya bile vakti yoktu. "Biliyorum," dedim. "Annemin yalan söylediğini biliyorum. Annemin yalan söylediğini biliyorum."

Ben... düşük yaptım. Benden haberin olmadığını biliyorum." Yüzü solgunlaştı, çok solgun.

Tıpkı benimkinin olduğunu hayal ettiğim gibi. Tıpkı anneminki gibi.

"Katie... Yüce Tanrım, ben..." Oturmamı işaret etti. Telefonunu eline aldı, öksürerek aradı. "Bugün için her şeyi iptal et... evet her şeyi... Umurumda değil, beklemesi gerekecek... teşekkür ederim." Telefonu yere bıraktı.

Penceresinden dışarı baktım, gökyüzü maviydi. Sadece az miktarda bulut vardı. Güzel, normal bir yaz günüydü.

Tekrar öksürdü. "Bu... annen miydi? O..." Başımı salladım. "Carl."

Biraz başını salladı. "Carl, evet. Tabii ki."

"Neden bana söylemedin?" diye sordum. "Bana söyleyebilirdin."

Ellerini uzattı. "Annen bunun senin üzerinde yaratacağı etki konusunda endişeliydi. Geçmişe takılıp kalmak istemiyordu, en başından beri kararlıydı. Kafanı gereğinden fazla karıştırmamak için her şeye yeniden başlamamız gerektiğini söyledi." İç çekti. "Buna saygı duydum."

"Buna neden saygı duydun? On yıldan uzun bir süre boyunca sana yalan söyledi."

"Çünkü annene saygı duyuyordum Katie. Onun kararlarına saygı duyardım. Hâlâ da duyuyorum."

Kahkahamı tutamadım. "Onu bu yüzden mi kovdun? Onu sokak köpeği gibi bir kenara mı attın? Saygınız bu muydu?"

"Hiç öyle olmadı." Bana doğru baktı. "Hatalar yaptım. Annen için doğru olanı yapmadım Katie. Tanrı biliyor ki yapmadım ve Tanrı biliyor ki pişmanım, ama seninle..." Durakladı. "Onun için orada olabilirdim, senin için orada olabilirdim. Ama artık çok geçti. Zararı çoktan vermiştim." Başını ellerinin arasına aldı. "Annemi seviyordum, Tanrı şahidim olsun, annemi çok seviyordum ama mücadeleyi kaybetmiştim. Onun için her şey bitmişti."

"Çok fazla mücadele etmedin baba. Aşk için değil. Taşıdığı bebek için değil!"

"Bana çok geç olduğunu söyledi." Gözleri çok üzgündü. "Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi."

"Ve sen de bunu kabul ettin?" Ona ters ters bakmamaya çalıştım. "Evde işler yeterince zordu. Çocuklarım vardı Olivia da Verity'yi taşıyordu. En iyi seçimleri yapmaya çalıştım ama yaptığım her şey yanlıştı Katie. Olivia ile tekrar denemekle hata ettim, annemi dışlamakla hata ettim, senin hakkında bana bir kez yalan söylediğini bile bile fesih konusunda onun sözünü kabul etmekle hata ettim."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bana hamile olduğunu söylemeden gitti. Bu konuda tek bir kelime bile etmedi. Bir arkadaşı aracılığıyla öğrendim."

"Ve sana çok geç olduğunu mu söyledi?"

"Evet, bana çok geç olduğunu söyledi. Ben de ona inandım."

Gözlerine baktım ve doğruyu söylüyordu. Kendi duygularımın fokurdadığını hissedebiliyordum ama nefes almaya devam ettim, sakinliğimi korudum. "Annem seni severdi."

"Ve onu sevdim."

"Ama hâlâ karınla yatıyor muydun? Öyle o l m a l ı s ı n . "

Başını iki yana salladı. "Bir kere oldu. Çocuklar için bir şeyler kurtarmaya yönelik son bir girişim."

"Kullanışlı," diye alay ettim.

"Bana inanmanızı beklemiyorum."

"Neye inanacağımı bilmiyorum." Sakinleştirici bir nefes aldım. "Her şeyi bildiğimi sanıyordum, her şeyi anladığımı sanıyordum ama anlamamışım. Anlamıyorum."

"Özür dilerim."

Gülümsedim, gözlerimdeki yaşlarla savaştım. "Evet, sen ve diğer herkes."

"Sana söylemeliydim."

"Evet, yapmalısın. Belki her şey farklı olabilirdi. Belki daha fazla şansımız olurdu." İçimi çektim. "Sana hiç şans vermedim. Sana bir şans vermek için hiç nedenim olmadı."

"Bu benim kendi hatam," dedi. "Her şeyi yanlış ele aldım. Bunu artık biliyorum." Doğruca bana baktı, gözleri cam gibiydi. "Ben sadece çok... bunalmıştım. Hayattaki her şeye davrandığım gibi davrandım, hemen daldım, en iyisini yapmaya çalıştım, ama yanlış karardı."

"Oraya ait değildim... seninle değil... asla..."

"Yaptın Katie," dedi. "Sadece o kadar kötü idare ettim ki kendini oraya ait hissetmedin."

"Belki sen öyle düşünüyorsun," diye alay ettim. "Ama Verity değil! Olivia değil! Çocuklar değil!" Tehditkâr gözyaşlarımı sildim. "Benden nefret ettiler!"

Ellerini havaya kaldırdı. "Ve bu da benim hatamdı. Onları hazırlamadım, uyarmadım, sadece hepinizi bir araya getirmeye çalıştım. Onlar da en az senin kadar, en az benim kadar şok oldular."

"Ama ben kötü değildim! Kindar, kötü ve zalim değildim."

"İşleri ne kadar zorlaştırdıklarını bilmiyordum," dedi. "Çok geç olana kadar değil. O zamana kadar

onları tanımak, beni tanımak istemedi." Ellerini uzattı. "Sana ulaşamadım Katie."

"Denemedin bile!"

"Bana izin vermezdin."

Ve haklıydı, ona izin veremezdin. Çok az ve çok geç olurdu.

"Her şey boka sardı," dedim. "Tüm bu üzgün lanet şey."

İç çekti. "Hayır, Katie. Sadece öyle hissediyorum. Bu bir başlangıç olabilir. Yeni bir başlangıç." Ellerini masanın üzerine doğru uzattı. "Ben de bunu istiyorum. Her şeyden çok. Her zaman istediğim şey buydu."

"Birbirimizi tanımıyoruz..."

"Birbirimizi tanıyabiliriz. Bu sefer yavaş yavaş. Olması gerektiği gibi, Katie. Sadece sen ve ben."

"Bilmiyorum..."

"Buradasın, değil mi? Bu da bir başlangıç..."

Omuz silktim. "Çok fazla kötü his... çok fazla gereksiz kötü his."

"Artık bir önemi yok. Şu anda önemli olmak zorunda değil." "Annemle birlikte olabilirdin," dedim. "Eğer onu sevdim."

Tekrar iç çekti. "Aşk karmaşık bir şeydir Katie. Anneni nefesimi kesecek kadar çok sevdim ama Olivia'yı da sevdim. Oğullarımın annesiydi, iyi bir kadındı, güvенеbileceğim bir kadındı." Omuzları gergindi. Çok gergindi. "Onları böyle görmediğinizi biliyorum ama Olivia ve Verity iyi insanlar. Sadece çok güvensizler, çok gerginler. Daha dikenli bir kalpleri var. Annen gibi değiller, senin gibi de değiller."

"Bu bir iltifat mı?"

Gülümsedi. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren beni hep gururlandırdın Katie. Bunu hiç fark edemediğin için üzgünüm."

Gözyaşlarım diken diken oldu ama düşmelerine izin vermedim. "Bu yavaş olmak zorunda," dedim. "Ben sadece... Bunun nasıl olabileceğini bile bilmiyorum"

çalışmak... bunca zaman sonra..."

"Nasıl isterseniz öyle olsun. Kararları sen veriyorsun. Geçen seferki gibi değil, bu sefer her şey senin hızına bağlı Katie, ne istersen."

"Geçen sefer umurunda olduğunu düşünmemiştim."

"Ne kadar umursadığımı tahmin bile edemezsin. Hem de hiç." Sözleri çiğ ve boğuktu.

Kendimi yine garip hissettim, takım elbisemin içinde cızırtılı, büyük deri döner koltuğun içinde küçüktüm. "Gitsem iyi olacak," dedim. "Carl'a sadece bir saat kalacağımı söyledim."

Gülümsedi. "Ne kadar iyi olduğunu duyuyorum. Her gün kontrol ediyorum."

"Biliyorum," dedim. "Bana söylüyor." "Öyle mi?"

"Gitsem iyi olacak." Ayağa kalktım, elimi uzattım ve kendimi aptal gibi hissettim. Yine de tuttu. "Özür dilerim," dedim. "Benim payım için. Sana bir şans vermediğim için."

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Hiçbir şey için. Özür tamamen bana ait." Elimi çok sıkı sıktı. "Özür dilerim, Katie."

Nefesim göğsümde sıkışıyordu. Başımı salladım. Gülümsedim. Elini sıktım.

Sonra geri çekildim, kapıya doğru yürüdüm, koridora adım atmadan önce bir damla gözyaşını kenara fırçaladım, ama ayak sesleri vardı, kolumda bir el vardı.

"Katie..." dedi ve sonra hiçbir şey söylemedi. Beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı; çok kaskatı kesilmiştim, çok korkmuştum. "Çok üzgünüm. Annen için özür dilerim, yaptıklarım için özür dilerim, orada olmadığım için özür dilerim."

Başımı salladım, gözyaşlarımı durdurmak için nefesimi tuttum.

"Seni seviyorum Katie, sen benim kızımsın. Seni hep sevdim."

Ben de karşılık veremedim. Ne kadar istesem de, ona ne kadar inanmak istesem de, bir babam olduğuna ve o babanın beni sevdiğine, beni hep sevdiğine inanmak istesem de. Kalbim içimde ne kadar güm güm atarsa atsın

Göğsüm ve midem tüm acılar ve unutulmuş hayallerle ağırıyordu, sadece geri söyleyemedim.

Onu sevecek kadar tanıımıyordum.

Onu hiç tanıımıyordum.

Ama belki bir gün.

Kollarımı babamın omuzlarına doladım ve orada sayacak kadar uzun süre kaldım.

Ve bu yeterli olmalı. Bugün için.

Cheltenham ofisinin önünde durduğumda gözyaşlarım tekrar akmaya başladı ve onların altında düşüncelerimin hepsi berbattı. Üzüntü, şok ve bir umut ışığı.

Ve öfke. Orada öfke vardı.

Birkaç yanlış karara rağmen elinden gelenin en iyisini yapan anneme değil. Onu hayal kırıklığına uğratan ve kendi de birkaç yanlış karar veren babama bile değil. Destansı bir tarz.

Öfkem Verity'deydi.

Karnımdaki soğuk, çelik gibi kararlılık ısındı ve tükürüp sıçradı. Belki bu kadar acımasız olmasaydı. Belki bana kendimi bu kadar değersiz, bu kadar istenmeyen biri gibi hissettirmeseydi. Belki o zaman, onu tanıyacak kadar, benden nefret etmediğini bilecek kadar kalabilirdim.

Belki her şey farklı olabilirdi.

Kendi kendime iç çektim. Artık bunun ne önemi vardı ki?

Tüm incinmişliğimi, tüm öfkemi, tüm acımı, kafa karışıklığımı ve korkumu dışarı attım. Ve geriye kalan bendim, sadece ben, her zaman olduğum ben.

Ama artık gerçeği biliyordum.

Nihayet, bunca zaman ve bunca acıdan sonra gerçeği biliyordum.

Carl içeri girerken beni kenara çekti ama başımı salladım.

"Ben iyiyim," dedim ve elini elimden çektim.

"Ben iyiyim."

"Ne dedi?"

"Bir sürü," diye omuz silktim. "Hiçbir şey. Her şey."

"Konuşmak ister misin?" Gözleri benimkilere öyle sert bakıyordu ki.

Başımı tekrar salladım. "Çalışmak istiyorum Carl. Kafamı boşaltmaya ihtiyacım var."

Başını salladı. "Pekâlâ Katie, ne istersen yap. Ben buradayım."

"Biliyorum," dedim ve gerçekten de biliyordum.

O öğleden sonra yaptığım aramaların canına okudum. Bir görevdeydim, her şeyi unutmak ve liderlik tablosunda yükseklerle uçmak arzusundan başka bir şey beni tüketmiyordu. Tüm potansiyel müşterilerimin peşine düştüm, bulabildiğim her şeyi bir fırsata dönüştürdüm ve bu potansiyel müşteriler benim için birikti. Ryan'ın bile kafası karışmıştı.

"Bugün çaydanlığınıza buharı kim koydu?"

Omuz silktim. "Şanslı günümdeyim sanırım."

Bana uzandı, ihtişamımla yıkanıyormuş gibi yaptı. "Umarım bulaşıcıdır."

"Eğer bu şanstansa, başımın üstünde yerin var," dedim ve koluna dostça bir tokat attım.

Verity arkamdan mutfağa girdiğinde kahve yapıyordum. Tüylerim diken diken oldu. Ne bildiğini merak ediyordum. Ne duyduğunu merak ediyordum. Bir şey bilip bilmediğini merak ediyordum.

Yanımda belirdi, bir kahve fincanı almak için elini uzattı ve çok üzgün olduğu belliydi.

"Selam Katie," dedi, sanki sıradan bir konuşma yapmış gibi. Arkasını döndü, tezgâha yaslandı, benden başka her yere bakıyordu. "Konuşmadığımızı biliyorum."

Hadi canım.

"...ama ben sadece..." İç çekti. "Bugün iyi ipuçları var.

Ne kadar çoklar."

"Evet," dedim.

"Söylemek istiyordum. Bir süredir. O aramaları nasıl yapacağını iyi biliyorsun."

Nasıl cevap vereceğimi bile bilemedim.

Küpeleri floresan ışığın altında parlıyordu, dudak parlaticısı da öyle. O kadar süslü, o kadar mükemmel, o kadar şık, bakımlı ve iyi eğitilmişti ki.

Ama gergindi, biraz da içi boştu. Cam gibi hissediyordu. Bunu anlayabiliyordum.

"Bak Katie, ben..."

"Sen, um?"

Bana yarım bir gülümseme attı, sanki deliymiş ve bunu biliyormuş gibiydi.

"Ruth, Sharon ve ben etkinlik başlamadan önce Cheltenham Chase'de buluşacağız. Merak ediyordum da... eğer... bilmiyorum... bizimle buluşmak ister misin? Yedek bir karavanım var, eğer..."

"Benim kendi karavanım var," dedim.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, sanki ona saldırmışım ve zeytin dalını ezmişim gibi. Çok gerçeküstü hissettirdi.

Pembeleşti ve omuz silkti. Ama düşmanca değildi. Saldırmadı.

"Tamam," dedi. "Sanırım orada görüşeceğiz. Babam da geliyor. Seb ve Dommie de. Ve annem."

Kahvesini yapmasını sessizce izledim, konuşamayacak kadar şaşkındım. Çay kaşığına lavaboya bıraktı ve uzaklaşmadan önce bana son bir kez baktı.

Açık kapıya ulaştığında, "Hey, Verity," demeyi başardım.

Döndü ve bana doğru baktı.

"Teşekkürler," dedim. "Teklifin için."

Omuz silkti ve bana küçük bir gülümseme sundu. "Sorun değil," dedi.

Chapter TWENTY NINE

CARL

Bugün öğle yemeği menüsünde simit yoktu. Eğitim odasını son bir kez gözden geçirirken kendimi alışılmadık derecede gergin hissediyordum.

Staj programının tele-pazarlama aşamasının sonuna çok çabuk gelinmişti. Pazartesi gününden itibaren yirmi kişilik grubum daha küçük ekiplere ayrılacak ve kendi seçtikleri farklı departmanlara atanacaklardı. Bazıları hesap yönetimi ekiplerine, bazıları arka ofis desteğine, Ryan ise Kuzey Bölgesi satış müdürlerimizden birinin gölgesi olarak saha satış bölümüne gidiyordu.

Katie ve Verity pazarlama ekibini seçmişlerdi ve bu yönde ilerleyen sadece dört kişi olacaklardı.

Belki de bu, yoğun bir çağrı rejiminin arka plan gürültüsü olmadan ortak bir zemin bulma şanslarıydı.

Ben de öyle umuyordum. Her ne kadar Verity Faverley onu tanıdığım sürenin büyük çoğunluğunda kendini beğenmiş, şirret, küçük bir baş belası olsa da, yine de bir tür ilişki kurmanın bir yolunu bulacaklarını umuyordum. Verity beni şaşırtmıştı ve Katie bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de onu da şaşırtıyordu.

Verity'nin uzattığı küçük zeytin dallarını kendi gözlerimle görmüştüm. Ekip toplantılarında küçük yorumlar, Katie günün liderliğini ele geçirdiğinde içten bir gülümseme, tüm hesaplara göre Cheltenham Chase için bir karavan teklifi.

Onu zorlamadım. Kısmen kırılğan çiçeklerin açmak için alana ihtiyacı olduğu için, kısmen de zavallı Rick'in benim acımasız dürüstlüğüme bir tur daha kaldırabileceğinden şüphelendiğim için.

Şu an için bunu fazlasıyla yapmıştım.

David ve üst düzey yönetim ekibimiz Cuma öğleden sonraki kutlamalar için Cheltenham ofisimizde olacaklardı. Şampanyamız, kutlama pastamız ve dışarıdan gelen yemek şirketlerinin hazırladığı açık büfemiz vardı. Balonlarımız bile vardı.

Yeni bir altın zarf turu yapacağımızdan da şüpheleniyordum ama bu benim kararım değildi. Önerilerimle birlikte nihai liderlik tablosu rakamlarını sunmuştum, ancak ikramiyelerle ilgili son karar David ve finans ekibine ait olacaktı.

"Burası harika görünüyor," dedi Katie. Gülümsemesi parlak ve gözleri mutluydu. Eski masasına oturdu. "Bunun burada son oturuşum olduğuna inanamıyorum, kendimi çok rahat hissetmeye başladım, biliyor musun?"

"Eski günlerin hatırına her zaman geri gelip telefonu açabilirsin. Sadece sen istersen biter."

Omuz silkti. "Bilmiyorum Carl. Belki de dokunuşumu kaybederim." Bana baktı. "Belki de onun yerine pazarlama uzmanı olurum, bunu hiç düşündün mü? Belki Rick'in küçük tasarım imparatorluğuna katılırım ve mutfak duvarına kendi reklamlarımı asarım."

Ellerimi omuzlarına koydum ve onu sıktım. "Dünya senin istiridyendir, Katie. Hiçbir şey beni şaşırtmaz."

"Kendimize havalı bir isim verebiliriz. Kat-rick, biraz hat trick gibi, değil mi? Arka arkaya üç. Bu biz olabiliriz." Güldü. "Ama o zaman senin de katılman gerekir."

"Pek olası değil." Ona gülümsedim. "Her neyse, Rick soyut bir şey isterdi. İndigo Alabalık ya da onun gibi bir şey. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Markasını değiştirmek için her türlü bahaneyi bulur."

"Kat-rick'i seviyorum."

"Ben de öyle," dedim ve yüzünü benimkine doğru eğdim.

"Ofiste öpüşmek yasak Bay Brooks, hiç profesyonelce değil." Gözleri alay ediyordu ama dudakları açıktı.

Nefesini hissedinceye kadar daha da eğildim ve kızardı.

"Carl, cidden. Ne?"

"Bu bir kutlama," dedim ve onu öptüm.

Onu sanki işte değilmişiz gibi, sadece ikimizmişiz gibi, baş başaymışız gibi, bunu yapmak çok doğal hale gelmiş gibi öptüm. Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti, ben onunkilere inlerken o da benim ağzıma inledi ve bu mükemmeldi, çok mükemmeldi.

Ama bu bir hataydı.

Kapı aralığından gelen bir öksürük bizi soğuk suyla ıslattı ve gözlerim Finans Direktörü Evan Michaels'ın bakışlarına çarptı.

"Böldüğüm için... özür dilerim," dedi ve sözlerinde bir iğneleme vardı. "Gelecek ayın projeksiyonları hakkında konuşmayı umuyordum Carl."

Başımı salladım ve toplantı odamızı işaret ettim. "Elbette. Misafirim olun."

Giderken Katie'ye bir gülümseme attım ve onun korkusuna karşılık olarak tamam dedim.

Ama saat işliyordu.

Görünüşe göre acımasız dürüstlüğü bir kez daha ortaya çıkacaktı.

Beklediğimden de erken gelmişti. David'in eli omzuma çarptığında açık büfe tüm hızıyla devam ediyordu ve yüz ifadesi dostça ama ciddiye.

"Konuşmamız gerek."

Başımı salladım. "Evet. Var."

Eğitim odasından çıkarken Katie'nin gözleri bizi takip etti ve bu kez meraklı kulaklardan uzakta başka bir toplantı alanına gittik. Kapıyı arkamızdan kapattım ve David ayakta kaldı. Ben de öyle yaptım.

"Senden dürüstlük istememe gerek olmadığını biliyorum, Carl." "Hayır," dedim. "Gerek yok."

"Bir söylenti duydum..."

"Evet," dedim. "Katie ve benim bir ilişkimiz var." Gözlerine baktım, kararlıydım. "Sana söylemek istedim. Eminim neden söylemediğimi anlıyorsunuz. Seni temin ederim ki bu gizlilik benim için hiç de kolay olmadı."

Yürüdü. Başını salladı. "Ne kadar sürecektir?"

Beni rahatsız eden tek şey bu itiraf oldu. "Programa katılmadan önce. Senin kızın olduğunu bilmeden önce."

Yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. "Bu oldukça uzun bir süre, Carl."

"Biliyorum," dedim. "Bunu ilk kez duyduğun için üzgünüm. Gerçekten David. Ama Katie'nin senin kızın olması, ilişkinizin eskisi gibi olması ve staj programına katılmasının işleri daha da karmaşık hale getirmesi nedeniyle, zamanın kendi akışına bırakmanın en iyisi olacağını düşündüm." İçimi çektim. "Hiçbir şeyi yıkıcı bir niyetle saklamıyordum David. Utanç duymuyorum."

"Şüphelerim vardı," dedi ve gözleri beni delip geçti. "Ciddi bir şey mi?"

"Çok."

Tekrar başını salladı. "Sen iyi bir adamsın Carl. Sana saygıdan başka bir şey duymuyorum ve çoğu koşulda kızımın olan ilişkisini tamamen desteklerim."

Karmakarışık duygular midemde çalkalanıyordu ama onun övgüsü hepsinden daha sertti. "Teşekkür ederim," dedim. "Bunun anlamı

çok." Durakladım. "Koşulların çoğunluğu derken neyi kastediyorsunuz?"

Konuyu yumuşatmadı. "Rick," dedi. "Rick tüm bunların neresinde?"

Ben de konuyu yumuşatmadım. "Tam da beklediğiniz yerde," dedim. "Rick tüm bunların içinde."

Kaşlarını kaldırdı. "Nedir bu? B i r çeşit... seks partisi?"

Gülümsememe engel olamayarak başımı salladım. "Bu bir seks partisi değil David. Rick ve ben çok eşli bir çiftiz, yıllardır öyleyiz." Gözlerimi ona diktim. "Bunu biliyorsun."

"Evet, bunu biliyorum." İç çekti. "Ama ben yapmadım... o benim kızım, Carl."

"Bunun farkındayım." Göz temasını kesmedim. "Rick'le ilişkimizi her zaman desteklediğini hissettim David. İkimiz de seni arkadaş olarak görüyoruz."

"Ve ben ikinizin de arkadaşıyım." Bir sandalye çekti, ben de onu izleyerek bir sandalye çektim. "Rick'i sevdiğimi biliyorsun Carl. Rick'i her zaman sevmişimdir. İkinizi de seviyorum."

"Ama?"

"Ama emin değilim..." diye tekrar iç geçirdi. "Kızım için hayal ettiğim şey bu değildi. Bu onu..."

"Farklı mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Yani, yakın çevrenden biri olmadığı sürece ilişkimizi destekliyorsun, öyle mi diyorsun? Koşullu olduğunu mu David? Benim arka bahçemde olmadığı sürece istediğini yapabilirsin?"

"Hayır," diye ellerini kaldırdı. "Söylediğim bu değil." Ama söylüyordu, tam olarak söylediği buydu. "Katie'yi çok seviyoruz," dedim. "İkimiz de."

"O da aynı şeyi mi hissediyor?"

Gülümsedim. "Öyle umuyorum. Ben kesinlikle öyle olduğuna inanıyorum. Ona kendiniz sormaktan çekinmeyin."

Bana dik dik baktı. "Bir seçim yapmayı düşünmez misin Carl? Katie ile birlikte olmayı seçersen, bu durumdan çok mutlu olurum."

Gözlerimi dikip baktım. "Bu soruyu bir cevapla onurlandırmayacağım bile David."

"Anlamalısın," dedi. "O benim kızım Carl, o benim küçük kızım."

"Ve o çok mutlu. Hepimiz çok mutluyuz."

İç çekti. "Anlarsın," dedi. "Eğer bir kızın olsaydı."

"Tüm saygımla söylüyorum, ben olsam yapmazdım," dedim. "Aşk aşktır David. Bağlılık bağlılıktır. Dürüstlük ve saygı ve iletişim, dürüstlük ve gerçek ilgi, şefkat, destek... bunlar ister iki kişi, ister üç kişi, ister on kişi olsun, değerli bir ilişkiyi oluşturan şeylerdir." Dinlemesini diledim. Anlaması için. "Bizde bunların hepsi var, bu yüzden hayır David, üç kişinin gerçek mutluluğu bulunduğu bir durum yerine statükonun tercih edilmesini anlayamıyorum. İlişkimiz seni hayal kırıklığına uğrattıysa üzgünüm, gerçekten üzgünüm, düşüncelerin benim için çok önemli ama kızını sevmekten utanmıyorum, Rick'i sevmekten de utanmıyorum. Utanmıyorum David ve ikisini de terk etmeye hiç niyetim yok."

Parmağıyla beni işaret etti ve gülümsedi. "İşte bu yüzden kızım için mükemmel bir eş olursun Carl. Sende dürüstlük ve onur var. Bu özelliğine her zaman saygı duydum."

"Umarım kızınız için mükemmel bir eş olurum. Belki de durumumuz hakkında herhangi bir sonuca varmadan önce ona sormalısınız."

"Belki yaparım," dedi.

"Lütfen yap." Ayağa kalktım. "İşimiz bittiyse katılmamız gereken bir kutlama var, değil mi?"

Bana bakarak bekledi. "Bu konuda iyi olduğumu söyleyemem Carl."

"O yüzden söyleme. Ne yapacağını bilene kadar hiçbir şey söyleme. söyleyebilirim."

Masadan kalktı ve ben de büyük saygı duymaya başladığım adama baktım. Hâlâ güçlü bir adamdı, hâlâ gururluydu. Kır saçları eskisinden daha seyrekti ama hâlâ çekici bir adamdı, hâlâ karizmatik, dinamik, azimli bir liderdi. Elini uzattı ve ben de tuttum.

"Lütfen bunun sana karşı olan hislerimi yansıttığını düşünme Carl. Benim için yaptığın her şeye saygı duyuyorum, özellikle de Katie ve benim aramda köprü kurduğun için.

"Bunu ikiniz için de yaptım," dedim. "Ve belki de dikkatini vermen gereken yer orasıdır. Rick ve ben Katie'nin mutluluğu için gerçekten bir tehdit değiliz. Onun için her zaman doğru olanı yapacağız."

"Biliyorum," dedi. "Sadece bakış açımı anlamlandırmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"İstediğin kadar zamanın var David. Konuşmak istediğinde hepimiz burada olacağız."

Başını salladı, ben de kapıyı açtım.

"Psst," dedi Katie. Başında bir parti şapkası vardı, üzerinde parıltılı yıldızlar olan altın bir taç. Bir kaşımı kaldırdım ve o da gülümsedi. "Ryan getirdi. Benimki kraliçe olanı, harika değil mi?"

"Çok."

Bir nefes aldı. "O ne dedi? Babam yani. Bütün bunlar da neydi?"

"Biliyor," dedim ve gözleri büyüdü. "Ve...?"

"Ve bunu k a b u l l e n m e k çok zor. Ben dürüst davrandım, o da durumu biliyor."

"Kahretsin," dedi.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Bu boktan bir şey değil. Bu bir rahatlama."

Omuz silkti. "Dürüstlük en iyi politikadır, değil mi?"

"Her zaman, Katie." Gülümsedim. "Her zaman."

"Hâlâ burada." Ona doğru baktı. "Bu iyiye işaret olmalı."

"Gerçekten de öyle, umarım öyledir." Onu kendime çektim, elini elime aldım. "Ve küçük bir kuş bana tacına uygun bir zarfın olabileceğini söyledi. Belki bu sefer kıymetini anlarsın."

"Belki yaparım," dedi.

Ona bir şampanya uzattım ve kadehlerimizi odanın karşısındaki David'e kaldırdık.

Karşılığında elini kaldırmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. Temizlemek için geç saate kadar kaldık, en azından temizlikçiler için bunu yapabilirdim. Biz yapılmış oldukça a Dağınıklık. ve Büfe, ve birisi vardı olmuştur Düşünceli Yeterince için getirmek parti

bütün oda renkli iplerle kaplıydı.

Katie de katıldı ve kıkırdıyordu, şampanyayla mutluydu.

"Kuponlarımı ne zaman harcayacağım?" dedi, kağıt tabakları geri dönüşüm kutusuna atarken. "Bu gidişle bütün bir kışlık gardırobu satın alabileceğim."

Ona gülümsedim. "Ne zaman istersen. Rick buna bayılacak."

"Ve sen," dedi. "Bay Suave."

Son flamaları da toplayıp çöp kutusuna attım. Sonunda ev saygın görünüyordu, hafta sonu düzenli bir temizlik için yeterince saygın.

"Hafta sonu arıyor," dedim ve Katie içkisinin geri kalanını bitirdi, plastik kadehi geri dönüşüme attı.

Eski masasına geri döndü, koltuğuna oturdu ve gülerek kendi etrafında dönmeye başladı.

"Bu muhtemelen en akıllıca hareket değil," dedim ve onu durdurdum.

Sırıtarak bana baktı. "Şımarık çocuk. Sadece veda ediyorum."

"Hastalıklı bir araba istemiyorum, çok teşekkür ederim." Dilini dışarı çıkardı ve ben de onu çimdikledim. "Bu son değil," dedim. "Pazartesi günü geri döneceksin, pazarlama süiti sadece alt katta."

"Ama bu her şeyin sonu." Odayı işaret etti. "Birlikte çalışmamızın."

Başımı salladım. "Hâlâ işin içinde olacağım Katie, bu hâlâ benim programım."

"Evet, ama yine de," dedi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." Ne demek istediğini biliyordum ama söylemedim.

Kravatıma uzandı ve düzeltti. "Artık seni sapık gibi izleyemeyeceğim."

"Sabahları ihtiyacınızı karşılamamız gerekecek."

Gözleri parladı. "Pazarlamada hiç ateşli aygırları var mı?"

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Belki bir ya da iki tane. Eğer topuklu giyen kızıkları seviyorsan."

Parmakları kravatıma dolandı, gülümserken beni aşağı çekti.

"Ne?" dedim. Dedim.

"Konuşmamız yarıda kesildi. Öpücüğümün geri kalanını alamadım." "Evde alabilirsin."

Ama o başını salladı. "Bu bir kutlama, burada, kutlama yaptığımız yerde olmasını istiyorum."

Onu çabucak öptüm ama parmakları saçlarıma dolandı ve nefesi ılıktı. Beni kendine çekti ve dudakları benimkilere doğru açıldı, dili muhtaç ve talepkârdı.

Kararlılığım kırıldı ve onu geri öptüm. Aramızdaki sandalye itildi ve o kollarımdaydı, masaya yapışmıştı, ayak bilekleri bacaklarımı tutuyordu, parmakları kemerimdeydi.

"Bekle," dedim. "Rick."

"Seni ofiste istiyorum," dedi. "Bunu ilk günden beri istiyorum. İlk günden beri her gün bunu istedim."

Ben de öyle. İlk günden beri onu masasında yakalamak istiyordum.

"Yapmamalıyız," dedim ama dudakları hâlâ benimkilere aç, parmakları çoktan boxerımın içine girip sikimi sarmaya başlamıştı,

"Eve döndüğümüzde bunu Rick'le telafi ederiz," dedi. "Ona birlikte sakso çekebiliriz, sen ve ben. Bu hoşuna gider."

Ben de öyle. Aletim seğirdi. "Bu doğru değil... onun arkasından."

Ellerini sikimden çekti ve ben inledim, ama o sadece telefonuma uzanıyordu. Cebimden aldı, son arananlar listemde gezinirken bir eliyle sikimi okşadı.

"Ara onu," dedi. "Sakıncası olup olmadığını sor."

Nefesim kesildi. "Bu henüz geçmediğimiz bir çizgi Katie."

Omuz silkti, sikimi biraz daha sertleştirdi ve bu çok iyi hissettirdi. "Ara onu Carl. Sakıncası yoksa dururuz."

"Ya yapmazsa?"

Sırıttı. "Eğer yapmazsa, beni hemen şimdi burada becermeni istiyorum. Masamın üzerinde, külotum dizlerimde ve eteğim belimde. Tıpkı bir ofis sikişinin olması gerektiği gibi, Carl. Tıpkı hayal ettiğim gibi."

"Kahretsin," diye inledim ama arıyordum. Telefon çalışıyordu.

Rick cevap verirken Katie dizlerinin üzerine çöktü, merhaba derken sikimi ağzına aldı.

"Rick," dedim, sesim titrek çıkıyordu. "Sana sormam gereken bir şey var..."

"Siktir," dedi. "Siktir Carl, onu sikiyor musun?"

Gözlerimi kapattım, kalçalarımı sabit tutmaya çalıştım. "Hayır... evet... durabiliriz..."

Bir an sessiz kaldı.

"Durabiliriz Rick. Sadece söyle." Ama söylemedi.

"Sakın durma!" dedi. "Sadece sikimi çıkarıyordum."

Gülümsedim ve Katie'nin saçından bir tutam aldım.

"Hoparlör," dedi. "Her şeyi duymak istiyorum."

Onu hoparlöre koydum ve IN tepsisine bıraktım ve Katie onu horozumdan çekerken küçük bir ciyaklama çıkardı ve

ayağa kalktı.

Eteğini yukarı kaldırdım ve onu çalışma masasına doğru ittim, dizlerimin üzerine çökerken onu masanın üzerine devirdim.

Ağzımı onun tatlı amına dayadım ve ıslanmıştı. Külotu sıırıslıkla olmuştı. Onları yavaşça aşağı çektim ve benim için inledi, Rick için inledi.

Sonra onu yaladım, uzun dil darbelerim onu sarsana kadar devam etti. Klitorisi sert, küçük bir mermi haline gelene ve iyice açılana kadar. Onu dudaklarımın arasında emdim ve onayımı homurdandım ve parmaklarımı içeri iterken amı parmaklarımı yedi. Üç, doğrudan boğuma kadar ve kıvranıp daha fazlası için yalvardı.

Onun tatlı mırıltılarını ve Rick'in nefesini hoparlörden duyabiliyordum.

Aletim titriyordu ve içine girmek istiyordum, sonuna kadar.

Emdim, homurdandım ve içkiden gevşemiş uzuvları benim için sıkılaşıp, elleri saçlarımda olana ve ağlayarak daha fazlası için yalvarana kadar ıslak küçük amını parmaklarımla sürdürdüm.

Ta ki Rick de homurdanmaya başlayana, nefesi kesilene kadar.

"Boşalt onu," diye inledi Rick. "Onu boşalt, sonra da becer Carl. Onu becerdiğini duymak istiyorum."

Parmaklarımı kıvırdım ve o da bileğimi yakaladı. "Siktir," diye tısladı. "Tam orası."

Parmaklarım onu içeriden okşarken elimi bırakmıyor, yönlendiriyordu. Başını arkaya eğip omurgasını dikleştirdi ve amından çok hoş ıslak sesler çıktı.

"Benim için gel," dedim. "Rick duymak istiyor." "Evet..." diye homurdandı. "Siktir..."

Hızımı artırdım ve dilimle klitorisinin etrafında döndüm, kız kendinden geçmişti, tüm uzuvları ve nefesi kesilmişti, bacağı omzumun üzerinde duruyordu, topuğu sırtımı kazıyordu.

Bir ölüm perisi gibi geldi ve bu çok güzeldi. Hoparlördeki Rick'i bastırarak kadar yüksek sesle geldi,

ve dünya sadece Katie ve yüzümdeki muhteşem ıslak yarığıydı.

Ve sonra onu becerdim. Onu ön tarafına çevirdim ve nefesini bile alamadan onu becerdim.

Ben içeri girerken homurdandı ve inledi, ben de homurdanıyordum ve telefonum IN tepsisinin etrafında dans ediyordu.

"Becer beni," diye tısladı, masanın kenarına tutunarak. "Beni sertçe becer, Carl. Çok sert istiyorum."

"Benim için zevktir."

Saçlarını tuttum ve ördüm, sonra elime doladım ve başını geriye yatıracak kadar çektim.

"Rick'e nasıl hissettiğini söyle."

Küçük bir inilti çıkardı.

"Rick'e nasıl hissettiğini söyle," diye tekrarladım ve yüzünü yalayarak nefesimi kulağına yaklaştırdım.

"Derin hissediyorum..." dedi. "Oh, lanet olsun, hissediyor... sert, çok sert... ağlıyor... çok iyi ağlıyor..."

"Siktir et onu." Rick'in sesi hırıltılıydı.

Etim Katie'ninkine çarpıyor, vücudu her itişte masanın içine doğru kayıyordu.

"Becer onu, Carl. Sik o küçük tatlı amcığı."

İ değişti açı ve o ağladı Dışarı, ama o kıpırdanıyor, kalçalarını bana doğru sallıyordu.

"Lanet olası yükümü boşaltmak üzereyim," diye homurdandım ve o da benim için inledi.

Rick, "Sik onu Carl," diye tekrarladı ve sesindeki gerginliği, nefesinin k e s i l d i ğ i n i duyabiliyordum.

"Kahretsin..." Homurdandım. "Oh, lanet olsun..."

Katie'nin saçlarını o l m a s ı gerekenden daha sıkı çekerek sertçe boşaldım, ama umursamadı, ciyaklamasına bile izin vermedi.

Taşaklarımı derinlemesine soktum ve yükümü tam içine pompaladım, o da kasıldı ve beni sağarak kuruttu.

Alnımı omzuna yasladım, o da bana doğru eğildi ve şakağımı öptü.

"Hâlâ orada mısın?" Rick sordu, "Az önce masamın her yerine boşaldım." Güldü. "Kahretsin, çocuklar, bu lanet bir şeydi." Durakladı. "Sana bunun iyi bir fikir olduğunu söylemiştim Carl."

"Kibir yakışmıyor, Rick. Kimse ukalaları sevmez."

Katie'den ayrıldım ve o inledi, kıkırdadı.

"İkinci raunt için hazır olsan iyi olur," dedim. "Eve dönüyoruz."

Rick, "Acele edin lan," dedi.

Chapter THIRTY

Katie

Eskiden rüyaların sabit ve değişmez olduğunu, ömür boyu sürdüğünü düşünürdüm. Belki bazı rüyalar öyledir. Belki de diğerleri alçalıp yükseliyor, sönükleşiyor ve yerini başkalarına bırakıyor. Belki bazı hayaller küllerinden yeniden doğar.

Örneğin sizi seven bir babanın hayali.

Bir nefes aldım, anın tadını çıkarıyordum, tüylü oğlumu almak için tahta yongaların arasından geçerken başımdaki tasma elimdeydi. Büyük günümüz. Eğitimini aldığımız gün. Beklediğim gün.

Jack'in sözlerinin moralimi bozmasına izin vermemeye çalıştım, karnımdaki hüznü görmezden geldim. Artık bu yerle ilgili hayallerimin gerçekten sona erdiğini kesin olarak biliyordum. Siyah beyaz mektubu görmüştüm, alıcı bulunamazsa bankanın yirmi sekiz gün içinde evi geri alma niyetini yazıyordu. İçimdeki küçük kız Carl'ın cömert teklifini kabul etmem ve burayı kendime almam gerektiğini haykırıyordu ama bunu asla yapmayacaktım. Asla gerçekleştiremeyeceğim hayallerimi onunkilerle takas edemezdim.

Oğlumu çağırdım ve koşarak geldi. Tasmaını takıp onu bahçeye götürdüm ve karnımdaki kelebekler acımı yok etti.

"Sadece biz, Samson," dedim. "Özel günümüzde özel zamanımız."

Bunu tek başıma yapmak istiyordum, her şeyi kendi gücümle yapmaya kararlıydim. Römorkum hazırđı, hırpalanmış yaşı hayvana bağlanmıştı ve ayakları sabunlanmış ve pırıl pırıl parlıyordu. Onu şampuanladım, fırçaladım, kuyruğunu ördüm, seyahat botlarını bağladım ve yola çıkmaya hazır bir şekilde yükledim. Samanını çığnedi, kulaklarını dikti ve ben de tüylü burnuna bir öpücük kondurmak için bir anımı ayırarak kapıları hızla açtım.

"Seni seviyorum," dedim. Ateşini okşadım ve o da bana vurdu. Bu beni gülümsetti. "İşte bu, oğlum. Büyük anımız. Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

Anlamış gibi bana tekrar vurdu.

Arabayı yavaş sürdüm ama yine de bolca zamanımız vardı. Diğer tüm römorkların arasında durdum ve her yerde süslü kıyafetleriyle biniciler vardı. Sıranın sonunda Verity'ninkini gördüm, yan tarafında Faverley arması olan kocaman pırıl pırıl bir kamyonu. Isınmakta olan diğer atların arasından Verity'nin ödüllü kısırağı Fleetwood Fancy'ye bir göz attım. Yeleleri örülmüştü ve Verity'nin yardımcılarında biri onu gezdirirken yerinde duramıyordu. Onun zamanını geçme ihtimali burada çok daha savunulamaz görünüyordu, saçma bir hayaldi, ama siktir et, yine de bunun için uğraşacaktık.

Çocuklar geldiğinde Samson'ı indiriyordum ve annem de onlarla birlikteydi. Şeftali rengi ruju ve koyu yeşil yazlık elbisesiyle harika görünüyordu, saçları kabarık ve hafifti. Carl ve Rick de öyle.

Aslında, gerçekten harika görünüyorlardı.

"Bu yarışlar değil." Carl'ı bir aşağı bir yukarı süzerken güldüm. Takım elbisesi kusursuzdu, saçları bir kros parkuru için fazla biçimliydi.

"Çaba göstereyim dedim. Zeki görünmeye karşı bir yasa yok, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, kanun yok."

"Sadece sosyal kurallar." Rick ona dirsek attı. "Ama biz bunları hiçbir zaman pek dikkate almadık."

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedim ve ikisini de öptüm. Anneme sarıldım, sessizdi ama gülümsüyordu. "Tanıştınız demek?" diye sordum, o da başıyla onayladı.

"Carl ve Rick bu sabah beni nazikçe aldılar, böylece siz ilk geldiğinizde bir bardak şampanya içebilirim."

Güldüm ve Verity'nin kampına doğru elimle işaret ettim. "Bunu yapabileceğimizden şüpheliyim ama elimizden geleni yapacağız."

"Her şeyi yapabilirsin," dedi Carl. "Sadece elinden geleni yap." "Yürü be Sammy!" dedi Rick ve Samson'ı içten bir şekilde okşadı.

Ama cesaretlendirilmekten çok nane şekerleriyle ilgileniyordu. Burnunu doğruca Rick'in pantolonunun cebine soktu ve at salyasından bir leke bıraktı. "Bunun için şerefe, evlat."

Onu sildi, gömleğiyle gizlemeye çalıştı ama bu beni güldürdü. "Giyinmeyi öğret bana," dedi.

Carl, "Atı rüşvetle ödüllendirmeyi sana öğreteceğim," dedi. Öne doğru bir adım attı ve Samson irkilmedi. "Canavar beni ben olduğum için seviyor Richard, ucuz nane şekerleri için değil. Karşılıklı bir saygımız var."

Anneme gözlerimi devirdim. "At rekabeti."

Tek kelime etmedi ama gözleri mutluydu. Belki de onları sevmişti.

Belki onaylamıştır bile.

Umut edebilirim.

Verity erkenden sıralamaya girdi. Parkurun başında yerini alırken mesafemi korudum, Faverley ekibinin onu uğurlamaya geldiğini görünce gerildim. Babam neredeyse Carl kadar zeki görünüyordu ve Olivia'nın başında aptal mor bir şapka vardı. Seb ve Dommie pantolon ve süveter giymişlerdi, saçları da sosyetik erkeklerinki gibiydi. Beni görmediklerinden emin oldum ve Verity'nin adı anons edilirken gözden kayboldum.

Bayan Verity Faverley, Fleetwood Fancy'ye biniyor.

Ata binmeye hazırlanırken kardeşleri tezahürat yaptı. At çoktan ısınmıştı, gitmek için can atıyordu, olduğu yerde dans ediyordu, başı Verity'nin yüzüne bakıyordu.

Birbirlerini tanımıyorlardı, gerçekten tanımıyorlardı. Verity biraz garip görünüyordu, omuzları olması gerekenden çok daha gergindi.

Bir parça umut içimi ısıttı. Belki, sadece belki.

Bir roket gibi havalandılar, kısarak başlangıçtan itibaren dörtnala koşmaya başladı. İlk atlayışını yaparken nefesimi tuttum, basit bir çalı çitiydi ve kolayca geçtiler. Atın güzel bir temposu ve güzel bir atlayışı vardı. Kolayca indi ve ilerledi ve kalbim biraz düştü. Onu bir kenara ittim.

Rick bir kolunu omzuma doladı. "Nasıl hissediyorsun, güzel bayan?"

Belini sıktım. "Heyecanlı. Gergin."

Carl yanımda belirdi, saçlarımı öptü. "Harika olacaksın."

Mutlu bir şekilde aralarında durdum, ikisini de kendime çektim ve annem merakla baktı ama yorum yapmadı.

"İşte David," dedi Carl ve ben onu durduramadan elini kaldırdı.

Babam, yanında düzgün ailesiyle yaklaştı ve karnım sıkıştı. Olivia ve annem karşı karşıya geldi ve havayı bir bıçakla kesebilirdiniz.

"Her şey hazır mı?" diye sordu babam ve ben de başımı salladım. "Umarım öyledir."

Olivia gergin görünüyordu, onun koluna girdi. "Gitmeliyiz, sevgilim. Gecikmezsek Verity'yi su atlayışlarında yakalayabiliriz."

Urgh.

Seb ve Dommie bana, sonra da Carl ve Rick'e baktılar. Tek kelime etmediler.

"Sen önden gidebilirsin," dedi babam karısına. "Ben sana yetişirim."

Adam ona tokat atmış gibi görünüyordu ve şok beni tam karnımdan vurdu.

"Ama birlikte gitmeliyiz..." dedi.

"Bir süre Katie'yle kalacağım. Samson'la tanışmak istiyorum." "Ama David," diye tısladı. "Verity ata biniyor."

Babama gülümsedim. "Git," dedim. "Verity'yi gör. Ata bindikten sonra seni Samson'la tanıştıracam."

"Kalabilirim..." dedi ama ben başımı salladım. "Sorun değil, birazdan görüşürüz."

"Eğer eminseniz."

"Hem de çok," diyerek Rick ve Carl'ın ellerini tuttum. "Refakatçilerim var."

Homurdandı ama gülümsedi. "Anlıyorum." Rick'in kolunu okşadı. "Seni görmek güzel, Rick." Carl'a bir sırtıfış fırlattı. "Sana gelince, seni zaten çok fazla görüyorum." Giderken Carl'ın sırtına bir tokat attı ve Carl gülümsedi.

"Sanırım iyi gitti," diye fısıldadı.

"Umarım öyledir," dedim.

Belki de öyleydi. Annem bile çok rahatsız görünmüyordu. Babamdan çok son düzlüğe giren yarışçılarla ilgileniyordu.

Belki, sadece belki, her şey kendiliğinden yoluna girecekti.

Zaman aralığımız geldiğinde gergindim. Vücut koruyucumu giydim ve numaralı önlüğümü bağladım, kaskımı taktım ve ısınma için atıma bindim. Samson'u adım adım yürüttüm, önce yürüdüm, sonra tırısı kaldırdım, yavaş bir yürüyüşle gevşettim ve tekrar yavaşlattım. Carl, Rick ve annem bana bakıyordu ve ben de gerçekte olduğumdan daha kendinden emin görünmeye çalışıyordum. Samson ve ben daha önce de birkaç yarışa katılmıştık ama hiçbirisi böylesine değildi. Yarışmıyorduk.

Verity'nin zamanı geldi. İyiydi, ama harika değildi, gerçekten.

Sadece on iki dakika.

Moralim yükselmişti.

Başlangıçta yerimi alırken çocuklara ve anneme el salladım, görevliler 10'dan geriye saydı ve başladık. Samson dörtnala koşmaya başladı, ilk çite doğru ilerlerken kulakları öne dikilmişti. Çiti kolayca geçtik ve seyirciler kalbimi yerinden oynatacak bir tezahürat yaptılar. Onu okşadım ve rahatlamaya çalıştım, ilk su atlayışına doğru ilerlerken hızını hızlı ama sabit tuttum.

Hiç duraksamadı, hemen atladı ve dörtnala yukarı çıkıp diğer taraftaki bankın üzerinden geçti. Sağlam görünümlü bir üçlü atladı ve hızı mükemmeldi ve tabut atlayışına doğru ilerlerken düzlükte elinden geleni yaptı. Büyük bir atlayış yaptı ama önemli değildi, doğruca başka bir dörtnala geçti ve ben buna bayılıyordum. İkimiz de seviyorduk.

Vücudumun çarpıntısını, duruşumdaki konsantrasyonumu, Samson'a rehberlik eden ellerimi hissettim ve bir bütün olduk. Onunla birlikte hareket ettim, toynaklarının yere vuruşunu hissettim ve bu her şeydi, istediğim her şeydi.

Parkurun yarısına geldiğimizde belki birinci olamayacağımızı ama Verity'nin zamanını geçme şansımız olduğunu fark ettim. Parkurun hemen sonundaki hendekte garip bir atlayış yaptığını duymuştum ve yanlış atlamıştı, neredeyse kısrağını takla attıracaktı, sadece bitiş çizgisinde tökezlemek için gecikmeli bir tempoyla toparlandı.

Onu götürebiliriz.

Devam ettiğimiz sürece.

Samson'ı suyun içinden, geniş bir masa atlayışından, devrilmiş bir ağaç çitin üzerinden ve başka bir bankın üzerinden geçmesi için cesaretlendirdim ve o çok iyi gidiyordu, çok iyi. Seyirciler tezahürat yapıyor, yorumcular iyi şeyler söylüyordu ve ben de gülümsüyordum. Gerçekten gülümsüyordum.

Son üçte birlik bölüme geldiğimizde kalbim güm güm atmaya başladı ve adrenalinim yükseldi. Zamanımızın iyi olduğunu biliyordum, sadece biliyordum. Saatileme hızlıca bir göz attığımda Verity'nin süresini geçebileceğimizi ama bunun yakın olacağını gördüm. Onun kısrağı bizden daha hızlıydı, daha yetenekliydi ama biz bunu yapıyorduk, sağlam bir çaba gösteriyorduk, her şeyimizi veriyorduk.

Samson'u teşvik ettim ve yorulduğunu hissetmeme rağmen beni gururlandırdı. Onu son düzlüğe doğru ittim ve o da kalbini ortaya koyarak son engellere doğru ilerledi. Parkurun en büyük çitiydi ve kolaylıkla atladı, biraz sert indi ama iyi toparlandı, başka bir sağlam dörtnala geri döndü. Kulakları hala ilerideydi ve kalbi hala atıyordu, benimki de öyle.

Hayal kurmaya cesaret ettim, umut etmeye cesaret ettim, son bölüme doğru kıvrılırken kalbim gururla patladı.

Rick ve Carl'ın son atlayışta orada bekliyor olacaklarını biliyordum, annem, babam ve hatta muhtemelen Verity de.

Bu bizim anımız olacaktı. Zafer anımız.

Lütfen kazanmamıza izin ver, sadece kazanmamıza izin ver.

Samson atlayışın geldiğini gördü ve ben de Rick ile Carl'ı, annemi ve babamı gördüm. Onlara bakmamaya çalıştım, toplanan kalabalıktan uzaklaşıp tekrar çite odaklandım. Düşüş oldukça büyüktü ve Samson bunu göremeyecekti, onu pozisyona getirdim, ancak zamanımız yakın olacaktı, bu yüzden onu sıkarak ilerlemesi için cesaretlendirdim ve ne kadar sağlam göründüğümüzü, ne kadar senkronize olduğumuzu bilmek beni çok mutlu etti.

Bu bizim zaferimiz, en tatlı anımız olacaktı.

Akıllı olmaya çalıştım, son düzlükte bize birkaç adım avantaj sağlamak için uzak kenarı hedefledim. En iyi şekilde görünmeye çalıştım, gösteriş yapmaya çalıştım, ne kadar harika olduğumuzu, ne kadar mükemmel olduğumuzu, Samson'ımın ne kadar harika olduğunu kanıtlamaya çalıştım.

Ve ben bunu yanlış
anladım. Bir hata
yaptım.

Samson'a karışık sinyaller verdim ve o da garip bir şekilde dönerek çitin ortasına geldi. Havalandığında dengesi bozulmuştu ve ben de bozulmuştum. Pozisyonumu telafi edecek kadar hızlı ayarlayamadım, onu düşüş için yönlendiremedim ve tereddütümde biraz yükseklik kaybetti.

Kaçınılmaz olanı fark ettiğimde bir an dehşete kapıldım, Samson'un arka toynaklarının üst tırabzana çarptığını hissettiğimde nefesim kesildi. Dizginleri yeterince hızlı bırakmamıştım ve çok uzaktaydım.

Eyerimde öne doğru. Ön ayakları üzerine ağır bir şekilde yere çarptı ve onu yeniden dengelemek için arkaya oturamadım.

Devrildik ve ben bunu ağır çekimde hissettim. Öne doğru savrulduğunu ve beni de kendisiyle birlikte götürdüğünü hissettim.

Ön bacakları altından çıktı, dengesiz arka tarafı öne doğru çarparak ikimizi de yuvarladı ve kıyı boyun eğmez, affetmezdi.

Kalabalıktan bir nefes sesi duydum ve kendi kalbim kulaklarımda çınladı.

Rüzgarın ıslığı. Garip bir durgunluk.

Ve sonra yere inerken bir gümbürtü, savrulurken korkunç bir ses. Ve acı. Bacağımda. Ağırlığı üzerime yuvarlanıp beni sıkıştırdığında acı.

Başım yere çarptı ve dünya bana çok uzakmış gibi geldi, görüşüm bulanıklaştı.

Ve her şey acıttı.

İnsanlar, çığlıklar ve Samson'ın nefesi. Ve sonra hepsi kayboldu.

Chapter THIRTY ONE

CARL

Zamanın durduğu o korkunç an. Kaçınılmaz olanı, dehşetin tam önünüzde geliştiğini gördüğünüzde, ancak bu konuda bir bok yapabilecek gücünüz olmadığında.

Nefesimin boğazımda düğümlendiğı, o içgüdüsel korku hissinin beni sardığı ve iliklerime kadar dondurduğı anı size anlatamam. Atlayışları doğru görünmüyordu, doğru hissettirmiyordu ve güzel kızımız yuvarlanırken çaresiz ve taş kesilmiş bir şekilde daha onlar düşmeden bariyere doğru ilerlememe neden oldu.

Samson'un bacakları altından kaydı ve öne doğru gitti ve Tanrım, ikisi de çok sert bir şekilde yere düştüler ve bir çığlık duyuldu, onun ağırlığını alırken korkunç bir çığlık, yere düşüp kayarken korkunç bir gümürtü.

Ve sonra hareketsiz kaldı. Güzel kızımız hareketsizdi.

Samson yerde kıvranıyordu ve kan vardı. Gözleri vahşi ve çılgına dönmüştü, görevliler oraya koşarken içgüdüleri öfkeleniyordu.

Biz de öyle. Rick, Debbie ve David de. Dördümüz de ipin üzerine yığıldık.

Katie'nin bilinci yerine geldiğinde gözleri dalgalandı, dehşet geri gelmeden önce bakışları etrafta gezindi. Yüzü acıyla buruşmuştu, bacağı hâlâ Samson'ın omzunun altında sıkışmıştı ve kül rengiydi, çok kül rengiydi.

"Bacağım!" diye bağırdı. "Acıyor! Çok kötü acıyor!"

Görevliler Samson'un çırpınışını durdurmaya çalışıyorlardı ama o çılgına dönmüştü, bacakları çırpınıyordu. Bankın eğimine tutunamıyor, umutsuzca kendi ağırlığını taşıyacak kadar kaldıraç almaya çalışıyor ve başaramıyordu. Ön bacaklarının ikisi de kanlıydı ama biri daha kötü görünüyordu, toynağı çırpındıkça garip bir şekilde sarkıyordu.

Hasta hissediyordum. Çok hastaydım.

Yaralanmadan çok, bu tür şeyleri bilen insanların yüzlerindeki ifadeler. Telsizlerinden tıbbi yardım isteyen insanlar.

Samson'ı Katie'nin bacağına kurtarmaya yetecek kadar çektiler ve onu çekip çıkarırlarken korkunç bir çığlık attı. Annesi onun yanındaydı ve biz de ona her şeyin yoluna gireceğini, iyi olacağını söylemeye çalışıyorduk ama o dinlemiyordu bile. Gözleri Samson'a sabitlenmişti ve gözyaşları akıyordu.

"Ona yardım et," dedi ve elini benimkine attı. "Kendim umurumda değil, sadece ona yardım et! Tanrım, Carl, ona zarar vermelerine izin verme. Lütfen ona zarar vermelerine izin verme!"

Beni ona doğru itti ve ben de düşmüş hayvana doğru belli belirsiz bir adım attım. Ve iktidarsızdım, yetişkin hayatımda ilk kez ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Sağlık görevlileri geldi ve Katie'ye biraz oksijen ve ağrı kesici verdiler, bacağına incelemeye çalışırken sakin seslerle konuştular. Onu düz bir şekilde yatırdılar ve boyunluk taktılar, oksijen maskesine ağırlarken bacağına atellediler ve ben korktum, çok korktum. Rick'e acıyan bir bakış attım, o da kül gibi olmuştu, Katie'nin yanına çömelmişti.

kolunu ölümüne kavrarken, annesi de gözleri yaşlı bir şekilde onun diğer tarafındaydı.

Samson'la aramdaki mesafeyi kapattım ve David yanımda belirdi. Bana bunun nfile olduğunu söyleyen bir bakış attı ve yarış atları hakkındaki bilgisi beni mutlak bir korkuyla doldurdu.

"O atı kurtarmak zorundayız," dedim nefesimin altında. "Ne pahasına olursa olsun, David."

Başını salladı, omzumu okşadı.

Veteriner olduğu belli olan bir adam Samson'un ön ayaklarının dibine çömelmiş, birkaç görevli hayvanı tutuyordu ve yüzü sertti.

"Ne kadar kötü?" diye sordum. "Lütfen bana onu iyileştirebileceğinizi söyleyin."

Başını bir o yana bir bu yana eğdiğinde kalbim boğazıma düğümlendi. "Onu ayağa kaldırmalıyız, garip bir şekilde düştü, umarım ayakta durabilir."

"Ya onu ayağa kaldıramazsan? Ayakta duramazsa? O zaman ne olacak?"

David dirseğimi kavradı ve ben de anladım. Katie de biliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Carl, onlara izin verme! Ne pahasına olursa olsun, Carl! Lütfen ona zarar vermelerine izin verme!"

Onu orada, çok acı çekerken ve çok korkmuş bir halde görmek kalbimi kırdı. Sağlık görevlileri onu ambulansa hazırlamakla meşguldü ve Rick ile Debbie çok çaresiz görünüyordu, benim hissettiğim kadar çaresiz.

"Ağırlığını taşıyabilmesi gerekiyor," dedi David, sesi çok kısıktı. "Eğer onu ayağa kaldıramazlarsa, Carl..."

Başımı salladım. "Bu atın o kız için ne kadar önemli olduğunu size anlatamam bile. Onu ayağa kaldırmalıyız."

Başını salladı.

Veteriner "Biraz yer açın," dedi ve Samson'a biraz yer açtılar. Ön ayaklarını yere dayadı, hatta parçalanmış olanı bile, ve kendini yukarı itmeye çalıştı. Nefesimi tuttum, kaderin ona bir şans vermesini diledim ama zavallı hayvan

Ayağı kaydı ve düştü, sırt üstü kıyıya yığıldı, yanları şişti. Nefesimin altında küfrettim.

Veteriner omuz silktili ve bana kaderci bir bakış attı.

"Sadece biraz yardıma ihtiyacı var," dedim. "Hadi ona biraz yardım edelim. Hadi David, bana yardım et." Görevlilere katıldık ve zavallı hayvan ikinci bir deneme için gerinirken, ellerimi böğrünün altına koydum ve kaldırdım, tüm gücümle onu dik tutmaya çalıştım. "Haydi Samson," diye tısladım. "Haydi oğlum, ayağa kalk. İşte iyi bir delikanlı."

David itti, ben ittim ve atın tekrar ayağa kalkması için elimizden geleni yaptık. Ağırlığını ön ayaklarından birine verdi ve tutunmak için mücadele ederken bir an için bocaladı. Dişlerimizi sıktık, onu sabit tuttuk ve at yalpaladıkça ağırlığı yer değiştirdi. Bacağı tutundu, ağırlığı aldı, arka tarafının yukarı ve altına gelmesine yetecek kadar.

Büyük bir yalpalama ve bizim onu itmemizle ayağa kalktı. Çocuk ayaktaydı.

Nefesim kesilmişti, başım dönüyordu, alnım Samson'un terli boynuna yapışmıştı, o ise hırpalanmış bacakları üzerinde topallayarak ilerlemeye çalışıyordu.

"Tendon hasarı," dedi veteriner. "Kapsamlı diyebilirim." Bana baktı, David'e baktı. "Bu atın tekrar çalışması pek mümkün değil."

Başımı salladım. "Bunun bir önemi yok. Bunların hiçbirinin önemi yok."

"İyileşmesi pahalıya mal olacak."

Ellerimi salladım, David de salladı ve o an için düşüncelerimiz mükemmel bir senkronizasyonla aynı hizaya geldi.

"Ne gerekiyorsa," dedim.

"Peki," dedi veteriner ve işe koyuldu.

Samson'u pistten çıkardılar ve atlı ambulans geldiğinde soğuk kompres uyguladılar.

İşlerini yapmalarına izin verdim, uzmanların devralmasına izin verdim. Ve merhamet için kadere yalvardım.

Onu ambulansa bindirdiklerinde Katie, "Onu kurtardın," diye fısıldadı. Sesi boğuk ve kırılıyordu, gözleri çok üzgündü.

Güzel kızımız sedyeye bağlanmış halde çok kırık, çok zayıf görünüyordu.

Ona doğru eğildim. "Hayır," dedim. "Sadece kalkmasına yardım ettim." David'e doğru işaret ettim. "İkimiz de yardım ettik."

"İyi iş Carl. David," dedi Rick ve Katie'nin eli hâlâ onun bileğine sıkıca yapışmıştı.

Debbie, "Onunla birlikte ambulansa binmek istiyorum," dedi. "Bizi takip edebilir misin?"

Sağlık görevlisi "Bir kişilik daha yer var," dedi ve Rick bana baktı.

"Git," dedim. "Seninle orada buluşuruz."

Katie hareket etmeye çalıştı, başını bana doğru kaldırmaya çalıştı ama Rick ve Debbie onu sıkıca tuttular. "Samson'ı bırakma!" diye bağırdı. "Lütfen onu bırakma Carl! Oğlumu bırakma!"

"Yapmayacağım," diye söz verdim, yüzümü onunkine daldırdım ve rahatladı, gözleri onu alıp götürürken çırpınıyordu.

Ambulansın sirenler çalarak uzaklaşmasını izledim ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ben Samson'la gideceğim," dedim David'e. "Onu nereye götürüyorlarsa."

Karşıdan kül rengi Verity'ye baktı, yanında şok olmuş gibi görünen Olivia vardı. Seb ve Dommie somurtkan görünüyordu ve hepimizin bunu hissettiğimizi fark ettim, her birimizin. Olivia David'e doğru bir adım attı, onu yanına çağırdı ama David kıpırdamadı. Bir elini kaldırarak onun yerinde kalmasını, hepsinin yerinde kalmasını işaret etti ve sonra bana döndü, gözleri kamyonu yüklemeye çalıştıkları Samson'daydı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi.

At kamyonunu takip ettik, Range'i arkamda tutarken düşüncelerim ağırdı. Bacaklarım titriyordu ve sinirlerim bozulmuştu, aklım önümüzdeki zavallı hayvanla hastaneye giden zavallı tatlı Katie arasında gidip geliyordu. I

Onu stabilize ettiklerini umdu, Tanrı'dan çok fazla acı çekmemesini diledi.

"Samson'ı veterinerlerimize yönlendiriyorum," dedi David. "Onlar en iyileri Carl, onları Verity'nin gösteri ırkları için kullanıyoruz. Onun için ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardır."

Başımı salladım. "Senin rehberliğini alacağım. Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

İç çekti. "Zavallı kız. Zavallı, zavallı kız."

"At yaşadığı sürece, David. Samson iyi olduğu sürece o da iyi olacak. O güçlüdür."

"Annesi gibi."

"Ve babası," dedim.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Sen de tam onun yanındaydın. Sen de en az Debbie ve ben kadar berbat görünüyordun."

"Onu seviyoruz David. Dediğim gibi."

Elini koluma koydu. "Kızım için tercih edeceğim durumun bu olduğunu söyleyemem, iki erkekle birlikte olmak. Bunun ortaya çıkmasının beni sevince boğduğunu söyleyemem Carl. Ama başlangıçtaki çekincelerime rağmen, her şeyi enine boyuna düşündükten sonra, hem seni hem de Rick'i ne tür adamlar olduğunuzu bilecek kadar uzun süredir tanıdığım için, benim onayımı aldın." Hafifçe güldü. "Her şeye rağmen."

"Çok değerli," dedim.

"Hiçbir zaman iyi yürünmüş yolların hayranı olmadım, Carl. Beni bilirsin. Kendi rotamı çizerim, kendi yolumdan giderim." İç çekti. "Katie'nin de benim akılsız geleneklere duyduğum saygısızlığı paylaşacağını tahmin etmeliydim."

"Üçümüz de iyi çalışıyoruz. Bunu göreceksiniz. Umarım."

"Umarım," dedi. "Bu hoşuma giderdi." Koltuğunda kıpırdandı, uzun bir nefes verdi. "Kızımı tanımayı çok isterim Carl, hep istediğim şey buydu."

"Etkileneceksiniz. O gerçekten bir şey." "Telafi edilecek çok uzun yıllar var."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir David. Yarın yepyeni bir gün."

Kamyonu Cirencester'a kadar takip ettik ve bir atçılık tesisinde durduklarında yanlarına park ettik. İşe benziyordu. Gerginliğin biraz olsun azaldığını hissettim.

Emin ellerdeydi, becerikli ellerde. Veterinerler ve asistanlardan oluşan bir ekip işe koyuldu, onu özenle indirdi ve tedavi odasına kadar destekledi.

Bekleme alanında oturduk, bir kahve aldık, tıpkı normal bir hastanedeymişiz gibi.

"Bunun için teşekkürler," dedim. "Hiçbir fikrim olmazdı."

David içini çekti, kahvesinden bir yudum aldı. "Atı sevdiğini biliyordum Carl. Bunu ben bile biliyordum. Ama onu atın üzerinde görmek, düşmeden önce ata binişlerini görmek. İnanılmazdı."

"Onu seviyor." Gülümsedim. "O da onu seviyor."

"Bilmediğim o kadar çok şey var ki," dedi. "Bilmem gereken çok şey var. Öğrenmem gereken."

"Samson'la başlamakla çok yanlış yapmazsınız. Onun en büyük neşesi o. Hayalleri onun etrafında dönüyor, onun etrafında dönüyor."

"Harrison Gables, Verity'den dolayı bir tesadüftü. Katie'nin de aynı yolculuktan keyif alacağını düşündüm."

"Doğru söyledin."

"Bir süre burada kalacağız," dedi. "Prognozu öğrenmeden önce. Sen gidebilirsin, ben kalırım."

"Elimden geldiğince çabuk gideceğim ama Samson'la ilgili durumu öğrenmeden gitmem. Cevap vermeden döndüğüm için beni asla affetmez."

"Kimin aklına gelirdi ki, Carl. Kaderin cilvesi, sen kızımı sevmeye başladın, onu tanımak için her şeyini verebilecek yaşlı ve üzgün bir adam için köprüler kurdun. Ve sonunda biz, burada bir atın kurtuluşunu beklerken bulduk kendimizi."

"Hayat garip," dedim.

Yüzünü bana döndü, gözleri sıcacıktı. "Yaşlı ve üzgün bir adam için bir iyilik daha Carl, eğer lütfedersen."

"Ne çok üzgünsün, ne de çok yaşı, David. Ama ateş et."

Gülümsedi, hüzünlü bir gülümseme. "Bana ondan bahset. Bana Katie'nden bahset. Bana onun hayatını anlat Carl, büyük şeyleri, küçük şeyleri. Onu gülümseten şeylerden bahset, seni gülümseten şeylerden. Ne hayal ettiğini anlat."

Bir nefes aldım ve koltuğuma yerleştim, etrafımızdaki koşuşturmayı dinlemek için bir an ayırdım.

Sonra David'e kızından bahsettim.

Chapter THIRTY TWO

Katie

Hiçbir sürücünün duymak istemediği sözler. Tibial plato kırığı. Yani, ben aptal değilim. Kötü olduğunu biliyordum. Yere iner inmez anladım, çatlağı bile duydum. Dal kırılması gibi bir sestti, en gerçeküstü ses.

Ve sonra acı vardı. Çok fazla acı.

Korku da var. Benim için korku, ama esas olarak Samson için. Zavallı tüylü oğlum.

Babamın izniyle lüks bir hastaneye götürüldüm ve ilk kez ondan bir şey almak konusunda tartışmadım. Sadece yeniden yürümek, bir gün yeniden ata binmek istiyordum ve eğer o benim en iyi şansımса, bunu memnuniyetle kabul ederdim.

Bir haftadan fazla içeride tutuldum. İlk günler en kötü günlerdi. Yatağıma hapsedilmiştim, her kasım kırırdadığıında, her yarı uykuda yer değiştirdiğimde acı çekiyordum. Üç gün sonra bana bir tekerlekli sandalye getirdiler ama ona binmek ve inmek tam bir çileydi, hepsi Rick, Carl veya

Annem bir süre beni koridorda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Bir gün dışarı çıktık, sadece hastanenin küçük bahçesine, ama orada olmak istemiyordum, çimenleri koklamak ya da esintiyi yüzümde hissetmek istemiyordum. Tüylü oğlumun muhtemelen içeride bir yere kapatıldığını, korktuğunu ve yalnız olduğunu bilmek içimi ürpertiordu.

İlk birkaç gün sürekli onu hayal ettim, gözlerimi her kapattığımda onu hayal ettim. O korkunç anları tekrar tekrar yaşıyor, keşke daha fazla zaman ayırsaydım, keşke bu kadar umursamaz, bu kadar aptal olmasaydım diyordum.

Nerede olduğu, nasıl olduğu hakkında pek çok soru sordum.

Sağ ön bacağındaki tendonlar yırtılmış. Hem yüzeysel hem de derin dijital fleksör tendonları. Soğuk kompres terapisi uyguluyorlardı ve toynağını destek telleriyle yeniden hizalıyorlardı. Gerisi dinlenmek olacaktı. Bol bol dinlenecekti.

Ona bir daha bineceğimden şüpheliydim. Kalbimi parçalara ayırdı.

Ne tekerlekli sandalye gezintileri ne de Rick, Carl ve annemin her gün beni uyuşmuş ya da suratsız bulmak için ısrarla yaptıkları ziyaretler buna değmez gibi görünüyordu ama kendimi gülümsemeye, teşekkür etmeye ve devam etmeye zorladım. Babam da çiçeklerle ve kocaman, parlak bir geçmiş olsun kartıyla uğradı. Ama yakında olmayacaktı. Hem de çok uzak bir zamanda.

Cerrah şişliğin ameliyat için yeterince inmesini bekledi ve sonra iğneler, vidalar ve baldırımdan aşağıya doğru uzanan büyük bir yara izi vardı.

Ona bakmamaya çalıştım. Düşünmemeye çalıştım. Kasvetin beni yutmasına izin vermemeye çalıştım.

Rejim yoğun ve günler uzundu. Dizime fizyoterapi, ağrı için ilaçlar, taramalar, muayeneler ve konsültasyonlar.

Ve nihayet, hayatımın en uzun on gününden sonra, eve dönmeme izin verdiler.

Carl ve Rick'in harcadıkları çabayı görünce ağladım. Beni bir 'tada' sesiyle içeri taşıdılar ve yemek odası artık yoktu, onun yerine alt katta bir yatak odası vardı. Kendi yataklarını, yani bizim yatağımızı üst kata taşımışlar ve eşyalarım için bir çekmeceli dolap hazırlamışlardı. Hatta birkaç fotoğraf bile asmışlardı, ben ve onlar, ben ve Samson, ben ve annem.

"Moralinizi yüksek tutmak için," dedi Rick. "Güzel, değil mi? Katie iyileşme süti. Masörler ve kokteyller olacak... tam bir lüks deneyim..."

"Bütün bunları yapmana gerek yoktu," diye mırıldandım ama Carl başımı öptü.

"İstedik Katie, ikimiz de istedik."

"Sizi özlemediğimizi sanmayın, güzel bayan," dedi Rick. "Sen yokken burası çok boş geliyor. Sanırım bizi kendine bağladın."

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Evet, beni de kendine bağladın."

Dikkatli olmak zorundaydık. Adamların arasındaki konumum artık savunulabilir değildi ve ikisi güvenli bir mesafede uyurken, parmakları benimkilere dokunmak için uzanırken ben dış kenara çekildim. Bu bir rahatlıktı. Onlar rahatlatıcıydı.

Hiç terlemeden benim için dünyadaki her şey oldular.

Her küçük şey imkansız bir görev haline gelene kadar ne kadar çok şeyi hafife aldığınızı bilemezsiniz. Yataktan kalkmak, giyinmek, işlemek. Bir içkiye uzanmak, duş almak, biraz yiyecek kapmak.

Şimdiye kadar zevk aldığım her türlü alçakgönüllülük veya kişisel alan unutulmaya yüz tutmuştu. Beni yıkadılar, giydirdiler, boktan kışımı sildiler. Bana yemek getirdiler, beni rahat ettirdiler ve eğlendirdiler.

Gülmek istemediğim zamanlarda beni güldürdüler, acıya rağmen beni güldürdüler. Bana hayatımı unutturdular.

Etrafımdayken, beni daha önce olduğu gibi severken üzgün bir durumdaydım.

Ve bunun için onları nasıl sevdiğimi.

Onları o kadar çok seviyordum ki geceleri onlar uyurken ağlıyordum, her şey boka sarmış olsa da onlara sahip olduğum için şansıma ağlıyordum.

Onları yaptıkları her şey için sevdim, ama en çok da hazır olmadığımı düşünmelerine rağmen beni Samson'u görmeye götürdükleri için sevdim.

"Nerede o?" Araba at hastanesinin aksi yönüne dönerken, "Nerede?" diye sordum. "Artık Cirencester'da değil mi?"

Carl başını salladı ve temkinli, kaypak görünüyordu.

"Ne?" dedim. Dedim. "Nerede o, Carl?" Panik beni sardı. "Onu bahçeye geri gönderemezler! Oraya el konuluyor! Orada kimse olmayacak! Ona bakabilecek kimse yok!"

"Woolhope'ta değil," dedi Carl. "Uzakta değil."

"Nerede uzak değil?"

Carl cevap verirken bana doğru baktı. "O babanın evinde. Tesisleri var Katie."

Kalbimin acıdığını inkâr edemem. "Ona kim bakıyor? Onun için kim orada olacak?"

"Verity," dedi, aynen böyle. "Verity ve at fizyoterapistlerinden oluşan bir ekip. İyi gidiyor, size söz veriyorum."

"Verity?!" Bunu anlamakta güçlük çekiyordum. "Samson'ıma Verity mi bakıyor?"

Başını salladı. "Kendin göreceksin."

Beni çocukken çok nefret ettiğim kabinlere doğru götürdüler ve kalbimin çarptığını, mide bulantımın beni kusturmakla tehdit ettiğini hissedebiliyordum.

Rick ve Carl çok sessizdi, bütün avlu çok sessizdi. Birkaç at yüzü merhaba demek için dışarı baktı ama hiçbirisi benim Samson'um değildi.

Sandalyemi sondaki bölmeye çekerek durdurdular. Nefesimi tuttum. Bakmaya cesaret edemiyordum.

Ve işte oradaydı.

Başını kapıdan uzattı, kulakları öne doğru dikildi ve gözyaşları arasında onu zorlukla görebildim. Rahatlama, suçluluk ve sevgi, hepsi birbirine karışmıştı.

"Kalkmama yardım et," dedim sandalyemde kıvranarak ve Rick ile Carl itiraz etseler de ayağa kalkmama yardım ettiler, kollarımı onun boynuna doladığım sırada beni dik ve dengeli tuttular. "Özür dilerim," diye bağırdım, yüzüm yelesine gömülmüştü. "Çok özür dilerim."

Ona bakmak için kapıya doğru eğildim; ön ayakları hâlâ sargılıydı, hâlâ şişmiş, ağrıyordu ve berbat haldeydi. Ama hâlâ kendisiydi, hâlâ mutluydu, hâlâ nane şekeri için burnunu çekiyordu.

"İyileşecek," dedi Carl. "Durumu iyi."

"Bunu ben yaptım," diye ağladım. "Benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı."

"Saçmalama," dedi Rick. "İnanılmazdınız, ikiniz de inanılmazdınız. Sadece bir kazaydı, hepsi bu. O lanet olası korkunç şeylerden biriydi."

Başımı salladım. "Kazanmak istiyordum, tek düşündüğüm buydu. Aptaldım, bencildim ve umursamazdım."

"Bir anlık bir şeydi," dedi Carl. "Bir saniyelik kötü şans. O parkurdaki herkes kazanmak istiyordu Katie. Herkes. Bu senin hatan değildi."

"Şuna bakın." Rick'in sesi çok sıcaktı. "Gayet iyi durumda. Sonsuz miktarda saman ve nane şekeriyle ahırında rahatça oturuyor. Muhtemelen tatilde olduğunu sanıyordur."

Bu düşünce beni güldürdü, sümüklü ve ıslaktı ve hiç şüphesiz tamamen iticiydi, ama o çocuklar beni sıkıca tuttular ve saçlarımı öperek iyi hissettirdiler.

"Ona tekrar bineceksin," dedi Carl. "Sadece biraz zaman ver. Katie'den vazgeçme, ne ondan ne de senden."

"Ondan asla vazgeçmem," dedim.

"Senin hayallerin de değil. Hayallerinizden asla vazgeçmeyin."

"Hayalim Samson'la etkinlik yapmaktı. Ve Jack'in bahçesine sahip olmak." İçimi çektim. "İkisi de artık yok."

"Şimdilik," dedi Carl. "Ama bu kalıcı değil.
Bu bir son değil."

"Harrison Gables, staj, bahçe... Samson... hepsi gitti."

Tek kelime etmediler.

Ne söyleyebilirlerdi ki?

Beni tekrar sandalyeye oturtular ve artık yorulmuştum ama gitmek istemiyordum.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" diye sordum. "Bir süre Samson'la oturmak istiyorum."

"Elbette," dedi Carl ve ikisi de saçımı karıştırıp bana biraz alan tanıdılar.

Oğlumla konuştum, onu ne kadar özlediğimi ve güvende olduğu için ne kadar mutlu olduğumu söyledim. Ona yeni bir ev bulacağımı söyledim, merada iyileşebileceği güzel bir yer, diğer atların ve ona iyi bakmama yardımcı olabilecek insanların olduğu bir yer.

Onu sevdiğimi, onu her zaman ne kadar çok sevdiğimi, kursta benim için bu kadar çok çabaladığı için ne kadar gurur duyduğumu söyledim.

Arkamda ayak sesleri duyduğumda yüzüm kızardı, Rick'in mi yoksa Carl'ın mı benim için geri döndüğünü görmek için koltuğumda yeterince dönemedim.

"Merhaba Katie," dedi bir ses ve tenim karıncalandı, kalbim küt küt atmaya başladı.

Kız kardeşim göz hizama geldiğinde nefesimi tuttum, büyük ben'in ortaya çıkıp böbürlenmeye başlamasına hazırdım.

Ama yapmadı.

Hiç de öyle bir şey yapmadı.

Verity hemen Samson'ın mevcut tıbbi durumuyla ilgili bir açıklama yapmaya başladı. Onu nasıl tedavi ettiklerini, hangi ağrı kesicileri kullandığını ve iyileşmesi için planın ne olduğunu anlattı.

Konuşurken ahırın kapısına yaslandı ve tüylü oğlum sanki önemsediği, tanıdığı biriymiş gibi onu dürttü.

Zihnim bunu zorlukla hesaplayabiliyordu.

Kulaklarını okşadı ve ona gülümsedi. "O gerçekten iyi bir delikanlı," dedi. "Çok iyi huylu Katie ve çok terbiyeli." Bana baktı. "Onunla çok iyi anlaşılmışsın. İyi bir terbiyecinin kanıtı."

Başımı salladım. "O hep böyleydi."

Boğazını temizledi. "Orada, sahada harikaydın. Çok iyi gidiyordun."

Gözyaşları diken diken oldu. "Hayır. Değildim.

Dikkatsiz davrandım." "Şanssızdım," dedi.

"Şanssızdın. Hepsi bu."

Omuz silktim ve konuyu değiştirdim. "Burada olduğuna ve onunla ilgilendiğinize inanamıyorum. Teşekkür ederim." Onun gözlerine baktım. "Farklılıklarımız olduğunu biliyorum..."

Güldü. "Evet, öyle de denebilir."

Ben de biraz güldüm. "Birkaç fark var." Durakladım. "Ama teşekkür ederim. O benim için çok önemli."

Gülümsedi ve bu gülümseme gözlerine kadar ulaştı. "Sorun değil." Bir ayağından diğerine geçti ve ben kiskandım, sadece kendi ayaklarımın üzerinde durabilmeyi diledim. "Katie, sadece şunu söylemek istiyorum. Üzgün olduğumu söylemem gerek."

"Ne için?"

Sanki deliymişim gibi başını salladı. "Her şey için. Ben sadece bir çocuktum... ama ben..."

Büyük bir kaltak. Cehennemden gelen bir psikopat. Babamı tanıma şansımı mahveden korkunç küçük bir inek.

"...korktum," dedi. "Korkmuştum."

"Korktun mu?" Bu düşünce tuhaftı. Uzaylı. Hiç korkmuş görünmemişti. Bir kere bile.

Omuz silkti. "Annem bize her zaman saldırının en iyi savunma şekli olduğunu öğretti. Merhamet yok, git onları hakla falan." İç çekti. "Sonra sen vardın ve herkesin konuştuğu tek şey buydu. Babamın konuştuğu tek şey. Katie çok sevimli, Katie çok güzel, çok nazik. Katie ile güzelce oyna, Katie'ye iyi bak."

Kanım dondu.

"Ve korkuyordum. Seni daha çok seveceğinden korktum. Eşyalarımı alacağından korktum. Ve sen çok sevimli ve güzeldin.

tür. Olmadığım her şey. Nefret ettim. Senden nefret ettim."

"Bunu gayet açık ifade ettin," dedim ama düşmanca değildi. "Sadece özür dilemek istedim. Yani, isteyken çok benden çok daha iyiydin... böbürlenebilirdin... seni suçlamazdım, beni aşağıladığın ya da yüzüme vurduğun için seni suçlamazdım... bu adil olurdu..."

"İstedim," diye itiraf ettim. "Bazı günler." "Ama yapmadın."

"Hayır, yapmadım. Ben öyle biri değilim."

Güldü. "Keşke ben de kendim için aynı şeyi söyleyebilseydim."

"Belki yapabilirsin," dedim. "Her gün yeni bir başlangıç."

"Ben de bunu isterdim," dedi. "Yani bir gün. Yeni bir başla." Çok gergin görünüyordu. "Seni çalışırken görmek benim için her şeyi bir perspektife oturttu. Ve sonra Samson'la o parkurda çok iyi sürdün. Gerçekten harikaydın. Beni taşıyan bir atım vardı ama sen gerçekten iyi sürdün... sen ve o." Onu okşadı. "Sadece özür dilemek istedim, her şeyden sonra bunun bir değeri olacağından değil, ama Samson buradayken ve sen ve babam aranızı düzeltirken, bunu söylemem gerektiğini düşündüm."

"Teşekkürler." Söyleyecek başka bir şey bulamadım. "Samson konusundaki yardımın için gerçekten minnettarım. Gerçekten."

"Ona tekrar bineceksin," dedi. "Ona biraz zaman ver."

"Dışarıda çok zaman geçirdim."

Hiç itiraz etmedi. "Ve bacağıın, daha iyi olacak..."

"Eninde sonunda." Yine de gülümsüyordum, çünkü o haklıydı. Her şey daha iyi olacaktı. "Daha kötüsü de olabilirdi. O başardı. İkimiz de hâlâ buradayız."

"Yine de birlikte bir şeyler yapacaksınız ve daha iyi olduğunda ata binmek istersen, yani Samson iyileşene kadar benimkilerden birine binebilirsin..." Nefes aldı. "Bu hoşuma giderdi."

Çok fazla, çok erken, ama gülümsemeye devam ettim. Duygularım karnımda birikiyordu ve kendimi yine küçük ve zayıf hissediyordum. Fakat

Güçlü de. Hepsini birden
hissettim. Ortamı
yumuşatmaya çalıştım.

"Harrison konusunda çok üzgünüm," dedim. "Boktan bir şeyden bahsediyorum. Bana birkaç fotoğraf götürmen gerekecek. Her şeyi bilmek isteyeceğim." Güldüm. "Sen gelmiş geçmiş en iyi terbiyeciden sırlar öğrenirken koltuk değneklerimin üzerinde topallayan beni düşünmek zorunda kalacaksın." Ona parmağımı salladım, ama güler yüzlüydüm, yapabildiğim kadar güler yüzlüydüm. "Şanslı inek torbası."

Bunun komik olduğunu düşünmüyor gibiydi ve kendimi garip bir şekilde suçlu hissettim.

"Ama ben..." Boğazını temizledi. "Harrison'ı iptal ettik. Harrison'ı iptal ettim. Kalıcı olarak değil, sadece sen iyileşene kadar."

Yüzümdeki kan çekildi, çenem gevşedi. "Sen mi yaptın?"

"Evet." Gözleri parladı. "Sadece senin için değil tabii ki." Yüksek sesle dudak büktü ama eğleniyordu. "Stajdan sonra ofiste kalmayı planlıyorum. Sanırım pazarlama alanında uzmanlaşabilirim. Bundan zevk alıyorum."

Stajyerlikle ilgili her şeyi unutmuştum. Çok uzakta hissetmişim. "Bunun anlamı çok büyük," dedim. "Harrison hakkında. Ben gerçekten araniyor..."

"Biliyorum," dedi. "Bu benim de hayalim."

Boğazım düğümlendi ve kendimi garip hissettim. "Çok meşgul olmalısın, iş yerinde olanlar ve Samson'a bakmak... İşin başından aşkın..."

"Biraz, ama bana yardım eden insanlar da var. Tüm övgüyü ben alamam."

Gülümsedim. "Ona başka bir avlu bulacağım, bir şeyler ayarlayabilecek kadar işimin başına döner dönmez yakandan düşeceğim."

Onun burnunu gıdıkladı ama gözleri benimkilerdeydi. "Çok fazla bakmana gerek kalmayacak," diye kıkırdadı.

Ona baktım. "Pardon?"

Bana çok garip baktı, sanki kafama bir darbe almışım gibi. "Woolhope..." dedi. "Elbette

Woolhope'a geri dönecek mi? Nihayetinde, yani burada istediğiniz kadar kalabilir."

Nefes aldım. Kendimi söylemeye hazırladım. "Bahçeye el konuldu. Satışa çıkarıldı." Hâlâ acı veriyordu. "Oraya geri dönmeyecek."

Kafası karışmış görünüyordu, gerçekten, ciddi bir şekilde. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bilmiyorsun, değil mi? Lanet olsun, gerçekten bilmiyorsun."

"Neyi bilmiyorum?"

"Bu arada harika bir yer, bir sürü potansiyeli var. Neden bu kadar çok istediğini anlıyorum, neden hayalin olduğunu anlıyorum." İç çekti ama sırtıyordu. "Kahretsin, gerçekten söylememeliydim. Gerçekten söylememeliyim."

Başımı salladım. "Pardon? Ben..." Ve sonra şafak söktü. Tabii ki vardı.

Ama cesaret edemiyorum.

"Carl," dedim ve çoktan etrafta onu aramaya başlamıştım. "Bana Carl'ın bahçeyi satın aldığını mı söylüyorsun?" Biliyordum. Tabii ki aldı. Tabii ki bahçeyi o satın almıştı. "Aman Tanrım... Aman Tanrım..."

Sersemlemiştim. Kısmen coşkulu, kısmen düşünceyle sersemlemiş, kısmen korkmuş ve bunalmıştım. Bunu yaptığı için kızgındım.

Ama o kadar minnettarım ki nefes almakta zorlanıyordum.

Parmaklarım karıncalanırken ve kalbim küt küt atarken arabaya doğru geri döndüm ama Verity önüme atladı. "Bekle," dedi. "O değildi..."

"Ne?" dedim. Dedim ki. "Benim mi değil mi? Ben sadece..." Bir nefes aldım. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum..."

"Oh, bu senin," dedi ve gözleri parlak ve mutluydu. "Ama bunu sana alan Carl değildi. Babam aldı."

Chapter THIRTY THREE

Katie

Hayat çok garip.

Aynı anda hem çok iyi hem de çok kötü.

Verity bahçe konusunda haklıydı. Benim bahçemdi. İmzalandı, mühürlendi ve teslim edildi.

"Ben de sana söyleyecektim," dedi Carl. "Kendim satın alacaktım ama baban buna yanaşmadı." Durakladı. "Sen duymaya hazır olduğunda sana söylemesine izin vermek istedim. Onu görmeye hazır olduğunda."

"Ama neden? Nasıl yaptı?" Gözlerimi diktim ve o da gözlerime baktı, arabayı ana yola çekmeden önce kısa bir bakış attı ve ben de anladım. "Ona ne kadarını anlattın?"

"Yeter."

"Anlıyorum." Gülümsedim. "Ona benim berbat müzik zevkimden bahsettin mi? Aptal tavşan terliklerimden?"

"Evet," dedi. "Ona her şeyi anlattım. Sabahları nasıl yumurta yediğini, korku filmlerini ancak hemen ardından çocuk televizyonu izleyebiliyorsan izleyebileceğini, çocuk televizyonunda nasıl ısrar ettiğini anlattım."

Sabahları aceleniz olduşunda bir seferde üç merdiven atlamak."

"Artık değil."

"Yine yapacaksın. Sadece buna inanmalısın." Elime uzandı. "Oh, ve ona sıçmak üzereyken şampuan şişelerinin arkasını nasıl okuduğunu anlattım."

"Yapmadın!" Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

"Hayır," dedi. "Yapmadım ama komik olurdu." "Babamı tanımak için yaptığınız küçük görüşmeyi mahvettiğini biliyorsun değil mi?"

Planlar," dedi Rick arka koltuktan. "Ona zaten her şeyi anlattı. Söyleyecek bir şey kalmayacak. Sıkıcı."

Güldüm. "O zaman yeni bir malzeme bulmam gerekecek, değil mi? Onu diken üstünde tutacağım."

Ve yaptım.

Yeni malzemeler buldum. Yepyeni hayaller.

Yavaştı. Köklerin toprağın altında tutunması gibi. O kadar yavaştı ki onları hissetmiyordum, zihnimde büyüyen hayalleri.

Woolhope ne zaman istersem yanımdaydı, babam evrakları teslim ederken bunu açıkça belirtmişti.

Hiç kimseye bu kadar uzun süre garip bir şekilde sarılmamıştım, ama o aldırıyor gibiydi.

Jack burayla ilgilenmeye devam ediyordu, çiftlik evini ve iş birimlerini işleri yoluna girene kadar düşük kirayla tutuyordu ve geri kalanı, avludaki diğer atlardan elde edilen bir miktar gelirle beni bekliyordu.

Biraz zaman alacaktı. Çok zaman.

Koltuk değneklerini kullanmama izin verilmesi bile bir asır sürdü ve o zaman bile yedek ellerim olmadan neredeyse hiçbir şey yapamıyordum.

Neyse ki sürekli yoldaşım Rick vardı ve aslında aptal Kat-rick ilişkim o kadar da çılgınca değildi. Rick yaptığı işi gölgelememe izin veriyor, geride bırakmak zorunda kaldığım pazarlama stajının yerine bana bir çıkış noktası sunuyordu ve ben de buna bayılıyordum. Onunla çalışmayı, fikirlerimi ortaya atmayı ve gözlerimin önünde şekillenmelerini izlemeyi seviyordum.

Bazıları bok gibiydi ve bazıları kafamda gerçekte göründüklerinden çok daha iyi görünüyordu ve Rick'in çoğu zaman benimle dalga geçtiğini biliyorum. Ama yine de bazıları iyiydi. Hatta bazı fikirlerim iyiydi. Ve ben gülümsüyor, bundan zevk alıyordum. Mutluydum.

Koltuk değnekleri Samson'ı görmemi kolaylaştırdı, her şeyi daha kolay yapmamı sağladı, özellikle de kırık bacağım daha fazla ağırlık taşımaya başladıkça. Önce yüzde on, sonra yüzde yirmi. Elli yaş çok uzun sürdü ve sonra bir gün tam kapasiteye geri döndüm. Ayakta durabiliyordum.

Ancak o zaman yeniden yürümeyi öğrenmek zorunda kaldım ve bu düşündüğünüzden daha zordu. Çok daha zor.

Tekrar sevişmeyi öğrenmek çok daha organik bir şekilde gerçekleşti. Kaslarımın bunu unutmama izin verdiğini hiç sanmıyorum.

Bacağım hala işe yaramaz haldeyken bile, yatakta kıpırdayacak halim yokken bile, en karanlık anlarımda, her şey bok gibi hissederken bile, yine de o güzel adamları istiyordum.

Onlara sahip olamadım ama istedim.

Birbirlerine sahip olmalarını izlemekle yetinmek zorundaydım.

Ne zorluklar. Korkunç zorluklar. Hayat bazen berbat, değil mi?

Geçirdiğim kazanın tüm üzücü gerçekliği hakkında beni en çok etkileyen gerçek bir şey var, tüm bunlar boyunca - tüm acı ve kendim için hiçbir şey yapamamanın aşağılanması - bu iki inanılmaz adam bir kez bile tereddüt etmedi, bir kez bile homurdanmadı, sinirlenmedi ya da mola vermedi.

Bana bir kez bile aşık oldukları kızdan daha az bir şeymişim gibi bakmadılar.

Beni daha az sevmediler, daha az istemediler.

Ve beni daha az almadılar. Bir kere bile yapamadım.

Yavaş, çok yavaş ama emin adımlarla.

Ve belki de her şeyi değiştirmeye başlayan şey buydu.

Ben.

Sabahları doğum kontrol hapımı alma konusunda ilk kez isteksizlik hissettiğimde kışa girmiştik. Bu düşünceyi bir kenara bıraktım ve yine de aldım, bunun aptalca bir hormon bozukluğu olduğunu ve dürtünün tekrar geçeceğini düşündüm.

Ama olmadı.

Gerçekten olmadı.

Belki de büyük ölçüde tesadüfiydi. Hayallerimin zaman çizelgesinde bir boşluk. Ben iyileşirken ve Samson merada dinlenirken zorunlu bir ara. Yani, bahçemi yeni atlarla doldurmaya, Samson'un yerine bir başkasını koymaya hiç niyetim yoktu, koyabilsem bile. Binicilik okulu hayallerim güçlüydü ama şimdilik çok uzaktaydı ve belki de bunun bebekler hakkında ilk kez ciddi olarak düşünmemle bir ilgisi vardı.

Belki biraz da kendi ailemle değişen ilişkilerimle ilgiliydi. Aile hakkındaki kendi düşüncelerim ve farklı koşullar altında benim için nasıl olabileceği. Hayat nasıl olabilirdi. Yüzeyin altında yatan yalanlar olmadan, inanabileceğim bir anne ve babayla hayat nasıl bir hale geliyordu. Her geçen gün biraz daha iyi tanımaya başladığım bir kız ve iki erkek kardeşe.

Ama bence her şey Carl ve Rick'le ilgiliydi.

Benim için orada olmaları, beni sevmeleri, bana değer vermeleri ve ihtiyacım olduğunda yanımda olmaları ile ilgili.

Belki de beni her zaman kendilerinin önüne koymalarıyla, benim programımı kendilerinininkinden önce tutmalarıyla ilgiliydi.

Belki de bu kadar güçlü olmalarının sebebi buydu. Ben yapamadığımda Carl'ın Samson'a yardım etmesi, ben yapamadığımda onun yanında kalması, Rick'in ambulansa elimi sımsıkı tutması ve bir kez bile bırakmaması.

Belki de Carl'ın doğum günü yaklaştığı içindi ve biliyordum, ne kadar çok aile istediğini biliyordum, ne kadar kötü olduğunu biliyordum.

içerideki saat onun için işliyordu. Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Doğum günü nihayet geldiğinde bana sımsıkı sarılması, bana her şeyden daha fazla şey ifade ettiğimi ve bir süredir ettiğimi, hayalinden, kırk yaşında baba olmaktan ve genç babaların yaptığı her şeyin tadını çıkaracak kadar genç olmaktan daha fazla şey ifade ettiğimi söylemesiyle ilgili olduğundan eminim.

Bana üçümüzün, bebek olsun ya da olmasın, bu işte uzun soluklu olduğumuzu söyleme şekli.

Rüyasından önce ben.

Beni hayallerinin önüne koydu.

Onu, benimkinin parçalanmış kalıntılarının önüne koymayı istemek çok kolaydı.

Ancak tüm bunlara, tüm bu düşüncelere, nedene katkıda bulunmuş olabilecek tüm nedenlere rağmen, bence mesele aslında oldukça basitti.

Bir bedenim, bir kalbim ve bir zihnim var ve bunların en az ikisi, hayatım boyunca bebeklerden uzak durma kararımı geçersiz kıldı.

O üçünden en az ikisi Carl'ın bebeğini istiyordu. Rick'inkini de. Diğer kısmı da, benim inatçı aklım mı? O da geldi.

Odaya her girdiklerinde, her gülümseyip güldüklerinde ve bana bunun o olduğunu, bizim o olduğumuzu söylediklerinde yumurtalıklarım yanmaya başladı. Sonsuza kadar.

Sonsuza kadar.

Bebeklerini kucağıma alma düşüncesiyle karnımda bir ağrı hissederdim, benim bebeğimi. Bizim bebeğimizi.

Kendimize ait bir aile olma düşüncesiyle.

Bir gün sabah o doğum kontrol hapını almadım. Kutusuna geri koydum ve bir daha almadım.

Regl dönemlerimi takip ettim ve telefonumda doğurganlık planlayıcılarından birini hazırladım ve bu konuda konuşmaya hazır olana kadar sessiz kaldım.

Ta ki bacağım ikisini de doğru zamanda almaya hazır olana kadar.

Yukarı çıkmama yardım etmeye çalışan Rick'in elini kenara ittim.

"Yapabilirim," dedim ve dilimi dışarı çıkardım. "Artık ayaklarımın üzerinde durabiliyorum."

"Yakalandım," dedi. "Bu sadece bir şeyler hissetmek için bir bahaneydi, bunu biliyorsun."

"Elbette öyleydi."

Yatak odasına girdiğimizde Carl çoktan yatak odasına girmiş, yatmak için soyunmuş, siki yarıya inmişti bile. Dişlerini fırçalarken bize gülümsedi ve karnım garip bir şekilde çırpınmaya başladı. Ben de ona banyoda katıldım, Rick de öyle, aramızdaki gerilim titrerken sessizce mutlu bir şekilde bulaşık yıkıyorlardı.

Giysilerimi bir kenara bıraktım ve bacağımı dikkatlice kaldırarak her akşam yaptığım gibi solmakta olan yara izini inceledim.

Ama Rick ve Carl ona değil, bana bakıyorlardı, gözleri üzerimdeydi.

"Nasıl hissediyorsun?" Carl sordu ve işaret etti.

Gülümsedim. "Ben **iyiyim**. İyiyim. Her zaman iyi olduğum gibi Bana son yirmi kez sorduğun yeter."

"Sadece emin olmak istedim," dedi. Yüzünü yıkadı ve kurulandı, ben de ellerimi beline koymuş, o dönerken bekliyordum.

"İkiniz de," dedim. Rick'e, onun rahat sırtıtışına baktım. "İkinizi de istiyorum, aynı anda. Eskiden yaptığımız gibi."

"Eskiden mi?" Rick öyle dedi. "Bunu çok yaptığımızı sanıyordum."

Başımı salladım. "Teker teker değil, sırayla değil, ikisi birden."

"Bunu yapabileceğine emin misin?" Carl sordu.

"Eminim." İkisini de ellerinden tutup yatak odasına götürdüm ve telefonumu aldım. Uygulamamı aradım ve avuçlarım nemli, kalbim hızlı atıyordu.

Takvimimi havaya kaldırdım ve bir an durdular. Carl önce bana, sonra Rick'e baktı, ahizeye uzandı ve ekrandaki küçük notlarıma baktı.

"Yani sen..."

"Bir bebek," dedim. "Bir bebek istiyorum."

I düşündüm o baygın, düşündüm onlar
her ikisi de baygın. Farkındalığın yerleştiği
güzel bir şok anı.

Carl yatağa oturdu, beni yanına çekti ve ne olacağını biliyordum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Katie, daha önce de söylediğimiz gibi. Bu bir koşul değil, bunları aştık. Ben bunları aştım."

Başımı salladım. "Bu sadece seninle ilgili değil," dedim. "Benimle de ilgili. Benim istediğim bu."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu mu istiyorsun?"

Başımı salladım. "Bunu uzun uzun düşündüm, bu bir heves değil... Eminim, bir şey söylemeden önce emin olduğumdan, kesinlikle emin olduğumdan emin oldum..."

"Gerçekten bebek sahibi olmak istiyor musun?" Rick sordu ve sırtıyordu. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

"Gerçekten," dedim. "Gerçekten, gerçekten.

Gerçekten, gerçekten, gerçekten." "Ne diyeceğimi bilemiyorum..." Carl söyledi.

"Öyleyse yapma." Onu öptüm. "Hiçbir şey söyleme." Gülümsedim. "Sadece bana bir bebek ver."

Bacağımı sarsmamaya dikkat ederek kendimi dikkatlice yukarı çektim ve ikisi bir süre öylece baktılar, kızarmamı ve kıkırdamamı sağlayacak kadar uzun bir süre.

"Hadi ama," diye güldüm. "En fazla üç gün doğurganım, siz ikiniz bana aval aval bakarsanız asla hamile kalamam."

Carl Rick'e baktı ve Rick omuz silkti. Yanıma geldi ve çoktan sertleşmişti. Muhteşem piercingli siki kalçama dayanmıştı, parmaklarını kalçalarımın arasından geçirirken ağzı boynuma değiyordu.

"Şaka yapmıyor," dedi Carl'a. "İnan bana, tamamen içinde. Am yalan söylemez ve bu seferki kesinlikle çok güzel sırılsıklam." Am dudaklarımı ayırdı, iki tane

Rick parmaklarını içeri sokup noktayı bulduğunda onun için inledim ve Carl'a baktım.

"Lütfen," dedim. "Hadi Carl."

Yavaşça hareket etti, ta ki gözleri benimkilere odaklanıp canlanana kadar. "Bir daha sormama gerek kalmayacak," dedi.

Diğer tarafımda pozisyon aldı, kendini bana karşı çok dikkatli, bacağıma karşı çok şefkatli bir şekilde bastırdı, ama ben iyiydim, dizimi onun üzerine bağladım, onu daha yakına çektim.

Her iki elime birer sik aldım, yavaşça çalıştım, hissettiklerini sevdim, bana geri dönmelerini sevdim, kavrayışında nasıl ittiklerini sevdim.

Onlar beni öperken gülümsüyordum, teker teker, ıslak öpücükler, bulanıklaşana kadar, üçümüz birlikte, Carl'ın parmakları Rick'inkilere amımda katılırken sıcak ağızlar ve nefesler.

Bu beni inletti, siklerimi daha sert, daha hızlı çalıştırmamı sağladı, hepimiz daha fazlası için itişirken yatağın altımızda gıcırdamasına neden oldu.

Carl parmaklarını benden çekti, parmakları ıslaktı. Mememi sıktı, meme ucuna hafifçe dokundu, sonra başını eğdi ve beni içine çekti.

Rick, "İşte bu," dedi ve Carl'ın saçlarını avuçlarının arasına aldı ve sonra fısıldadı, öyle iğrenç sözler fısıldadı ki. "Em ve sahip olacağı o büyük sütlü memeleri hayal et, bu gerçekten bir şey olmayacak mı? Bu lanet bir şey olacak, Carl." Nefesi amıma değene kadar yataktan aşağı tırmandı. "Seni dolduracağım," diye tısladı ve sesi çok iğrençti. "Karnına bir bebek koyacağım, Katie. Şişip büyümeni izleyeceğim ve çok güzel olacaksınız, çok güzel olacaksınız. İstedüğümüz her şey olacaksınız."

Kelimeler bulamıyordum, sadece nefes alıyordum, hızlı ve sığ nefesler alıyordum.

Carl meme ucumdan başlayarak açık ağzıma kadar yaladı. "Çok güzelsin," dedi. Rick'e doğru uzandı, amımı emerken boynunu sıktı. "İkiniz de. Çok güzelsiniz."

Kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm ve onu istedim, ikisini de istedim. Beni almalarını, içimi dölle doldurmalarını ve bana bir bebek vermelerini istedim. Onların bebeğini.

"Lütfen," dedim. "Beni hazırla."

Rick bir parmağını daha içeri sokarken inledim, sonra iki, sonra daha fazla.

"Rahatla," dedi ve Carl kayganlaştırıcıyı ona uzattı. Bir gıcırtı ve soğuk, sonra da ıslak sesler. Gerildiğini hissettim ve tekrar inledim, kendimi daha geniş açtım.

Carl'ın eli karnımın üzerindeydi. "Büyümeni görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "En güzel şey olacak."

Ben de bekleyemedim. Karnım gıdıklanıyor ve gurulduyordu, hormonlarım patlıyordu.

"Bana bir bebek ver," dedim.

Carl başıyla onayladı. Parmaklarımı sikinin etrafında sıktı ve o kadar büyüktü ki, o kadar büyüktü ki.

Rick baskıyı artırırken onu tutmaya devam ettim, amım elinin etrafında ezilirken dili klitorisimin üzerindeydi. Kendimi çok dolu, çok ıslak hissediyordum ve bu harika bir histi. Mükemmeldi.

Üzerimdeki baskı arttı ve nefesim kesildi. Beni öperken, meme uçlarımı çekiştirirken Carl'ın ağzına karşı inledim.

Parmaklarım Carl'ın sikinin etrafında, ben kıvrılırken onu sarsarak boşaldım, Rick beni iyice gererken küçük ciyaklamalar çıkardım.

Hiç vakit kaybetmediler. İçlerinde bir coşku, gözlerinde bir açlık vardı.

Rick sırtüstü uzandı ve aralarında beni dikkatle yönlendirerek Rick'in bekleyen sikinin üzerine çıkmama yardım ettiler. İçime kayarken ürperdim, kollarını belime dolayıp beni geriye doğru iterken gülümsedim, başım omzuna, göğsü sırtıma yaslandı. Altımdan itti, kalçalarını çevirdi, derinlere, çok derinlere itti.

Ve Carl oradaydı, benim güzel Carl'ım, bacaklarımın arasına yerleşirken elinde büyük kalın aleti vardı. O

Rick'in sikiyle birlikte önce parmaklarını içime soktu ve çok iyi hissettirdi. Rick de hissetti.

"Bu çok hoş," diye homurdandı. "Bu çok güzel, Carl."

"Bunun kadar güzel değil," dedi Carl ve bacaklarımı yukarı kaldırdı,

Onları sabit tutmaya dikkat ettim. Başının amıma değdiğini hissettim ve nefesimi tuttum, gerilmeyi bekledim ve geldiğinde inledim, hissime alışana kadar vücudum sertleşti.

O kadar yavaş battı ki, sonuna kadar ve ben bunun nasıl bir his olduğunu, beni ne kadar dolu hissettirdiğini, iki muhteşem erkeğin, benim iki muhteşem erkeğimin arasında sıkışmış olmanın ne kadar tatlı bir his olduğunu unutmuştum.

"Birlikte," diye fısıldadım. "Bir araya gelin."

Carl başını salladı. "Bunun için endişelenme."

Kalçalarını oynattı ve itti, ben de ciyakladım. "Evet!" Tısladım. "İşte böyle! Sik beni!"

"Siktir," diye inledi Rick. "Sikeyim evet." Altından kıpırdandı ve nefesi kulağıma geldi. "Tatlı amını sonuna kadar dölle dolduracağım, merak etme."

Carl ona doğru itti ve taşaklarının birbirine çarptığını duyabiliyor, Carl'ın etinin benimkine çarptığını hissedebiliyordum.

"Evet! Ver onu bana!" diye bağırdım. "Hepsini istiyorum!"

Tanrım, beni nasıl siktiler. Beni gerdiler, doldurdular ve derin derin siktiler, homurdandılar, ittiler ve beni sıkıca tuttular. Ve ne düşündüklerini biliyordum, hepimizin ne düşündüğünü biliyordum, üç kişi bize güzel bir bebek yapmaya odaklanmıştı.

Bu düşünce beni sersemletti, neredeyse vahşileştirdi.

Onlar da vahşiydiler, tamamen içgüdüsel. Tohumlarını dökmek için ilkel bir dürtü, uç noktaya gelene kadar horozlar itiyor ve seğiriyordu.

Carl patlarken beni geriye doğru salladı, böylece amım açıldı ve döller almaya hazırды. Rick altımda kaskatı kesilmişti, o da boşalırken kasları gerilmişti.

"Kıpırdama," diye mırıldandım. "Çekme, hepsine ihtiyacım var."

Boşalırken içimde sonuna kadar sağlam durdular. Bana istediğimi, hepimizin istediğini verirken onlarla dolu olduğumu, dölleriyile dolu olduğumu bilerek seğirdiklerini hissettim.

Dikkatlice çekip beni Rick'ten nazikçe ayırdılar ve Carl birkaç yastık alıp kığımın altına koydu.

"Kıpırdamadan dur," dedi. "Ona en iyi şansı ver."

Zor nefes alıyordum, bana bir bebek vermeleri için dua ediyordum.

Bütün gece boyunca beni yavaşça siktiler. İçimi doldurdular, kelimeler kifayetsiz kaldı. Önce Carl, Rick biraz uykuya dalarken, elini Rick'in yattığı tarafa kaydırıp sikini eline almadan önce derinlere indi.

Rick inledi ve uykusunda kıpırdandı, Carl'ın elini itmeye başladığında gözleri faltaşı gibi açıldı.

Carl çekilir çekilmez Rick de Carl'ın yerini aldı ve Carl parmaklarını kığına sokarken haykırdı.

Kaybolmuştum, hisler içinde sayıklıyordum, bana vermek zorunda oldukları her şeyi alıyordum, bana verebilecekleri her şeyi, kendi doruk noktama doğru dönerken amım sıkıca kenetleniyordu.

Rick boşalırken gülümsememi durduramıyordum, amım yeni bir döl yükü alırken coşkuyu durduramıyordum.

Nefesimizi tutarken ikisini de kendime çektim ve onlar da gülümsüyorlardı, bunu hissedebiliyordum.

"Merak ediyorum," dedi Rick, parmakları karnımda gezinirken. "Acaba oluyor mu?"

"Bunu zaman gösterecek," dedi Carl. "Ama umut edebiliriz."

"Boş ver onu," diye güldüm. "Kırk sekiz saatlik bir zamanımız daha var. Sabah tekrar gideceğiz."

Onların tarafında herhangi bir tartışma yoktu.

Hamile kalmam dört ayımı aldı. Dört ay boyunca denedim. Vitaminleri almakla, tarihleri kontrol etmekle ve nefes nefese beklemekle geçti.

Oh, ve dört mutlu ay boyunca yarak almak. Bir sürü yarak.

Başta onlara söylemedim, onlar da sormadı. Bariz olanı dile getirmediler, duvar takvimimiz kaderi kışkırtmadan herkesin görmesi için mükemmel bir şekilde açık hale getirdi.

Bir gün geç, iki gün geç, üç gün geç.

Hamilelik testini çıkardım ve yemekten sonra mutfak adasının üzerine koydum.

"Vakit geldi," dedim.

Gerginliği bıçakla bile kesebilirdin.

"Siktir," dedi Rick. Ellerini havaya kaldırdı. "Titriyorum, çok fena titriyorum."

Carl onun parmaklarını avuçlarının içine aldı ve öptü. "Olacak olan olur," dedi. "Olmazsa denemeye devam ederiz, önemli değil." Bana baktı. "Önemli değil Katie, eğer olmazsa... eğer sen olmazsan..."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Elimi karnıma koydum, içgüdülerimin doğru olduğunu umuyordum. Hastalık, yorgunluk, garip çırpınışlar.

"Hadi yapalım şunu," dedim ve banyoya doğru yola çıktım.

Ben sopanın üzerine işerken Carl kıpırdamadan duruyordu ama Rick kıpır kıpırdı.

Derin bir nefes aldım ve testi tutup sonucun gelmesini beklerken parmaklarım titriyordu.

Tanrım, gerginlik hissediliyordu. Atmosferi bozmak için gülmek zorunda kaldım.

"Kahretsin," dedim. "Buna zor dayanıyorum.

Kalbim!" "Benimki de," dedi Carl.

"Ve benimkini," diye ekledi Rick.

Gözlerimi kapattım ve bakamadım, zaman geldiğinde bakamadım. Kendimi zorlamak zorunda kaldım, sonuca bakarken kalbim çarpıyordu.

Bir soluk, keskin bir nefes ve en garip duygu, en garip şok.

"Ne?" Carl söyledi. "Öyle mi? Öyle misiniz? Biz miyiz?"

"Öyleyiz, değil mi?" Rick sordu. "Aman Tanrım, öyleyiz."

Başımı salladım ve gülümsememe engel olamadım, gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Test sonucunu onlara doğru çevirdim, iki düz mavi çizgi.

"Tebrikler, çocuklar," I dedi. "Sen
gidiyor için olmak

babalar."

EPILOGUE

Katie

Range'de yanından geçerken Jack'e el salladım ama Rick ve Carl onu fark etmediler bile, bahçeye **b a k m a k l a** meşguldüler. Doğum günün kutlu olsun, diye mırıldandı ve ben de baş parmağım la onu onayladım.

"Siktir," dedi Rick. "Bu gerçekten geliyor."

"Gerçekten de son birkaç gün," dedim, gururlu ve heyecanlıydım. Yüzümdeki sırıtmayı engelleyemiyordum.

Arabayı yeni ışıklandırılmış kaldırıma park ettik ve ben Range'den inerken bir inilti çıkardım, beni telaşlandırmaya çalışan adamları el sallayarak uzaklaştırdım. Ne de olsa hamileydim, sakat değildim ve daha kötülerini de yaşamıştım, çok daha kötülerini.

Tekerlekli sandalyede geçirdiğim bir dönem, koca bir penguen gibi paytak paytak yürüyor olsam da hamileliğimi çocuk oyuncağı haline getirmişti.

Yeni ahır bloğı neredeyse inşa edilmişti; eski ahırın tam karşısında pırıl pırıl tuğla ve elik bir yapı

tezgahlar. "Daha büyükler," dedim. "İlk planlardan çok daha büyükler."

"Tüylü oğlumuz için sadece en iyisi," dedi Carl. "Buna bayılacak." İçeriye baktı, Rick de baktı ve iyi göründüğünü biliyordum, burada her şeyin iyi göründüğünü biliyordum.

Yeterince uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum.

"Tüylü oğlumuzdan bahsediyorduk." Rick sırtı ve birkaç nane şekeri uzattı.

Sadece şiş karnım nefesimi kestiği için değil, görmeleri gereken çok şey olduğu için de yavaşça yol gösterdim. Yenilenmiş bir okul, yeni talaş yığınları ve düzgün sağlam çitlerle çevrili. Yeni bir atlama padoku, gerçekten gösterişli sııklar ve çitler - bunları kullanan ben olacağımdan değil, öngörülebilir bir süre için, eğer hiç olmayacaksa.

Bu günlerde Samson kapısına vardığımızda koşarak gelmiyordu. Topallığı eskisine göre daha az belirgindi ama yine de topaldı. İlgisini çekecek birkaç yeni küçük saha arkadaşı varken bu durum onu o kadar da rahatsız etmiyor gibiydi.

Bize katılmak için acele etmedi, nane ikramı için burnunu uzatırken bir homurtu çıkardı ve midilliler harekete katılmak isteyerek tırıs tırıs geldiler.

"Seni özleyeceğim," dedim ona, kulaklarını kaşıyarak. Sanki anlayabilirmiş gibi karnımı işaret ettim. "Yakında döneceğim, elimden geldiğince çabuk. Bu arada Verity Teyze'ye katlanmak zorunda kalacaksın."

Carl ve Rick alaycı bir şekilde inlediler.

"Verity Teyze!" Rick güldü. "Lanet olsun Sammy, sana yine o ponçik ayak işlerini yaptıracak. Ne kötü, değil mi?"

Verity'nin hayatın her alanında ofiste olduğu kadar inatçı olduğu ortaya çıktı. Hâlâ Samson'ın tekrar dışarı çıkabilecek kadar iyileşeceği konusunda kararlıydı. Umarım haklıydı.

Midillilerden biri parmaklıkların arasından Carl'ın bacağını ısırdı, sadece oynuyordu ama bu onun inlemesine yetti. "Bu küçük piçler çok kötü," dedi. "Benden nefret ediyorlar."

Güldüm. "Senden nefret etmiyorlar."

"O çocukların onlardan nasıl korkmadığını bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum."

Ama köyün çocukları onlardan hiç korkmuyordu. Yakınından bile geçmediler. Köyün çocukları onları sevdi, tıpkı hep umduğum gibi.

Küçük kızımızın da öyle olmasını umuyordum. Onlarla tanışacak yaşa gelir gelmez.

Ne de olsa bunları onun için seçmiştim, her ihtimale karşı. Atlarla ilgili her şeye olan doyumsuz sevgimi paylaşır diye.

"Gitsek iyi olacak," dedi Carl. "Masa bir buçuk için rezerve edildi, iyi keseceğiz."

"Geç kalırsak kendilerini eğlendirebilirler." Bir kahkaha attım. "Olivia kötü gözleriyle annemi lazerle öldürmediği sürece sorun yok."

"Eminim bir günlüğüne ateşkes yapacaklardır," dedi Carl.

"Sen doğum günü kızsın." Rick yanağımdan öptü. "Biz zaman çizelgenizde."

"Evet," dedim. "Oldukça haklısın. Ve doğum günü hediyeleri bekliyorum." Sırıttım. "Bu gece eve döndüğümüzde uşaklar bizi karşılayacak, elime çikolata tutuşturulacak ve gül yaprakları yağmuruna tutulacağım."

Ama kaderin başka planları varmış gibi görünüyordu.

Bacaklarımdan aşağıya sıvı fışkırdığını hissettiğimde okulun karşısında sadece birkaç, en fazla üç adım atabilmişim.

"Lanet olsun," dedim. "Aman Tanrım, aman Tanrım." Carl ve Rick'e baktım, gözlerini kocaman açmış bana bakıyorlardı. "Bu oluyor, gerçekten oluyor."

Gülümsediler, gerçekten gülümsediler ve ben de gülümsedim.

Rick ve Carl telefonlar ve araba anahtarlarıyla uğraşırken kalbim küt küt atıyor, kıkırdamalarımı tutamıyor ve kendi kendime gülüyordum.

Ben daha Range'e dönmeden öğle yemeğini iptal ettiler, sanki ihtiyacımız varmış gibi Navigasyon'da gideceğimiz yeri değiştirdiler. Sanki tam olarak nereye gittiğimizi bilmiyormuşuz gibi. Emin olmak için, pratik yapmak için yüzlerce kez gitmiştik.

Kontak anahtarını çevirmeden önce elimi Carl'ın bileğine koydum ve üç kişilik bir aile olarak son yolculuğumuza çıkmadan önce son bir nefes aldım.

"İşte bu," dedim. "Gerçekten bu, umarım hazırsınızdır."

"H a z ı r ı z , " dedi Carl. "İlk günden beri hazırız. tanıştığımız an."

"Hiç hazır olabildik mi?" Rick ekledi. "Daha hazır olamazdık."

Ben de hazırdım, ben de hazırdım. Küçük kızımızla tanışmaya hazırdım.

SON

-

ACKNOWLEDGEMENTS

Her zaman olduğu gibi, bu romana katkılarından dolayı teşekkür etmemiz gereken o kadar çok kişi var ki!

Johnny, benim yorulmak bilmeyen editörüm, işte tamamlanmış bir roman daha! Beni gururlandırdın, bana çok şey öğrettin ve bu süreçte beni gülümsetmeyi asla başaramadın. Tüm serçe osurukları ve kartal gözlerin için teşekkürler. Bunu sensiz yapamazdım.

Letitia, inanılmaz kapak ve grafikler için çok teşekkürler. Sanırım bu en sevdiklerimden biri. Beni şaşırtıyorsun ve sana minnettarım.

Tracy, benim asistanım ve ses tahtam. Ne diyebilirim ki? Yüzünü seviyorum ve çok seviyorum. Tüm sıkı çalışmanı çok takdir ediyorum.

Michelle ve Lesley, ikinizi de Birmingham'da görmek büyük bir zevkti. İnanılmazsınız, tüm desteğiniz ve sokak ekibine yardımlarınız için teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için minnettarım.

Leigh, format için, bunun güzel görünmesini sağladığın için teşekkür ederim. Biliyorum, bunu sen bunu yapmadan önce yazıyorum.

güzel görünüyor, ama kesinlikle yapacağınızı biliyorum. Yaptığın sihri ve dahil olduğun projelere gösterdiğin özveriği gördüm (Liverpool - çok teşekkür ederim!) Harikasın. Bu harika şeyi yapmaya devam et.

Lisa, her zaman olduğu gibi inanılmaz bir danışma kurulu ve inanılmaz bir arkadaş oldun. Çok teşekkür ederim. Güzel aileniz benim için dünyalara bedel.

Clarissa, sohbet için teşekkür ederim. Katkılarınız ve dürüstlüğünüz çok değerli ve takdire şayandı. <3

Sokak ekibim - hanımlar, çok teşekkür ederim! Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Çalışmalarımı bu kadar beğenmeniz ve tanıtmak için zaman ayırmanız beni her zaman onurlandırmıştır. Benden süper kandırılmış takdir. <3

Kirli Kızlarım (ve artık erkekler de!) - cidden, grubumuzu çok seviyorum. Eğlenceli, dürüst, yargılayıcı olmayan, destekleyici ve milyonlarca farklı tatta harika. Geri bildirimleriniz çok değerli ve desteğiniz beni çok mutlu ediyor. Küçük cennetimizle gurur duyuyorum, gerçekten. Hepinize teşekkür ederim!

Beta ekibime, bu romandaki rehberliğiniz ve hevesiniz çok değerliydi. Teşekkür ederim!

Blog yazarları ve eleştirmenler - benim için yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim. Romanlarımı duyurmamı mümkün kıldınız ve en başından beri bu topluluktan aldığım destek beni çok etkiledi. Yorulmak bilmeyen coşkunuz bana ilham veriyor. Teşekkür ederim!

Teşekkür etmem gereken o kadar çok arkadaşım var ki! Hem de çok! Yazar dostlarım Siobhan, James, Jo, Paula, Mia, Azalea, teşekkürler! Benim saçmalıklarına bizzat katlanan arkadaşlarım - Maria, Nicola, Kate, Boo, Dom, Kirsteen, Lauren ve Andy (ateşli iş adamı olayını çok ilham verici bir şekilde iyi yapıyor)

Jon, sevgi ve desteğin için teşekkürler. Benim saçmalıklarına nasıl katlanıyorsun bilmiyorum. Bitmek bilmeyen kitap gevezeliklerime, ruh halimdeki dalgalanmalara ve çılgınca uyanma saatlerime, ama iyi ki katlanıyorsun. Seni seviyorum. <3

Ve tabii ki harika ailem, annem, babam, Brad ve Nan. Ne kadar önemli olduğunuzu anlatmaya kelimeler yetmez. Hepinizi seviyorum. x

About JADE

Jade'in zaman geçtikçe kendisi hakkında söyleyecek çok az şeyi var, yazar olduğu gerçeği dışında, ama bundan oldukça memnun. Hayali gerçekliklerde yaşamak ve bunun için meşru bir mazerete sahip olmak gerçekten de istediği tek şey.

Jade, romanlarından beklediğiniz kadar edepsiz ve müstehcen konuşmak onu gülümsetiyor.

Herefordshire kırsalında bir çift tazı ve onun doğuştan gelen tuhaflığıyla baş edebilecek bir adamla birlikte yaşıyor.

Çoğu insanın katlanabileceğinden çok daha fazla zebra deseniyle dekore edilmiş kırmızı bir oturma odası var ve Coca-Cola bağımlılığıyla sürekli bir savaş veriyor.

Jade'i bulun (ya da takip edin - buna

bayılıyor): _____

www.facebook.com/jadewestauthor

www.twitter.com/jadewestauthor

www.jadewestauthor.com

Web sitesi üzerinden haber bültenine kaydolun, size spam göndermez ve bazı güzellikler kazanabilirsiniz.

